ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Mutace.pdb

PDB Name: Mutace
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robin Cook

Mutace

IKAR, 1996

digitalizoval Drak

Robin Cook
MUTATION

Copyright © 1989 by Robin Cook All rights reserved
Translation © 1996 by Jiří Kostelecký
Jacket photo © 1996 by Martin Klímo
Jacket design © 1996 by Viera Fabiánová
Czech edition © 1996 by Ikar

ISBN 80-7202-001-3

VĚNOVÁNÍ

Jean, která mě všestranně podporovala.
Mým prarodičům Mae a Edovi, které bych si byl přál poznat lépe,
Esther a Johnovi, jež mě přivítali do své rodiny,
Louise a Billovi, kteří mě velkoryse přijali jako svého.

"JAK TROUFÁTE SI TAKTO ZAHRÁVATI SE ŽIVOTEM."

Mary Wollstonecraft Shelleyová Frankenstein (1818)

UVNITŘ milionů neuronů narůstala od okamžiku jejich zrodu před šesti měsíci neustále elektrická energie. Nervové buňky jí byly bez přestání buzeny až ke galvanickému prahu. Větvení jejich kratších výběžků a podpůrné nervové buněčné tkáně narůstalo exponenciální křivkou, stotisíci nově vytvořených spojení vznikajících každou přibývající hodinou. Připomínalo to jaderný reaktor těsně před dosažením magicky osudového nadkritického bodu, kdy se začíná spouštět řetězová reakce.

Konečně k tomu došlo! Byla dosažena a dále překračována prahová hodnota. Miniaturní šípy elektrických výbojů se rychlostí blesku šířily složitým pletivem oněch nově vytvořených a navzájem mezi sebou vazbami propojených spojení a aktivizovaly veškerou hmotu. Nervová zakončení vodivých vláken, axonů, nazývaná synaptické knoflíky počala ve velkém uvolňovat neurotransmitery, nervové přenašeče, a neuromodulátory, které pak vzruchy předávaly dál, zvyšujíce tak celkovou energetickou hladinu k dalšímu kritickému bodu.

Z této komplexní mikroskopické buněčné činnosti se vyvinula jedna z fantastických záhad vesmíru: vědomí! Opět došlo ke zrození duchovna z hmoty.

Vědomí je nutnou podmínkou pro vytvoření základů paměti a vlastního myšlení; a také pro pocity hrůzy, úzkosti, strachu a děsu. A právě s vědomím se pak dostavilo i ono břemeno znalosti smrti, tak konečné a neodvratné. Avšak prozatím se vytvořenému vědomí onoho uvědomění ještě nedostávalo. To byl až další stupeň ve vývojové posloupnosti, k němuž mělo již brzy dojít.

[Prolog]

11. října 1978

"ACH můj Bože!" vykřikla Mary Millmanová a křečovitě stiskla pokrývku. S pronikavou intenzitou se opět dostavila ukrutná bolest v podbřišku, která se rychle šířila a pronikala do tříselné krajiny a křížové oblasti, jako by ji někdo bodal trnem z rozžhavené oceli.

"Dejte mi něco proti bolesti! Prosím! Já to nevydržím!" znovu hlasitě zasténala.

"Mary, to bude v pořádku," prohlásil doktor Stedman klidně. "Jen se zhluboka nadechněte." Rychle si nasadil gumové rukavice.

"Už to nesnesu," chroptěla Mary. Pokoušela se zaujmout jinou polohu, ale nepřinášelo jí to žádnou úlevu. Bolest se stále zvětšovala. Mary zadržela dech a reflexivně stáhla každý sval těla.

"Mary!" uchopil ji lékař pevně za paži. "Netlačte! To nepomůže, dokud se neroztáhne děložní hrdlo. A navíc by mohlo dojít k poranění děťátka!"

Mary otevřela oči a snažila se uvolnit. Bolestně vydechla: "Prosím - už nemůžu. Pomozte mi!" Její slova splynula s dalším pronikavým výkřikem.

Mary Millmanová byla dvaadvacetiletá sekretářka zaměstnaná v obchodním domě v centru Detroitu. Když si přečetla inzerát hledající náhradní matku, připadalo jí to jako dar od Boha - skvělá příležitost, jak se definitivně zbavit zdánlivě nesplatitelných dluhů způsobených dlouhodobou nemocí její matky. Protože však nikdy nebyla těhotná a porod znala jen z filmů, nedokázala si vůbec představit, jaké to ve skutečnosti bude. Nemyslela teď na oněch třicet tisíc dolarů, které měla dostat, až bude po všem. Byla to částka, jež daleko převyšovala veškeré náklady spojené se splněním funkce náhradní rodičky v Michiganu, což byl jediný stát, kde mohlo být nemluvně adoptováno ještě před narozením. Teď měla ale pocit, že umírá.

Bolest dosáhla vrcholu a stabilizovala se. Mary se mohla několikrát mírně nadechnout.

"Potřebuju injekci proti bolestem," vysoukala ze sebe s jistými obtížemi. V ústech měla úplně sucho.

"Už jste dostala dvě," namítl doktor Stedman. Plně ho zaměstnávala výměna rukavic infikovaných kontaktem s její paží za nový, nepoužitý sterilní pár.

"Vůbec je necítím," zasténala Mary.

"Možná že ne právě teď při kontrakci," prohlásil lékař, "ale ještě před několika okamžiky jste spala."

"Opravdu?" Mary se tázavě podívala na Marshu Frankovou, budoucí adoptivní matku, která jí něžně otírala čelo chladivým, navlhčeným tampónem.

Marsha přikývla. V jejím vřelém pohledu se zračila hluboká účast. Mary si ji oblíbila a byla jí vděčná za to, že trvala na své osobní účasti při porodu. Manželé Frankovi zahrnuli tento požadavek jako podmínku do smlouvy, nicméně Mary již zdaleka nebyla tak nadšená přítomností nastávajícího otce, který ji neustále peskoval a zahrnoval všemožnými příkazy.

"Uvědomte si, že dítě přijímá veškeré medikamenty spolu s vámi," prohlašoval právě v tom okamžiku úsečně. "Nemůžeme ohrozit jeho život jen proto, abychom ulevili vašim bolestem."

Doktor Stedman na Viktora Franka krátce pohlédl. Ten člověk mu šel pěkně na nervy. Měl dojem, že je to ten nejhorší nastávající otec, který kdy překročil práh jeho ordinace. Překvapovalo ho to tím víc, že doktor Frank byl sám lékař a než nastoupil do výzkumu, musel povinně absolvovat porodnickou průpravu. Ovšem v jeho umění jednat s pacientem se to rozhodně neprojevovalo. Dlouhý úlevný povzdech obrátil lékařovu pozornost zpět k pacientce.

Bolestný výraz, který zkřivil Mary obličej, pomalu mizel. Kontrakce viditelně odezněla.

"Výborně," přikývl doktor Stedman a naznačil sestře, aby zvedla pokrývku, kterou byla pacientka přikrytá. "Podíváme se, co se děje." Sehnul se nad Mary a roztáhl jí nohy.

"Možná bychom měli použít ultrazvuk," navrhl Viktor. "Mám pocit, že to moc nepostupuje."

Porodník se napřímil.

"Doktore Franku! Mohl byste laskavě..." Větu nedokončil a nechal svá slova vyznít do ztracena doufaje, že velmi důrazný tón dostatečně vyjádřil jeho podráždění.

Viktor Frank vzhlédl a doktor Stedman si najednou uvědomil, že má hrozný strach. Frankův obličej byl smrtelně bledý a na čele se mu leskly krůpěje potu. Možná že je situace s použitím náhradní rodičky spojena s neobvyklým vypětím, dokonce i pro doktora medicíny.

"Ach!" vykřikla Mary. Prostěradlo najednou zvlhlo a doktor Stedman obrátil svou pozornost znovu k pacientce. Na okamžik na přítomnost doktora Franka úplně zapomněl.

"Právě odtekla plodová voda," konstatoval. "To je zcela normální průběh. Uvidíme, jak to pokročilo s děťátkem."

Mary zavřela oči. Cítila, jak do ní opět pronikají jeho prsty. Ležela ve zvlhlých pokrývkách, promočených navíc jejím potem a připadala si naprosto pokořená, zranitelná a bezbranná. V duchu samu sebe znovu ujišťovala, že tohle všechno nepodstoupila jen pro peníze, ale i proto, aby přinesla štěstí manželskému páru, který sám další dítě mít nemohl. Marsha byla opravdu velice milá a měla vzácnou schopnost ji přesvědčit a získat na svou stranu. Nebyla si teď najednou jistá, zda opravdu udělala správně. V tu chvíli jí však náhle nová silná kontrakce vypudila z hlavy veškeré další myšlenky.

"Výborně, výborně!" zvolal doktor Stedman. "Velmi dobře, Mary. Opravdu skvělé." Strhl si pryžové rukavice a odhodil je stranou. "Hlavička dítěte se pomalu tlačí ven a děložní hrdlo je už skoro roztažené. Jste skvělé děvče!" Pak se obrátil k sestře: "Je nejvyšší čas přesunout se na sál."

"Mohla bych už dostat něco na utišení bolesti?" zeptala se Mary.

"Až na sále," slíbil jí doktor Stedman, který najednou pocítil značnou úlevu. Vzápětí se jeho paže dotkla čísi ruka.

"Jste si jistý, že je s hlavičkou opravdu všechno v pořádku?" zeptal se ho Viktor nečekaně a snažil se jej odvést stranou.

Doktor Stedman si uvědomil, jak se ruka na jeho paži nervózně chvěje. Sáhl po ní a uvolnil prsty, které ho křečovitě svíraly.

"Řekl jsem, že se již tlačí ven. To znamená, že už prošla pánevním vchodem. Snad si to pamatujete, ne?"

"Jste si opravdu jistý, že hlava prošla?" naléhal Viktor.

Doktorem Stedmanem projela vlna vzteku. Málem se nechal unést svými emocemi, ale jasně cítil, že se Frank chvěje strachy. Ovládl tedy zlost a pouze opakoval: "Ovšemže hlavička prošla. Jsem si tím naprosto jistý." Poté dodal: "Pokud vás to snad vyvádí z míry, bylo by lepší, kdybyste se odebral do čekárny."

"To nemůžu!" prohlásil důrazně Viktor. "Musím celou tu věc sledovat až do konce."

Doktor Stedman si ho upřeně měřil. Od jejich prvního setkání mu na něm něco nesedělo. Zpočátku připisoval Frankovu nervozitu a obavy neobvyklé situaci spojené s náhradním rodičovstvím, ale zřejmě v tom bylo ještě něco navíc. Doktor Frank reagoval jinak než jako pouhý otec zmítaný obavami. "Musím celou tu věc sledovat až do konce," to byl podivný výrok pro nastávajícího otce, dokonce i v případě, jako je tento. Z jeho úst ta poznámka vyzněla, jako by se jednalo o jakousi misi, o nějakou rozhodně ne radostnou, ale spíš traumatizující zkušenost, do které jsou zavlečeny lidské bytosti.

Marsha, doprovázející postel s Mary halou směrem do porodního sálu, si nejasně uvědomovala manželovo podivné chování. Ale porod ji natolik zaujal, že tomu nevěnovala pozornost. Z celého srdce si přála být na Maryině místě. S radostí by znovu snášela porodní bolesti. A to i přes svoji neblahou zkušenost - když se jí totiž před pěti lety narodil první syn David, začala tak prudce krvácet, že jí lékař musel chirurgicky vyjmout dělohu, aby jí zachránil život. A přitom si s Viktorem tolik přáli mít druhé dítě. Vzhledem k tomu, že Marsha již další děcko porodit nemohla, přemýšleli o možnostech, jež se jim naskýtají. Po delších úvahách se rozhodli pro náhradní mateřství. Marsha byla šťastná, že to tak dobře dopadlo a že dítě patřilo ještě před svým narozením legálně jim, ale přesto by dala nevímco za to, kdyby jejich vytoužené děťátko mohla donosit sama. Na chvilku ji napadlo, jak asi Mary ponese rozloučení s dítětem. Právě proto jí tak vyhovovaly michiganské zákony.

Pohladila Mary, kterou sestry přemístily na porodní stůl, a něžně se na ni usmála: "Vedete si výborně. Už je to skoro za

vámi."

"Otočte ji na bok," požádal porodní sestry anesteziolog doktor Whitehead. Pak se obrátil k Mary: "Teď vám provedu epidurální blok, tu injekci do páteře, o které jsme spolu hovořili."

"Obávám se, že si epidurální anestezii nepřeji," prohlásil Viktor odměřeně a přesunul se k protější straně porodnického stolu. "Zejména ne tehdy, zamýšlíte-li provést zákrok v dolní části."

"Doktore Franku!" pronesl porodník stroze. "Dám vám teď na vybranou: Buď přestanete jakkoliv zasahovat do porodu, nebo opustíte sál. Můžete se rozhodnout." Doktor Stedman už toho měl opravdu dost a jeho trpělivost přetekla. Musel si již vyslechnout a strpět celou řadu nejrůznějších Frankových kritických připomínek a příkazů, jako bylo třeba provádění všemožných existujících předporodních testů včetně odběrů plodové vody a plodového obalu. Dokonce Mary dovolil, aby v počáteční fázi těhotenství užívala po tři týdny antibiotikum zvané cephaloclor. Sám byl přesvědčen, že nic z toho není zapotřebí, ale podřídil se, neboť na tom doktor Frank trval. Zvláštní situace vzniklá náhradním rodičovstvím mu k tomu dávala právo. A když Mary prohlásila, že to vše je součástí dohody, kterou s Frankovými uzavřela, neprotestoval. To vše se ale odehrálo ještě v průběhu těhotenství. Porod byl však něco docela jiného. Doktor Stedman měl o způsobu jeho provedení svoji jasnou představu, a nehodlal se rozhodně kvůli nějakému neurotickému kolegovi pouštět do žádných kompromisů. Jen mu bylo divné, jakou lékařskou přípravou to doktor Frank vlastně prošel? Samozřejmě že bylo možné držet se přesně standardních a zaběhnutých operačních postupů. Ale on zde navíc zpochybňoval všechny Stedmanovy pokyny a kladl otazník za každý krok, který porodník učinil.

Po několik vypjatých okamžiků stáli oba proti sobě a upřeně se pozorovali. Viktor měl křečovitě sevřené pěsti, a doktoru Stedmanovi se dokonce chviličku zdálo, že se ho chystá udeřit. Ale ten moment rychle pominul a Frank se stáhl do rohu.

Srdce mu bušilo jako o závod a v břišní dutině měl nepříjemný, svíravý pocit. Prosím, jen ať se to dítě narodí normální, modlil se v duchu sám k sobě. Pak pohlédl na svoji ženu a obraz, který vnímal, se mu zamlžil slzami. Vždyť ona po druhém dítěti tak strašně toužila. Cítil, že se opět začíná chvět. Jeho vnitřní hlas s ním polemizoval: Neměl jsem to dělat. Ale teď tě prosím, můj Bože - jen ať se děťátko narodí v pořádku. Pohlédl na hodiny na zdi. Zdálo se mu, že se vteřinová ručička pohybuje výrazně zpomaleným tempem. A navíc měl pocit, že ten psychický tlak již nedokáže o mnoho déle vydržet.

Doktor Whitehead provedl svůj zákrok během několika okamžiků. Marsha přitom držela Mary za ruce a svým úsměvem se jí snažila dodávat odvahu. Bolest se počala mírnit. Pak si Mary uvědomila, že se ji někdo snaží přivést do bdělého stavu a upozorňuje na to, že nastal okamžik, kdy musí sama zatlačit. Tato druhá fáze porodu již proběhla bez jakýchkoliv komplikací, rychle a hladce, a v 18.04 spatřil bujný a temperamentní Viktor Frank mladší světlo světa.

Viktor stál v okamžiku jeho narození těsně za doktorem Stedmanem. Ani nedýchal a snažil se vidět vše pokud možno co nejlépe. Jakmile se do jeho zorného úhlu dostalo narozené dítě, rychle je kriticky prozkoumal. Doktor Stedman mezitím sevřel svorkou pupeční šňůru a odstřihl ji. Poté předal novorozence čekajícímu nemocničnímu pediatrovi, který ho, následován Viktorem, přenesl do boxu určeného k prohlídkám novorozenců. Tam pak tiché nemluvně položil a začal je vyšetřovat. Viktora zaplavil pocit uvolnění. Dítě vypadalo normálně.

"Hodnotím ho na desítku podle Apgarové," konstatoval se zjevným uspokojením nemocniční pediatr, což, přeloženo do normální lidské řeči, znamená, že novorozenci přiznal nejvyšší možné ocenění.

"Nádhera," komentoval to doktor Stedman, který se ještě plně věnoval Mary.

"Ale nekřičí," pronesl tázavě Viktor. Jeho nadšení překryl stín pochybností.

Pediatr nejprve mírně poplácal novorozeného Viktora mladšího po chodidlech a poté mu přejel rukou po zádech. Ale dítě přesto zůstalo zticha.

"Ale dýchání je naprosto v pořádku," prohlásil. Pak uchopil malou baňatou ruční stříkačku a pokusil se ještě jednou nasátím propláchnout nos Viktora mladšího. K lékařovu úžasu se novorozencova ruka prudce vymrštila vzhůru, vyškubla mu baňku z prstů a odhodila ji stranou ke stěně boxu. "To se dá samo do pořádku," prohlásil pediatr s potlačovaným úsměvem. "Jemu se prostě zatím ještě nechce křičet."

"Mohl bych...?" zeptal se Viktor toužebně.

"Jistě, dokud mu nezačne být chladno."

Jakoby bázlivě, s velkou opatrností přistoupil Viktor blíž a novorozence uchopil. Držel ho oběma rukama před sebou. Bylo to opravdu krásné dítě, s okouzlujícími světlými vlásky. Buclaté, růžolící tváře dodávaly navíc jeho obličeji

malebný, andělsky nevinný výraz. Nejcharakterističtějším novorozencovým znakem však byly jeho jasně modré oči. Viktor hleděl do jejich hlubin a s údivem si uvědomil, že děcko jeho pohled opětuje a také si ho pozorně prohlíží.

"No není nádherný?" nakoukla Marsha Viktorovi přes rameno.

"Je přímo úžasný," souhlasil Viktor. "Ale kde se vzaly ty blonďaté vlásky? My máme přece oba hnědé."

"Do svých pěti let jsem měla také světlé vlasy," usmála se Marsha a natáhla ruku, aby se dotkla něžně růžové dětské pokožky.

Viktor ji sledoval, jak se láskyplně kochá dítětem. V jejích tmavě hnědých vlasech se už místy zaleskly pramínky šedin; měla pronikavé šedomodré oči a poněkud ostřejší rysy obličeje, jež výrazně kontrastovaly s buclatou tvářičkou děcka.

"Podívej na ty jeho oči," ozvala se Marsha.

Viktorova pozornost se vrátila zpět k dítěti.

"Jsou opravdu neuvěřitelné, viď? Před minutou bych byl přísahal, že opětují můj pohled."

"Jsou jako démanty," přikývla nadšeně.

Viktor natočil dítě obličejem k Marshe. Přitom si všiml, že na něj ty velké dětské oči nepřestávají upřeně hledět. Byly hluboké, tyrkysově modré a tak chladné a čiré jako led. Viktorem náhle projela vlna svíravého strachu.

Manželé Frankovi měli vítězný pocit, když Viktor vjel na příjezdovou cestu z jemného štěrku vedoucí k jejich bílému domu ve farmářském stylu. Všechno to plánování, napětí, a i úzkost spojené se zařizováním oplodnění in vitro, tedy ve zkumavce, a s hledáním náhradní rodičky přineslo své ovoce. Teď měli své vytoužené dítě. Marsha je láskyplně svírala v náručí, děkujíc Bohu za jeho velkorysý dar.

Jakmile vůz projel posledním ohybem cesty a před nimi se objevil dům, nadzvedla chlapce, aby si mohl prohlédnout svůj budoucí domov. Malý Viktor pozorně hleděl na útulný, ale nijak honosný dům, jako by již plně chápal význam této situace. Přivřel oči a pak se otočil na Viktora, jakoby s ironickým úsměvem.

"Tak jsme konečně tady, ty divochu, co na to říkáš?" prohlásil Viktor laškovně. "Jsou mu jen tři dny, ale klidně bych se vsadil, že by mi nejraději hned sám něco pověděl, kdyby to dokázal."

"Co by sis přál, aby třeba řekl?" zeptala se Marsha a vzala syna opět do náruče. Dali mu hned přezdívku VJ, jako Viktor junior, aby ho do budoucna odlišili od jeho otce, Viktora seniora.

"To nevím," pokrčil Viktor rameny a zastavil u vstupních dveří domu. "Možná by mohl prohlásit, že až jednou vyroste, chtěl by se stát lékařem, jako jeho otec."

"Ach Bože," usmála se Marsha otvírajíc současně dvířka vozu.

Viktor vyběhl z auta, aby jí pomohl. Byl jeden z těch kouzelných, průzračně čistých říjnových dnů, prosycených jasným slunečním svitem. Za domem se stromy zaskvěly okouzlující, pohádkovou paletou nádherných odstínů podzimu; v plné barevné kráse se zde předváděly šarlatově zbarvené javory, oranžově zářící duby a kouzelnou mozaiku barevné škály doplňovaly téměř žlutavé břízy, všechny stromy jako by mezi sebou navzájem soutěžily o nejkrásnější zabarvení podzimu.

Sotva stanuli před domem, dveře se otevřely a naproti jim vyběhla Janice Fayová, chůva, která s nimi žila v domě.

"Ukažte mi ho, prosím, už se ho nemohu dočkat," volala nadšeně. Zastavila se až těsně před Marshou, ruka jí v tom návalu neskrývaného nadšení vylétla k ústům.

"Tak co mu říkáš?" zeptal se jí Viktor.

"Je jako andílek!" zvolala Janice. "Je nádherný. Tak úžasně modré oči jsem snad ještě nikdy neviděla." Vztáhla k němu ruce. "Nechte mi ho pochovat." Něžně převzala od Marshi dítě a pomazlila se s ním. "V žádném případě jsem nečekala, že bude mít světlé vlásky."

"Ani my ne," přiznala Marsha. "Tušili jsme, že tě tím překvapíme, stejně jako on překvapil nás. Ale pochází to od mých předků."

"To každopádně," zašklebil se Viktor vesele a dodal: "S Čingischánem tehdy přece táhla do Evropy spousta blondýnů."

"Kde je David?" zeptala se Marsha.

"Je doma," odpověděla Janice, ale nespouštěla přitom ani na okamžik oči z VJ.

"Davide!" zavolala Marsha.

Mezi dveřmi se objevil drobný pětiletý chlapec s tmavými kudrnatými vlasy a v ruce držel jednoho ze svých plyšových medvídků.

"Pojď se podívat na svého nového bratříčka."

Chlapec poslušně přistoupil ke skupince obdivující mimino.

Janice se sklonila a ukázala mu děťátko. David si bratra důkladně prohlédl, pokrčil nos a odmítavě prohlásil: "On smrdí."

Viktor se jen pousmál, ale Marsha synka políbila a začala mu vysvětlovat, že až VJ trochu povyroste, bude také příjemně vonět, právě tak jako on.

Poté si znovu vzala od chůvy malého VJ a vešla s ním do domu. Janice si spokojeně povzdechla. Byl to pro ni nádherný a šťastný den, protože velice milovala kojence. Ucítila, jak ji David uchopil za ruku. Pohlédla dolů na chlapce, zatímco on pootočil hlavu vzhůru, aby se jejich pohledy setkaly.

"Byl bych radši, kdyby to dítě nepřišlo," prohlásil.

"To se přece neříká," pronesla Janice mírně a přivinula chlapce těsně k sobě. "Vždyť je to jen miminko, a ty už jsi velký chlapec."

Vešli ruku v ruce do domu právě ve chvíli, kdy Marsha s Viktorem zmizeli v nově zařízeném kojeneckém pokoji v patře. Janice vzala Davida s sebou do kuchyně a pokračovala dál v přípravě večeře. David se vyšplhal na jednu z kuchyňských židlí a plyšového medvídka posadil těsně vedle sebe. Janice se přesunula s přípravou jídla ke dřezu.

"Miluješ víc mě, nebo to děcko?"

Janice rychle odložila zeleninu, kterou se právě chystala opláchnout, a vzala Davida do náruče. Přitiskla si jeho čelo ke svému a řekla: "Tebe mám raději než kohokoliv jiného na světě." Pak ho pevně sevřela v náručí a David její stisk láskyplně opětoval.

Ani jednoho z nich nenapadlo, že jim dvěma zbývá pouhých několik roků života.

[1]

Neděle 19. března 1989, pozdní odpoledne

DLOUHÉ stíny, jež vrhaly bezlisté javory lemující příjezdovou cestu na prostranství za domem, připomínaly svými rozmanitými tvary krajkový vzor. Dvůr byl vydlážděný kočičími hlavami a odděloval velký bílý dům v koloniálním stylu od stodoly se stájemi. Když se přiblížil soumrak, zvedl se vítr a stíny se rozvlnily a vytvářely na nádvoří dojem jakési obří pohupující se pavučiny. Podle kalendáře již bylo téměř jaro, ale tady, v North Andoveru v Massachusetts, se zima své vlády nad přírodou ještě zdaleka nehodlala vzdát.

Marsha stála v prostorné venkovské kuchyni u dřezu a v postupujícím šeru pozorovala z okna zahradu. Její zrak zachytil pohyb na příjezdové cestě. Pootočila se a spatřila VJ, jak se vrací domů a naplno šlape do pedálů svého kola.

Na okamžik se jí v hrdle téměř zastavil dech. Od Davidovy smrti, k níž došlo již téměř před pěti roky, si přestala být svou vlastní rodinou jistá. Nikdy nezapomene na ten hrůzostrašný den, kdy jí lékař sdělil, že chlapcova zdánlivá žloutenka je vyvolána zhoubnou rakovinou. Jeho obličej, nažloutlý, a jako by scvrklý nemocí, již zůstane navždy zaznamenán v jejím srdci. Stále ještě cítila jeho drobné tělíčko, jak se k ní, krátce před tím, než zemřel, těsně přitulil. Cítila, že se jí snaží ještě něco velmi důležitého sdělit, ale jediné, co se jí podařilo zaslechnout, bylo Davidovo nerovnoměrné, těžké oddychování, jak se jeho tělo z posledních sil bránilo přicházející smrti a pokoušelo se udržet při životě.

Od toho okamžiku jako by bylo všechno jiné. A o rok později se to ještě zhoršilo. Marshina přehnaná péče o VJ byla zčásti způsobena ztrátou Davida, a částečně i hrůznými okolnostmi provázejícími Janicinu smrt, pouhý rok nato. Oba postihl velice vzácný druh rakoviny jater. A navzdory veškerým lékařským ujištěním, že tato forma rakoviny není v žádném případě nakažlivá, se Marsha nedokázala zbavit strachu, že když nemoc udeřila dvakrát, mohla by to zkusit i do třetice.

A Janicina smrt se jí vryla do paměti o to víc, oč byla hrůznější.

Stalo se to na podzim, záhy po oslavách narozenin malého Viktora juniora. Ze stromů již začalo opadávat listí a vzduch byl prosycen svěžím podzimním chladem. Ale už nějakou dobu před tím, než Janice vážně onemocněla, začala se chovat záhadně a podivínsky. Trvala na tom, že bude jíst pouze potravu, kterou si připraví sama, a navíc z ještě neotevřených obalů. K tomu se z ní ještě stala náboženská fanatička toho nejhoršího ražení. Nebýt toho, že se za ta léta, kdy u nich pracovala, stala prakticky členem rodiny, jistě by jí Viktor ani Marsha její vrtochy netolerovali.

V průběhu posledních, kritických měsíců Davidova života, byla pro rodinu skutečným požehnáním. Ale záhy po jeho smrti začala nosit svoji bibli všude s sebou a tiskla si ji pevně na hruď, jako by ji snad mohla ochránit před nějakým nevyslovitelným zlem. Bibli odkládala pouze při vykonávání domácích prací, a i tehdy jen s velkým zdráháním. Navíc se začala stranit lidí, stáhla se do sebe a v noci se ve svém pokoji zamykala.

Mnohem horší však byl postoj, který zaujala vůči VJ. Jako by najednou odmítala mít s chlapcem, jemuž bylo tehdy pouhých pět let, cokoli společného. I když byl VJ výjimečně nezávislé dítě, čas od času bylo ještě třeba, aby s ním pomohla, ale ona odmítala jakkoli spolupracovat. Marsha s ní měla několik pohovorů, ale nebylo to nic platné. Janice se jejímu chlapci nadále vyhýbala. Když se ji k tomu snažili přimět, začala vykřikovat cosi o ďáblu v jejich středu a další náboženské nesmysly.

Marsha už doopravdy nevěděla jak dál, když chůva náhle onemocněla. Viktor si první všiml, jak jí zežloutly oči, a upozornil na to svoji ženu. Marsha si s hrůzou uvědomila, že je to stejné zabarvení jako v Davidově případě. Viktor urychleně dopravil Janice do Bostonu k řádnému vyšetření. I přes nažloutlé oči na ně diagnóza zapůsobila jako blesk z čistého nebe: šlo o týž zhoubný typ rakoviny jater, na který zemřel David.

Vzhledem k tomu, že se v jediné domácnosti vyskytly v průběhu jednoho roku dva případy vzácného typu rakoviny jater, bylo nutno urychleně provést důkladný epidemiologický průzkum. Ale veškeré výsledky byly negativní. V okolí se nevyskytoval žádný rizikový faktor, který by mohl tuto zhoubnou nemoc vyvolat. Podle počítačů se v obou případech jednalo o náhodný výskyt.

Diagnóza, že šlo o rakovinu jater, však pomohla vysvětlit zvláštní Janicino chování. Doktoři soudili, že její mozek mohl být již delší dobu postižen metastázemi. Od chvíle, kdy lékaři určili diagnózu, se chůvin stav rychle a nemilosrdně zhoršoval. Přes veškerou léčbu rychle ubývala na váze a během dvou týdnů vyhubla na kost. Ale nejhorší byl den před tím, než ji s konečnou platností převezli do nemocnice.

Viktor se právě vrátil domů a byl v koupelně, zatímco Marsha připravovala v kuchyni večeři. Náhle se celý dům jakoby rozechvěl ozvěnou děsivého výkřiku, při němž jim oběma tuhla krev v žilách.

Viktor vyrazil z koupelny.

"Co to proboha bylo?" zakřičel.

"Vyšlo to od Janice," vykoktala Marsha celá bledá.

Oba si rychle vyměnili zasvěcené pohledy a vyrazili z domu do garáže a odtud nahoru po úzkém schodišti do samostatné garsoniéry, kterou chůva obývala.

Dříve než tam stačili doběhnout, ozvalo se do ticha další úzkostné zaječení. Ten výkřik měl takovou sílu, že se skutečně zdálo, jako by rozechvěl všechny okenní tabulky v domě.

Viktor vpadl do místnosti jako první, těsně sledován Marshou.

Janice stála rozkročena uprostřed postele a křečovitě svírala bibli. Byl na ni žalostný pohled. Vlasy prořídlé nemocí jí neuspořádaně trčely do všech stran a dodávaly jejímu obličeji až démonický výraz. Tváře měla vpadlé, napjatá žlutavá pokožka byla téměř průsvitná a pod ní se ostře rýsovaly lícní kosti. Chůviny vytřeštěné oči připomínající žlutá neonová světla se vyděšeně upíraly do jediného bodu.

Na malý okamžik zůstala Marsha jako zhypnotizovaná tímto děsivým obrazem, představou Janice jako nějaké příšerné mytické Harpyje. Pak ale sledovala směr jejího pohledu. V otevřených zadních dveřích do garsoniéry stál VJ. Ani

nezamrkal a chladnokrevně se vlastním pohledem vpíjel chůvě do vytřeštěných očí.

Marsha okamžitě pochopila, k čemu zřejmě došlo: VJ vystoupal nic zlého netuše po schodech vedoucích ze dvora k Janicině garsoniéře a nepochybně ji tím vyděsil. Těžká psychóza vyvolaná nemocí pak způsobila, že vydala onen úděsný a srdcervoucí výkřik.

"To on je ten ďábel!" vrčela divoce se zaťatými zuby. "On je ten vrah! Odveďte ho odtud!"

"Snaž se ji uklidnit!" zvolala Marsha na manžela a rozběhla se k VJ. Uchopila svého šestiletého chlapce do náruče a vycouvala s ním z pokoje. Seběhla spěšně ze schodů a utíkala do velkého obývacího pokoje s krbem, kde za sebou zabouchla dveře. Tiskla si hlavu malého VJ na hruď a v duchu sama sobě spílala, jak velmi pošetilé od ní bylo ponechávat v domě nadále tuto pomatenou ženu.

Nakonec uvolnila sevření, kterým tiskla svého syna. VJ se od ní odtáhl a upřeně na ni pohlédl svýma tyrkysově modrýma očima.

"Janice nemyslela vážně, co říkala," vysvětlovala Marsha doufajíc, že tento hrůzostrašný zážitek na malém Viktorovi nezanechá nějaké trvalé psychické následky.

"Já vím," přikývl VJ a pokračoval až neuvěřitelně dospěle. "Je přece moc nemocná. Snad ani sama neví, co říká."

Od toho dne se již Marsha nikdy nedokázala zcela uvolnit a radovat se naplno ze života, jak tomu bývalo dřív. A pokud prožívala okamžiky chvilkové radosti, vystřídaly je vzápětí obavy, že by ji snad Bůh mohl znovu zasáhnout krutou osudovou ranou. Cítila, že pokud by se VJ něco přihodilo, nedokázala by se s tou ztrátou už asi vyrovnat.

Jako dětský psychiatr dobře věděla, že nemůže očekávat, že se její dítě bude vyvíjet nějakým určitým směrem, ale často se přistihla při tom, jak si toužebně přeje, aby se VJ stal citovějším a otevřenějším dítětem. Již jako batole byl až nepřirozeně nezávislý. Příležitostně se sice nechal pochovat v náručí, ale ona často dychtila po tom, aby se sám vyšplhal do jejího klína, přitiskl se k ní a mazlil se s ní způsobem, na jaký byla zvyklá u Davida.

Teď když ho pozorovala, jak sesedá z kola, přemýšlela, je-li VJ skutečně tak ponořený sám do sebe, jak jí občas připadal. Zamávala na něj, aby přilákala jeho pozornost, ale ani na malý okamžik k ní nevzhlédl. Rychlým pohybem sundal z kola brašnu a opatrně ji položil na kočičí hlavy. Pak zatlačil na vrata stodoly, otevřel je a na chvíli jí zmizel z očí, jak ukládal kolo na noc. Vzápětí se znovu objevil, zvedl ze země brašnu a zamířil k domu. Marsha na něj ještě jednou zamávala, ale ačkoliv teď mířil přímo k ní, neodpověděl. Bradu tiskl pevně na hruď, chránil se tak před ostrými poryvy mrazivého větru, který se prohánět po dvoře.

Chystala se zaťukat na okno, ale pak nechala ruku klesnout. V poslední době začala mít děsivou předtuchu, že s chlapcem snad není všechno docela v pořádku. Bůh ví, že ho milovala, jako by ho bývala sama porodila, ale někdy měla skutečně obavy z toho, jak je nepřirozeně chladný a necitlivý. Geneticky byl jejím vlastním synem, ale zcela u něj postrádala onu hřejivost a bezstarostné chování, na něž si vzpomínala z vlastního dětství. Před usnutím ji často přepadala myšlenka, že při umělém početí došlo nějakým způsobem ke zmrazení jeho citů. Bylo jí jasné, že je to absurdní, ale ta utkvělá představa se jí neustále vracela.

Teď ale podobné myšlenky rychle zapudila.

"VJ je už doma," zavolala na Viktora, který si vedle v obývacím pokoji četl u krbu, v němž vesele praskal oheň. Viktor něco zamumlal, ale neodtrhl pohled od četby.

Bouchnutí zadních dveří ohlásilo, že VJ vstoupil do domu. Marsha ho slyšela, jak si svléká v šatně kabát a zouvá boty. Za několik okamžiků se objevil v kuchyňských dveřích. Byl to velmi pohledný a na svých deset let poněkud vytáhlý chlapec, měřil již něco přes sto padesát centimetrů. Světlé vlasy mu však neztmavly, jak předpovídala Marsha, a jeho obličej si dál zachoval svůj andělský charakter. A stejně jako v den, kdy přišel na svět, zůstávaly v něm tím nejvýraznějším rysem jeho tyrkysově modré oči. Ať již působil jakkoliv andělsky nevinně, ty pronikavé oči dávaly tušit inteligenci výraznější, než by snad odpovídalo jeho skutečnému věku.

"Copak jsme se nedohodli na tom, mladý muži," hubovala Marsha předstírajíc podráždění, "že nebudeš zůstávat na kole venku po setmění?"

"Ale přece ještě není úplná tma," bránil se VJ čistým, zvonivým sopránem. Pak si ale uvědomil, že matka pouze žertovala. "Byl jsem u Richieho," dodal. Odložil brašnu a popošel ke dřezu.

"To je v pořádku," prohlásila Marsha zjevně potěšena. "Proč jsi nezavolal? Pak bys tam mohl zůstat, jak dlouho bys chtěl. Zajela bych potom pro tebe autem."

"Tak jako tak jsem chtěl dorazit domů," řekl VJ a uchopil jednu z mrkví, které Marsha právě očistila. Hlasitě se do ní zakousl.

Marsha objala syna kolem krku a přitiskla ho k sobě, uvědomujíc si sílu a pružnost jeho mladého těla.

"Myslela jsem si, že když nemáš tenhle týden školu, mohl bys u Richieho klidně zůstat déle a trošičku se tam povyrazit."

"Ach...," mávl VJ rukou, když se vykroutil z matčina pevného sevření.

"Děláš zas mamince starosti?" zeptal se Viktor rozverně škádlivým tónem. Objevil se ve dveřích vedoucích do pokoje s otevřeným vědeckým časopisem v ruce, brýle na čtení měl posunuty až na konec nosu.

Marsha nevěnovala manželově otázce pozornost a zeptala se: "Jak to tedy tenhle týden bude? Udělali jste si s Richiem nějaké společné plány?"

"Ne. Chci celou dobu strávit s tátou v laboratoři. Tedy pokud ti to nebude vadit, tati?" pohlédl VJ na otce.

"Naprosto ne, ostatně jako vždycky," pokrčil Viktor lehce rameny.

"Proč chceš probůh jít do laboratoře?" zeptala se Marsha. Ale jednalo se víceméně o řečnickou otázku. Žádnou odpověď ostatně neočekávala. VJ chodil s otcem do laboratoře od té doby, kdy byl malé děcko. Zpočátku proto, že firma Chimera organizovala pro děti vynikající celodenní péči, a později, aby se věnoval svým vlastním hrám přímo v laboratoři samotné. Stala se z toho běžná záležitost, a ještě více pak po smrti Janice Fayové.

"Proč nezavoláš nějakým kamarádům ze školy, a nepodnikneš s Richiem a celou vaší partou něco dobrodružného?"

"Nech ho být," postavil se Viktor na synovu stranu. "Pokud chce VJ jít se mnou, je to v pořádku."

"Dobrá, všechno je tedy v naprostém pořádku," konstatovala poraženecky Marsha vědoma si skutečnosti, že byla opět přehlasována. "Večeře bude kolem osmé," oznámila synovi a přátelsky ho přitom poplácala po zádech.

VJ sebral svou brašnu, kterou předtím položil na židli hned vedle telefonu, a hrnul se k zadnímu schodišti. Staré dřevěné stupínky zanařikaly i pod jeho pouhými pětačtyřiceti kilogramy. VJ pak pokračoval dál do studovny v prvním poschodí. Byla to útulná místnost obložená deskami z mahagonového dřeva. Posadil se k otcovu počítači a okamžitě ho uvedl do chodu. Na chvíli se pozorně zaposlouchal, aby se ubezpečil, že oba rodiče jsou stále v kuchyni zabráni do rozhovoru, a pak se rychle pustil do složitého vyvolávání vlastního souboru, který si pojmenoval STATUS. Obrazovka zablikala a začala se plnit množstvím údajů. VJ rozepínal jeden po druhém zipy u své brašny, a dokázal přitom průběžně sledovat vše, co se dělo na monitoru. Pak provedl rychle jakési výpočty a vložil do paměti počítače celou řadu čísel. To vše mu trvalo pouhých pár okamžiků.

Ihned po dokončení celé operace soubor STATUS uzavřel, zapjal brašnu a vyvolal z paměti hru nazvanou Pac-Man. Na jeho tváři se rozzářil spokojený úsměv, když se jasně žlutá koule začala pohybovat složitým bludištěm na obrazovce a hltavě požírat oběti, které se jí podařilo uchvátit.

Marsha si odstříkla vodu z rukou a otřela je do utěrky zavěšené na boku ledničky. Nedokázala se zbavit rostoucích obav o VJ. Nebylo to žádné komplikované a obtížné dítě, a učitelé ve škole si na něj rozhodně ani trochu nestěžovali. Měla však stále určitější pocit, přestože pro ni samotnou nebylo jednoduché si něco takového připustit, že s ním není všechno v pořádku. Přišel čas to nahlas pojmenovat. Zvedla kočku Kissu, která se jí neustále třela o nohy, a vešla s ní do obývacího pokoje. Viktor se tam mezitím uvelebil na pohodlném gauči a probíral se nejnovějšími výtisky časopisů, jak bylo po návratu z práce jeho zvykem.

"Mohla bych si s tebou na chvíli pohovořit?"

Viktor opatrně odložil časopisy, a zadíval se na ni přes horní obroučku svých brýlí na čtení. Bylo mu teď pouhých pár týdnů přes třiačtyřicet, měl štíhlou, šlachovitou sportovní postavu, tmavé zvlněné vlasy a výrazně ostré rysy obličeje. Na univerzitě hrával velmi dobře squash a stále se mu ještě Pravidelně třikrát týdně věnoval. Ostatně jeho zásluhou bylo, že si firma Chimera nechala vybudovat vlastní squashové kurty.

"Mám starosti s VJ," oznámila Marsha, poté co se posadila do pohodlného čalouněného křesla hned vedle gauče. Stále přitom hladila Kissu, která se jí uvelebila na klíně.

"Copak?" reagoval její manžel překvapeným tónem. "Není s ním snad něco v pořádku?"

"Ne tak doslova. Je to vlastně celá řada drobností," rozpovídala se Marsha. "Například mě dost znepokojuje, že má tak málo přátel. Ještě před malou chvilkou, když mi řekl, že strávil den společně s tím Richiem, jsem měla takovou radost, jako by snad náhle došlo k obratu. Ale teď zas pro změnu prohlásil, že s ním o jarních prázdninách nechce být vůbec. Dítě v jeho věku potřebuje být ve společnosti ostatních dětí. Je to nesmírně důležitá část normálního harmonického vývoje dítěte v předpubertálním období."

Viktor se na ni zadíval. Dobře věděla, že nemá podobný druh psychologických diskusí rád, přestože psychiatrie byla jejím oborem. On prostě neměl na podobné debaty trpělivost. A kromě toho hovory o jakýchkoliv problémech týkajících se vývoje VJ jako by v jeho nitru spíš podporovaly obavy, které si Viktor sám nechtěl připouštět. Povzdechl si, ale slovně na její starostlivý komentář vůbec nereagoval.

"Copak tebe to snad neznepokojuje?" naléhala dál Marsha, když bylo zjevné, že Viktor k tomu sám nic neprohlásí. Dokonce uhodila kočku, která se dožadovala její pozornosti, jako by se pro ni najednou stala obtížným břemenem.

Viktor potřásl hlavou: "Ani moc ne. Mám pocit, že VJ je jedním z nejlépe přizpůsobených dětí, s nimiž jsem se kdy setkal. Co budeme mít k večeři?"

"Viktore!" zvolala Marsha ostrým tónem. "Tohle je moc důležité."

"No dobře, dobře!" prohlásil Viktor, zavíraje své časopisy.

"Domnívám se, že dokáže dobře vyjít s dospělými," pokračovala Marsha, "ale nevypadá to, že by nějak zrovna moc toužil trávit volný čas s dětmi svého věku."

"Je s nimi přece společně ve škole."

"To nepopírám, ale tam je všechno tak výrazně odstupňované, tak předem dané a řízené..."

Viktor se zhluboka nadechl. Velmi dobře si uvědomoval, že se chystá být záměrně krutý, ale vzhledem k tomu, že jej, pokud šlo o VJ, trápily jeho vlastní obavy - zcela odlišné od těch, jimiž se zaobírala jeho žena -nehodlal debatu na toto téma vůbec připustit.

"Po pravdě řečeno," pronesl pomalu, "mám pocit, že jsi jen neurotická. VJ je fantastické dítě. Není s ním vůbec nic v nepořádku. Mám spíš pocit, že stále ještě reaguješ na Davidovu smrt." Zachvěl se, když to prohlásil, ale nebyl jiný způsob, jak se podobným rozhovorům vyhnout - tou nejlepší obranou je útok.

Jeho poznámka zasáhla Marshu, jako kdyby ji udeřil dlaní do tváře.

Z očí jí vytryskly slzy, ale přesto se přinutila k tomu, aby pokračovala: "Jsou tu ale ještě jiné věci, kromě toho, že nemá dostatek kamarádů. Nikdy nepůsobí, jako by někoho nebo něco opravdu potřeboval. Kissu jsme si přece pořídili kvůli němu, ale on jí nikdy nevěnoval jediný pohled. A když ses už zmínil o smrti malého Davida, považuješ snad za normální, že VJ nikdy ani nevyslovil jeho jméno? Kdykoliv jsme mu říkali něco o Davidovi, tvářil se, jako kdybychom hovořili o někom úplně cizím."

"Marsho, bylo mu pouhých pět let. Mám pocit, že jsi to ty, s kým není něco v pořádku. Pět let je dost dlouhá doba na to, aby se ztišila bolest. Možná bys měla navštívit psychiatra ty sama."

Marsha se kousla do rtu. Viktor býval obvykle velmi laskavý muž, ale kdykoliv chtěla probírat něco, co se týkalo VJ, přerušil ji podobným způsobem.

"Tak dobrá, jen jsem ti chtěla říct, jaké myšlenky se mi honí hlavou," dodala a vstala. Bylo načase vrátit se do kuchyně a dokončit večeři. Trochu ji uklidnilo, když z pracovny v prvním patře zaslechla důvěrně známé zvuky počítačové hry Pac-Man. Viktor vstal, protáhl se, a následoval Marshu do kuchyně.

[2]

Neděle 19. března 1989 vpodvečer

DOKTOR William Hobbs upřeně hleděl přes šachovnici na svého syna Maurice a obdivoval se mu, jak to ostatně činil téměř každý den, když se chlapcovy pronikavě hluboké modré oči náhle obrátily v sloup a dítě se na své židli bezvládně zhroutilo dozadu. William zaslechl jen temné žuchnutí, jak tělo dopadlo na zem.

"Sheilo!" zakřičel, vyskočil ze své židle a spěšně oběhl stůl. Ke své hrůze spatřil, jak sebou celé Mauricovo tělo divoce

a nekontrolovaně škube zasaženo silným epileptickým záchvatem.

Jako doktor přírodních věd, tedy nikoli medicíny, si William nebyl zcela jistý, co by měl učinit. Nejasně si vybavoval cosi o ochraně jazyka oběti záchvatu tím, že se jí něco vloží mezi zuby, ale nic vhodného u sebe neměl.

Poklekl nad chlapcem, který měl za několik dní oslavit své třetí narozeniny, a ještě jednou zakřičel na svoji ženu. Mauricovo tělo se kroutilo silou, která ho překvapila; bylo pro něj dost obtížné zabránit chlapci, aby nezranil sám sebe.

Sheila ztuhla zděšením při pohledu na manžela, který se snažil manipulovat s na všechny strany sebou prudce zmítajícím děckem. Mezitím si Maurice stačil ošklivě pokousat jazyk, a jak sebou jeho hlava mlátila nahoru a dolů, potřísnila zpěněná krev koberec.

"Zavolej rychle záchranku!" zakřičel William.

Sheila se mezitím vzpamatovala z šoku, který ji naprosto ochromil, a spěchala do kuchyně k telefonu. Maurice se necítil dobře již od chvíle, kdy ho vyzvedla z jeslí. Stěžoval si na bolesti hlavy, na takové bušení jako při migréně. Obyčejný tříletý chlapec by samozřejmě nebyl schopen popsat takovým způsobem své vlastní obtíže, ale Maurice nebyl stejný jako většina ostatních dětí jeho věku. Jednalo se o skutečný zázrak, o dětského génia. Mluvit se naučil již v osmi měsících, číst pak v pouhých třinácti měsících, a teď již dokázal porazit svého otce při večerní partičce šachů.

"Potřebujeme nutně sanitku!" křičela Sheila zoufale do telefonu, když se jí na druhém konci linky konečně někdo ozval. Udala adresu, a úpěnlivě prosila dispečerku, aby si pospíšili. Pak se zas rychle vrátila do obývacího pokoje.

Maurice se již přestal křečovitě zmítat. Ležel poměrně klidně natažený na gauči, kam ho mezitím William přemístil. Vyzvracel večeři, a ve zbytcích potravy bylo přimíšeno značné množství jasně rudé krve. Ta odpudivá kašovitá hmota se nalepila na jeho světlé vlasy a spolu se slinami mu vytékala z koutků úst. Navíc ještě ztratil kontrolu nad močením a vyměšováním.

"Co mám teď udělat?" ptal se spíš sám sebe William, naprosto vyvedený z míry. Každopádně však dítě dýchalo a barva jeho pleti, jež před několika okamžiky počala přecházet v potemnělou modř, se začala vracet k normálu.

"Co se stalo?" zeptala se Sheila.

"Nic," odpověděl jí William. "Jako obvykle si již stál v koncovce na jasné vítězství. Pak se mu ale znenadání obrátily oči v sloup a přepadl dozadu. Mám obavu, že se pořádně udeřil do hlavy o podlahu."

"Ach Bože!" vyjekla Sheila, otírajíc Mauricova ústa růžkem své zástěry. "Možná že jsi po něm dnes večer neměl chtít, aby s těmi bolestmi hlavy hrál šachy."

"Ale on sám to chtěl," prohlásil Maurice na svou obranu. Jeho tvrzení však neodpovídalo tak zcela skutečnosti. Maurice toho dne výjimečně přistupoval k šachové partii velmi vlažně. William si ale nedokázal odepřít příležitost pozorovat syna, jak používá svůj fenomenální mozek. Maurice byl jeho pýchou a potěšením.

Manželství Williama a Sheily trvalo již osm let, než si konečně byli ochotni přiznat, že Sheila nemůže přijít do jiného stavu. Společnost Chimera, jejímž zaměstnancem William byl, měla své vlastní zařízení zabývající se neplodností, zvané Fertility, a tam se on i Sheila podrobili bezplatnému vyšetření. Smířit se s jeho výsledkem pro ně rozhodně nebylo jednoduché. Museli se vyrovnat s neradostným zjištěním, že jsou neplodní oba dva. Nakonec se přece jen díky metodě náhradního rodičovství a programu dárcovství pohlavních buněk, gamet, dočkali svého vytouženého potomka. Jejich Maurice bylo zázračné dítě, jehož IQ se vymykalo veškerým běžným lidským měřítkům.

"Dojdu pro ručník a otřu ho," prohlásila Sheila a zamířila do kuchyně. Ale William nejistě rozpřáhl ruce: "Možná že bychom s ním zatím neměli hýbat."

Oba manželé zůstali bezmocně sedět pozorujíce dítě, dokud nezaslechli venku sirénu přijíždějící záchranky. Sheila spěchala k domovním dveřím, aby pustila saniťáky dovnitř.

Již o pár okamžiků později se William natřásal na sedadle v zadní části kolébající se záchranky a Sheila jela za nimi v jejich autě.

V Lowellově všeobecné nemocnici pak oba plni úzkosti čekali na chodbě na výsledky Mauricova vyšetření. Ukázalo se, že chlapcův zdravotní stav je natolik stabilní, že je schopen dalšího převozu. William chtěl, aby jej převezli do dětské nemocnice v Bostonu, což byla asi tak půlhodinka jízdy vozem. Nějaký vnitřní hlas jako by mu našeptával, že jeho dítě je smrtelně nemocné. Možná že byli oba příliš pyšní na jeho fenomenální dokonalost. A možná si za to právě teď Bůh vybírá svoji krutou daň.

"Hej, VJ!" zakřičel Viktor na svého syna vzhůru do prostoru zadního schodiště. "Co si jít tak trochu zaplavat?" Zaslechl, jak se jeho hlas odráží od stěn jejich prostorného domu. Postavil ho již někdy v osmnáctém století majitel rozsáhlých místních pozemků. Viktor dům zakoupil a renovoval krátce po Davidově smrti. Od chvíle, kdy se firma Chimera rozhodla nabídnout své akcie k prodeji na burze, začaly se totiž její obchodní aktivity velmi dobře rozvíjet; a Viktor měl pocit, že Marshe prospěje, nebude-li dál žít na místě, s nímž jsou spojené vzpomínky na Davida. Jeho odchod ji zasáhl ještě mnohem bolestněji než Viktora.

"Nechceš si skočit do bazénu?" znovu zakřičel na VJ. Byl to jeden z těch nemnoha okamžiků, kdy si přál, aby měli zaveden domácí telefon.

"Ne, díky," dolehla k němu odpověď VJ, včetně ozvěny rozléhající se šachtou schodiště.

Viktor zůstal na okamžik na místě, kde se právě nacházel, s levou rukou na madlu zábradlí a jednou nohou nakročenou na prvním schodu; Předcházející rozhovor s Marshou v něm opět probudil všechny původní obavy ohledně psychického vývoje jeho syna. Neobvykle časná vyspělost, neuvěřitelná inteligence, která z něj ve třech letech učinila šachového mistra, a pak náhle prudký pokles IQ ještě než dosáhl věku čtyř let; u VJ se v žádném případě nedalo hovořit o běžném dozrávání. Viktora již od okamžiku chlapcova narození natolik sužoval pocit viny, že se mu téměř ulevilo, když se vytratily jeho mimořádné schopnosti. Teď však přemýšlel o tom, zdali by snad každé normální děcko nepřivítalo nadšeně možnost zaplavat si v jejich novém krytém bazénu. Viktor jej nechal zbudovat, aby si mohli vylepšovat kondici. Přiléhal zezadu k domu a zvenku vypadal jako skleník. Dokončili ho teprve minulý měsíc.

Viktor se rozhodl, že synovu zápornou odpověď nepřijme. Rozběhl se jen tak v ponožkách nahoru a vzhledem k trénovanosti svých nohou přitom bral schody po dvou. Potichu se přehnal dlouhou chodbou k ložnici VJ, umístěné v průčelí domu s výhledem na příjezdovou cestu. Místnost byla jako vždy čistá a upravená. Na jedné stěně stála na polici kompletní řada Britské encyklopedie a na protější velká tabulka periodické soustavy chemických prvků. VJ ležel natažen na břiše na své posteli a byl plně pohroužen do studia nějaké pěkně tlusté knihy.

Jak se blížil k jeho posteli, snažil se Viktor tajně zahlédnout, co VJ právě čte. Při pohledu na rozevřené stránky knihy se mu však podařilo spatřit pouze řadu jakýchsi rovnic, což nebylo zrovna to, co by očekával.

"Mám tě!" zvolal a chytil chlapce v legraci za nohy.

Při jeho doteku se VJ prudce vymrštil s rukama připravenýma k obraně.

"Pr! No tak neblázni! To ses tak hrozně soustředil nebo co?" smál se Viktor.

VJ se do něho zavrtal pohledem svých chladných, tyrkysově modrých očí.

"Tohle už nikdy nedělej!" prohlásil.

Viktor na okamžik pocítil, jak jím prostupuje příval toho důvěrně známého strachu z osoby, k jejímuž stvoření sám přispěl. VJ se mezitím s povzdechem zase vrhl zpět na postel.

"Co to proboha čteš?" zeptal se ho Viktor.

VJ knihu zaklapl, jako by to snad byla pornografie.

"Je to pojednání, které jsem si vypůjčil o černých dírách."

"To je pěkně obtížné!" konstatoval Viktor a pokoušel se, aby jeho hlas zněl povzbudivě.

"Popravdě řečeno, zase tak nějak moc dobrá ta kniha ani není," prohlásil VJ. "Je v ní spousta chyb."

Viktor opět pocítil zamrazení. Poslední dobou přemýšlel, zda se snad synova neuvěřitelná inteligence opět nevrací. Ve snaze setřást ty obavy prohlásil pevně: "No ale teď si jdeme opravdu zaplavat."

Přešel ke skříni, vytáhl odtud plavky a hodil je po VJ. "Dáme si závod, uvidíš, že tě porazím."

Zašel do své ložnice natáhl si plavky a pak zavolal na VJ. Ten vyšel ze svého pokoje a zamířil chodbou k otci. Viktor si s pýchou povšiml, že je na desetiletého chlapce pěkně urostlý. V tom okamžiku ho poprvé napadlo, že kdyby k tomu měl VJ sklony, mohl by se klidně stát aktivním sportovcem.

Bazén byl cítit typickou vlhkou vůní chlóru. Skleněné stěny a strop zrcadlily jeho světélkující vodní hladinu; ještě

téměř zimní scenérie venku nebyla zevnitř vidět. Viktor přehodil svůj ručník přes opěradlo hliníkové židle, která stála na kachlíkové podlaze. V tom okamžiku se ve dveřích vedoucích z bazénu do domu objevila Marsha.

"Nechtěla by sis zaplavat s námi?" zeptal se jí Viktor.

Marsha odmítavě potřásla hlavou: "Nene, díky, pro mě je to moc studené."

"Chystáme se závodit," řekl jí Viktor. "Nechceš si zahrát na rozhodčí?"

"Tati," prohlásil VJ bez jakéhokoliv nadšení. "Já ale vůbec závodit nechci."

"Jasně že budeš," rozhodl Viktor. "Na dva bazény. A kdo prohraje, bude muset vynést odpadky."

Marsha popošla blíž k okraji bazénu, uchopila ručník patřící VJ a s politováním se na chlapce zahleděla.

"Chceš si vzít vnější nebo vnitřní dráhu?" zeptal se Viktor doufaje, že se mu tím syna podaří naladit.

"Na tom nezáleží," pronesl VJ a stoupl si na kraj bazénu vedle otce. Povrch vodní hladiny se lehce vlnil, jak čerpadlo nutilo vodu ke stálému oběhu.

"Odstartuj nás," požádal Viktor ženu.

"Na místa... připravit... pozor...," řekla Marsha, pak učinila malou pauzu, hledíc na svého manžela a syna, jak balancují na hraně bazénu na špičkách a udržují rovnováhu v mírném předklonu.

"Teď!"

Rychle uskočila, aby ji při skoku nepostříkali, pak se posadila na jednu z židlí stojících vedle bazénu a sledovala jejich soupeření. Viktor nebyl moc dobrý plavec, ale i ona byla překvapena, když zjistila, že VJ je po první obrátce ve vedení. Pak ale, při druhé délce, začal náhle zpomalovat, a Viktor vyhrál o půlku bazénu.

"Fajn závod," zvolal Viktor vítězně a ponořil obličej s bubláním pod hladinu, aby se ochladil. "A gratuluji ti k té maličkosti s odpadky."

V rozpacích z toho, čeho byla podle svého názoru svědkem, pozorovala Marsha zvědavě syna, jak se vytahuje z vody. Když se jejich pohledy setkaly, spiklenecky na ni zamrkal, a to ji uvedlo do ještě většího zmatku.

VJ si vzal ručník a rychle se osušil. Opravdu by byl rád takovým synem, PO jakém jeho matka toužila, něco jako byl David. Ale jednoduše to v něm nebylo. I když se pokoušel přetvařovat, dobře věděl, že se mu to moc nedaří. Přesto jestliže situace jako ta u bazénu dokázaly rodičům alespoň na chvíli dodat onen pocit rodinné sounáležitosti a štěstí, jakým právem jim je odepírá?

"Mami, mě to bolí stále víc," řekl Mark Murray. Nacházeli se v jeho ložnici ve druhém poschodí městského domu Murrayových na Beacon Hill. "Kdykoliv sebou pohnu, cítím tlak za očima a v čelních dutinách." Tato přesná formulace byla v překvapujícím kontrastu s nepatrnými dlaněmi, kterými se děcko dotýkalo hlavy.

"Je to horší než před večeří?" zeptala se Colette, hladíc ho po mírně zvlněných světlých vlasech. Výjimečná slovní zásoba jejího dítěte ji už nepřekvapovala. Chlapec ležel v posteli běžných rozměrů, i když mu bylo pouhých dva a půl roku. Již ve svých třinácti měsících se začal tvrdě dožadovat toho, aby jeho dětskou postýlku přestěhovali definitivně do sklepa.

"Je to daleko horší," prohlásil Mark.

"Změřím ti ještě jednou teplotu," povzdechla si Colette a zasunula mu do úst teploměr. Byla stále znepokojenější, i když se pokoušela sama sebe ujistit, že se jedná o pouhý začátek obyčejného nachlazení nebo chřipky. Začalo to zhruba hodinu poté, co její manžel Horace přivedl syna domů z podnikové školky společnosti Chimera. Mark prohlásil, že vůbec nemá hlad, což bylo v jeho případě naprosto neobvyklé.

Dalším příznakem bylo pocení. Začalo právě ve chvíli, kdy se chystali zasednout společně k jídlu. I když malý Mark ubezpečoval rodiče, že mu vůbec není horko, pot se z něho jen řinul. A pár minut nato, když ho Colette ukládala do postele, začal zvracet.

Jako revizor firemních účtů, jemuž jeho choulostivý žaludek nedovolil na vysoké navštěvovat ani přednášky z biologie, byl Horace opravdu rád, že mohl přenechat povinnosti spojené s ošetřováním pacienta své ženě Colette; nikoliv tedy

snad proto, že by s péčí o nemocné děti měla opravdu nějaké zkušenosti. Sama byla advokátka a její prosperující praxe ji přinutila umístit Marka, když mu byl pouhý rok, do celodenních jeslí. Jejich jediné, skvělé dítě velmi obdivovala, ale než se ho dočkala, musela podstoupit nejednu těžkou zkoušku, o nichž předtím neměla ani tušení.

Po tříletém manželství se s Horacem rozhodli, že založí rodinu. Ale když se po více než roce jejich snaha nesetkala s úspěchem, navštívili léčebné pracoviště zabývající se problémy neplodnosti, aby si nechali odborně poradit. A tehdy se od lékaře dozvěděli onu tvrdou pravdu -Colette byla neplodná. Zbývala jim poslední možnost: oplodnění in vitro a použití náhradní rodičky. Vzhledem k nepříjemnostem a rozporným polemikám, jež vyvolal tolik diskutovaný případ nazývaný Baby M., jim celá záležitost připadala doslova jako noční můra. Nakonec se však svého Marka dočkali.

Colette vzala Markovi ze rtů teploměr a pohlédla na stupnici. Teplota byla normální. Povzdechla si. Vůbec nevěděla co dělat.

"Nemáš hlad nebo žízeň?" zeptala se chlapce.

Mark zavrtěl hlavou.

"Ale začínám nějak hůř vidět," prohlásil.

"Co tím chceš říct, hůř vidět?" zeptala se znepokojená jeho konstatováním. Střídavě mu dlaní zakryla jedno i druhé oko. "Vidíš na obě oči?"

"To ano," odpověděl jí Mark. "Ale předměty se mi začínají zdát rozmazané. Nemohu je zaostřit."

"Dobře, zůstaň teď tady a odpočiň si," rozhodla Colette. "Jdu se poradit s tátou."

Sestoupila po schodech dolů, a našla manžela, jak ve studovně sleduje v malém přenosném televizoru basketbalový zápas.

Když Horace zahlédl ve dveřích svou ženu, provinile televizi vypnul. "Víš, ona je dnes liga," prohlásil jako na omluvu.

Colette potlačila podráždění, jež se jí na prchavý okamžik zmocnilo, a prohlásila chraplavě: "Je mu mnohem hůř. Dělám si velké starosti. Navíc mi řekl, že přestává dobře vidět. Myslím, že bychom měli zavolat lékaře."

"Jsi si jistá?" zeptal se Horace. "Je neděle večer."

"Nedá se nic dělat!" opáčila Colette ostře.

V ten okamžik prořízlo vzduch pronikavé zaječení a přinutilo je, aby se rozběhli nahoru do patra.

K jejich hrůze se Mark křečovitě svíjel na posteli, držel se přitom za hlavu jako v nějaké příšerné agónii a křičel opravdu ze všech sil. Horace pevně uchopil dítě za ramena a pokoušel se je zklidnit, zatímco Colette rychle spěchala k telefonu.

Horace byl překvapen chlapcovou silou. Snažil se, aby se mu nevysmekl a nespadl dolů z postele.

Pak, stejně náhle jak začal, jeho křik ustal. Na okamžik zůstal Mark klidně ležet, malé ruce si ale dál tiskl na spánky a oči měl téměř zavřené.

"Marku?" zašeptal Horace.

Chlapcovy ruce se uvolnily. Otevřel své modré oči a pohlédl na otce. Ale z jeho výrazu nebylo patrné, zdali ho vůbec vnímá a poznává, a když pak otevřel ústa, aby promluvil, vyšlo z nich jen nějaké blábolení nedávající žádný smysl.

Marsha seděla u toaletního stolku, pročesávala si pečlivě kartáčem své dlouhé vlasy a současně studovala v zrcadle Viktorův obraz. Stál u umyvadla a čistil si zuby krátkými, razantními pohyby kartáčku. VJ šel spát již dávno před tím. Marsha ho ještě zkontrolovala, když šla asi před čtvrthodinkou nahoru do prvního patra. Při pohledu na tu andělskou spící tvář si ještě jednou vybavila jeho průhledný taktický manévr v bazénu.

"Viktore!" ozvala se náhle.

Překvapeně se k ní otočil. Zubní pasta mu pěnila v ústech jako vzteklému psovi.

"Uvědomuješ si vůbec, že tě VJ nechal v tom závodě zvítězit?"

Viktor si hlučně odplivl do umyvadla.

"S tím tedy pěkně opatrně. I když to bylo dost těsně, tak jsem vyhrál naprosto zaslouženě."

"VJ vedl po většinu závodu. Úmyslně zpomalil, aby tě nechal vyhrát."

"To je absurdní," prohlásil Viktor rozhořčeně.

"Není. On prostě dělá věci, které normálně v případě desetiletého chlapce nedávají smysl. To máš, jako když mu bylo dva a půl a začal hrát šachy. Ty jsi tím byl nadšený, ale mě to znepokojovalo. Po pravdě řečeno mě to vyděsilo. Skutečně se mi ulehčilo, když jeho inteligence poklesla, tedy alespoň se stabilizovala na vysokém normálu. Nepřeji si nic jiného než mít šťastné a normální dítě." V jejích očích se najednou objevily slzy. "Jako byl David," dodala a odvrátila se stranou.

Viktor si rychle osušil obličej, odložil ručník, přešel k ženě a objal ji.

"Děláš si zbytečné starosti. VJ je prima chlapec."

"Možná že se chová tak zvláštně, protože jsem ho nechala příliš dlouho v Janicině společnosti, když byl ještě malé děcko," pronesla Marsha a pokoušela se zadržet slzy. "Nebývala jsem dostatečně často doma. Měla jsem tehdy přerušit práci a plně se mu věnovat."

"Máš přehnané sklony k sebeobviňování," prohlásil Viktor. "A to i v případě, kdy je všechno v pořádku."

"No, ale v jeho chování je každopádně něco podivného. Kdyby se snad jednalo pouze o jednu jedinou epizodu, bylo by to skutečně v pořádku. Ale to není ten případ. VJ prostě není normální desetileté děcko. Na to je až příliš uzavřený, příliš tajnůstkářský a příliš dospělý." Rozplakala se. "Někdy mě tím přímo děsí."

Viktor se nahnul ke své ženě, aby ji utěšil. Znovu si vybavil tu hrůzu, kterou prožíval při chlapcově narození. Tak moc si přál, aby jeho syn byl výjimečný, avšak nikoliv abnormální ve smyslu nějaké psychické úchylky.

[3]

Pondělí 20. března 1989, ráno

SNÍDANĚ rodiny doktora Franka neměla žádný pevný, zaběhlý řád. Ale na stole každopádně nikdy nechybělo ovoce, obilné vločky, káva a džus. Hlavní rozdíl oproti jiným dnům spočíval v tom, že VJ dnes nemusel do školy, takže nespěchal jako obvykle, aby chytil autobus. Marsha opouštěla dům jako první, kolem osmé, aby, dříve než jí začnou ordinační hodiny, mohla provést vizitu svých pacientů na lůžkové části. Když vycházela ze dveří, potkala se s Ramonou Juarezovou, která jim každé pondělí a čtvrtek uklízela.

Viktor pozoroval Marshu, jak nastupuje do svého volva kombi. Každý její výdech vytvářel v jiskřivém ranním vzduchu rychle se vytrácející obláček páry. I když mělo podle kalendáře nastat již příštího dne jaro, teploměr ukazoval tři stupně pod nulou.

Viktor nejprve odložil svůj prázdný šálek od kávy do dřezu, a pak obrátil pozornost k VJ, který sledoval televizi a přitom si ještě stačil listovat v jednom z Viktorových vědeckých časopisů. Viktor svraštil čelo. Třeba má Marsha skutečně pravdu. Možná že se chlapcova počáteční výjimečnost znovu vracela. Odborné články publikované v tom časopise byly opravdu velmi náročné. Viktora zajímalo, nakolik je může VJ skutečně chápat.

Chvilku přemýšlel, má-li to nějak komentovat, ale pak se rozhodl nechat to být. VJ byl přece v naprostém pořádku.

"Opravdu chceš se mnou dneska jít do laboratoře?" zeptal se místo toho. "Třeba by sis s kamarády našel nějakou lepší zábavu."

"Mě to v laboratoři baví víc," prohlásil VJ.

"Tvá matka má ale pocit, že bys měl trávit víc volného času s dětmi tvého věku. "Naučíš se tak prý spolupracovat s druhými, podělit se s nimi o své vlastní zážitky a takové věci."

"Ale, prosím tě! Jsem přeci s dětmi svého věku každý den ve škole."

"Alespoň že my dva uvažujeme podobně. Řekl jsem tvé matce totéž. Takže, když už jsme si to vyjasnili, jak chceš jet do

laboratoře? Svezeš se se mnou autem, nebo tam dojedeš na kole?"

"Na kole," rozhodl VJ.

Navzdory chladnému vzduchu měl Viktor v autě otevřené střešní okno a mrazivý vítr mu cuchal vlasy. S rádiem naladěným na jedinou stanici vysílající klasickou hudbu, která se dala chytit, předunělo auto starý most Přes rozvodněnou řeku Merrimack. Její vody byly doběla zpěněné víry a zpětnými proudy. Tající sníh v Bílých Horách nahoře v New Hampshire způsobil, že se vylila z břehů a její hladina každým dnem stoupala.

Na příjezdové silnici k areálu společnosti Chimera zahnul Viktor doleva a pokračoval dál podél dlouhé cihlové budovy, jež se tyčila po levé straně cesty. Když dojel na její konec, znovu zahnul vlevo a zpomalil, protože Přijížděl k vrátnici. Strážný poznal jeho vůz, zvedl bíločernou závoru uzavírající vstup na pozemek biotechnologické firmy a pokynem naznačil, že může jet.

Společnost Chimera sídlila v budovách bývalé textilky postavené v devatenáctém století z červených cihel. Vždy při vstupu do firemního areálu se ve Viktorovi vzedmula vlna pýchy, jež bývá tak neodlučitelně spojena s hrdým pocitem vlastnictví. Celý prostor působil velmi slušným dojmem, protože většina podnikových budov byla nejen moderně zrenovována, ale zvenku navíc citlivě zrestaurována, aby zůstal zachován jejich původní charakter.

Nejvyšší budovy celého komplexu byly pětipatrové, ale většinou se jednalo o třípatrové budovy s výrazně podlouhlým obdélníkovým půdorysem rozmístěné po obvodu rozlehlého vnitřního nádvoří. Doplňovaly je porůznu rozhozené modernější stavby nejrůznějších tvarů a rozměrů.

V západním rohu celého areálu se tyčila osmipatrová věž postavená jako kopie slavné londýnské zvonice Big Ben. Čněla nad ostatními budovami v okolí jako doplněk třípatrové stavby zbudované zčásti na betonové hrázi přes řeku Merrimack. Díky povodni byla nádrž už tak přeplněná, že se voda vylévala z břehů. Hřmící vodopád valící se nepřetržitě z přepadu v hrázi plnil vzduch jemnou vodní tříští.

Za dřívějších dob, kdy se v továrně spřádala bavlna z Jihu, sloužila budova s věží a hodinami jako strojovna. Vodní energie poháněla celou textilku. Později, při elektrifikaci, pak uzavřeli hlavní odtokový kanál a navždy vyřadili z chodu obří lopatková kolesa a strojové zařízení v přízemí budovy. Údery věžních hodin kopie Big Benu tak dozněly již před pěknými pár lety, ale Viktor uvažoval o tom, že by se věž měla každopádně zrestaurovat.

Když Chimera v roce 1976 získala tento opuštěný areál, nechala renovovat téměř polovinu všech budov. Zbytek byl ponechán pro budoucí rozšiřování firmy. Nicméně v předtuše jejího dalšího růstu vybavili všechny budovy vodou, hygienickým zařízením a elektrickými rozvody. Viktor sám ve svých úvahách ani na okamžik nezapochyboval, že uvést starý dobrý Big Ben znovu do chodu by neměl být žádný problém. V duchu si důrazně předsevzal, že na toto téma pohovoří na příštím zasedání správní rady, které se bude zabývat budoucím rozvojem firmy.

Zajel na své vyhrazené místo na parkovišti před správní budovou, zavřel střešní okno a chvíli v klidu uvažoval, co ho dnes čeká. Navzdory hrdosti, jíž ho naplňoval pohled na rozlehlý firemní areál, si uvědomoval i určitou nejistotu ohledně jejího úspěchu. Viktor byl svým založením vědec, nicméně se od něj jako od jednoho ze tří zakládajících partnerů Chimery očekávalo, že na sebe vezme i část řídicích povinností. Ty mu však poslední dobou zabíraly stále víc a víc času.

Vešel do budovy honosným, sochami a sloupy vyzdobeným vstupním prostorem v georgiánském stylu. Při restaurování budovy dbali architekti úzkostlivě na každý jednotlivý detail. Dokonce i vnitřní zařízení pocházelo z počátku devatenáctého století. Vše to bylo na hony vzdálené přísně účelové architektuře Massachusettského technického institutu, kde učil v roce 1973, kdy začal se svým kolegou Ronaldem Beekmanem hovořit o možnostech, které skýtá exploze v oboru biotechnologie. Oba se výborně doplňovali, protože Viktor byl biolog a Ronald biochemik. Spojili své síly s ryzím obchodníkem Clarkem Fitzsimmonsem Posterem a v roce 1975 založili Chimeru. Výsledek mnohonásobně předčil jejich původní očekávání. Roku 1983 vstoupila společnost pod Clarkovým vedením se svými akciemi na burzu a všichni tři velice zbohatli.

Ale s úspěchem se dostavily i povinnosti, které Viktorovi bránily, aby se mohl plně věnovat své lásce - laboratoři. Jako jeden ze zakládajících partnerů byl členem správní rady mateřské společnosti Chimera, dále byl jejím prvním viceprezidentem pro výzkum a současně úřadujícím ředitelem oddělení pro dlouhodobý biologický vývojový program. K tomu byl navíc prezidentem a současně ředitelem nesmírně výnosné vedlejší aktivity Chimery, společnosti Fertility, která vlastnila stále se rozrůstající síť klinik na léčení neplodnosti.

Na konci hlavního schodiště se na chvíli zastavil, aby se klenutým oknem z mnoha skleněných tabulek zadíval ven na tovární komplex probuzený k novému životu. Znovu se dostavil onen hřejivý pocit uspokojení. V devatenáctém století slavila továrna obrovské úspěchy, vděčila za ně však bezohlednému využívání pracovní síly přistěhovalců. Současný úspěch spočíval na solidnějších základech. Společnost Chimera se opírala o zákony vědy a důvtip lidského ducha

projevující se při úsilí odhalit tajemství života. Viktor si dobře uvědomoval, že biotechnologie je vědou budoucnosti, a vědomí, že se sám nachází ve středu veškerého dění, jej naplňovalo nadšením. Měl ve svých rukou sílu, která mohla změnit náš svět, možná i celý vesmír.

VJ projížděl na volnoběh po Stanhopské ulici a pohvizdoval si přitom. Teplou sportovní bundu s kapucí měl zapnutou až těsně pod bradu a na rukou palčáky ze stejného materiálu, jaký používají i astronauti.

Zařadil nejrychlejší možný převod a opřel se do pedálů. Fičení větru doprovázené svištěním pneumatik v něm budilo pocit, jako by se hnal vpřed rychlostí přes sto kilometrů za hodinu. Byl volný jako pták. Celý týden žádná škola. Celý týden nemusí nic předstírat před učiteli a všemi těmi dětičkami. Může svůj čas věnovat činnosti, pro jejíž dokončení byl zrozen. Na okamžik se mu na tváři objevil podivný, nedětský úšklebek a jeho modré oči se rozzářily. Byl šťastný, že nikde v blízkosti není matka a nemůže ho pozorovat. Měl své poslání, právě tak jako je měl jeho otec. A nemohl připustit, aby mu cokoliv stálo v cestě.

Když dorazil do ulic North Andoveru, musel zpomalit. Šlapal dál až na Hlavní třídu, kde zastavil před místní bankou, zaparkoval kolo do kovového stojanu a zabezpečil ho zámkem. Sundal z nosiče brašnu, přehodil si ji přes rameno, vyšel po třech schodech z hnědého železitého pískovce a vstoupil dovnitř.

"Dobré ráno, pane Franku," pozdravil ho vedoucí oddělení účtů Harold Scott a otočil se k němu ve svém křesle. VJ se mu obvykle snažil vyhnout, což nebylo jednoduché, protože měl stůl hned napravo od vchodu. "Mohl bych si s vámi chvilku pohovořit, mladý muži?"

VJ se zastavil, zvážil své možnosti a pak váhavě přistoupil k jeho pracovnímu stolu.

"Vím, že jste dobrým zákazníkem naší banky," řekl Harold, "a tak si myslím, že by bylo vhodné s vámi probrat některé výhody naší peněžní instituce. Chápete obsah pojmu úrok, mladý muži?"

"Myslím, že snad ano."

"Pokud tomu tak je, chtěl bych se vás zeptat, proč si u nás nezaložíte spořitelní účet, kam byste si ukládal peníze získané roznáškou novin?"

"Roznáškou novin?"

"Ano," usmál se Harold medově. "Před nějakou dobou jste mi prozradil, že roznášíte noviny a časopisy. A tak předpokládám, že to stále ještě platí, když přicházíte do banky poměrně pravidelně."

"Jistěže to platí," odpověděl VJ. Najednou si vzpomněl, že jej Harold Scott už jednou zahnal podobně do rohu, a on si tehdy něco takového vymyslel. Bylo to asi před rokem.

"Jakmile jsou jednou peníze na vašem spořitelním účtu, začínají pro vás samy pracovat. To znamená, že vaše konto vzrůstá. Dovolte mi, abych vám to názorně předvedl."

"Pane Scotte," řekl VJ, když mu úředník podával ze zásuvky stolu nějaký propagační leták. "Nemám moc času. Můj otec mě čeká v laboratoři."

"To nebude trvat dlouho," prohlásil tvrdošíjně Harold Scott a začal mu vysvětlovat, co se stane s dvaceti dolary, které u nich zůstanou uloženy po dobu příštích dvaceti let. Když skončil, zeptal se: "Co tomu říkáte? Přesvědčilo vás to?"

"Absolutně," přikývl VJ.

"Tedy dobrá...," pokračoval úředník. Vytáhl z jiné zásuvky nějaké formuláře a rychle je vyplnil. Pak je posunul před VJ a ukázal na tečkovanou čáru ve spodní části. "Tady se podepište."

VJ uchopil pero a poslušně se zvěčnil.

"Takže tedy...," opakoval Harold Scott. "Jakou sumu byste chtěl uložit?"

VJ se zatvářil přemýšlivě a pak vytáhl svou peněženku. Měl v ní tři dolary. S úsměvem mu je předal.

"To je vše?" zarazil se úředník. "Kolik si vyděláte týdně roznáškou novin? Je třeba, abyste si již od mládí zvykl pravidelně spořit."

"Budu k tomu dál přidávat," řekl VJ.

Harold Scott uchopil formuláře spolu s bankovkami a vstoupil do pokladny. Musel přitom projít skleněnými dveřmi, jejichž magnetický zámek ovládal pokladník ze svého místa. Když se vrátil, předal VJ stvrzenku o uložení peněz.

"Dnešek se stal důležitým dnem ve vašem životě," prohlásil přitom.

VJ přikývl, strčil stvrzenku do kapsy, a pomalu se přesouval dál do zadní části banky. Pozoroval přitom, co dělá otravný pan Scott. Naštěstí vstoupil do banky další zákazník a posadil se k jeho stolu.

VJ zazvonil na úředníka, jenž měl službu u bezpečnostních sejfů, a ten ho osobně doprovodil do trezoru. O několik minut později se už VJ nacházel zcela sám v oddělení, kde byla umístěna jeho bezpečnostní skříňka. Odemkl ji a vytáhl z ní trezorovou schránku. Položil na zem svou brašnu, kterou před několika minutami sundal z kola, a otevřel ji. Byla nacpaná pevně svázanými balíčky stodolarových bankovek. Když je všechny přidal k těm, které už měl v sejfu uložené, schránku zamkl a zasunul ji zpět do bezpečnostní skříňky. Musel přitom použít obě ruce, jak byla teď těžká.

Za chvíli už zase seděl na kole. Projel městečkem a zamířil na západ. Opíral se pravidelně do pedálů a zanedlouho byl v Lawrence. Přejel most přes rozvodněnou řeku Merrimack a po chvíli už vjížděl do areálu společnosti Chimera. Hlídač u brány mu pokynul se stejným respektem jako doktoru Frankovi.

Jakmile Viktor dorazil do své kanceláře, zahrnula ho jeho velmi půvabná a velice výkonná sekretářka Colleen pěknou řádkou telefonních vzkazů.

Viktor tiše zaúpěl. Pondělí se sobě podobala jako vejce vejci. Stávalo se, že se dokonce za celý den vůbec nedostal do laboratoře. Svoji hlavní výzkumnou pozornost teď zaměřil na způsob, jakým se oplodněné vajíčko usazuje ve výstelce děložní stěny. Nikdo vlastně nevěděl, jak tento mechanismus funguje a které faktory jej usnadňují. Viktor si ten projekt vybral již před mnoha lety, neboť jeho vyřešení by bylo nesmírně důležité nejen z čistě akademického, ale i obchodního hlediska. Avšak při tempu, jakým v poslední době jeho výzkum postupoval, na něm bude pracovat ještě mnoho let.

"Tohle je pravděpodobně ta nejdůležitější zpráva," podávala mu Colleen světlerůžový proužek papíru. Stálo na něm, že má co nejdřív zavolat Ronalda Beekmana.

"Výborně," zamumlal Viktor. V dobách zakládání společnosti Chimera bývali s Ronaldem ti nejlepší přátelé, v poslední době však mezi nimi panovalo napětí, neboť měli odlišné názory na budoucnost společnosti. Právě teď se přeli o prodej části kmenových akcií, což prosazoval Clark Poster jako prostředek vzrůstu dodatečného kapitálu pro další rozvoj firmy.

Ronald byl rozhodně proti jakémukoliv rozprodávání. Obával se, že by tak konkurence mohla v budoucnosti získat velký balík akcií, což je v rozporu se zájmy původních majitelů firmy. Tvrdil, že firma by se měla dále rozvíjet přímo vlastním kapitálem, ze stávajících zisků. Viktorův hlas teď měl opět rozhodnout, stejně jako v roce 1983, kdy šlo o to, zda vůbec vstoupit s akciemi firmy na burzu. Tehdy Viktor hlasoval proti Ronaldovi, a postavil se na Clarkovu stranu. Navzdory neoddiskutovatelnému úspěchu, který firmě vstup na burzu přinesl, měl Ronald stále pocit, že Viktor zaprodal svou akademickou čest.

Viktor položil zprávu, že má zavolat Ronaldovi, doprostřed svého diáře. "A co jinak?" zeptal se.

Dříve než mu Colleen mohla odpovědět, otevřely se dveře a dovnitř nahlédl VJ s otázkou, zdali snad někdo z nich nezahlédl Filipa.

"Spatřila jsem ho před chvilkou v kantýně," poznamenala Colleen.

"Kdyby ho někdo z vás viděl, řekněte mu, že jsem tady."

"Můžeš se spolehnout," usmála se Colleen.

"Budu se pohybovat někde tady kolem," oznámil VJ.

Viktor mu pokynul, v duchu však přitom probíral, co řekne Ronaldovi. Byl totiž přesvědčený, že kapitál potřebují teď, a ne až někdy v příštím roce.

VJ za sebou zavřel dveře.

"Copak nemá školu?" zeptala se Colleen.

"Jarní prázdniny," odpověděl Viktor.

"Takové výjimečné dítě. Tak samostatné. Kdyby tady byl můj syn, motal by se mi celý den pod nohama.

"Moje žena to ale vidí jinak. Domnívá se, že má VJ nějaký problém."

"Tomu nevěřím. VJ je tak zdvořilý, tak vyspělý."

"Možná byste si na to téma měla promluvit s Marshou," usmál se Viktor. Pak ale mávl rukou, jako by se obával pokračovat. "Co tam mám za další vzkazy?"

"Tady je telefonní číslo na Jonathana Marronettiho, Gephardtova právního zástupce.

"Paráda!" ušklíbl se Viktor. George Gephardt byl personálním ředitelem firmy Fertility, a ještě před třemi lety měl hlavní dohled nad nákupem pro Chimeru. V současné době byl v souvislosti s vyšetřováním ztráty více než sto tisíc dolarů z firmy Fertility na nucené dovolené. Nejsmutnější na tom všem bylo, že na celou záležitost přišel až berní úřad. Zjistili, že si Gephardt nechal na své konto převádět výplatní šeky znějící na jméno již zemřelého zaměstnance firmy. Jakmile se o tom Viktor dozvěděl, nařídil v Chimeře revizi jeho účtů z let 1980 až 1986. Teď odložil s neradostným povzdechem telefon Gephardtova právního zástupce hned za číslo Ronaldovo.

"A co dál?"

Colleen se prohrábla zbývajícími vzkazy.

"Tohle byly ty nejdůležitější. Zbytek už dokážu vyřídit sama."

"Takže to je všechno?" zeptal se jí ještě jednou se zjevnou nedůvěrou v hlase.

Colleen povstala a protáhla se.

"Ano, pokud jde o vzkazy, ale chce s vámi mluvit Sharon Carverová."

"Nemohla byste to s ní vyřídit sama?" zeptal se Viktor.

"Trvá na tom, že musí hovořit osobně s vámi. Tady je její osobní spis."

Viktor žádný spis nepotřeboval, ale vzal si ho a položil jej na svůj pracovní stůl. O Sharon Carverové mu bylo známo naprosto všechno. Než dostala výpověď pro "úmyslné zanedbání pracovních povinností", pečovala o zvířata ve vývojové biologické laboratoři.

"Ať tedy počká," prohlásil a protáhl se. "Sejdu se s ní, jen co si pohovořím s Ronaldem."

Z místnosti vyšel zadním vchodem a zamířil ke kanceláři svého partnera. Možná že bude opravdu rozumnější promluvit si s Ronaldem mezi čtyřma očima.

Když zašel za roh, všiml si důvěrně známé postavy, jež couvala ze dveří a táhla za sebou dvoukolák. Byl to Filip Cartwright, jeden z duševně zaostalých zřízenců, které si firma najala na práce odpovídající jejich schopnostem; šlo o velmi užitečné pomocníky. Filip pracoval jako hlídač a poslíček současně. Už od prvního dne, kdy nastoupil, se ve firmě stal velmi populární osobou. Navíc si během posledních let mimořádně oblíbil VJ a strávil s ním spoustu času, zejména než začal VJ chodit do školy. Ti dva spolu tvořili svéráznou dvojici. Filip byl silný muž robustní tělesné konstrukce s prořídlými vlasy, blízko u sebe položenýma očima a širokou býčí šíjí. Jeho dlouhé paže byly zakončeny rukama jako lopaty, jejichž všechny prsty měly stejnou délku.

Jakmile Filip spatřil doktora Franka, rozzářila se jeho tvář širokým úsměvem, který odhalil ústa plná velkých, jakoby čtvercových zubů. Někomu by možná mohl nahánět strach, ale měl tak příjemnou povahu, že zcela překonala jeho vzhled.

"Přeji vám dobré ráno, pane Franku," prohlásil uctivě Filip. Navzdory svým rozměrům měl překvapivě dětský hlas.

"Dobré ráno, Filipe," řekl Viktor. "VJ se tady někde potuluje a hledal vás. Bude tady celý týden."

"To mě nesmírně těší," konstatoval Filip s neskrývanou upřímností. "Já už si ho najdu sám. Děkuji vám."

Viktor ho pozoroval, jak spěchá se svým dvojkolákem hledat VJ, a přál si, aby všichni zaměstnanci Chimery byli tak spolehliví jako Filip.

Při vstupu do Ronaldovy kanceláře, jež se té jeho podobala jako vejce vejci, pozdravil jeho osobní sekretářku a zeptal se, zda je její šéf k dispozici. Nechala jej pár minut čekat a pak ho uvedla dál.

"Přichází snad Brutus k Césarovi, aby ho velebil?" zeptal se Ronald a zahleděl se na Viktora očima, které se téměř ztrácely pod mohutným obočím. Byl to podsaditý muž s hustou kšticí neučesaných vlasů.

"Přemýšlel jsem o tom, že bychom si měli důkladně pohovořit o otevření akciového kapitálu," nadhodil Viktor. Z Ronaldova vystupování a z tónu jeho hlasu bylo zjevné, že nemá na podobnou debatu náladu.

"O čem tu chceš mluvit?" pronesl Ronald mírně rozmrzelým tónem. "Doslechl jsem se, že jsi pro prodej kmenových akcií."

"Jsem pro získání většího kapitálu."

"To je ale to samé."

"Chceš si vyslechnout mé důvody?"

"Domnívám se, že jsou mi naprosto jasné," přerušil ho Ronald. "Ty a Clark jste proti mně začali intrikovat už od okamžiku, kdy jsme vstoupili na burzu!"

"Opravdu?" nedokázal Viktor skrýt sarkastický tón ve svém hlase.

Tento směšný stihomam ho začal přivádět k názoru, že Ronald je naprosto vyčerpaný napětím vyvolaným jeho šéfovskými povinnostmi. Měl jich nepochybně stejně tolik jako Viktor, ne-li víc, a ani jeden z nich nebyl na podobnou činnost školený.

"Přestaň to na mě zkoušet!" zavrčel Ronald a zdvihl své masivní tělo ze židle. "Varuju tě, Franku. Dokážu si to vyřídit i s tebou."

"O čem to proboha mluvíš?" řekl Viktor nevěřícně. "Co mi to chceš provést? Vypustíš mi snad vzduch z pneumatik? Ronalde, to jsem já, Viktor. Copak se už na mě nepamatuješ?" Zamával rukou před Ronaldovým brunátným obličejem.

"Já ti dokážu znechutit život právě tak, jako ho ty otravuješ mně," vyštěkl Ronald. "Pokud na mě budeš dál tlačit, abychom prodali ještě víc akcií, slibuji ti, že si to vyřídím i s tebou."

"Proboha, Ronalde!" vykřikl ohromený Viktor, "až budeš zase při smyslech, tak mi dej prosím vědět. Nemám chuť nechat si tu od tebe takhle vyhrožovat."

Otočil se a opustil kancelář. Zaslechl ještě, jak mu Ronald začíná říkat něco jiného, ale už se nezastavil, aby si to vyposlechl. Byl velice rozhořčen. Na malý okamžik dokonce zauvažoval o tom, že vhodí ručník do ringu, dá si vyplatit svůj podíl ve firmě a vrátí se zpět k akademickému životu. Ale když došel do své kanceláře, díval se už na celou záležitost jinak. Nehodlal dopustit, aby mu Ronaldovy osobní problémy vzaly tu radost a vzrušení, jež skýtá biotechnologický průmysl. Mimoto v akademickém životě také existovala jistá omezení; jen měla poněkud odlišný charakter.

Ze záznamníku na stole se na něj šklebilo telefonní číslo Jonathana Marronettiho, Gephardtova právního zástupce. Rezignovaně je vytočil a dostal advokáta přímo k telefonu. Ten člověk měl výrazný newyorský přízvuk, který Viktorovi pěkně brnkal na nervy.

"Mám pro vás, lidi dobré zprávy," ohlásil Marronetti.

"Nějaké by se nám hodily," odtušil Viktor.

"Můj klient, pan Gephardt, by rád vrátil všechny ty finanční prostředky, které za záhadných okolností skončily na jeho kontě, plus úroky. Ne z toho důvodu, že by snad chtěl naznačit svoji vinu, jenom si přeje, aby celá ta záležitost byla uzavřena."

"Promluvím si o vaší nabídce s naším právním zástupcem," řekl Viktor.

"Počkejte, je toho ještě víc," zarazil ho Marronetti. "Na druhé straně by můj klient chtěl být za převod této částky znovu dosazen do své funkce, a žádá, aby bylo zastaveno veškeré další štvaní proti jeho osobě, včetně právě probíhajícího vyšetřování."

"O tom nemůže být řeč," prohlásil Viktor. "Pan Gephardt může těžko očekávat znovudosazení do svého místa, dokud nebude dokončeno vyšetřování celé záležitosti."

"Tak dobrá," řekl Marronetti a učinil malou řečnickou přestávku. "Myslím, že bych mohl se svým klientem pohovořit a rozmluvit mu ten nápad vrátit se do své původní funkce, jenž si klade jako podmínku."

"Obávám se, že to celou záležitost nijak nemění," pronesl Viktor.

"Poslouchejte, my se pokoušíme být rozumní..."

"Vyšetřování bude pokračovat podle původního plánu," trval Viktor na svém.

"Jsem si jist, že existuje nějaká možnost...," začal Marronetti. "Je mi líto," přerušil ho Viktor. "Až budeme mít všechna fakta, můžeme si o tom znovu pohovořit."

"Pokud nechcete být rozumný," změnil Marronetti taktiku, "budu nucen přikročit k akcím, jichž byste mohl později litovat. Pochybuji, že jste v situaci, kdy byste si snad mohl hrát na moc velkého svatouška."

"Sbohem, pane Marronetti," řekl Viktor příkře a zavěsil. Nalehl plnou vahou na opěradlo své židle a pak stiskl tlačítko intercomu a požádal Colleen, aby k němu poslala Sharon Carverovou. I když případ dobře znal, rozevřel desky s jejími osobními údaji a veškerými podrobnostmi celého případu. Ta žena působila problémy prakticky od prvního dne, kdy do firmy nastoupila. Byla nespolehlivá a měla časté absence. Desky obsahovaly pět dopisů od různých osob, které si stěžovaly na její špatnou práci.

Viktor vzhlédl. Sharon Carverová vstoupila do místnosti oblečená do přiléhavé minisukně a hedvábné halenky. Pomalu se usadila do židle proti Viktorovi, přehodila nohu přes nohu a přitom z nich odhalila co nejvíc. "Děkuji vám, že jste mě přijal," téměř zašeptala. Viktor se zadíval na fotografii v deskách. Byla na ní oblečena do sepraných pytlovitých džínů a flanelové košile.

"Co pro vás mohu učinit?" zeptal se a zahleděl se jí přímo do očí. "Určitě byste toho mohl udělat dost," řekla Sharon koketně. "Ale co mě v tuto chvíli zajímá nejvíc, je moje práce. Chtěla bych u vás být znovu zaměstnaná."

"To není možné," prohlásil Viktor. "Věřím, že ano," trvala na svém Sharon.

"Slečno Carverová, musím vám připomenout, že jste dostala výpověď z důvodu neplnění vašich pracovních povinností."

"Tak mi tedy vysvětlete, jak to, že ten muž, se kterým jsem byla přistižena ve skladišti, z práce vyhozen nebyl?" zasyčela. Srovnala obě nohy a vyzývavě se předklonila. "Chtěla bych to od vás slyšet!"

"Vaše milostné aktivity poslední den před propuštěním nebyly zdaleka tím hlavním důvodem výpovědi," vysvětloval Viktor. "Kdyby to býval jen ten jediný problém, výpověď byste nedostala. Onen muž, o němž jste se zmínila, nikdy nezanedbal své pracovní povinnosti. Dokonce i toho dne, o kterém je řeč, měl oficiálně volno. To však rozhodně nebyl váš případ. Každopádně, co se stalo, stalo se. Jsem přesvědčen, že seženete práci jinde, takže kdybyste mě teď mohla laskavě omluvit..." Zvedl se ze židle a učinil gesto směrem ke dveřím.

Sharon Carverová se ani nepohnula. Probodávala Viktora svým pohledem.

"Pokud mi tu práci nevrátíte, přišiju vám to jako sexuální diskriminaci, až se vám z toho zatočí hlava. Udělám vám z života peklo."

"Již teď se vám to dost dobře daří," prohlásil Viktor. "Kdybyste mě teď ale opravdu omluvila."

Jako kočka chystající se k útoku se Sharon pomalu zvedla ze židle, sledujíc Viktora koutkem oka.

"Ještě jsem nevytáhla všechny trumfy!" vychrlila ze sebe.

Viktor počkal, dokud se za ní nezavřely dveře, a pak se spojil s Colleen, aby jí oznámil, že se teď chystá zmizet ve své laboratoři a že mu tam za žádnou cenu nemá přepojovat nikoho, i kdyby to měl být snad sám papež.

"Příliš pozdě," odtušila Colleen. "V čekárně je doktor Hurst. Chce s vámi mluvit a vypadá pěkně naštvaně."

William Hurst působil jako výkonný šéf Oddělení lékařské onkologie. I vůči němu bylo nedávno nařízeno šetření. Ale

na rozdíl od Gephardta se v Hurstově případě jednalo o možný podvod v oblasti výzkumu, což byla ve vědeckém světě vzrůstající hrozba.

"Tak ho pošlete dovnitř," prohlásil Viktor neochotně.

Hurst vstoupil do dveří způsobem, jako by se snad chystal na Viktora zaútočit, a rychle se přemístil k jeho stolu.

"Právě jsem se doslechl, že jste prý vydal nařízení, aby nezávislá laboratoř ověřila výsledky oslední výzkumné práce, kterou jsem zveřejnil časopisecky."

"Nemyslím, že je to ve světle článku v pátečním Boston Globe nějak zvlášť překvapující," prohlásil Viktor. Napadlo ho, co by se asi stalo, kdyby tenhle maniak obešel stůl až přímo k němu.

"Kašlu na celý Boston Globe!" zakřičel Hurst. "Založili tu svou ublafanou historku na pochybných komentářích jednoho nespokojeného laboranta. Přece jim nevěříte, nebo snad ano?"

"To, čemu já osobně věřím či nevěřím, je v tomto případě nepodstatné," řekl Viktor. "Globe uveřejnil informaci, že data ve vaší zprávě záměrně neodpovídají skutečnosti. Takovéto obvinění může způsobit škodu nejen vám osobně, ale i celé naší firmě. Musíme proto takové zvěsti hned zarazit, dřív než se nám to vymkne z rukou. Proto nechápu vaše rozhořčení."

"Tak dobrá, vysvětlím vám to," vyštěkl Hurst. "Očekával jsem od vás podporu, nikoliv podezírání. Pouhý příkaz přezkoumat správnost výsledků mé práce se rovná obvinění. Kromě toho, pokud snad jde o uvedené statistiky, do jakékoliv kolektivní vědecké práce se mohou vkrást jisté bezvýznamné chyby. Dokonce sám Isaac Newton byl později znám tím, že zdokonaloval a vylepšoval některá svá původní planetární pozorování. Chci, abyste to nařízení odvolal."

"Podívejte, mrzí mě, že vás to tak vyvedlo z míry," pronesl Viktor mírně, "ale netahejte do toho Newtona, tady se jedná o přístup k výzkumné práci. Důvěra široké veřejnosti ve výzkum..."

"Nepřišel jsem si k vám pro přednášku!" vykřikl Hurst. "Říkám vám jen, že chci, aby to šetření bylo zastaveno."

"Vyjadřujete se dostatečně jasně. Ale nadále platí, že pokud v tom celém není žádný úmyslný podvod, nemáte se čeho obávat ani co ztratit, můžete naopak jen získat."

"Chcete mi tím snad říct, že to ověřování výsledků neodvoláte?"

"Přesně to se vám snažím naznačit," přikývl Viktor. Měl už dost všech těch pokusů o usmiřování tohoto domýšlivého chlapa.

"Jsem šokován nedostatkem vaší věrnosti akademickým ideálům," procedil Hurst. "Teď už naprosto chápu Ronaldovy pocity."

"Doktor Beekman obhajuje a zastává tytéž mravní zásady vědeckého výzkumu jako já," dal Viktor konečně najevo svoji nevoli. "Těšilo mě, doktore Hurste. Náš rozhovor skončil."

"Ještě něco bych vám chtěl říct, Franku," zavrčel Hurst a naklonil se přes stůl. "Pokud budete dál vláčet moje jméno bahnem, provedu to samé s vámi. Rozumíte? Dobře vím, že nejste ten bílý rytíř, ochránce vědecké čistoty bez bázně a hany, za jakého se vydáváte."

"Obávám se, že jsem nikdy neuveřejnil zfalšované údaje," prohlásil Viktor sarkasticky.

"Jedná se o to," zopakoval Hurst, "že nejste ten, na koho si před námi hrajete."

"Opusťte moji kancelář."

"S potěšením." Hurst popošel ke dveřím, otevřel je a prohlásil: "Jen si pamatujte, co jsem vám řekl. Ani vy nejste imunní!" A pak za sebou zabouchl dveře tak prudce, až Viktorův lékařský diplom zavěšený na stěně poskočil.

Viktor zůstal pár okamžiků sedět za stolem a snažil se znovu nabýt duševní rovnováhy. Na jeden den již měl těch všemožných výhružek až dost. Přemýšlel o tom, co měl na mysli Hurst, když říkal, že není ten bílý rytíř, za kterého by chtěl být považován. Co je tohle za divadýlko!

Konečně vstal, odstrčil židli ke stěně a natáhl na sebe bílý laboratorní plášť. Otevřel dveře, aby oznámil Colleen, že teď už definitivně odchází do laboratoře. Místo toho do ní téměř vrazil, protože ona se právě chystala vztoupit k němu.

"Je tady doktor William Hobbs a vypadá jako úplná troska," vychrlila na něj.

Viktor nahlédl za sekretářku. U jejího stolu seděl na židli muž, držel se za hlavu a lokty se opíral o desku.

"Co se mu stalo?" zeptal se Viktor šeptem.

"Jde o jeho syna," odpověděla Colleen. "Mám pocit, že se mu něco přihodilo a on by si asi chtěl vzít volno."

Viktor ucítil, jak se mu začínají potit dlaně a svírá se mu hrdlo.

"Pošlete ho dál," řekl s obtížemi.

Pocítil náhlé bodnutí u srdce. William Hobbs musel stejně jako on podstoupit složitou a náročnou cestu k získání vlastního dítěte. Pomyšlení, že by se snad v případě Hobbsova chlapce mohlo něco zvrtnout, v něm znovu rozjitřilo veškeré obavy o VJ.

"Maurice...," začal Hobbs, ale pak mu tvář zalily slzy a on nebyl na chvíli schopen pokračovat. "Mému chlapci teď měly být tři roky. Vy jste se s ním nikdy nesetkal. Ale byl pro nás vším, radostí našeho života. Byl to génius."

"Co se stalo?" zeptal se Viktor, téměř se však bál slyšet pravdu.

"Zemřel!" vykřikl Hobbs v náhlém návalu bezmocného vzteku, který prolomil jeho smutek.

Viktor těžce polkl. V hrdle měl najednou hrozné sucho.

"Nehoda?" vypravil ze sebe jen s nejvyšší námahou.

Hobbs zavrtěl hlavou: "Nikdo přesně neví, co se skutečně stalo. Začalo to záchvatem. Když jsme ho dovezli do dětské nemocnice, zjistili, že má mozkový edém, otok mozku. Nemohli vůbec nic dělat. Už nikdy nepřišel k vědomí. Pak se mu zastavilo srdce."

V kanceláři se na chvíli rozhostilo hluboké ticho. Nakonec Hobbs prohlásil: "Chtěl bych si teď vzít na pár dní volno."

"Samozřejmě," přikývl Viktor.

Hobbs se pomalu zvedl a vyšel z místnosti.

Dobrých deset minut Viktor seděl a díval se za ním. Najednou se laboratoř stala tím posledním místem na světě, kam toužil jít.

[4]

Pondělí, později dopoledne

MALÝ budík na Marshině pracovním stole oznámil konec padesátiminutového sezení s Jasperem Lewisem, problematickým a zlostným patnáctiletým chlapcem, kterému již na bradě začínaly rašit první vousy.

Hrbil se na židli přímo proti Marshe a tvářil se znuděně. Jeho problém byl, že se skutečně řítil po hlavě do nesnází.

"Ještě jsme nehovořili o tvém pobytu v nemocnici," řekla Marsha. Na klíně držela rozevřené desky s chlapcovými materiály.

Jasper ukázal palcem přes rameno ke stolu: "Měl jsem dojem, že ten zvonek znamená, že už je konec."

"Znamená, že je již téměř konec," reagovala na jeho drzou poznámku Marsha. "Jaký máš pocit z těch tří měsíců strávených v nemocnici, teď když jsi zase doma?" Marsha se domnívala, že mu nemocniční prostředí s pevně daným řádem jenom prospělo, ale chtěla znát jeho vlastní názor.

"Bylo to dobrý," odpověděl Jasper.

"Jenom dobré?" zeptala se Marsha povzbudivě. Rozhodně nebylo vůbec jednoduché přimět jej ke sdílnosti.

"Bylo to vlastně docela fajn," pokrčil rameny. "Ale zas nic tak moc zvláštního, rozumíte...?"

Bylo zjevné, že chce-li z chlapce vyždímat nějaký skutečný názor, bude to vyžadovat větší úsilí. Marsha si v tom smyslu udělala na okraji chlapcova spisu poznámku. Začne příští sezení s ním právě v tomto bodě. Pak sklapla desky a zahleděla se Jasperovi do očí.

"Ráda jsem si s tebou popovídala," usmála se. "Uvidíme se zase příští týden."

"Jasně," prohlásil Jasper vyhýbaje se pohledu jejích očí, když vstával a neohrabaně vycházel z místnosti.

Marsha se vrátila zpět ke svému stolu, aby nadiktovala své poznámky. Prolistovala kartu a pak se zahleděla na své souhrnné poznámky z předešlých rozhovorů. Jasper měl již od raného dětství vzhledem ke svému konfliktnímu chování problémy. Jakmile dosáhne osmnácti let, změní se jeho diagnóza na asociální poruchu osobnosti. Navíc se u něj projevovaly jisté náznaky schizofrenie.

Když si Marsha znovu procházela ty nejcharakterističtější rysy chlapcovy povahy, objevovalo se zde časté lhaní, rvačky ve škole, záškoláctví, mstivé chování a vymýšlení si jako důsledek přebujelé představivosti. Její oči se zastavily na následující poznámce: neschopen dát najevo své nálady nebo vyjadřovat emoce. Náhle se jí vybavil VJ, jak se odtahuje z její náruče, a hledí na ni svýma studenýma modrýma očima, tím pohledem mrazivým jako vysokohorské jezero. Přinutila se opět pohlédnout do Jasperovy karty. Stálo tam, že vyhledává samotářské činnosti, netouží po navázání nějakého hlubšího vztahu a nemá žádné důvěrné přátele.

Marshe se náhle zrychlil puls. Nečte snad hodnocení svého vlastního syna? Rozechvěle si ještě jednou přečetla vyhodnocení chlapcovy osobnosti. Bylo zde dost pro ni znepokojivých souvztažností mezi Jasperem a VJ. Ulevilo se jí, když Jean Colbertová, zdravotní sestra a osobní sekretářka v jedné osobě, přerušila proud jejích myšlenek. Jean byla upjatá rodačka z Nové Anglie s dlouhými hustými kaštanovými vlasy. Jak k ní Marsha zvedala zrak, stačila ještě zahlédnout červeně podtrženou větu: Jasper byl převážně vychováván svou tetou, neboť jeho matka měla současně dvě zaměstnání, aby mohla uživit rodinu.

"Jsi připravená přijmout dalšího pacienta?" zeptala se Jean.

Marsha se zhluboka nadechla.

"Pamatuješ se na ty články o způsobu péče o děti přes den a jeho psychologických vlivech, které jsem si schovala?" zeptala se.

"Jistě, uložila jsem je do kartotéky."

"Mohla bys mi je zas vytáhnout?" požádala ji Marsha. Snažila se přitom zamaskovat pravý důvod svého přání.

"Jistě," přikývla Jean. Na chvíli zaváhala a pak se zeptala: "Jsi v pořádku?"

"Jistě, je mi dobře," prohlásila Marsha, a vzala si další desky s osobními záznamy. Zatímco si rychle pročítala své poslední poznámky k novému případu, vklouzla do místnosti dvanáctiletá Nancy Traversová a pokoušela se nenápadně usednout na jedné ze židlí. Sklopila hlavu nesměle mezi ramena a připomínala tak mořskou želvu.

Marsha se přemístila na židli přímo proti Nancy a snažila se přesně si vybavit, kde minule přerušily svůj rozhovor o dívčiných výletech do oblasti sexu.

Sezení začalo, ale Marsha měla najednou pocit, jako by se čas nekonečně vlekl. Pokoušela se znovu zkoncentrovat, ale do podvědomí se jí stále vtíraly obavy o VJ společně s pocitem viny, že také chodila do zaměstnání, když byl VJ ještě malé děcko. Nikdy mu sice nevadilo, když na celý den odcházela z domova, ale ona si moc dobře uvědomovala, že tato skutečnost sama o sobě by mohla být příčinou některých poruch osobnosti.

Poté co Hobbs opustil jeho kancelář, snažil se Viktor zaměstnat vyřizováním korespondence, zčásti aby se vyhnul laboratoři, zčásti aby odpoutal své myšlenky od té hrozné zprávy, kterou mu sdělil Hobbs. Ale jeho myšlenky se záhy vrátily zpět k podivným okolnostem chlapcovy smrti. Bezprostřední příčinou tedy byl edém mozku, znamenající akutní mozkový otok. Ale co mohlo způsobit edém? Byl by si přál, aby mu byl Hobbs schopen poskytnout víc konkrétních detailů. To, že se mu nedostávalo nějaké určité diagnózy, mu působilo starosti.

"K sakru!" vykřikl a bouchl otevřenou dlaní do desky stolu. Prudce se postavil a zadíval se z okna. Měl odtud dobrý výhled na věž s hodinami. Jejich ciferník se již před lety zastavil na čtvrt na tři.

"Měl jsem mít tenkrát víc rozumu!" pronesl nahlas sám k sobě a udeřil vztekle pravou pěstí do levé dlaně, až ucítil palčivou bolest. Smrt Hobbsova dítěte mu vrátila veškeré obavy o VJ - obavy, jimiž se už téměř definitivně přestal

zabývat. Zatímco Marshu znepokojoval synův duševní stav, měly Viktorovy obavy souvislost spíše s jeho tělesným bytím. Když IQ Viktora mladšího náhle poklesl a pak se ustálil na hodnotě, která byla stále ještě dostatečně výjimečná, Pocítil Viktor zděšení. Trvalo mu celé roky, než překonal své obavy a zahnal strach. Ale náhlá smrt Hobbsova chlapce je opět probudila. Příčinou byla skutečnost, že podobnost mezi VJ a malým Hobbsem nekončila shodným způsobem zrození. Viktor dobře věděl, že právě tak jako VJ byl i Hobbsův chlapec něco jako zázračné dítě, malý génius. Vedl si dokonce tajně jakési tabulky zaznamenávající jeho pokroky. Byl zvědav, zda se u chlapce také projeví tak prudký pokles IQ jako v případě VJ. Ale teď ho zajímaly jen okolnosti jeho tragické smrti. Přešel ke svému počítači a posadil se ke klávesnici. Chtěl si projít všechny osobní údaje týkající se malého Hobbse, které měl uloženy v souboru s názvem DÍTĚ HOBBS. Nehledal nic určitého, měl jen pocit, že ho přitom možná napadne nějaké vysvětlení smrti dítěte. Obrazovka však zůstávala tmavá, požadovaný soubor nenaskočil. Zmateně ještě jednou stiskl klávesu Enter pro provedení operace. Jako odpověď zablikalo v pravém dolním rohu obrazovky slovo HLEDÁM. Poté mu k jeho překvapení počítač sdělil, že žádný soubor informací s označením DÍTĚ HOBBS neexistuje.

"Co to má k čertu znamenat?" vykřikl. V domnění, že snad udělal nějakou chybu, to zkusil znovu. Rozvážně, písmeno po písmenu, vyťukal na klávesnici patřičný povel a jméno souboru DÍTĚ HOBBS a opět stiskl klávesu Enter. Po pauze, během níž počítač prohledal celou svoji paměť, se mu dostalo té samé odpovědi: SOUBOR NENALEZEN.

Viktor přemýšlel, co se asi mohlo stát s jeho informacemi. Je sice pravda, že soubory již delší dobu nevyvolal, ale to nemohlo hrát žádnou roli. Nervózně ťukal prsty do stolu a přitom hleděl nepřítomně z okna. Pak se opět otočil k počítači. Tentokrát pečlivě vyťukal slova DÍTĚ MURRAY.

Po zhruba stejné pauze jako v případě Hobbsových dat se objevila tatáž odpověď: SOUBOR NENALEZEN.

Dveře kanceláře se otevřely a ve dveřích se objevila Colleen. "Dnes není zrovna den šťastných otců," řekla ponuře. "Volá vás pan Horace Murray z účtárny. Jeho dítěti se zjevně také nedaří nejlépe a je z toho pěkně v šoku."

"To snad nemůže být pravda!" vyhrkl Viktor. Bylo to jako načasované. "Bohužel ano," přikývla Colleen. "Linka číslo dvě." Viktor se jako omámený otočil k telefonu. Kontrolka neustále blikala a každé to bliknutí se mu v hlavě měnilo ve zvonění. Tohle se přece nemohlo stát, rozhodně ne poté, co všechno tak dlouho nádherně běželo. Musel se doslova přinutit, aby zdvihl telefonní sluchátko.

"Promiňte, že vás vyrušuji," začal Murray, "ale měl jste takové pochoPení, když jsme se snažili získat dítě. Myslel jsem si, že byste o tom chtěl být informován. Převezli jsme Marka do dětské nemocnice, on tam umírá. Doktoři říkají, že mu nemůžou nijak pomoct."

"Co se stalo?" zeptal se Viktor, stěží schopen vysoukat ze sebe slovo.

"Vypadá to, že nikdo nic neví," řekl Horace. "Začalo to bolestí hlavy."

"Nepraštil se do ní nebo něco podobného?"

"O ničem takovém nevíme."

"Nevadilo by vám, kdybych se za vámi stavil?"

O půl hodiny později zaparkoval Viktor svůj vůz v garáži proti nemocnici. Vešel do budovy a zastavil se u příjmu. Sestra, která měla službu, mu řekla, že Mark Murray leží na chirurgické jednotce intenzivní péče, a ukázala mu, kde je čekárna. Viktor se tam setkal s Horacem a Colette pološílenými strachem a nevyspáním.

"Nastala nějaká změna?" zeptal se Viktor s nadějí v hlase, když si s nimi podal ruce.

Horace zavrtěl hlavou: "Teď je napojený na respirátor."

Viktor jim vyjádřil svoji účast, jak nejlépe to dokázal. Murrayovi vypadali velmi potěšeni, že si Viktor našel čas na návštěvu nemocnice, přestože se nikdy osobně nepřátelili.

"Bylo to takové mimořádné dítě," prohlásil s povzdechem Horace. "Tak výjimečné, tak inteligentní..." Udělal odevzdaný pohyb hlavou. Colette skryla svůj obličej v dlaních. Ramena se jí počala chvět vzlyky. Horace se znovu posadil a konejšivě ji jednou rukou objal.

"Jak se jmenuje Markův ošetřující lékař?" zeptal se Viktor.

"Nakano," odpověděl Horace. "Doktor Nakano."

Viktor se omluvil, ponechal svůj kabát na židli vedle Murrayových a opustil čekárnu. Zamířil k jednotce intenzivní péče, která se nacházela na konci chodby za elektronicky ovládanými dveřmi. Jakmile vstoupil do označeného prostoru, dveře se automaticky otevřely.

Interiér oddělení mu připomněl doby jeho lékařských začátků, kdy pracoval v nemocnici. Byla tu obvyklá spousta elektronických přístrojů, mezi nimiž pobíhaly zdravotní sestry. Neustálý sykot respirátorů a pípání monitorů hlídajících srdeční činnost dodávaly jednotce atmosféru napětí. Život zde neustále visel na vlásku.

Viktor se choval nenuceně, jako by sem patřil, a proto se ho nikdo nezeptal, co tu pohledává, přestože neměl visačku se jmenovkou. Přistoupil k sestře u služebního pultu a zeptal se, zda by mohl hovořit s doktorem Nakanem.

"Právě teď tu byl," odpověděla mu pohotově čiperná mladá žena. Vstala a naklonila se přes pult v naději, že ho snad někde zahlédne. Pak se posadila a zvedla sluchátko telefonu. O malý okamžik později informační systém připojil jméno doktora Nakana k seznamu jmen nepřetržitě vyvolávaných z reproduktorů umístěných v obložení stropů.

Viktor procházel oddělením a pokoušel se najít Marka, ale na respirátory bylo připojeno příliš mnoho dětí a jejich obličeje šlo pod maskami stěží rozeznat. Vrátil se tedy ke služebnímu pultu. Sestra právě pokládala telefon. Hned mu oznámila, že doktor Nakano se již vrací na jednotku.

O pět minut později byl Viktor představen opálenému muži, jenž nezapřel japonské předky. Viktor mu vysvětlil, že je sám lékař a přítel rodiny Murrayových, a že se snaží učinit si představu o tom, co se přihodilo Markovi.

"Je to špatné," prohlásil doktor Nakano otevřeně. "Ten chlapec umírá. Nestává se to často, ale v jeho případě se problém nedá žádným lékařským zákrokem zvládnout."

"Máte nějakou představu, o co jde?" zeptal se ho Viktor.

"Víme, co se děje, ale neznáme příčinu. Pojďte se mnou, ukáži vám ho."

Rychlým tempem přešli do zadní části oddělení. Zastavili se vedle kóje oddělené od hlavního prostoru JIP.

"Udělali jsme jistá bezpečnostní opatření," vysvětloval doktor Nakano. "Neprojevily se zde sice žádné známky nějaké infekce, ale přesto jsme ho i pro ten případ..." Podal Viktorovi bílý plášť, chirurgickou čapku a roušku. Oba muži si nasadili ochranné prostředky a vstoupili do malé oddělené místnosti.

Mark Murray ležel uprostřed velké dětské postele, s vysokým postranním hrazením. Hlavu měl zafačovanou do gázové bandáže. Doktor Nakano Viktorovi vysvětlil, že se pokoušeli provést dekompresi a cévkování v naději, že by to snad mohlo pomoci, ale k vůbec žádné změně nedošlo.

"Podívejte se," řekl a podal mu oftalmoskop. Viktor se nahnul nad těžce postiženým dvouletým chlapcem, nadzvedl oční víčko a rozšířenou, nehybnou zřítelnicí nahlédl do vnitřní části jeho oka. Navzdory své nezkušenosti v zacházení s tímto přístrojem si okamžitě všiml chorobných změn. Zrakový nerv byl vyhřezlý, jako by jej někdo povytáhl ze zadní části oka.

Viktor se napřímil.

"Velmi působivé, že?" poznamenal doktor Nakano. Pak si od něj vzal oftalmoskop zpět a zadíval se do chlapcova oka sám. Chvíli je beze slov pozoroval, pak se napřímil a prohlásil: "Znepokojující na celé věci je, že se jeho stav neustále výrazně zhoršuje. Chlapcův mozek dál otéká. Jsem překvapen, že mu již nezačal vyhřezávat ven ušima. Vůbec nic nepomohlo; ani dekomprese, ani cévkování, ani velké dávky steroidů, ani manitol. Obávám se, že jsme dospěli do stadia, kdy nám nezbývá již nic jiného než se vzdát."

Viktor si všiml, že tu není přítomna žádná zdravotní sestra.

"Žádné krvácení nebo úrazové příznaky?" zeptal se.

"Nic takového," zavrtěl doktor Nakano hlavou. "Nic jiného než ten otok, dítě by bylo jinak v pořádku. Žádný zánět mozkových plen, jak jsem již řekl. Skutečně to nechápeme. Celou tu věc už kontroluje jen ten tam nahoře," udělal rukou gesto k nebi.

Jako by reagoval na pochmurné proroctví doktora Nakana, vydal v ten okamžik kardiální monitor krátký poplašný signál upozorňující, že Markovo srdce se na okamžik zastavilo. Puls začínal být nepravidelný. Varovný signál se za pár okamžiků ozval opět. Ale doktor Nakano zůstal stát.

"Už se to stalo předtím," prohlásil. "Ale v tomto bodě se jedná o stav, který není kodifikován." Pak k tomu, jakoby na vysvětlenou, dodal: "Ani jeho rodiče již nevidí žádný smysl v tom udržovat ho při životě, když mozek přestal fungovat."

Viktor přikývl, a v tu chvíli se rozezněl poplašný signál kardiálního monitoru a zůstal zvonit. Markovo srdce začalo fibrilovat, tedy rychle a nepravidelně se stahovat. Viktor se ohlédl přes rameno ke služebnímu stolu. Avšak nikdo nereagoval.

Během krátké chvíle pak divoce rozkolísaná křivka na obrazovce přístroje přešla v rovnou přímku.

"Je konec," pronesl doktor Nakano suše. Znělo to téměř jako bezcitný komentář, ale Viktor si moc dobře uvědomoval, že v něm bylo daleko víc frustrace než rutinní otrlosti. On sám podobné stavy z dob, kdy pracoval v nemocnici, moc dobře znal.

Vrátili se k služebnímu stolu a doktor Nakano informoval sekretářku, že dítě Murrayových zemřelo. Ta pak zvedla telefon a zcela věcně rozběhla veškerou administrativu spojenou s úmrtím. Viktorovi bylo jasné, že by tu nemohli pracovat, kdyby je stálá přítomnost smrti vyváděla z rovnováhy.

"Minulou noc došlo k podobnému případu," řekl. Chlapec se jmenoval Hobbs a byl zhruba ve stejném věku, možná o trochu starší. Znáte ten případ?"

"Slyšel jsem o něm," kývl doktor Nakano neurčitě. "Ale nebyl to můj případ. Zdá se, že měli mnoho stejných příznaků."

"Vypadá to tak," přitakal Viktor a pak se zeptal: "Necháte provést pitvu?"

"Samozřejmě," prohlásil doktor Nakano. "Jedná se o klasický případ pro úředního patologa, ale zpravidla se stejně obracejí na nás. Dole ve městě bývají totiž moc zaměstnaní, a jde-li o podobnou práci, rádi nám ji přenechají. Řeknete to rodičům, nebo chcete, abych to udělal já?"

Tak náhlá změna směru konverzace Viktora překvapila.

"Povím jim to sám," pronesl po malé odmlce. "A děkuji, že jste si na mě udělal čas."

"To byla samozřejmost," odpověděl ještě doktor Nakano, ale na Viktora nepohlédl. V myšlenkách už byl u dalšího kritického případu.

Viktor vyšel ze dveří JIP jako omráčený. Ocenil přitom ticho, které nastalo, když se za ním zavřely elektronicky ovládané dveře. Vrátil se do čekárny. Murrayovi vytušili špatné zprávy, ještě než jim mohl cokoli říci. Navzájem se chytili za ruce a ještě jednou mu poděkovali za to, že přišel. S obtíženi ze sebe vypravil několik soustrastných vět. Srdce se mu však přitom sevřelo hrůznou vidinou. Spatřil svého syna, jak leží sinalý a napojený na respirátor na stejné posteli, v níž před chvilkou zemřel Mark.

Zasažen pocitem děsivého strachu se Viktor okamžitě vydal na patologii za primářem Warrenem Burghofenem. Ten Viktora ujistil, že učiní vše,co je v jejich silách, aby měli oba pitevní výsledky co nejdříve.

"Rozhodně musíme vědět, o co tu jde," prohlásil Burghofen. "V žádném případě nechceme, aby naše město začala pustošit nějaká záhadná epidemie mozkových edémů.

Viktor pomalu došel ke svému vozu. Bylo mu jasné, že celá ta věc má do epidemie daleko. Moc dobře věděl, jaký počet dětí je ve hře. Jednalo se přesně o tři.

Jakmile se vrátil do své kanceláře, požádal Colleen, aby zavolala Louise Kaspwicze, šéfa oddělení pro zpracování dat, a vyřídila mu, aby k němu okamžitě přišel.

Louis byl malý, podsaditý muž s lesklou plešatou hlavou a zvykem provádět náhlé, nepředvídatelné pohyby. Byl neuvěřitelně plachý a málokdy našel odvahu někomu pohlédnout přímo do očí, ale přes svoji zvláštní povahu to byl ve svém oboru dokonalý profesionál. Společnost Chimera se na jeho schopnosti v ovládání počítačů spoléhala téměř ve všech oblastech svého působení, od výzkumu přes vlastní výrobu až po fakturaci.

"Mám tady takový problém," vysvětlil mu Viktor. "Nemohu nalézt dva ze svých osobních souborů. Neměl byste nějaký nápad, co se mohlo stát?"

"To může mít celou řadu příčin," odpověděl Louis. "Ten daleko nejčastější důvod bývá, že uživatel počítače zapomene jméno, kterým soubor označil."

"Prošel jsem celý adresář," oponoval mu Viktor. "A nenašel jsem je. Nebyly tam."

"Možná že se soubory dostaly do adresáře někoho jiného," řekl Louis.

"To mě nikdy nenapadlo," přiznal se Viktor. "Každopádně si vzpomínám, že jsem je běžně užíval, a nikdy jsem nemusel určovat novou cestu, abych je mohl znovu vyvolat.

"Chápu, každopádně nemohu říci nic konkrétního, dokud se na to sám nepodívám. Jaká jména měly ty soubory?"

"Chtěl bych, aby to zůstalo jen mezi námi," zdůraznil Viktor.

"Pochopitelně."

Viktor dal Louisovi názvy souborů a Louis se posadil k terminálu počítače.

"Nic?" zeptal se Viktor po několika minutách, když obrazovka stále zůstávala prázdná.

"Vypadá to tak. Ale můžu se na to podívat u sebe a nechat počítač, aby prohledal všechny protokoly. Jste si jistý, že jste mi dal správná jména souborů?"

"Naprosto jistý."

"Dostanu se k nim, pokud je to důležité," slíbil Louis.

"Je to velmi důležité."

Poté co Louis odešel, Viktor ještě zůstal u počítače. Dostal totiž určitý nápad. Pečlivě na klávesnici vyťukal jméno třetího souboru: DÍTĚ FRANK. Malý okamžik váhal zmítán obavami, co by se mohlo objevit na obrazovce - nebo spíš, co by se na ní objevit nemuselo. Konečně stiskl klávesu Enter a zadržel dech. Naneštěstí se jeho obavy vyplnily: datový soubor týkající se VJ zmizel také!

Viktor ztěžka dolehl na opěradlo svého křesla a začal se potit. Tři obsahově podobné, ale jinak žádnými vzájemnými odkazy neopatřené soubory nemohly zmizet jen tak náhodně. Náhle se mu vybavil Hurstův vzteklý obličej, a jako by ještě jednou zaslechl jeho poslední výhružku: "Nejste ten, na koho si před námi hrajete... Ani vy nejste imunní!"

Viktor vstal a přešel k oknu. Obloha byla pokryta mraky, které hnal vítr směrem na západ. Schylovalo se buď k dešti nebo ke sněžení. Zůstal chvíli stát u okna a přemýšlel, zda snad Hurst nemá něco společného se zmizelými soubory. Měl by ho snad začít podezírat? Pokud to skutečně udělal on, mohl tak získat podklady pro uskutečnění své podivně a neurčitě formulované hrozby. Pak ale Viktor zavrtěl hlavou. Neexistoval přece naprosto žádný způsob, jak by se Hurst mohl o těchto souborech dozvědět. Nikdo o nich přece neměl ani sebemenší tušení. Vůbec nikdo!

[5]

Pondělí večer

MARSHA se rozhlédla přes stůl, na kterém stála připravená večeře, a její pohled se zastavil na manželovi a synovi. VJ byl plně ponořen do čtení knihy o černých dírách a stěží na jídlo pohlédl. Za normálních okolností by ho okamžitě vyzvala, aby knihu laskavě odložil, ale Viktor se vrátil domů v natolik špatné náladě, že nechtěla říci něco, co by mohlo celou již tak jako tak napjatou atmosféru ještě vyhrotit. Sama si pochopitelně dál dělala starosti o VJ. Až příliš ho milovala na to, aby se jakkoliv dokázala smířit s myšlenkou, že by snad mohl být narušený, ale na druhé straně jí bylo zřejmé, že mu nemůže pomoci, pokud si nepřizná pravdu. Zjevně opět strávil celý den zalezlý v laboratoři Chimery, zcela sám, jelikož Viktor bezděky připustil, že ho od rána ani nespatřil.

Jako by snad vytušil její upřený pohled, VJ v tom momentě odložil knihu a odnesl svůj talíř k myčce nádobí. Jak se postavil, jeho pronikavě modré oči se setkaly s Marshiným pohledem. Nebyla v nich žádná vřelost ani žádný cit, hleděla na ni pouze jejich dokonalá tyrkysová modř. Marsha se přitom cítila, jako by byla pod mikroskopem.

"Díky za večeři," prohlásil VJ mechanicky.

Marsha se zaposlouchala do ozvěny jeho kroků, jak vybíhal zadním schodištěm do prvního patra. Venku se náhle rozbouřil vítr a ona automaticky vyhlédla z okna. V protisvětle, jehož paprsky vrhalo svítidlo nad garáží, jasně viděla, že se déšť mezitím změnil v husté sněžení. Zachvěla se zimou, ale skutečnou příčinou nebyl pohled na mrazivou zimní krajinu.

"Dnes večer nemám na jídlo ani pomyšlení," sdělil jí Viktor. Bylo to poprvé za celou tu dobu, kdy se vrátila domů z nemocnice, že začal sám od sebe mluvit.

"Trápí tě něco?" zeptala se ho. "Nechceš si o tom pohovořit?"

"Nepotřebuji, aby sis tu se mnou hrála na psychiatra," zavrčel Viktor nevlídně.

Věděla, že by se mohla cítit dotčeně. Vůbec si nehrála na psychiatra. Rozhodla se však nereagovat ukvapeně a nechat věcem volný průběh. Viktor jí stejně dříve či později poví, co se mu honí hlavou.

"Dobrá, tak tedy každopádně něco trápí mě," řekla. Rozhodla se, že když nic jiného, bude alespoň upřímná. Viktor se na ni nedůvěřivě podíval. Znala ho až moc dobře, takže jí bylo jasné, že už teď lituje, jak na ni hrubě vyjel.

"Přečetla jsem si dnes několik článků," pokračovala. "Zabývaly se vlivy rodičovského zanedbání u dětí, které byly vychovávány svými chůvami anebo strávily neúměrnou dobu v jeslích nebo školce s celodenní péčí. Některé z těch závěrů by se mohly hodit na VJ. Vyčítám si, že jsem možná tehdy neměla chodit do zaměstnání, když byl VJ ještě batole, a měla jsem mu věnovat daleko víc času."

Ve Viktorově obličeji se okamžitě projevilo podráždění.

"Zadrž," ozval se téměř stejně nevlídným tónem jako před tím a vztyčil proti ní dlaně. "Myslím, že nemám chuť poslouchat to až do konce. Pokud se mě týká, je VJ úplně v pořádku a já nehodlám poslouchat pravý opak, zaobalený do všech těch psychiatrických nesmyslů a blábolu."

"Nezdá se ti, že se chováš poněkud nevhodně?" podotkla Marsha, která trochu ztratila trpělivost.

"Ušetři mě laskavě!" přerušil ji Viktor, uchopil svoji nedojedenou večeři a vyklopil ji do odpadkového koše. "Ani v nejmenším nemám na podobné debaty náladu."

"Dobrá, tak na co tedy náladu máš?"

Zhluboka se nadechl a pohlédl ven z kuchyňského okna.

"Mám pocit, že se právě teď potřebuji projít."

"V tomhle hrozném počasí? Vlhký sníh, samé bláto. Myslím, že tě něco moc trápí, ale ty nejsi schopen si o tom promluvit."

Viktor se k ní otočil: "Je to na mě opravdu tak znát?"

Usmála se: "Bolí mě, když vidím, jak se trápíš. Řekni mi, prosím tě, co se ti honí hlavou. Jsem přece tvoje žena."

Pokrčil rameny a vrátil se zase zpátky ke stolu. Posadil se, opřel se lokty o stůl a začal si nervózně pohrávat s prsty.

"Máš pravdu," připustil konečně.

"Ještěže mým pacientům netrvá tak dlouho, než se mi podaří je přimět k rozhovoru," prohlásila. Obešla stůl a láskyplně se dotkla manželovy paže.

Viktor vstal a přešel k zadnímu schodišti. Chvíli naslouchal, pak zavřel dveře a vrátil se ke stolu. Znovu se posadil a naklonil se k Marshe.

"Chci, aby se VJ podrobil komplexnímu neurologickému vyšetření jako tehdy před sedmi lety, když došlo k náhlému poklesu jeho inteligence."

Marsha nijak nereagovala. Její starosti o vývoj synovy osobnosti byla jedna věc, ale mít obavy o jeho celkový zdravotní stav, to bylo něco naprosto odlišného. Již jen samotný požadavek komplexního neurologického vyšetření ji šokoval, právě tak jako zmínka týkající se změny inteligence VJ.

"Vzpomínáš si, jak zhruba kolem tří a půl let došlo k výraznému poklesu jeho IQ?" zeptal se Viktor.

"Jistěže si vzpomínám," přikývla. Pozorně přitom sledovala jeho výraz. Proč to říká? Musí přece dobře vědět, že tím jenom zhorší moje obavy.

"Chci zopakovat totéž vyšetření jako tehdy," prohlásil znovu.

"Zdá se, že víš něco, co přede mnou tajíš!" pronesla tiše a v jejím hlase zazněl strach. "O co jde? Je snad s VJ něco v nepořádku?"

"Ne!" pospíšil si Viktor rychle. "VJ je v pořádku, jak už jsem řekl předtím. Chtěl bych jen mít naprostou jistotu, a tu získám, až budou zopakovány laboratorní testy. Nic jiného v tom není."

"Ráda bych věděla, proč chceš dát provést komplexní vyšetření právě teď," trvala na svém Marsha.

"Už jsem ti svůj důvod sdělil," prohlásil Viktor zvýšeným hlasem, jenž prozrazoval jeho rozladění.

"Takže ty chceš, abych dala souhlas ke komplexnímu neurologickému vyšetření našeho syna, bez toho, abys mi prozradil důvod? To tedy v žádném případě! Nenechám přece chlapce absolvovat všechny ty rentgeny a podobně bez jakéhokoliv vysvětlení."

"Jdi s tím k čertu, Marsho!" procedil Viktor mezi zuby.

"Ty sám jdi k čertu," vrátila mu to Marsha. "Něco přede mnou skrýváš, Viktore, a to se mi vůbec nelíbí. Pokoušíš se ignorovat mé vlastní city. Pokud mi neřekneš, o co jde, nepodrobí se VJ žádným testům, a věř mi, že do toho mám také co mluvit. Takže buďto mi prozradíš, co se ti honí hlavou, nebo na to zapomeň."

Marsha se zaklonila ve své židli a zhluboka se nadýchla, a než vzduch znovu vypustila z plic, zadržela na chvíli dech. Viktor, zjevně naštvaný jejím chováním, na ni upřeně zíral, ale její rozhodnost byla silnější. Dala svůj názor jednoznačně najevo, a on ze své zkušenosti dobře věděl, že ho jen tak snadno nezmění. Po šedesáti vteřinách mlčení jeho upřený pohled zakolísal. Pomalu pohlédl dolů na své ruce. Starožitné kyvadlové hodiny v obývacím pokoji osmkrát odbily.

"Tak dobrá," prohlásil konečně. "Řeknu ti tedy všechno." Znovu se zanořil do židle a projížděl si prsty ve vlasech. Na okamžik se s Marshou podívali jeden na druhého, pak zajel pohledem provinile ke stropu, jako malý kluk, který byl přistižen při něčem nedovoleném.

Marsha čekala se vzrůstající netrpělivostí a obavami, co uslyší.

"Problém je, že nevím, kde začít," řekl Viktor.

"Co třeba úplně od začátku," navrhla a opět dala najevo svoji netrpělivost.

Viktorovy oči se znovu setkaly s jejíma. Držel pravdu ohledně zplození VJ v tajnosti již více než deset let. Při pohledu do Marshiny otevřené, čestné tváře si kladl otázku, zda mu vůbec kdy dokáže prominout, až se dozví pravdu.

"Prosím," ozvala se opět Marsha. "Proč mi to prostě neřekneš?"

Viktor se na chvíli zahleděl do země.

"Existuje pro to celá řada důvodů," usmál se smutně. "Jeden z nich je, že mi možná neuvěříš. Vlastně abych ti mohl vše říct, museli bychom jít do laboratoře."

"Teď hned?" zeptala se Marsha. "To myslíš vážně?"

"Pokud to chceš všechno slyšet."

Na chvilku se oba odmlčeli. Marshu překvapila Kissa, která jí skočila na klín. Zapomněla ji nakrmit.

"Tak dobrá," přikývla "Jen dám kočce žrádlo a něco namluvím VJ. Budu připravená tak za patnáct minut."

VJ zaslechl kroky přicházející chodbou k jeho ložnici. Aniž by nějak sPěchal, zavřel desky svého alba známek a vložil je do zásuvky. Jeho rodiče neměli o filatelii ani potuchy, takže by stejně nevěděli, o co se vlastně jedná. Ale nemělo cenu pokoušet osud. Nechtěl, aby zjistili, jak rozsáhlou a hodnotnou sbírku vlastní. Jeho žádost o bankovní trezor považovali spíš za jakýsi dětský rozmar a on neviděl ani ten nejmenší důvod, proč by si snad měli myslet něco jiného.

"Co děláš, drahoušku?" zeptala se ho láskyplně Marsha, když se objevila ve dveřích.

VJ našpulil rty: "Vlastně nic konkrétního." Uvědomoval si, že je rozrušená, ale nemohl s tím nic dělat. Již od svého

nejranějšího věku tušil, že od něj cosi očekává, něco, čeho se druhým matkám od jejich dětí dostává, ale co on jí nikdy nemůže dát. Někdy, jako třeba právě teď, mu to přišlo líto.

"Proč k nám tento týden nepozveš alespoň jednou přes noc Richieho?" říkala právě.

"Možná to udělám."

"Myslím, že by to bylo hezké," usmála se. "Ráda bych se s ním seznámila."

VJ přikývl.

Marsha se opět pousmála a pokračovala: "Rádi bychom se s tátou na chvíli projeli. Nebude ti to vadit?"

"Jistěže ne."

"Nebudeme pryč dlouho."

"Žádný problém."

O pět minut později sledoval VJ z okna své ložnice, jak otcův vůz sjíždí po příjezdové cestě. VJ zůstal ještě chvíli stát a hleděl ven. Přemýšlel o tom, zda by pro něj měl být jejich odjezd důvodem ke znepokojení. Každopádně bylo dost neobvyklé, aby jeho rodiče během týdne někam večer odjížděli. Pokrčil rameny. Pokud existuje nějaký důvod, proč si dělat starosti, dostatečně brzy se o něm doslechne.

Odvrátil se od okna, vytáhl ze zásuvky opět album se známkami a začal do něj ukládat aršík neorazítkovaných známek z počátků americké poštovní historie, které získal teprve nedávno.

Telefon vyzváněl velmi dlouho, než si jeho zvuk konečně uvědomil a než mu došlo, že rodiče jsou mimo dům. Vstal a prošel chobou do studovny. Zvedl sluchátko a ohlásil se.

"Prosil bych doktora Viktora Franka," ozvalo se z něj. Hlas zněl tlumeně, jako by někdo do sluchátka hovořil z dálky.

"Doktor Frank není doma," řekl VJ zdvořile. "Mohu mu vyřídit nějaký vzkaz?"

"V kolik hodin se doktor Frank vrátí?"

"Zhruba za hodinu."

"Ty jsi jeho syn?"

"Přesně tak."

"Možná že bude účinnější, když mu ten vzkaz předáš ty osobně. Řekni svému otci, že bude mít pořádně nepříjemný život, pokud znovu nezváží své rozhodnutí a nebude rozumný. Pamatuješ si to?"

"Kdo volá?"

"Stačí, když svému otci předáš vzkaz. Jemu už bude všechno naprosto jasné."

"Kdo volá?" opakoval VJ, pociťuje ve svém nitru jakési prvotní vzedmutí vlny strachu. Ale volající již mezitím zavěsil.

VJ pomalu odložil sluchátko. Náhle si plně uvědomil, že je v domě zcela sám. Chvíli zůstal stát a naslouchal. Nikdy před tím si vlastně pořádně neuvědomil všelijaké ty vrzavé a skřípavé zvuky prázdného domu. Radiátor v rohu si potichu syčel. Z nějakého jiného místa se zase ozýval jakýsi dutý, žbluňkavý zvuk, asi to byly trubky topení. A venku hnal ledový vítr sněhové vločky proti okenním tabulím.

VJ opět uchopil telefonní sluchátko a vyťukal jakési jemu známé číslo. Ozval se nějaký muž. VJ mu oznámil, že dostal strach. Když se mu opětovaně dostalo ujištění, že o všechno bude postaráno, opět sluchátko položil. Cítil se pak již lépe, ale pro jistotu seběhl ze schodů a zkontroloval, zda jsou všechna okna a dveře bezpečně zavřené. Dolů do sklepa již nešel, ale zavřel dveře vedoucí do suterénu na zástrčku.

Nahoře v pokoji zapnul počítač. Byl by rád, kdyby tu s ním zůstala i kočka, ale věděl, že je zbytečné ji hledat. Kissa z něj totiž měla strach. Snažil se však, aby si toho matka nevšimla. Musel před matkou stále skrývat tolik věcí. To věčné předstírání něčeho pro něj představovalo stálé duševní napětí. Nakonec on sám si nezvolil být tím, čím je.

Když počítač naskočil, vyvolal si VJ svůj oblíbený program Pac-Man a pokoušel se soustředit na hru.

Zářivky zablikaly a pak vyplnily místnost svým studeným fluoreskujícím světlem. Viktor ustoupil stranou a nechal Marshu vstoupit do laboratoře jako první. Byla tam už několikrát, ale pokaždé během dne. Překvapilo ji, jak pochmurným, až zlověstným dojmem působí v noci; bez lidí, kteří jakoby tlumí její sterilní atmosféru. Místnost měla rozměry zhruba sedmnáct krát deset metrů, s laboratorními stoly podél stěn. V jejím středu se nacházel jakýsi velký ostrov sestávající z vědeckého vybavení laboratoře, jeden přístroj tajuplnější než druhý. Bylo tu obrovské množství ciferníků a stupnic, monitorů, počítačů, skleněných trubic a celého labyrintu všemožných kabelů a konektorů.

Z hlavní místnosti laboratoře vedla celá řada dveří. Viktor provedl Marshu jedněmi z nich do prostoru tvaru L vyplněného pitevními stoly. Marsha zírala na skalpely a další odporné nástroje a po zádech jí přeběhl mráz. Dveřmi s oknem z drátěného skla bylo vidět do místnosti s pokusnými zvířaty. Marsha spatřila psy a opice přecházející za mřížemi svých klecí sem a tam. Odvrátila pohled. To byla přesně ta část výzkumu, o které raději ani neuvažovala.

"Tudy," prohlásil Viktor a vedl ji dozadu ke stěně z průhledného skla.

Dotkl se vypínače a za skleněnou stěnou se rozzářilo světlo. Marsha byla překvapená, když spatřila celou řadu velkých akvárií, z nichž každé obsahovalo desítky podivně vypadajících mořských tvorů. Připomínali Šneky, ale bez ulit.

Viktor si přistavil lehké přenosné schůdky. Poté co si prohlédl celou řadu vodních nádrží, uchopil z jednoho ze stolů pitevní pánev a vystoupal po schůdkách vzhůru. Chytil do síťky dva živočichy, každého z jiné nádrže.

"Je to nutné?" zeptala se Marsha, neboť si nedokázala představit, že by snad tyhle šeredné příšery měly mít něco společného s jeho obavami ohledně zdravotního stavu VJ.

Viktor jí neodpověděl. Sestoupil dolů balancuje s podnosem v rukou. Marsha se na tvory dlouze zadívala. Byli zhruba čtvrt metru dlouzí, hnědavě zbarvení, se sliznatou jakoby želatinovou kůží. Přemohla svůj zvedající se žaludek, jehož neočekávaně prudkou reakci vyvolal onen nechutný pohled. Nenáviděla podobné věci. Byl to jeden z důvodů, proč dala přednost psychiatrii: terapie byla čistá, elegantní, a velmi humánní.

"Viktore!" vyhrkla, když zpozorovala, jak ta stvoření připichuje do pitevní pánve s navoskovaným dnem a roztahuje jim ploutve nebo co to vlastně bylo. "Proč mi to nemůžeš prostě říct?"

"Protože bys mi nevěřila. Buď ještě malou chvíli trpělivá." Uchopil skalpel a vložil do něj novou, jako žiletka ostrou čepel.

Marsha odvrátila zrak, když rychlým řezem otevřel oba dva tvory.

"Jedná se o živočišný druh zvaný aplázie," řekl Viktor, snaže se skrýt svoji vlastní nervozitu za strohý vědecký přístup. "Bývají velmi často používány ke zkoumání nervových buněk." Viktor uchopil nůžky a začal s nimi rychle a s rozvahou pracovat.

"Podívej," řekl. "Právě jsem oběma apláziím odstranil břišní ganglion, nervovou uzlinu."

Marsha se na něj podívala. Viktor držel malou plochou misku naplněnou průzračnou tekutinou. A na její hladině se vznášely dva drobné kousky živočišné tkáně.

"A teď přejdeme k mikroskopu," prohlásil Viktor.

"A co bude s těmi nebohými tvory?" zeptala se Marsha a musela se přinutit, aby pohlédla na pitevní pánev. Živočichové vypadali, jako že dál urputně bojují s jehlicemi, které je přidržovaly na dně pitevní misky.

"Technici to ráno uklidí," mávl Viktor rukou, a vůbec mu přitom nedošlo, co měla Marsha opravdu na mysli. Pak zapnul osvit mikroskopu.

Marsha se naposled podívala na aplázie a pak přešla k Viktorovi, který již zaujatě hleděl do mikroskopu s dvěma okuláry, určeného pro pozorování dvěma osobami současně, a zaostřoval ohnisko.

Marsha se naklonila nad mikroskop a podívala se. Ganglie měla tvar písmene H se zbytnělou střední příčkou a vše tak připomínalo jakýsi průhledný pytlík s čirými skleněnými kuličkami. Ramínka onoho písmene H byla nepochybně část přestřihnutých nervových vláken. Viktor pohyboval drobným ukazovátkem a přikázal Marshe, aby spočítala nervové buňky neboli neurony, tak jak na ně ukazoval.

Provedla, co jí nařídil.

"Dobře," poznamenal. "A teď se podíváme na další ganglion."

Zorné pole se rychle měnilo a pak se ustálilo. Bylo tam další H, jako to první. "Teď znovu počítej," řekl Viktor.

"Tohle má víc než dvakrát tolik neuronů než to první."

"Přesně!" přikývl Viktor a vstal ze židle. Pak začal přecházet po místnosti. Jeho obličej měl podivně vzrušený výraz, a Marsha začala cítit, jak se v ní rodí strach. "Asi tak před dvanácti lety jsem se začal zajímat o počet nervových buněk u normální aplázie. Tehdy jsem věděl, ostatně jako každý jiný, že nervové buňky se diferencují a množí během raného zárodečného vývoje. Vzhledem k tomu, že aplázie jsou poměrně jednodušší než vyšší živočichové, jsem mohl izolovat protein odpovědný za proces, který jsem označil jako nervový růstový faktor neboli NRF. Sleduješ mě?" Viktor se náhle zastavil a upřeně na ni pohlédl.

"Ano," řekla Marsha pozorující svého manžela. Vypadalo to, jako by se jí měnil před očima. Nyní dospěl k jakémusi zneklidňujícímu mesiášskému výrazu. Náhle se jí začal zvedat žaludek hrozivým poznáním, že začíná tušit, kam tato zdánlivě nepodstatná přednáška směřuje.

Rostoucí vzrušení Viktora přinutilo pokračovat dál v přecházení.

"Použil jsem metod genetického inženýrství, abych reprodukoval protein a izoloval příslušný gen. Pak přišla ta nejsenzačnější část toho všeho ..." Opět se zastavil, tentokrát přímo před Marshou. Jeho oči jiskřily. "Vzal jsem oplodněné vajíčko aplázie neboli zygotu, a poté co jsem záměrně způsobil bodovou mutaci v její DNA, vtělil jsem do ní nový gen NRF spolu s promotorem, který obsahuje signály pro spuštění procesu tvorby nového proteinu. A výsledek?"

"Ještě víc gangliových neuronů," odpověděla Marsha.

"Přesně tak," prohlásil Viktor vzrušeně. "A navíc, což je stejně důležité, schopnost přenášet tuto vlastnost na další potomstvo. Teď se vrátíme do hlavní místnosti." Vzal sedící Marshu za ruku a zvedl ji ze židle.

Neschopna odporu ho následovala ke světelné prohlížečce, kde jí ukázal několik zvětšených snímků mikroskopických řezů mozků krys. Aniž by musela znovu počítat, odhadla na první pohled, že na jedné fotografii bylo mnohem víc nervových buněk než na druhé. Stále ještě jako by oněměla, se nechala odvést do místnosti s laboratorními zvířaty. Hned za dveřmi si Viktor navlékl pár silných kožených rukavic.

Marsha se pokoušela nedýchat. Páchlo to zde jako v nějaké špatně udržované zoo. Stály tu v několika řadách na sobě stovky klecí s opicemi, psy, kočkami a krysami. Zastavili se u krys.

Marsha se otřásla při pohledu na to nespočetné množství malinkých, rychle se pohybujících růžových čumáčků a dlouhých holých ocásků.

Viktor se zastavil u jedné z klecí a odjistil dveře. Sáhl dovnitř a vytáhl velkou krysu, která na to reagovala opakovaným kousáním do rukavice chránící Viktorovy prsty.

"Klídek, Charlie!" chlácholil ji Viktor. Přenesl krysu ke stolu s průhledným plastikovým krytem, nadzdvihl dvířka a spustil ji do něčeho, co vypadalo jako malé bludiště. Krysa se ocitla přímo před startovní brankou.

"A teď se dívej!" řekl Viktor nadzvedávaje branku.

Po chvilkovém váhání vběhla krysa dovnitř. S pouhými několika málo chybnými obraty se zvíře záhy hbitě dostalo k východu z labyrintu a obdrželo svou odměnu.

"To bylo tempo, co?" prohlásil Viktor se spokojeným úsměvem. "Tohle je jedna z mých ‚mazaných' krys. To jsou ty, do kterých jsem vložil gen NRF. A teď se podívej na tohle."

Viktor upravil zařízení tak, aby se krysa vrátila do startovní pozice, ale v té části, odkud nebyl žádný přístup do bludiště. Pak se vrátil zpět ke klecím a vytáhl druhou krysu. Spustil ji dovnitř stolu, tak aby obě krysy stály tváří v tvář, odděleny jen oky drátěné sítě.

Po chvilce otevřel branku a druhá krysa proběhla rychle bludištěm bez jediného zaváhání.

"Uvědomuješ si, čeho jsi byla právě svědkem?" zeptal se Viktor.

Marsha zavrtěla hlavou.

"Krysí komunikace," oznámil vítězně. "Podařilo se mi vytrénovat tyto krysy, aby jedna druhé dokázaly vysvětlit cestu bludištěm. Je to neuvěřitelné."

"Jsem si jistá, že ano," souhlasila Marsha s poněkud menším nadšením pro věc než Viktor.

"Prováděl jsem toto studium ‚neuronové proliferace' na stovkách krys," svěřoval se jí.

Nejistě přikývla.

"Také na padesáti psech, šesti krávách a jedné ovci," dodal. "Měl jsem strach zkoušet to na opicích. Bál jsem se úspěchu. V duchu se mi stále vybavovaly záběry z filmu Planeta opic." Zasmál se tomu a dozvuk jeho smíchu se dutě odrážel od stěn místnosti. Marsha se neusmála. Místo toho se začala chvět.

"Co mi tím chceš říct?" zeptala se, ačkoliv její představivost ji už začala dodávat velmi znepokojivé odpovědi.

Viktor se jí nedokázal podívat do očí.

"Prosím!" vykřikla Marsha téměř v slzách.

"Jen se ti pokouším vysvětlit celé pozadí, abys to dokázala pochopit," řekl Viktor. Uvědomoval si však, že přesně to ona nikdy nedokáže.

"Věř mi, neplánoval jsem, k čemu potom došlo. Tehdy jsem právě dokončil úspěšný pokus s ovcí, když jsi začala mluvit o tom, že bys chtěla další dítě. Vzpomínáš si, kdy jsme se rozhodli navštívit Fertility?"

Marsha přikývla a po tvářích jí začaly stékat slzy.

"Dodala jsi jim velmi úspěšnou žeň zárodečných vajíček. V našem případě jich bylo osm."

Marsha cítila, že se jí najednou podlamují kolena. Musela se zachytit hrany bludiště, aby neupadla.

"Já osobně jsem provedl oplodnění in vitro vlastním spermatem," pokračoval Viktor. "Tohle jsi přece věděla. Už jsem ti ale neprozradil, že jsem oplodněná vajíčka přinesl zpátky sem do laboratoře."

Marsha se pustila stolu a nejistým krokem zamířila k jedné z lavic. Přicházely na ni mdloby. Ztěžka dopadla na lavici. Měla pocit, že nedokáže vyslechnout Viktorův příběh až do konce. Ale teď, když začal, si uvědomila, že se rozhodl jí sdělit úplně všechno, ať se jí to líbí, nebo ne. Vypadalo to, že se domnívá, že zmenší obludnost svého hříchu, když se omezí jen na strohý vědecký popis. Je tohle opravdu ten muž, za kterého se provdala?

"Když jsem dopravil zygoty zpátky sem," pokračoval, "zvolil jsem falešnou sekvenci DNA na chromozomu 6 a provedl bodovou mutaci. Poté jsem pomocí metody mikroinjekce a retrovirového nosiče vložil gen NRF společně s několika promotory, včetně jednoho, získaného z bakteriálního plazmidu, který kóduje odolnost vůči cefalosporinovému antibiotiku zvanému cephaloclor."

Viktor na chvíli ztichl, ale na Marshu nepohlédl. "Proto jsem také trval na tom, aby Mary Millmanová brala cephaloclor od druhého do osmého týdne těhotenství. Byl to právě cephaloclor, který udržoval gen v činnosti, aby produkoval nervový růstový faktor."

Konečně na ni Viktor dokázal pohlédnout. "Bože, pomoz mi! Když jsem to tehdy prováděl, byl jsem přesvědčen, že je to vynikající myšlenka. Ale později jsem zjistil, že byla chybná. Prožíval jsem hrůzu až do okamžiku, kdy se VJ narodil."

Marshu najednou přepadl záchvat zuřivosti. Vyskočila a začala do Viktora bušit pěstmi. Vůbec se nebránil. Počkal, dokud sama nepřestala a nezůstala před ním stát, tiše plačíc a se svěšenýma rukama. Pak se ji pokusil vzít do náruče, ale nepřipustila, aby se jí dotkl. Přešla do hlavní laboratorní místnosti a posadila se. Viktor ji následoval, ale odmítla mu věnovat sebemenší pohled.

"Je mi to líto," znovu prohlásil Viktor. "Věř mi, že bych to býval nikdy neprovedl, pokud bych si nebyl jistý, že to celé funguje. U žádného z pokusných zvířat se nikdy nevyskytl sebemenší problém. A myšlenka, že se nám narodí superinteligentní dítě, byla tak svůdná..." Jeho hlas se v tom okamžiku zachvěl a pak mu hlasivky vypověděly poslušnost.

"Nemohu vůbec uvěřit, že jsi provedl něco tak hrozného," zavzlykala.

"Badatelé dřív prováděli pokusy sami na sobě," prohlásil. Uvědomoval si však, že to není žádná omluva.

"Sami na sobě!" vykřikla. "Ale ne na nevinných dětech!" Nezadržitelně se rozplakala. Ale i přes hluboké citové rozrušení v ní znovu převládl strach. S velkými obtížemi se jí podařilo ovládnout se. Viktor provedl něco strašlivého. Ale co se jednou stalo, nelze vzít zpět. S tím nemohla nic dělat. Teď se musela vyrovnat se skutečností. Její myšlenky se vrátily zpět k VJ, k někomu, koho bezmezně milovala. "Tak dobrá," prohlásila po chvíli s velkým sebezapřením a snažila se potlačit další slzy. "Teď jsi se tedy přiznal. Ale neřekls mi, proč by se měl VJ podrobit dalšímu komplexnímu vyšetření. Čeho se teď zas bojíš? Domníváš se snad, že jeho inteligence opět poklesla?"

Když mluvila, její vlastní myšlenky se vrátily zpět do doby před šesti a půl roky. Tehdy ještě žili v malém farmářském domku a jak David, tak Janice byli naživu a zcela zdrávi. Byla to šťastná doba, vyplněná neskonalým obdivem nad neuvěřitelnými duševními schopnostmi VJ. Jako tříleté dítě dokázal všechno přečíst a téměř vše si zapamatovat. Pokud to byla schopna v té době určit, pohybovala se hodnota jeho IQ někde kolem dvě stě padesáti.

Pak se jednoho dne všechno změnilo. Zastavila se ve firemní školce Chimery, aby vyzvedla VJ, který tam trávil čas po dopolední návštěvě přípravky pro předškoláky. Již v okamžiku, kdy spatřila obličej ředitelky, jí bylo naprosto jasné, že se něco přihodilo.

Pauline Spauldingová byla vynikající dvaaačtyřicetiletá žena, bývalá učitelka základní školy a cvičitelka aerobiku, která našla v organizování péče o děti zaměstnaných rodičů své pravé poslání. Milovala svou práci i děti, které ji na oplátku obdivovaly pro její bezmezné nadšení. Ale dnes Marshe připadala, jako by ji něco opravdu vyvedlo z rovnováhy.

"S VJ se něco stalo," oznámila jí, aniž by použila jakákoliv zmírňující slůvka.

"Je snad nemocný? Kde je?"

"Není nemocný, je tady," řekla Pauline. "Jeho zdravotní stav je dobrý. Jedná se o něco jiného."

"Povězte mi to!" vzrušeně naléhala Marsha.

"Začalo to hned po obědě," vysvětlovala Pauline. "Když ostatní děti odpočívají, VJ zpravidla odchází do herny a hraje si tam šachy s počítačem. Už to tak dělá nějakou dobu."

"To vím," přikývla Marsha. Dovolila VJ vypustit polední klid, poté co jí sdělil, že žádný odpočinek nepotřebuje a že nerad takhle plýtvá časem.

"V té době nikdo v herně nebyl," pokračovala Pauline. "Ale najednou se odtud ozval velký rámus. Když jsem tam doběhla, mlátil VJ do počítače židlí."

"Můj ty světe!" vyhrkla Marsha překvapeně. Záchvaty vzteku a náhlé změny nálady vůbec nepatřily k chování VJ. "Vysvětlil vám to nějak?" zeptala se.

"Jen se rozplakal, doktorko Franková."

"VJ, a plakal?" otázala se překvapeně Marsha. To bylo totiž u VJ něco naprosto neobvyklého.

"Plakal jako normální tříapůlleté dítě," potvrdila Pauline.

"Co mi tím chcete naznačit?" zeptala se Marsha.

"VJ zjevně třískal do počítače, protože najednou nevěděl, jak ho obsluhovat."

"To je absurdní," prohlásila Marsha. VJ totiž používal doma počítač již od dvou a půl roku.

"Ještě něco," řekla Pauline. "Abych ho zklidnila, dala jsem mu knihu, kterou měl před tím rozečtenou, pojednání o dinosaurech. A on ji roztrhal."

Marsha vběhla do herny. Byly tam jenom tři děti. VJ seděl u stolu a vybarvoval si omalovánku jako kterékoliv jiné dítě předškolního věku. Když ji zahlédl, rychle odložil pastelku a vrhl se jí do náruče. Rozplakal se a v slzách jí řekl, že ho bolí hlava.

Sevřela ho v náručí.

"Opravdu jsi roztrhal knihu o dinosaurech?"

Sklopil oči.

"Ano."

"Ale proč?"

VJ se na ni zahleděl a řekl: "Protože už neumím číst."

V průběhu několika dalších dnů VJ absolvoval komplexní lékařské vyšetření, aby se vyloučily případné akutní neurologické problémy. Výsledky byly naštěstí negativní, ale když Marsha opakovala sérii inteligenčních testů, které chlapec absolvoval minulý rok, výsledky se šokujícím způsobem lišily. Jeho IQ poklesl na 130. Byla to stále ještě vysoká hodnota, ale již ne na úrovni geniality.

Viktor vrátil Marshu do přítomnosti, když jí začal přísahat, že s inteligencí jejich VJ není vůbec nic v nepořádku.

"Tak proč to komplexní vyšetření?" zeptala se znovu.

"Jen si... myslím, že... to není špatná myšlenka," zajíkal se.

Marsha se na chvilku odmlčela a pak pomalu pronesla: "Žiji s tebou už šestnáct let, a dobře vím, že mi neříkáš pravdu." Bylo pro ni těžké uvěřit, že by se snad měla dozvědět ještě něco horšího, než co jí manžel dosud sdělil.

Viktor si prsty prohrábl své husté vlasy.

"Důvodem je to, co se stalo s malým Hobbsem a malým Murrayem."

"O koho jde?"

"William Hobbs a Horace Murray jsou zaměstnanci Chimery," vysvětlil jí.

"Snad jsi s jejich dětmi neudělal to samé, co s VJ?"

"Je to ještě trochu horší," přiznal. "Oba páry trpěly skutečnou neplodností. Potřebovali gamety od dárců. Jelikož jsem nechal zmrznout zbývajících sedm našich zygot a ony mohly poskytnout jedinečně kvalitní výchozí bázi, použil jsem dvě z našich."

"Chceš mi tím snad naznačit, že tyhle děti jsou geneticky mé vlastní?" zeptala se ho Marsha s novým pocitem nedůvěry.

"Naše vlastní," opravil ji Viktor.

"Můj ty Bože!" vykřikla šokována jeho posledním odhalením. Na chvíli nebyla schopna cokoli říct či udělat.

"Není v tom žádný rozdíl od darování semene nebo vajíček," prohlásil Viktor. "Je to jen efektivnější, neboť již úspěšně došlo k jejich spojení."

"Možná že ty v tom pro sebe nevidíš žádný rozdíl," řekla. "Podle toho, co jsi provedl v případě VJ. Ale pro mě v tom rozdíl je, a velký. Nedokážu vůbec pochopit ten šílený nápad, aby někdo cizí vychovával mé děti. Co se stalo s těmi zbývajícími pěti zygotami? Kde jsou?"

Viktor se unaveně postavil a přešel k ostrůvku uprostřed místnosti. Zastavil se až u okrouhlého kovového zařízení velikosti běžné automatické pračky. Vedly odtud gumové hadice do velkého válce s kapalným dusíkem.

"Jsou tady," poklepal na chladicí box. "Zmrazené v živné suspenzi. Chceš se podívat?"

Marsha zavrtěla hlavou. Byla konsternována. Jako lékařka pochopitelně o těchto záležitostech věděla, ale když o nich uvažovala, což bylo ostatně málokdy, bylo to vždy jen v abstraktní rovině. Nikdy ji nenapadlo, že by se jí to snad někdy mohlo dotýkat osobně.

"Neměl jsem v plánu říct ti všechno najednou," přiznal Viktor. "Teď tedy znáš celou pravdu. Chci, aby VJ absolvoval komplexní neurologické vyšetření proto, abych si mohl být naprosto jistý, že se u něj nevyskytují žádné dodatečné

zdravotní problémy.

"Proč?" zeptala se Marsha hořce. "Stalo se snad něco těm druhým dětem?"

"Onemocněly."

"Jak moc onemocněly? A čím?"

"Onemocněly velice vážně," odpověděl jí Viktor. "Obě děti zemřely na akutní mozkový edém. Zatím nikdo neví proč."

Marshy se začala zmocňovat závrať. Musela sklonit hlavu, aby neomdlela. Pokaždé když se trochu sebrala, odhalil jí Viktor další ze svých těžkých provinění.

"Přišlo to náhle?" zeptala se a pohlédla na něj. "Nebo byly delší dobu nemocné?"

"Náhle."

"Jak byly staré?"

"Tak nějak kolem tří."

Jedna z tiskáren připojených přímo na počítač se náhle probudila k životu a začala chrlit dlouhý pás papíru potištěný spoustou dat. Poté naskočil motor chladicí jednotky a začal tlumeně hučet. Na Marshu to zapůsobilo, jako by laboratoř běžela sama od sebe a vůbec nepotřebovala lidi.

"Měly děti, které zemřely, ten samý gen NRF jako VJ?" zeptala se Marsha.

Viktor přikývl.

"A jsou zhruba ve stejném věku, jako byl VJ, když poklesla jeho inteligence."

"Velmi blízko!" připustil. "Proto chci to vyšetření, abych se ujistil, že na VJ nečeká nějaký další problém. Ale jsem si jistý, že je absolutně v pořádku. Nebýt úmrtí těch dvou chlapců, ani ve snu by mě nenapadlo dát VJ vyšetřit. Musíš mi věřit."

Kdyby to Marsha za této situace dokázala, určitě by se rozesmála. Viktor právě téměř zničil celou podstatu jejího života, a žádá po ní, aby mu věřila. Naprosto nechápala, jak vůbec mohl experimentovat se svým vlastním dítětem. Ale s tím se už nedalo nic dělat. Teď se musela starat o přítomnost.

"Myslíš, že to, co se stalo těm dvěma, by mohlo potkat i VJ?" zeptala se ho plná obav.

"Pochybuji. Zvlášť s tím sedmiletým věkovým rozdílem. Spíš to vypadá, že VJ tenkrát, když došlo k poklesu jeho IQ, přežil kritický bod. Možná že smrt těch dvou chlapců byla důsledkem jejich zmražení ve formě zygoty," začal, ale pak raději zmlkl, když spatřil výraz obličeje své ženy. Rozhodně nevypadala na to, že by o celou záležitost měla vědecký zájem.

"A co ten úbytek inteligence VJ, když mu bylo zhruba tolik let jako jim?" zeptala se. "Mohlo by se jednat o stejný problém v nějaké zachycené formě?"

"Je to možné, ale já opravdu nevím."

Marshin pohled pomalu přejížděl po celé laboratoři. Najednou viděla její superzařízení ve zcela jiném světle. Výzkum mohl nepochybně přinášet naději do budoucna, pokud šlo o léčení nemocí, ale měl ještě další, daleko ničivější potenciál.

"Chci už odtud pryč!" prohlásila rozhodně a postavila se. Její razantní pohyb roztočil židli, na níž seděla, a ona se rozjela přes celou místnost, až narazila na box se zmraženými zygotami. Viktor židli vrátil na původní místo. To už však Marsha vycházela ze dveří na chodbu. Rychle zamkl a spěchal za ní. Dveře výtahu se již zavíraly, přesto se mu podařilo mezi nimi v posledním okamžiku proklouznout. Odtáhla se od něj, dotčená, znechucená a plná zloby. Ale především hluboce znepokojená. Chtěla se vrátit domů k VJ.

Budovu opustili beze slov. Viktor měl dostatek rozumu, aby se ji nesnažil přimět k hovoru. Sníh se začal lepit a museli jet velmi opatrně, aby nedostali smyk. Marsha si byla dobře vědoma toho, že ji Viktor bedlivě pozoruje. Přesto neřekla ani slovo. Teprve když přejeli přes Merrimack, konečně promluvila.

"Myslela jsem si, že experimentování s lidskými embryi je protizákonné." Věděla, že Viktorův skutečný trestný čin byl morálního charakteru, ale v tuto chvíli nedokázala unést celou pravdu.

"Nikdy v tom nebylo docela jasno," odtušil Viktor potěšený, že se nemusí zabývat morální stránkou celé věci. "Existuje sice jistý komentář, publikovaný ve Federálním registru, který takové experimentování zakazuje, ale ten se vztahuje pouze na instituce financované z federálních příspěvků. O soukromých zařízeních, jako je právě Chimera, se tam nehovoří." Nezacházel již do dalších podrobností. Bylo mu jasné, že jeho čin je neobhajitelný. Pak ale přesto znovu vpadl do ticha a prohlásil: "Pravý důvod, proč jsem ti vše neřekl již tehdy před lety, byl, že jsem nechtěl, aby ses k VJ chovala nějak odlišně."

Marsha pohlédla na svého manžela a chvilku sledovala hru světel protijedoucích aut na jeho obličeji.

"Neřekls mi to, protože jsi moc dobře věděl, jak hroznou věc jsi udělal," uvedla vše na pravou míru.

Když zahnuli na Windsorskou ulici, odpověděl jí: "Možná máš pravdu. Myslím, že jsem se cítil vinen. Než se VJ narodil, měl jsem pocit, že se nervově zhroutím. Pak, když se snížila jeho inteligence, ze mě byl opět uzlíček nervů. Teprve během posledních pěti let jsem se opravdu dokázal uvolnit a oprostit se od toho."

"Proč jsi tedy použil ty zygoty znovu?" odvětila stroze.

"Tehdy to vypadalo, že experiment je velice úspěšný. A také proto, že obě rodiny měly skvělé předpoklady pro výjimečné dítě. Ale neměl jsem se do toho pouštět. Teď už to vím."

"Myslíš to opravdu vážně?"

"Můj ty Bože, ano!"

Když vjížděli na příjezdovou cestu k jejich domu, měla Marsha poprvé od okamžiku, kdy jí ukázal krysy, pocit, že by mu snad jednoho dne mohla prominout. A pak - pokud bude VJ opravdu v pořádku a její obavy týkající se jeho vývoje se ukážou jako bezdůvodné - by možná mohli být schopni opět pokračovat jako opravdová rodina. Byla toho spousta, co se jí honilo hlavou. Zavřela oči a modlila se. Jelikož ztratila už jedno dítě, prosila Boha, aby to druhé ušetřil. Tušila, že by se s tak velkou ztrátou už nedokázala vyrovnat.

Světlo v pokoji VJ ještě svítilo. Každý večer si tam četl nebo studoval. Ať už na své okolí působil jakkoli lhostejným či nadevše povzneseným dojmem, byl v podstatě hodné dítě.

Viktor otevřel dveře do garáže pomocí dálkového ovládání. Jakmile se vůz zastavil, Marsha z něj vyběhla, aby se opětovně ujistila, že je VJ v pořádku. Aniž by čekala na Viktora, použila svůj vlastní klíč. Ale když zatlačila do dveří spojujících garáž s domem, ani se nepohnuly. Viktor to zkusil také.

"Je zasunutá pojistka," prohlásil.

"VJ ji musel zastrčit, když jsme odjeli," usoudila a zabušila na dveře pěstí. Její bouchání se v garáži hlasitě rozléhalo, ale shora nepřišla žádná odpověď. "Myslíš, že se mu opravdu nic nestalo?" strachovala se.

"Je určitě v naprostém pořádku. Jenom nemůže slyšet tvoje bouchání, pokud zrovna není v obývacím pokoji. Nech toho! Půjdeme k předním dveřím."

Prošli garáží a pak kolem domu ke dveřím. Viktor vsunul klíč do zámku a otočil jím. Ale i přední dveře byly zajištěny bezpečnostní pojistkou. Zazvonil. Nikdo se neozýval. Zazvonil ještě jednou a přeneslo se na něj něco z Marshiných úzkostlivých obav. Právě když se chystali jít k dalším dveřím, zaslechli VJ, který se ptal, kdo je.

Jakmile se dveře otevřely, pokusila se Marsha vzít VJ do náruče, ale on se jejímu objetí důrazně vzepřel a hned se ptal: "Kde jste byli?"

Viktor se podíval na své hodinky. Bylo tři čtvrtě na deset. Odjeli zhruba před hodinou a půl.

"Jen jsme si odskočili do laboratoře," podivila se Marsha, že VJ zaregistroval jejich nepřítomnost, neboť byl naprosto soběstačný.

VJ pohleděl na otce: "Někdo ti volal. Mám ti předat vzkaz, že věci se pro tebe stanou nepříjemné, pokud znovu nezauvažuješ a nebudeš rozumný."

"Kdo to byl?" chtěl vědět Viktor.

"Volající mi neřekl jméno."

"Byl to muž nebo žena?"

"To nedokážu říct. Ale ať už to byl kdokoli, nemluvil přímo do sluchátka, nebo to tak alespoň vypadalo."

Marsha přejela pohledem z jednoho na druhého: "Viktore, co to má znamenat?"

"Jen kancelářské intrikaření. Není třeba se tím znepokojovat."

Marsha se otočila k VJ: "Nahnal ti ten volající strach? Všimli jsme si, že všechny dveře byly zajištěné."

"Trochu ano," přiznal VJ. "Pak jsem si ale uvědomil, že pokud by měli v úmyslu sem dorazit, určitě by se neobtěžovali s telefonováním."

"Myslím, že máš pravdu," usmála se způsobu, jakým VJ dokáže převést vše na intelektuální rovinu. "Proč nezajdeme do kuchyně. Mám dojem, že by nám prospělo trochu bylinkového čaje.

"Pro mě ne, díky," prohlásil VJ. A hned se otočil a zamířil ke schodišti.

"Synku!" zavolal na něj Viktor.

VJ zaváhal a otočil se.

"Jen jsem ti chtěl ještě říct, že zítra ráno zajedeme do bostonské dětské nemocnice. Chtěl bych, aby ti provedli komplexní neurologické vyšetření."

"Já ale žádné vyšetření nepotřebuji," odporoval VJ. "Nenávidím nemocnice."

"Chápu tvoje pocity," usmál se Viktor. "Ale přesto se mu budeš muset podrobit, stejně jako je musíme pravidelně absolvovat já i tvoje matka."

VJ se podíval na Marshu. Měla chuť ho pevně sevřít v náručí a ujistit se, že netrpí bolestmi hlavy nebo snad nějakými jinými příznaky. Ale výraz v tváři jejího syna ji od toho odradil.

"Se mnou je všechno v pořádku," odporoval.

"Případ je uzavřen, diskuse skončila," prohlásil kategoricky Viktor.

VJ sevřel rty, ještě jednou pohleděl na svého otce, pak se znovu otočil a vyběhl nahoru.

Marsha vešla do kuchyně a postavila konvici na plyn. Uvědomovala si, že bude trvat celé dlouhé dny, než dokáže vstřebat veškeré pocity z toho, co se dozvěděla dnešního večera. Šestnáct let manželství, a ona teď najednou začala pochybovat o tom, zdali svého manžela vůbec zná.

Vítr bičoval okenní tabulky sněhem s takovou silou, že francouzská okna drnčela v rámech. Marsha se převalila v posteli a podívala se na displej digitálního radiobudíku. Byla půlhodina po půlnoci, a spánek nepřicházel. Vedle sebe slyšela Viktorovo pravidelné oddychování.

Spustila nohy z postele a nahmatala své pantoflíčky. Vstala, oblékla si župan, který měla přehozený přes židli v rohu, otevřela dveře a vešla do chodby.

Náhlý poryv větru zasáhl dům a staré dřevěné trámy zasténaly. Měla v Úmyslu sejít do své studovny o patro níž, ale místo toho pokračovala chodbou směrem k ložnici VJ. Když otevřela dveře, ofoukl ji ledový chlad. VJ nechal pootevřené okno a krajkové závěsy teď divoce povlávaly ve větru. Marsha rychle vklouzla dovnitř a okno tiše zavřela.

Pohlédla na spícího syna. Se svými světlými kudrlinami a zdravě růžovou pletí vypadal jako andílek. Musela se ovládnout, aby ho nepohladila. Jeho averze vůči jakýmkoli citovým projevům byla tak silná; někdy bylo velmi obtížné si představit, že on a David jsou bratři. Uvažovala o tom, zdali jeho nechuť k jakémukoliv objetí nebo mazleni měla souvislost s Viktorovou injekcí cizích genů. Pravděpodobně se to nikdy nedoví. Ale uvědomila si, že její dřívější obavy ohledně VJ byly opodstatněné.

Přesunula oblečení ze židle u postele a posadila se. Jako malé děcko byl snad až příliš dokonalý. Zřídkakdy plakal a každou noc téměř bez výjimky beze zbytku prospal. K jejímu překvapení začal mluvit, když mu bylo teprve pár měsíců.

Marsha si uvědomila, že její bezmezné nadšení a mateřská pýcha vyvolané dokonalostí malého VJ způsobily, že si nikdy nepoložila otázku, co je její příčinou. A že nikdy nepojala sebemenší podezření, že by snad mohlo jít o nějaký umělý zásah. Teď jí došlo, jak byla naivní. VJ byl víc než jen geniální. Vybavila si situaci, když do Chimery přijel na šestiměsíční stáž jeden francouzský vědec se svou rodinou. VJ byly tehdy právě tři roky. Dali svou dceru Michelle do firemní školky. Bylo jí pouhých pět, a během týdne již dokázala říct celou řadu anglických vět. Ale mnohem víc zarážející bylo, že VJ během téže doby začal plynně hovořit francouzsky.

A pak přišly jeho třetí narozeniny. Na oslavu Marsha naplánovala jako překvapení narozeninovou party a pozvala téměř všechny děti jeho věku z podnikové školky Chimery. Když pak v sobotu sestoupil po schodech dolů k obědu, očekávala ho tam jídelna plná maminek s dětmi a všichni společně volali: "Šťastné narozeniny." Ale s touto akcí u něj neměla vůbec žádný úspěch. VJ ji odtáhl stranou a zeptal se: "Proč jsi sem zvala všechny ty děti? Musím se s nimi trápit každý den. Nenávidím je. Přivádějí mě k šílenství!"

Marsha byla šokována, ale tehdy si v duchu řekla, že VJ je tak výrazně inteligentnější než ostatní děti, že jakákoli snaha začlenit ho za každou cenu do dětské společnosti by pro něj byla trestem. VJ dával přednost společnosti dospělých, a to již ve třech letech.

VJ se najednou přetočil, mumlaje cosi ve spánku, a vrátil tak Marshu zpět do skutečnosti a ke všem problémům, na které chtěla zapomenout. Bylo opravdu těžké spojovat tu krásnou a nevinnou spící tvář s onou zrůdnou pravdou, kterou se dozvěděla v laboratoři. Cítila teď, že chápe to jeho chladné chování bez jakéhokoli citového projevu. Možná právě proto se u něj tak výrazně projevují poruchy osobnosti přesně vymezené Jasperem Lewisem. Pochopila, že příčinou toho všeho nebyla její celodenní nepřítomnost doma v prvních letech vývoje VJ a že se tedy nemusí obviňovat.

Každopádně pokud Viktor trval na provedení komplexního neurologického vyšetření, Marsha se rozhodla provést s VJ sérii psychologických testů. Ty mu rozhodně neublíží.

[6]

Úterý ráno

VZALI si s Marshou na cestu do Bostonu každý svůj vůz, protože Viktor se pak chtěl vrátit přímo do Chimery. VJ se rozhodl, že pojede ve voze s matkou.

Samotná jízda proběhla klidně. Marsha se VJ pokoušela přimět k hovoru, ale on na všechny její otázky odpovídal pouze strohým ano či ne. Vzdala tedy své marné pokusy až do chvíle, kdy byli již jen několik minut od bostonské dětské nemocnice.

"Netrpěl jsi v poslední době bolestmi hlavy?" zeptala se přerušujíc tak dlouhé ticho.

"Ne. Řekl jsem ti, že jsem naprosto v pořádku. Proč ten náhlý zájem o moje zdraví?"

"Je to nápad tvého otce," vysvětlila. Nedokázala si ostatně vymyslet důvod, proč mu neříct pravdu. "On tomu říká preventivní medicína."

"Myslím, že je to ztráta času," prohlásil VJ.

"Nevšiml sis u sebe nějaké poruchy paměti?"

"Vždyť ti říkám," odsekl, "že jsem úplně normální!"

"V pořádku, VJ," chlácholila ho, "není žádný důvod ztrácet nervy. Jsme rádi, že jsi zdravý, a chceme, aby to tak zůstalo." Napadlo ji, jak by asi uvažoval, kdyby mu teď prozradila, že vlastně vznikl jakýmsi podivným křížením a že má ve svých chromozomech zvířecí geny.

"Vzpomínáš si na to, když ti byly tři roky a najednou jsi z ničeho nic nedokázal číst?" zeptala se ho.

"Samozřejmě."

"Nikdy jsme o tom období moc nehovořili."

VJ se od ní odvrátil a zadíval se ven z okna.

"Byl jsi tehdy hodně vyvedený z rovnováhy?"

VJ se k ní opět natočil a řekl: "Mami, prosím tě, nezkoušej na mně ty svoje psychiatrické triky. Jistěže mě to znepokojilo. Bylo hrozné, když jsem najednou nedokázal dělat věci, které jsem už předtím ovládal. Ale zase jsem se to naučil a teď jsem v pořádku."

"Pokud by sis o tom snad někdy chtěl pohovořit, jsem ti k dispozici," prohlásila. "Jen abys neměl pocit, že když jsem s tímhle tématem nikdy nezačala, znamená to, že mě nezajímá. Musíš pochopit, že to i pro mě byla doba plná stresů. Jako tvoje matka jsem byla vyděšená, že jsi snad nějak nemocný. Jakmile se však prokázalo, že jsi zdráv, snažila jsem se o tom všem už dál nepřemýšlet."

VJ jen přikývl.

Všichni tři se setkali v čekárně doktora Clifforda Ruddocka, primáře neurologického oddělení. Viktor je předstihl zhruba o čtvrthodinku. Jakmile se VJ usadil v čekárně s nějakým časopisem, které tam byly všude rozložené, vzal si Viktor Marshu nenápadně stranou.

"Hned jak jsem dorazil, promluvil jsem si s doktorem Ruddockem. Souhlasil, že provede porovnání současného neurologického stavu VJ s tím, který byl zjištěn v době, kdy došlo k poklesu jeho IQ. Zjevně nemá ani tušení o existenci nějakého genu NRF, a já nemám v úmyslu mu o tom cokoliv vykládat.

"Pochopitelně," řekla Marsha.

Viktor na ni krátce pohlédl.

"Doufám, že máš v úmyslu spolupracovat."

"Hodlám víc než jen to. Jakmile tady VJ skončí, chci ho vzít do své ordinace a provést tam s ním sérii psychologických testů."

"Proč probůh zas tohle?"

"Skutečnost, že se musíš ptát, znamená, že ti to pravděpodobně nemohu vysvětlit."

Doktor Ruddock, vysoký, šlachovitý muž s prošedivělými vlasy, pozval před vlastním vyšetřením rodinu Frankových na několik minut do své ordinace. Zeptal se, zdali si na něj chlapec pamatuje. VJ mu oznámil, že si na něj pamatuje, především pak na jeho aroma.

Viktor s Marshou sebou nervózně trhli.

"Myslím tím vaši vodu po holení," doplnil VJ. "Používal jste tehdy kolínskou Hermes."

Poněkud v rozpacích nad touto velmi osobitou vzpomínkou jim doktor Ruddock představil svého současného asistenta doktora Chrise Stevense.

Právě on měl VJ vyšetřovat. Jako vyjádření úcty k lékařskému statutu obou rodičů, dovolil doktor Stevens Viktorovi a Marshe, aby zůstali v místnosti. Byl to ten nejkomplexnější neurologický test, jakého kdy byli svědky. Zhruba po hodině, poté co podrobně prozkoumal skutečně snad každý detail nervového systému VJ, shledal, že je vše naprosto v pořádku.

Pak začal Stevens s laboratorním vyšetřením. Odebral VJ krev pro běžný chemický rozbor. Viktor si při tom nechal zmrazit několik ampulí, jež si chtěl vzít s sebou do Chimery. Poté následovalo snímkování na pozitronovém tomografu i na zařízení pro magnetickou rezonanci.

Pozitronová emisní tomografie vyžadovala vstříknutí neškodné radioaktivní látky, vyzařující pozitrony, do paže VJ, zatímco jeho hlavu umístili do snímacího zařízení tvořeného rozměrným prstencem. Pozitrony v mozku VJ se srážely s elektrony a výsledkem těchto kolizí byl výron energie ve formě záření. Při každé srážce se uvolnily dva paprsky gama. Krystaly v prstenci tomografu paprsky gama registrovaly a počítač pak vyhodnotil vlastní průběh záření. Výsledkem bylo grafické trojrozměrné zobrazení mozku VJ.

Pro vyšetření metodou magnetické rezonance umístili VJ do téměř dva metry dlouhého válce obklopeného mohutnými magnety, chlazenými kapalným heliem. Výsledné magnetické pole, jehož intenzita byla šedesát-krát větší než intenzita

magnetického pole země, seřadilo osy jader vodíkových atomů ve tkáních těla VJ týmž směrem. Pak je magnetická pulsní vlna vychýlila z tohoto uspořádání a po jejím odeznění se protony (jádra) vracely do původní pozice a přitom vydávaly měřitelný radiový signál, který byl okamžitě zachycen detekčními cívkami ve snímacím zařízení a transformován počítačem, takže vznikla řada průřezů mozkem VJ.

Když byly všechny testy hotovy, zavolal doktor Ruddock Viktora s Marshou opět do své kanceláře. VJ nechali venku v čekárně. Viktor byl značně nervózní, přehazoval si střídavě jednu nohu přes druhou a prohraboval se prsty ve vlasech. V průběhu vyšetření doktor Stevens ani technici výsledky vůbec nijak nekomentovali. Na konci byl už Viktor tím nervovým vypětím téměř ochromený.

"Tak tedy," začal doktor Ruddock a probíral se přitom tištěnými výsledky a obrazovými záznamy z testů, které měl před sebou, "ještě nemáme veškeré výsledky, zejména krevní rozbor, ale jsou zde některá pozitivní zjištění."

Marshe jako by se na chvíli zastavilo srdce.

"Výsledky z tomografu i z magnetické rezonance jsou abnormální," prohlásil a držel přitom v levé ruce jedno z barevných zobrazení vytvořených tomografem. Hrotem svého luxusního plnicího pera, jež svíral ukazováčkem a palcem pravé ruky, pak pečlivě ukazoval na různé části záznamu a vysvětloval: "Je zde výrazně zvýšená, nicméně rozptýlená hodnota absorbce glukózy v mozkových polokoulích." Položil papír a vzal si další barevný záznam. "Na tomto obraze, získaném metodou magnetické rezonance, můžeme docela zřetelně sledovat mozkové komory."

S bušícím srdcem se Marsha naklonila dopředu, aby ještě lépe viděla. "Je zcela zřejmé," pokračoval doktor Ruddock, "že tyto komory jsou výrazně menší než je normálně běžné."

"Co to znamená?" zeptala se Marsha poděšeně. Doktor Ruddock pokrčil rameny: "Pravděpodobně vůbec nic. Podle doktora Stevense je neurologické vyšetření dítěte naprosto normální. A tyto nálezy, ačkoliv jsou svým způsobem zajímavé, nemají s největší pravděpodobností žádný vliv na funkci mozku. Jediná věc, o níž bych snad uvažoval, je skutečnost, že jeho mozek spotřebovává takové množství glukózy. Možná že byste ho měli přikrmovat nějakými sladkostmi, když intenzivně přemýšlí." Doktor Ruddock se srdečně zasmál svému vlastnímu pokusu o vtip.

Viktor s Marshou zůstali chvíli strnule sedět a přitom se usilovně snažili zvládnout přechod od špatných zpráv, jež očekávali, k dobrým, kterých se jim dostalo. Viktor byl jako první schopen reagovat.

"Každopádně bereme vaši radu," prohlásil s úsměvem. "Měl jste na mysli nějaké konkrétní cukrovinky?"

Doktor Ruddock se znovu zasmál, zjevně potěšen tím, že dokázali ocenit jeho styl humoru.

"Doporučoval bych biskupský chlebíček a k tomu čokoládové tyčinky." Marsha mu poděkovala a vyběhla ze dveří. Podařilo se jí VJ překvapit, a tak ho nadšeně sevřela v náručí, dříve než se mohl dát na ústup. "Všechno je v pořádku," zašeptala mu do ucha. "Jsi naprosto zdravý." VJ se jí vytrhl z náručí.

"Věděl jsem to, ještě než jsme se sem vypravili. Mohli bychom teď už jít?" Viktor položil ženě ruku na rameno.

"Mám tady ještě nějakou práci a pak pojedu přímo do firmy. Uvidíme se doma, ano?" loučil se.

"Budeme mít slavnostní večeři," prohlásila a otočila se zpět k VJ. "Odtud odejít můžeme, ale ty jsi, mladý muži, ještě neskončil. Půjdeme do mé ordinace. Mám pro tebe ještě pár dalších testů."

"Ale mami!" zakňoural VJ.

Marsha se usmála. Jeho rozmazlené pofňukávání najednou zaznělo jako od kteréhokoliv jiného desetiletého chlapce.

"Poslechni svou matku," napomenul ho Viktor. "Uvidíme se doma." Letmo Marshu políbil na tvář a syna poplácal po zádech."

Viktor přešel z budovy pro ambulantní pacienty do vlastní nemocnice a výtahem se pak dostal až k patologii. Tam zamířil přímo ke kanceláři doktora Burghofena. Jelikož jeho sekretářka nebyla nikde v dohledu, nahlédl dovnitř. Burghofen bušil ostošest do klávesnice psacího stroje a vůbec nevnímal své okolí. Viktor tedy zaťukal na zárubeň.

"Vstupte, vstupte!" zvolal Burghofen a udělal gesto rukou. Ještě několik okamžiků usilovně datloval oběma ukazováčky a pak to vzdal. "Vůbec mi není jasné, proč tohle všechno musím dělat osobně," stěžoval si. "Moje sekretářka mi jednoduše obden klidně zatelefonuje, že jí není dobře, a já ji nesmím vyhodit. Vedení tohoto oddělení mi jednou přivodí smrt."

Viktor se zasmál a rozhodl se připomenout si tuto situaci jako důkaz, že i akademický život na klinice má svá omezení, až bude mít příště zase dost všech těch byrokratických problémů v Chimeře.

"Jen mě zajímalo, jestli už nejste náhodou hotov s pitvami těch dvou dětí, které zemřely na mozkový edém," řekl Viktor.

Doktor Burghofen přelétl jediným pohledem změť všemožných materiálů, které ležely na jeho stole.

"Kde jen jsou ty desky?" položil sám sobě řečnickou otázku. Pak se otočil na židli a našel je v jedné ze zásuvek, které měl za sebou. "Tak se na to podíváme," prohlásil a zalistoval stránkami. "Tady to máme: Maurice Hobbs a Mark Murray. Jedná se o ně?"

"Přesně," přikývl Viktor.

"Byli přiděleni doktoru Shryackovi. Takže na nich asi zrovna pracuje."

"Vadilo by, kdybych se podíval?" zeptal se Viktor.

"Jak je libo," odpověděl doktor Burghofen a ještě jednou nahlédl do desek. "Je to v pitevně číslo tři," informoval ho. Když už se Viktor chystal k odchodu, zeptal se: "Říkal jste, že jste lékař, že?"

Viktor přikývl.

"Tak se bavte," popřál mu doktor Burghofen a vrátil se ke svému psacímu stroji.

Oddělení patologie bylo, ostatně jako celá nemocnice, zbrusu nové, vybavené tím nejmodernějším zařízením. Všechno bylo z lesknoucí se nerezavějící oceli, skla nebo umakartu.

Čtyři pitevny vypadaly jako operační sály. Jen v jedné z nich se pracovalo a Viktor vešel přímo dovnitř. Na pitevním stole se jasně blýskaly chirurgické oceli. Dva muži, každý na jedné straně stolu, na Viktora při jeho vstupu do místnosti pohlédli. Před nimi leželo na stole malé dítě, jehož tělíčko bylo podélně otevřené jako ryba při kuchání. Za nimi na vozíku čekalo zakryté tělo druhého dítěte.

Viktor se zachvěl, bylo to ostatně již dost dávno, kdy se naposledy zúčastnil pitvy, a již zapomněl, jak na člověka zapůsobí. Zejména když šlo o pohled na malé dítě.

"Mohu vám nějak pomoci?" zeptal se ho doktor vpravo od něj. Měl na sobě roušku a vypadal jako chirurg, až na to, že místo operačního pláště měl na sobě pogumovanou zástěru.

"Jsem doktor Frank," představil se Viktor, snaže se potlačit náhlou žaludeční nevolnost. Kromě nepříjemného pohledu byl vzduch v pitevně navíc prosycen zápachem, na který nestačila ani ta nejmodernější klimatizace. "Zajímám se o případy malého Hobbse a Murraye. Poslal mě sem doktor Burghofen."

"Můžete vše sledovat odtud," ukázal patolog rukou svírající skalpel. Viktor opatrně přešel místnost. Snažil se přitom nedívat na drobné tělo, z něhož byly vyňaty orgány.

"Vy jste doktor Shryack?" zeptal se.

"Přímo osobně." Patolog měl příjemný, mladistvě znějící hlas a jasné oči. "A tohle je Samuel Harkinson," představil mu svého asistenta. "Byli snad ti dva chlapci vaši pacienti?"

"Ne tak docela," přiznal Viktor. "Ale velice mě zajímá příčina jejich smrti."

"Tak se připojte k naší partě," řekl s mírnou ironií doktor Shryack. "Je to dost podivný případ! Pojďte sem a podívejte se na jeho mozek."

Viktor naprázdno polkl. Kůže na temeni hlavy byla nejprve naříznuta a poté přetažena přes obličej. Pak byla lebka podél celého obvodu rozříznuta a její horní, temenní část odstraněna. Viktor se přistihl, jak konsternovaně zírá na dětský mozek, který se vyklenul ze své schránky, takže dítě vypadalo jako nějaký tvor z cizí planety. Většina závitů mozkové kůry byla v místech, kde se mozek tlačil na vnitřní stěnu lebky, zploštěná.

"Tak tohle je nepochybně ten nejhorší mozkový edém, jaký jsem kdy spatřil," prohlásil doktor Shryack. "Vyndat mozek mi v tomto případě bude trvat o polovinu déle než normálně. Támhle toho jsem dělal půl hodiny," ukázal na zahalené tělo na vozíku.

"Než jsi přišel na to, jak to vůbec provést," řekl Harkinson s mírným londýnským přízvukem.

"To máš pravdu, Samueli."

Harkinson přidržoval hlavu a tlačil nateklý mozek ke straně. Jedině tak byl doktor Shryack schopen zasunout nůž mezi mozek a lebku, aby provedl řez do horní části míchy.

Konečně se mozek za doprovodu tupého, jakoby mlaskavého zvuku uvolnil. Harkinson pak odřízl hlavové nervy a doktor Shryack hbitě vytáhl mozek a položil jej na misku vah. Ručička se divoce zakývala a pak se ustálila na značce 145 gramů.

"Je to o celých pětačtyřicet gramů víc než normálně," pronesl doktor Shryack, nabral přitom mozek opatrně z misky vah rukama v chirurgických rukavicích a přenesl ho do dřezu, v němž nepřetržitě proudila voda. Odstranil z mozku sraženou krev a ostatní zbytky mrtvé tkáně a pak ho položil na dřevěnou krájecí desku.

Zkušenýma rukama mozek opatrně prozkoumal pro provedení hrubé patologie.

"Kromě zvětšeného rozměru vypadá jinak docela normálně."

Vybral si ze sady patologických nožů ten nejvhodnější a začal z mozku odkrajovat sendvičové řezy, o trochu silnější než jeden centimetr. "Nejedná se ani o krvácení do mozku, ani o tumor, a nedošlo zde ani k žádné infekci. Takže snímky z magnetické rezonance měly zas jednou pravdu."

"Chtěl jsem se zeptat, jestli bych vás mohl požádat o laskavost," ozval se Viktor. "Bylo by možné, abych si s sebou vzal do své laboratoře vzorek k prozkoumání?"

Doktor Shryack pokrčil rameny, pak mávl rukou a na tváři se mu objevil ironický úsměv: "Snad ano, ale nerad bych, aby se to nějak rozkřiklo. Bylo by to pěkné soustečko pro Boston Globe. Určitě by rádi zveřejnili článek o tom, že si tady klidně rozdáváme vzorky mozkové tkáně. Co by to pak asi udělalo s naší procentuální provizí z pitev?"

"Neřeknu to živé duši."

"Chcete vzorek z této pitvy, což byl myslím malý Hobbs, nebo raději ten druhý?" zajímal se doktor Shryack.

"Oba, pokud je to možné."

"Myslím, že už je jedno, dám-li vám jeden nebo dva vzorky," poznamenal doktor Shryack.

"Udělal jste již hrubou pitvu vnitřních orgánů?" chtěl vědět Viktor.

"Ještě ne. Ta je na programu dne právě teď. Chcete se podívat?"

Viktor váhavě pokrčil rameny. "Proč vlastně ne. Když už tady jednou jsem."

Na zpáteční cestě do Lawrence byl VJ ještě málomluvnější, než když ráno odjížděli do Bostonu. Zjevně byl z toho všeho naštvaný a Marsha si ne bez příčiny kladla otázku, zdali bude ochotný natolik spolupracovat, aby jeho psychologické testy měly vůbec nějakou vypovídací hodnotu.

Zaparkovala naproti své ordinaci. Počkali na výtah, i když se chystali vyjet pouze do prvního patra, jelikož dveře umožňující přístup na schodiště byly zamčené.

"Vím, že se zlobíš," řekla Marsha. "Ale chci, abys absolvoval některé psychologické testy. A nemá cenu utrácet tvůj čas nebo čas Jean, pokud nebudeš opravdu spolupracovat. Říkám to dost jasně?"

"Jistě," prohlásil VJ úsečně, a pohlédl na ni svýma tyrkysově modrýma očima.

"Takže budeš s Jean opravdu spolupracovat?" zeptala se, když se dveře výtahu otevřely.

VJ chladně přikývl.

Jean neskrývala svou radost, když je spatřila. Měla značné problémy s konejšením Marshiných pacientů, ale její obvyklou osobitou metodou se jí to zdařilo.

Pokud šlo o samotného VJ, byla opravdu šťastná, že ho zase jednou vidí, i když on sám ji pozdravil bez nějakého

velkého nadšení, a pak se hned omluvil, aby si odskočil na toaletu.

"Je trochu podrážděný," vysvětlovala jí situaci Marsha. Pak sdělila Jean vše o neurologickém vyšetření, jemuž se VJ právě podrobil, a o svém přání, aby s ním absolvovala klasickou sérii psychologických testů.

"Nevím, jak to dnes zvládnu," pokrčila Jean rameny. "Celé dopoledne jsi tady nebyla, a telefon jako na smůlu nepřestal ani na chvíli vyzvánět."

"A nemohla by vyřizovat telefony stálá služba?" navrhla Marsha. "Ty testy jsou moc důležité."

Jean přikývla a okamžitě spustila počítač, v jehož paměti byly uloženy veškeré testovací programy.

Když se VJ vrátil, usadila ho ke klávesnici. Jelikož některé z prováděných testů znal, zeptala se ho, kterým by chtěl začít.

"Co třeba inteligenční testy?" navrhl.

Po další hodinu a půl s ním Jean prováděla inteligenční test WAIS-R, který zahrnoval šest ryze verbálních a pět reakčních podtestů. Z vlastní zkušenosti věděla, že VJ vždy prochází testy slušně, ale že se jeho výsledky již neblíží těm, kterých dosahoval před sedmi roky. Taktéž si všimla, že VJ má sklony víc váhat než odpoví nebo splní zadaný úkol. Působilo to, jako by si chtěl být při výběru řešení dvojnásob jistý.

"Velmi dobře!" usmála se, když dospěli ke konci. "A co bys teď řekl testu osobnosti?"

"To je ten MMPI? zeptal se VJ. "Nebo snad MCMI?"

"Já přímo zírám," prohlásila Jean s úsměvem. "Vypadá to, jako by sis o tom něco přečetl."

"To je snadné, když je jeden z mých rodičů psychiatr," reagoval VJ.

"Používáme obou, ale začneme nejprve s MMPI," řekla Jean. "Nebudeš mě u toho potřebovat. Je to všechno založeno na volbě jedné z několika možností. Pokud by se snad vyskytl nějaký problém, tak mě zavolej."

Ponechala VJ v testovací místnosti a vrátila se k příjmovému pultu. Zavolala službu a dostala celou řadu vzkazů, které se mezitím nahromadily. Soustředila se na ty, které mohla vyřídit sama, a když pak odešel Marshin pacient, předala jí vzkazy, jež byly přímo pro ni.

"Jak je na tom VJ?" zajímala se Marsha.

"Lepší už to nemůže být," informovala ji Jean.

"On spolupracuje?" žasla Marsha.

"Jako poslušná ovečka," usmála se Jean. "Mám dokonce pocit, že ho to snad i baví."

Marsha zavrtěla překvapeně hlavou: "Za tím jseš asi ty. V mé společnosti byl v hrozné náladě." Jean to vzala jako lichotku. "Absolvoval WAIS-R a je tak někde uprostřed MMPI. Jaké další testy bych s ním ještě měla provést? Rorschachův a Tematický apercepční test nebo ještě něco jiného?"

Marsha si chvíli přemýšlivě okusovala nehet na palci a pak rozhodla: "Uděláme TAT a Rorschacha zatím nechme být. Můžeme ho kdykoliv udělat dodatečně."

"Klidně s ním udělám oba," nabídla se Jean.

"Teď uděláme jenom TAT," vzala si Marsha desky s materiály dalšího pacienta. "VJ se sice dostal do dobré nálady, ale proč bychom na to měly hřešit? Kromě toho by mohlo být docela zajímavé porovnat výsledky TAT a Rorschacha, budou-li provedeny každý v jiný den." Marsha si zavolala pacienta, jehož materiály držela v ruce, a zmizela s ním ve své ordinaci.

Poté co Jean vyřídila všechno papírování, které dokázala stihnout, vrátila se do testovací místnosti. VJ byl plně zaujat testem osobnosti.

"Nějaké problémy?"

"Některé z těch otázek jsou položeny trochu divně," řekl VJ s úsměvem. "A na pár z nich neexistují žádné jednoznačné odpovědi."

"Myšlenka testu spočívá v tom, zvolit tu nejlepší možnou variantu," vysvětlovala.

"Já vím," přikývl VJ. "To je přesně to, co se snažím dělat."

V poledne si udělali přestávku na oběd. Došli do nemocnice a najedli se v malém bistru. Marsha a Jean si vybraly sendviče se salátem z tuňáka, zatímco VJ si dal hamburger a mléčný koktejl. Marsha si s uspokojením všimla, že se postoj VJ změnil. Začínala si myslet, že její obavy byly bezpředmětné. Výsledky testů s největší pravděpodobností ukáží, že se v tomto případě jedná o psychologicky naprosto zdravou osobnost. Nejraději by se Jean hned teď zeptala, jak to zatím vypadá, dobře však věděla, že něco takového nemůže v přítomnosti VJ udělat. Po obědě se všichni vrátili zpět ke svým povinnostem.

Zhruba o hodinu později přepojila Jean opět telefon na stálou službu a vrátila se do testovací místnosti. Jak zavírala dveře, uslyšela VJ, jak říká: "Tak," a současně stiskl klávesu pro odpověď na poslední z položených otázek. "Hotovo."

"Výborně," usmála se Jean, na kterou jeho rychlost udělala dojem. VJ absolvoval všech pět set padesát otázek v polovičním čase, než bylo obvyklé. "Chtěl by sis před dalším testem odpočinout?" zeptala se ho.

"Pojďme raději hned na věc," řekl VJ.

Po dalších devadesát minut mu ukazovala karty testu TAT. Každá z nich obsahovala černobílou kresbu lidí v situacích, které navozovaly reakce s psychologickým podtextem. VJ měl popsat, co si myslí při sledování děje na jednotlivých obrázcích, a jaké asi prožívají pocity lidé na nich vyobrazení. Myšlenka testu spočívala v tom, že VJ měl sdělovat své představy, nálady a spontánní pocity, naznačovat mezilidské vztahy, potřeby, a také konflikty.

S některými pacienty nebylo jednoduché tento test provádět. Ale v případě VJ Jean zjistila, že ji to opravdu těší. Nedělalo mu vůbec žádné obtíže nacházet zajímavá vysvětlení a jeho reakce byly jak logické, tak normální. Na konci testu měla Jean pocit, že VJ je emocionálně stabilní, nekonfliktní a vyrovnaný a na svůj věk vyzrálý.

Když byla Marsha hotova s posledním pacientem, vešla Jean do její ordinace a předala jí výsledky testů z počítače. MMPI bude zaslán ke zpracování programem s rozsáhlejší databází, ale jejich PC jim dal základní informace.

Marsha rychle procházela papíry a Jean jí při tom sdělovala svůj vlastní klinický názor: "Mám pocit, že je to přímo modelové dítě. Naprosto mi není jasné, jak si s ním můžeš dělat starosti."

"Tohle mě uklidňuje," reagovala Marsha studujíc výsledky IQ testu. Výsledná hodnota byla 128. To se lišilo o pouhé dva body od posledního testu, který s VJ prováděla Marsha před několika lety. Takže hodnota jeho IQ byla nezměněná a jednalo se o dobrý, solidní a zdravý výsledek ležící samozřejmě nad běžným průměrem. Ale byla tu určitá disproporce, která Marshu znepokojovala: patnáctibodový rozdíl mezi jeho verbálním a reakčním inteligenčním kvocientem, přičemž verbální hodnota byla nižší než reakční. To napovídalo cosi o poznávacím problému v souvislosti s jazykovým handicapem. Pokud se však vzalo v úvahu, jak rychle si VJ osvojil francouzštinu, nedávalo to celé zdánlivě smysl.

"Všimla jsem si toho," řekla Jean, když ji na tuto skutečnost Marsha upozornila, "ale jelikož celkový výsledek byl natolik kvalitní, nepřikládala jsem tomu moc velký význam. Ty snad ano?"

"Sama nevím," pokrčila Marsha rameny. "Myslím, že jsem nikdy před tím podobný výsledek neviděla. No dobrá, podívejme se na výsledek MMPI."

Marsha před sebou rozložila souhrne výsledky testu osobnosti. První část se nazývala stupnice efektivnosti. Opět něco okamžitě upoutalo její pozornost. Stupnice F a K byly mírně zvýšené a dosahovaly mezních hodnot, které se považovaly ještě za normální. Marsha se o tom Jean také okamžitě zmínila.

"Ale hodnoty se pohybují stále ještě v oblasti normálu," trvala na svém Jean.

"To je pravda," řekla Marsha, "ale musíš si uvědomit, že tohle všechno je relativní. Proč by měla být stupnice efektivnosti VJ téměř abnormální?"

"Udělal test velmi rychle," poznamenala Jean. "Možná že byl trochu nepozorný."

"VJ není nikdy nepozorný," prohlásila Marsha. "Dobrá, nedokážu to vysvětlit, ale pokračujme."

Druhá část byly klinické stupnice a Marsha si všimla, že žádná z nich nebyla v abnormální oblasti. Zejména ji potěšilo, že hodnoty stupnic čtyři a osm se pohybovaly bezpečně v hranicích normální oblasti. Tyto dvě stupnice se vztahovaly k psychopatickým úchylkám a ke schizofrenickému chování. Marsha si s úlevou oddechla, protože obě byly ve velmi těsném vztahu ke klinické realitě. Vzhledem k tomu, co teď o VJ věděla, se bála, aby snad nebyly také zvýšené.

Ale pak si všimla, že stupnice tři byla v oblasti "vysokého normálu", což by znamenalo, že VJ má sklony k hysterii a neustále vyžaduje zvýšenou pozornost a péči o svou osobu. To ale ani v nejmenším neodpovídalo jejím zkušenostem.

"Měla jsi opravdu pocit, že VJ spolupracoval, když dělal tenhle test?" zeptala se Jean.

"Naprosto."

"Domnívám se, že bych měla být s těmito výsledky docela spokojená," prohlásila Marsha a shrábla všechny písemné materiály na jednu hromadu, a pak je tak dlouho sklepávala o desku stolu, dokud nebyly papíry perfektně srovnané.

"Také mám podobný pocit," řekla Jean optimisticky.

Marsha papíry sepnula a vložila je pečlivě do své aktovky na dokumenty.

"Nicméně jak Wechsler, tak MMPI jsou mírně abnormální. Dobrá, mírně neočekávané je vhodnější výraz. Byla bych však raději, kdyby byly naprosto normální. Mimochodem, jak reagoval VJ v testu TAT na muže stojícího nad dítětem se zvednutou rukou?"

"VJ řekl, že mu něco vyčítá."

"Ten muž dítěti nebo to snad myslel naopak?" usmála se Marsha.

"Každopádně muž."

"Vyskytovala se v tom nějaká skrytá averze?" zeptala se ještě Marsha.

"Nic takového."

"Proč měl vlastně ten muž ruku zvednutou?"

"Protože hovořil o tenisu a předváděl chlapci, jak se správně servíruje," řekla Jean.

"Tenis? VJ nikdy tenis nehrál."

Cestou do Chimery si Viktor všiml, že ze sněhu, který napadl minulé noci, již na vozovce nezbylo nic. Stále ještě bylo zataženo, ale teplota vystoupila výrazně nad nulu.

Zaparkoval svůj vůz jako obvykle, ale místo aby zamířil do administrativní budovy, uchopil hnědý papírový pytlík z předního sedadla vozu a šel přímo do své laboratoře.

"Mám pro vás na práci jednu rychlovku," řekl svému hlavnímu technikovi Robertu Grimesovi.

Robert byl velmi hubený, rtuťovitý muž. Nosil košile, jež mu byly volné u krku a jen zdůrazňovaly jeho až téměř chorobnou vychrtlost. Robertovy vypouklé oči budily dojem, jako by byly neustále překvapené.

Viktor vytáhl z krabice naplněné ledovou tříští ampule s krví VJ a nádobky se vzorky mozků mrtvých dětí.

"Chtěl bych, abyste mi to připravil pro chromozómovou zkoušku."

Robert uchopil ampule s krví, protřepal je, a pak si pozorně prohlédl vzorky mozku.

"To jako mám nechat všechno ostatní plavat a vrhnout se rovnou na tuhle piplačku?"

"Přesně tak," přikývl Viktor. "Chci, aby to bylo hotové co nejdřív. A z těch vzorků mozku pak připravte preparáty pro další zkoumání."

"Budu muset odložit práci na děložním implantátu," upozorňoval Robert.

"Máte moje svolení."

Viktor opustil laboratoř a přešel do vedlejší budovy, v níž se nacházel centrální počítač. Stála přímo v geometrickém středu nádvoří, což bylo ideální umístění, jelikož odtud byl snadný přístup ke všem ostatním pracovištím firmy. Hlavní místnost byla hned v přízemí a Viktor našel Louise Kaspwicze poměrně snadno. Na zatížení se právě vyskytl nějaký problém a Louis dohlížel na několik techniků, kteří jednotku otevřeli, jako by na ní chtěli provádět chirurgický zákrok.

"Máte pro mě nějaké nové informace?" zeptal se Viktor.

Louis přikývl, řekl technikům, ať pokračují v hledání závady, a zavedl Viktora do své kanceláře, kde vytáhl svůj poznámkový blok s technickými záznamy a poznámkami týkajícími se počítačů.

"Zjistil jsem, proč se vám nepodařilo vyvolat na vašem terminálu ty soubory," oznámil mu. Začal listovat stránkami bloku.

"Proč?" zeptal se Viktor.

Jelikož Louis nemohl najít, co hledal, začal se rozhlížet po své pracovně.

"Už to mám," prohlásil vítězoslavně, když konečně vyslídil patřičný list papíru a vzal ho do ruky. "Nemohl jste vyvolat soubory DÍTĚ HOBBS nebo DÍTĚ MURRAY, jelikož byly osmnáctého prosince vymazány," prohlásil, a mával listem papíru Viktorovi přímo před nosem.

"Vymazány?"

"Obávám se, že ano," přikývl Louis. "Toto je provozní protokol počítače ze dne osmnáctého prosince a je zde jednoznačně zadokumentováno, že tyto soubory byly vymazány."

"To je velice divné," prohlásil Viktor. "Asi nedokážete zjistit, kdo je vymazal, nebo snad ano?"

"Pochopitelně," usmál se Louis. "Stačí jen porovnat heslo uživatele."

"Provedl jste to?"

"Samozřejmě."

"Takže kdo to tedy byl?" zeptal se Viktor podrážděně. Připadalo mu, jako by ho Louis záměrně napínal.

Louis se zadíval na Viktora a pak pohlédl stranou.

"Vy sám, doktore Franku."

"Já sám?" zvolal Viktor překvapeně. To bylo opravdu to poslední, co bY očekával, že uslyší. Vzpomínal si sice, že o vymazání těch souborů uvažoval, dokonce to snad opravdu plánoval, ale rozhodně si nedokázal v Paměti vybavit, že by to někdy skutečně provedl.

"Je mi líto," řekl Louis, přesouvaje váhu svého těla z jedné nohy na druhou. Zjevně se při té informaci necítil nejlépe.

"To není zas tak nejhorší," prohlásil Viktor, sám v rozpacích. "Děkuji Vám, že jste se mi na to podíval."

"Jsem vám kdykoliv k dispozici," řekl Louis.

Viktor opustil počítačové centrum vyvedený z míry touto novou informací. Je pravda, že se v poslední době stal poněkud zapomnětlivý, ale dokázal by skutečně vymazat ty soubory a zapomenout na to? Nebo to snad mohla být náhoda? Zauvažoval, co asi mohl dělat osmnáctého prosince. Přešel zpět do administrativní budovy a pomalu vystoupal po zadním schodišti. Když procházel chodbou v prvním patře směrem k zadnímu vchodu do své kanceláře, rozhodl se zpětně přezkoumat svůj diář. Sundal si kabát, pověsil ho na věšák a pak přešel ke Colleen, aby si s ní pohovořil.

"Doktore Franku, vy jste mě pěkně vyděsil!" vyjekla, když jí poklepal na rameno. Právě přepisovala něco z diktafonu, jehož sluchátka měla nasazena na uších. "Neměla jsem tušení, že už jste tady."

Omluvil se a vysvětlil, že přišel zadním vchodem.

"Jak dopadla návštěva v nemocnici?" zeptala se Colleen. Viktor jí totiž hned po ránu zatelefonoval a vysvětlil, proč

nebude celé dopoledne v práci. "Proboha, doufám, že je VJ v pořádku."

"Je na tom dobře," prohlásil Viktor s úsměvem. "Testy byly normální. Pochopitelně ještě čekáme na pár krevních zkoušek. Ale věřím tomu, že ty budou také bez problémů."

"Díky Bohu!" vydechla Colleen. "Vyděsil jste mě, když jste dnes ráno telefonoval: Komplexní neurologické vyšetření, to mi znělo v uších jako něco strašně vážného."

"Sám jsem byl poněkud vyvedený z míry," připustil Viktor.

"Předpokládám, že chcete své telefonní vzkazy," poznamenala pak Colleen a hrábla pod nějaké papíry na jinak velmi pečlivě uspořádané desce stolu. "Mám jich tady někde vespod schovaný minimálně milion."

"Tak s nimi ještě minutku počkejte," řekl Viktor. "Mohla byste vytáhnout diář z roku 1988? Konkrétně mě zajímá osmnáctý prosinec."

"Zajisté," přikývla Colleen, sundala si sluchátka a zamířila ke kartotéce.

Viktor se vrátil do své kanceláře. Zatímco čekal, přemýšlel o záhadném telefonátu, který naneštěstí vyřizoval VJ a který ho stále znepokojoval. Uvažoval o tom, kdo by to asi mohl být. Pak si ale neochotně přiznal, že může těžko něco podniknout. Kdyby se na to zeptal některého z lidí, s nimiž měl v poslední době problémy, a kteří tím pádem přicházeli v úvahu, určitě by to popřel.

Colleen vstoupila do jeho pracovny s diářem již otevřeným na dni osmnáctého prosince a položila ho přímo před něj. Byl to opravdu rušný den. Ale nevyskytovalo se tam nic, co by mělo, i jen zdánlivě, něco společného s chybějícími soubory. Poslední zápis se týkal toho, že Viktor bere Marshu do Bostonu, aby spolu povečeřeli a navštívili koncert Bostonské filharmonie.

Marsha si odložila a okamžitě vklouzla do příjemně teploučké postele. Snížila hodnotu na ovladači elektrické pokrývky z nejvyššího stupně na trojku. Viktor se odsunul pokud možno co nejdál stranou od tepelného zdroje. Jeho strana elektrické přikrývky nebývala nikdy zapojena. Sám byl v posteli již déle než půl hodiny a pilně pročítal celou haldu odborných časopisů.

Marsha se pootočila a studovala manželův profil. Ostrá linie jeho nosu, mírně propadlé tváře, úzké rty, to vše jí bylo tak blízké jako rysy jejího vlastního obličeje. Ale přesto na ni náhle působil jako cizinec. Stále se ještě nedokázala smířit s tím, co provedl VJ, a její pocity kolísaly mezi nedůvěrou, vztekem a strachem, přičemž strach výrazně převládal.

"Máš pocit, že všechny ty testy skutečně znamenají, že je VJ v pořádku?" zeptala se ho.

"Znovu jsem se o tom ujistil," řekl Viktor, aniž by vzhlédl od časopisu. "A tam v ordinaci doktora Ruddocka jsi působila docela šťastně." Marsha se opět převalila na záda.

"To byl jen pocit momentálního uvolnění, že se neprojevilo nic zcela zjevného, jako třeba mozkový nádor." Pohlédla znovu na Viktora. "Ale stále ještě nemáme vysvětlení pro ten výrazný pokles jeho inteligence."

"Ale to bylo před šesti a půl rokem."

"Stále se bojím, že by ten proces mohl začít znovu."

"Když myslíš."

"Viktore! Nemohl bys laskavě na moment odložit své čtení, ať je to cokoli, a chvíli si se mnou promluvit?"

Viktor nechal časopis vyklouznout z ruky a pak řekl: "Dobrá, tak s tebou tedy hovořím."

"Děkuji ti. Jsem pochopitelně ráda, že neurologické vyšetření VJ dopadlo normálně. Ale jeho další psychologické výsledky již nikoliv. Byly neočekávané, a navíc si poněkud protiřečily." Marsha pak pokračovala ve svém výkladu a vysvětlovala mu závěry, ke kterým dospěla. Skončila tím, že VJ má relativně vysokou hodnotu na stupnici odpovídající hysterii.

"VJ přece vůbec není emocionální," poznamenal Viktor.

"V tom to právě je," přikývla.

"Mám dojem, že ten výsledek spíš vypovídá o spolehlivosti psychologických testů než cokoliv jiného. Pravděpodobně nejsou nijak precizní."

"Právě naopak," oponovala mu. "Tyto testy jsou všeobecně považovány za velmi spolehlivé. Ale nevím, co si z toho všeho mám vybrat. Všechno to jen přispělo k mému znepokojení. Nemohu se ubránit pocitu, že se přihodí něco hrozného."

"Poslouchej," řekl Viktor. "Vzal jsem si s sebou do laboratoře trochu krve z krevní zkoušky VJ. Chystám se z ní izolovat chromozom šest. Pokud nedošlo k jeho změně, budu naprosto a beze zbytku spokojený. A ty bys už měla být také." Natáhl ruku, jako by ji chtěl poplácat, ale Marsha se odtáhla. Viktor nechal ruku dopadnout na postel. "Pokud má VJ nějaké mírné psychologické problémy, tak je to něco zcela jiného a můžeme uvažovat o nějaké terapii, ano?" Chtěl ji ještě víc uklidnit, ale už ho nenapadalo nic, co by měl dál povídat. A rozhodně neměl sebemenší chuť jí sdělovat cokoliv o chybějících počítačových souborech.

Marsha se zhluboka nadechla.

"Dobrá," prohlásila. "Pokusím se na to všechno zapomenout. A řekneš mi o vyhodnocení DNA, jakmile budeš znát konečný výsledek?"

"Každopádně," slíbil a usmál se na ni. Pokusila se jeho úsměv opětovat.

Viktor se opět chopil svého časopisu a pokoušel se číst. Ale musel stále přemýšlet o chybějících souborech. Znovu se zaobíral myšlenkou, že by je snad sám vymazal. Ta možnost existovala. Vzhledem k tomu, že v nich nebyly žádné vzájemné odkazy, bylo velmi nepravděpodobné, že by někdo jiný než on mohl vymazat všechny tři.

"Už jsi zjistil, co způsobilo smrt těch nebohých dětí?" přerušila Marsha ticho.

Viktor opět odložil časopis: "Ještě ne. Pitevní výsledky nejsou ještě kompletní. Chybí mikroskopické vyšetření."

"Je možné, že by to byla rakovina?" zeptala se nervózně. Vybavil se jí den, kdy onemocněl David. To bylo další datum, na které Marsha již nikdy nedokáže zapomenout. 17. červen 1984. Davidovi bylo deset, VJ pět roků. Už několik týdnů byly prázdniny a Janice měla v plánu vzít děti k moři na pláž.

Marsha si právě ve studovně připravovala věci, které chtěla vzít s sebou do ordinace, když se ve dveřích objevil David. Svoje tenké ruce měl ochable spuštěné podél těla.

"Mami, děje se se mnou něco divného," prohlásil.

Marsha se na něj nepodívala okamžitě. Snažila se ještě najít desky s materiály, které si den před tím přinesla z ordinace domů.

"A jak se to projevuje?" zeptala se ho zavírajíc jednu zásuvku, aby současně otevřela druhou. Když si David odešel večer lehnout, stěžoval si na problémy se žaludkem, ale prášek mu pomohl.

"Vypadám nějak směšně."

"Já zas mám pocit, že jsi až moc pěkný chlapec," řekla Marsha, a pootočila se ještě, aby prohlédla další vestavěné zásuvky, umístěné přímo za stolem.

"Začínám žloutnout," prohlásil David.

Marsha přerušila svou činnost a obrátila k němu konečně obličej. David se k ní rozběhl a přitiskl se jí na hruď. Bylo to velmi citově založené dítě.

"A proč si myslíš, že žloutneš?" zeptala se ho, cítíc jakýsi první záchvěv strachu. "Ukaž, já se podívám," řekla jemně a pokusila se od sebe chlapce odtáhnout. Doufala, že se mýlí a že pro jeho vlastní bujné představy najde nějaké jednoduché vysvětlení.

Ale David se jí nepouštěl.

"Mám žluté oči," ozval se hlasem, který tlumila blízkost jejího těla. "A jazyk."

"Tvůj jazyk mohl zežloutnout z citrónového želé," prohlásila. "Tak ukaž, ať se na to podívám."

Osvětlení ve studovně nestačilo, a tak s ním přešla do haly, aby se mu podívala do očí na denním světle, které proudilo dovnitř oknem. Zalapala po dechu. David byl opravdu nepěkně zežloutlý.

Později toho dne se pak při tomografickém vyšetření zjistilo, že chlapec má roztroušený nádor v játrech. Jednalo se o mimořádně agresivní rakovinu, která jeho játra zlikvidovala během několika dní po vyšetření.

"Žádné z těch dětí nemělo rakovinu," snažil se Viktor zabránit její náhlé nostalgii. "Při vyšetření se nenašly žádné známky existence zhoubného nádoru."

Marsha se pokoušela zbavit se obrazu Davidových žlutých očí, jež na ni zíraly z jeho vyzáblé tváře. Dokonce i jeho pokožka dostala rychle nažloutlou barvu. Odkašlala si: "Jaká je podle tebe šance, že smrt těch dětí zavinily cizí geny, které jsi implantoval?"

Viktor jí nedal okamžitou odpověď.

"Chtěl bych věřit, že to spolu nijak nesouvisí. Vždyť ani jeden ze stovek pokusů se zvířaty neměl za následek jakékoliv zdravotní problémy."

"Ale stoprocentně si tím jistý nejsi?"

"To ne," souhlasil.

"A co se přihodilo s ostatními pěti zygotami?"

"Co tím myslíš? Ty jsou přece uložené v mrazicím boxu."

"Jsou normální, nebo také zmutované?"

"Všechny zygoty mají gen NRF."

"Chci, abys je zlikvidoval."

"Proč?"

"Řekl jsi mi, že tě mrzí, co jsi provedl," řekla Marsha rozzlobeně. "A teď se mě ptáš, proč je máš zničit?"

"Nemám v úmyslu je použít," bránil se Viktor. "To ti mohu slíbit. Ale není vyloučeno, že je budu potřebovat při zjišťování, jaká chyba se stala v případě malého Hobbse a Murraye. Uvědom si, že jejich zygoty byly v obou případech zmrazeny. To byl ten jediný rozdíl mezi nimi a VJ."

Marsha studovala Viktorův obličej. Náhle si uvědomila, že vlastně neví, zdali mu může důvěřovat, nebo ne. Byl to skličující pocit. Každopádně se jí však ani trochu nezamlouvala myšlenka, že by právě tyto zygoty mohly být případnými nositeli nového života.

Ale dříve než o tom mohla dál diskutovat, rozlehl se nocí mohutný třesk. Snad ještě okamžik před tím, než ve vzduchu utichla ozvěna tříštícího se skla, rozezněl se domem pronikavý výkřik VJ. Marsha s Viktorem okamžitě vyskočili z postele a rozeběhli se chodbou k jeho ložnici.

[7]

Úterý pozdě večer

VJ byl stulený do klubíčka u hlavy postele a oběma rukama si držel hlavu. Uprostřed místnosti, přímo na koberci, ležela cihla. Byla obalená papírem a převázaná rudou stuhou, takže vypadala jako dárkový balíček. Okno pokoje bylo roztříštěné a skleněné střepy ležely všude po pokoji. Cihlu musel někdo hodit z příjezdové cesty.

Viktor zarazil vztyčenou rukou Marshu, aby se hned nerozběhla k VJ.

"Pozor na sklo!" křikl.

"VJ, jsi v pořádku?" zavolala aspoň Marsha.

VJ přikývl.

Viktor chytil orientální běhoun z chodby, vtáhl ho do ložnice VJ a pak ho rozvinul až k oknu. Přeběhl po něm, aby se konečně podíval z okna dolů na příjezdovou cestu. Nikoho však před domem nespatřil.

"Jdu ven," křikl, když probíhal kolem Marshy.

"Nehraj si na hrdinu," volala za ním, ale to už byl na poloviční cestě ze schodů. "A ty se ani nehni," varovala VJ. "Je tady plno střepů, určitě by ses pořezal. Já jsem hned zpátky."

Vběhla do jejich ložnice a rychle si nazula pantoflíčky a plášť. Když se vrátila do synovy ložnice, konečně se dostala až k jeho posteli. VJ jí dovolil, aby ho vzala do náručí.

"Pevně se mě drž," řekla, když se ho pokoušela nadzdvihnout. Byl těžší, než předpokládala. Dovrávorala s ním na chodbu a byla opravdu ráda, když ho opět mohla pustit. "Za pár měsíců bych to už nedokázala," prohlásila a těžce přitom oddychovala. "Začínáš pro mě být moc velký."

"Jdu zjistit, kdo to udělal," zavrčel VJ. Hlas už měl opět normální.

"Vyděsilo tě to, drahoušku?" pohladila ho Marsha po vlasech.

VJ jí lehce odstrčil ruku.

"Musím zjistit, kdo sem hodil tu cihlu a zabít ho."

"Teď už jsi v bezpečí," utěšovala ho. "Uklidni se. Chápu, že tě to vyděsilo, ale všechno je už v pořádku. Nikomu se nic nestalo."

"Já ho ale zabiju," trval VJ tvrdošíjně na svém. "Uvidíš. Zabiju ho."

"Tak dobře," přikývla Marsha. Snažila se ho k sobě přivinout, ale kladl jí odpor. Na okamžik na něj pohlédla. Jeho jasné oči plály pronikavou, výrazně nedětskou intenzitou. "Půjdeme dolů do studovny," řekla. "Chci zavolat policii."

Viktor proběhl celou příjezdovou cestu až na silnici a rozhlížel se oběma směry. Uslyšel, že o kus dál někdo startuje automobil, a bez přemýšlení se tím směrem rozběhl. Náhle spatřil, jak se rozsvítila přední světla a nějaký vůz vyrazil rychle pryč. Nedokázal ani určit značku.

Vztekle za ním hodil kámen, ale bylo vyloučené, aby na takovou dálku trefil. Otočil se a spěchal zpátky domů. Našel Marshu s VJ ve studovně. Něco si spolu vyprávěli, ale když vešel, zmlkli.

"Kde je ta cihla?" zeptal se Viktor lapaje po dechu.

"Ještě stále v pokoji VJ," řekla Marsha. "Povídali jsme si o tom, že VJ má v úmyslu zabít toho, kdo ji sem hodil."

"To také udělám!" sliboval VJ.

Viktor zaúpěl, dobře věděl, že pro Marshu to bude v jejích představách další důkaz, že VJ je psychicky narušený. Vrátil se do synovy ložnice. Cihla ležela na místě, kam dopadla po rozbití okna. Sehnul se a vzal papír, do něhož byla zabalená. Nezapomeň na naši dohodu! sdělovala mu na psacím stroji naťukaná stručná zpráva. Znechuceně se ušklíbl. Kdo jen to, k čertu, mohl být?

Vzal cihlu a papír a vrátil se do studovny. Obojí ukázal Marshe, která si věci pečlivě prohlédla. Chystala se něco říct, ale přerušil ji zvonek u dveří.

"Kdo je zas tohle?" zeptal se Viktor.

"To bude policie," řekla Marsha. "Zavolala jsem jim, když jsi byl venku." Vstala a šla dolů otevřít.

Viktor pohlédl na VJ: "Vyděsilo tě to, co?"

"Pochopitelně," přikývl VJ. "Tohle by snad vystrašilo každého."

"Samozřejmě," souhlasil Viktor. "Je mi líto, že jsi to všechno odnesl ty, včera večer ten záhadný telefonát a dneska cihla. Chápu, že to možná zatím těžko chápeš, ale vznikly mi jisté osobní problémy v laboratoři. Pokusím se udělat něco, aby se už podobné věci nestávaly."

"Mně to nevadí," pokrčil VJ rameny.

"Líbí se mi, že to bereš tak sportovně," usmál se Viktor. "A teď pojď se mnou dolů, je na čase si pohovořit s policií."

"Policie nesvede vůbec nic," řekl ještě VJ. Ale vstal a vydal se poslušně dolů.

Viktor ho následoval. Souhlasil s ním, ale překvapilo ho, že VJ je to jasné již v pouhých deseti letech.

Policie městečka North Andover byla zdvořilá a pečlivá. Policejní seržant Widdicomb a strážník O'Connor si důkladně prohlédli cihlu i list papíru. Widdicomb pak vše vrátil Marshe a přitom prohlásil: "Tohle je opravdu hrozná věc. Takovýhle věci se kdysi stávaly jen v Bostonu, ale ne tady u nás na venkově." Poté vytáhl svůj poznámkový blok, naslinil hrot tužky a začal si dělat poznámky. Položil jim několik běžných otázek, jako třeba kdy se událost přihodila, zdali někoho zahlédli a zda bylo v chlapcově pokoji rozsvíceno. VJ rychle ztratil o věc zájem a zmizel do kuchyně.

Když došly seržantu Widdicombovi otázky, zeptal se, zda by si nemohli prohlédnout okolí.

"Prosím," ukázala Marsha ke dveřím.

Jakmile policisté odešli, otočila se k Viktorovi: "Včera večer jsi mi říkal, abych si s tím výhružným telefonátem nedělala starosti, že už to dáš do pořádku."

"Já vím...," přikývl provinile. Čekala, že bude pokračovat dál, ale nestalo se tak.

"Výhružný telefon je jedna věc," pokračovala tedy dál. "A cihla, kterou někdo prohodí oknem dětského pokoje, to je věc druhá. Řekla jsem ti jasně, že na další podobná překvapení už nemám nervy. Myslím, že bys mě měl raději trochu víc informovat o problémech v kanceláři, o kterých jsi se zmínil."

"Máš pravdu, ale nejdřív si dáme nějaký drink. Potřebuji se napít něčeho ostřejšího."

VJ si pustil v obývacím pokoji televizní show Johnnyho Carsona a sledoval ji s hlavou podepřenou dlaní. V očích měl nepřítomný výraz.

"Jsi opravdu v pořádku?" zavolala Marsha z kuchyňských dveří.

"Naprosto," odpověděl VJ, aniž otočil hlavu.

"Mám pocit, že bychom ho měli nechat chvíli odreagovat," řekla Marsha a zadívala se na Viktora plně zaujatého přípravou horkého grogu z poctivého jamajského rumu.

S kouřícím šálkem v ruce pak usedli ke kuchyňskému stolu a Viktor se jí v kostce snažil popsat nedorozumění s Ronaldem, nepříjemné jednání s Gephardtovým právním zástupcem, výhružky Sharon Carverové a problémy týkající se Hursta.

"Tak to je tak zhruba všechno," uzavřel. "Takový docela normální týden v kanceláři," dodal s trochou ironie.

Marsha znovu probírala všechny, kdo by případně mohli působit problémy. Podle jejího názoru připadali kromě Ronalda v úvahu všichni.

"A co ta výhružka?" zeptala se. "Jaké dohody se to má týkat?"

Viktor si usrkl grogu, položil šálek na stůl a pak vzal ještě jednou do ruky strojem naťukané oznámení. Chvíli je zkoumal a pak prohlásil: "Nemám sebemenší tušení. S nikým jsem žádnou dohodu neudělal." Papír zase odložil na stůl.

"Někdo měl asi pocit, že ano," poznamenala Marsha.

"Podívej, každý, kdo dokáže prohodit oknem kus kamene, je také schopný si vyfantazírovat nějakou údajnou dohodu. Ale každému z nich dám jasně na srozuměnou, že tady nehodláme jen tak nečinně posedávat a dovolit jim házet nám cihly do oken."

"Co takhle najmout si nějakou bezpečnostní agenturu?"

"To vůbec není špatná myšlenka," přikývl. "Hned zítra zařídím všechno potřebné. Mám pocit, že by to mohlo vyřešit celý problém."

"Znovu se ozval zvonek u dveří.

"Vyřídím to sám," řekl Viktor. Položil šálek na stůl a vyšel z kuchyně.

Marsha se také zvedla a přešla do obývacího pokoje. Televizní obrazovka stále ještě zářila, ale oblíbeného baviče Johnnyho Carsona teď pro změnu vystřídal David Letterman. Bylo už opravdu velmi pozdě. VJ spal. Marsha vypnula televizi a láskyplně pohleděla na svého syna. Vypadal teď tak mírumilovně. V jeho tváři již nebylo ani stopy po předchozím prudkém výbuchu nepřátelství, které se v ní předtím zračilo. Ach Bože, pomyslela si, co všechno ten Viktorův experiment mému milovanému děťátku způsobil?

Vchodové dveře se s klapnutím zavřely. Viktor vešel do pokoje a oznamoval: "Policie nic nenašla. Pouze slíbili, že se celý příští týden pokusí dohlížet na náš dům, jak nejlépe to svedou." Pak pohlédl dolů na VJ. "Jak vidno, tak se ze všeho zotavil."

"To doufám," zašeptala Marsha.

"Nech toho aspoň teď," řekl Viktor. "Nemám opravdu chuť poslouchat další přednášku o jeho pocitech nepřátelství a snížené schopnosti komunikace s okolím a všechny ty další nesmysly."

"Možná na něj skutečně zapůsobilo to snížení IQ," řekla, sledujíc svůj vlastní proud myšlenek. "Dokážeš si představit, jak muselo být zraněno jeho sebevědomí, když se tak náhle vytratily jeho zázračné schopnosti?"

"Tomu dítěti bylo pouhých tři a půl."

"Vím, že se mnou nesouhlasíš," ohlédla se Marsha na svého spícího chlapce. "Ale mám z toho ze všeho hrůzu. Nemohu uvěřit tomu, že tvůj genetický experiment nebude mít žádný vliv na jeho budoucí život."

Příštího rána se teplota vzduchu na slunci zázrakem vyšplhala na dobrých sedmnáct stupňů nad nulou, a to již kolem deváté ráno. Slunce jasně zářilo a Viktor stáhl v autě obě přední okénka a vysunul střešní okno. Vzduch byl prosycen jadrnou vůní země, která již byla jasnou předzvěstí přicházejícího jara. Viktor vždy na rovných úsecích silnice sešlápl plyn a nechal vůz rozjet.

Krátce pohlédl vedle sebe na VJ, který vypadal, že se z událostí včerejší noci plně zotavil. Měl ruku vysunutou z okna a otevřenou dlaní si pohrával s větrem. Bylo to jednoduché, ale naprosto přirozené. Viktor si vzpomněl, že to sám také dělával, když byl v jeho věku.

Při pohledu na svého syna se nemohl zbavit obav, jež pronásledovaly Marshu. Zdál se v pořádku, ale mohl mít implantát nějaký vliv na jeho psychický vývoj? VJ byl samotář. V tomto ohledu se nepodobal nikomu v rodině.

"Jaký je vlastně ten tvůj kamarád Richie?" zeptal se ho náhle.

VJ na něj vrhl napůl nedůvěřivý a napůl naštvaný pohled.

"Teď mluvíš přesně jako matka."

Viktor se zasmál: "Mám pocit, že ano. Ale opravdu, co je to za kluka ten Richie? Jak to, že jsme se s ním ještě vůbec nepotkali?"

"Je docela v pořádku," řekl VJ. "Vidím se s ním každý den ve škole. Jinak nevím, máme každý dost rozdílné zájmy, když jsme doma. On se dívá hodně na televizi."

"Pokud byste se spolu chtěli tento týden podívat do Bostonu, pošlu někoho z firmy, aby vás odvezl."

"Díky, tati. Uvidím, co tomu řekne Richie."

Viktor se zas pohodlně usadil ve svém sedadle. To dítě zjevně přátele má. Udělal si v paměti jakousi mentální poznámku, aby večer Marshe Richieho připomněl.

Ve chvíli, kdy Viktor zastavil na parkovišti, objevila se před vozem jakoby zázrakem Filipova hřmotná postava. Když spatřil VJ, rozzářil se na jeho tváři široký úsměv. Chytil předek vozu a rozhoupal jej.

"Slušný výkon," komentoval to Viktor.

VJ vyskočil z vozu a naznačil úder na solar. Filip předstíral, že po ráně zavrávoral, a přitom se držel za břicho. VJ se

tomu zasmál a oba dva se hned vydali pryč.

"Počkej alespoň na okamžik, VJ," zavolal Viktor. "Kam se, vy dva, zas chystáte zmizet?"

VJ se otočil a pokrčil rameny: "Nevím. Do bistra nebo do knihovny. Proč? Chceš s něčím pomoct?"

"To ne. Jen chci mít jistotu, že se nebudeš potulovat blízko řeky. Tohle teplé počasí ještě zvýší její hladinu."

Řev vodní masy řítící se přes přepad hráze bylo dobře slyšet až sem.

"Neboj," slíbil VJ. "Uvidíme se později."

Viktor je sledoval, jak zahnuli za roh budovy směřujíce dál k bistru. Ti dva tvořili vskutku velmi svéráznou dvojici.

V kanceláři se Viktor dal okamžitě do práce. Colleen mu předala poslední informace týkající se všeho, co bylo nutné toho dne vyřešit. Pokud to bylo jen trochu možné, pověřil jejich vyřízením někoho jiného. Záležitosti, jimiž se musel zabývat osobně, rychle utřídil do systematicky uspořádané hromádky uprostřed svého pracovního stolu. Pak vytáhl papír s výhrůžkou, do něhož byla zabalená cihla.

"Nezapomeň na naši dohodu," opakoval si sám pro sebe. "Co to k sakru může znamenat?" Náhle se ho zmocnila zuřivost. Uchopil telefon a zavolal Gephardtova právního zástupce, pak Williama Hursta a po něm Sharon Carverovou. Ani jednomu z nich nedal sebemenší možnost promluvit. Jakmile se v telefonu ozvali, začal na ně křičet, že mezi nimi žádné dohody neexistují a že přivede policii na stopu kohokoliv, kdo by snad chtěl nadále znepokojovat jeho rodinu.

Sám se po těch telefonátech cítil poněkud hloupě, ale doufal, že viník si to příště dvakrát rozmyslí, než by se o něco podobného pokusil znovu. Nezavolal jen Ronaldovi, protože si nedokázal srovnat v hlavě, že by se snad jeho dávný přítel snížil k natolik primitivnímu aktu násilí.

Když měl tuto záležitost z krku, vzal ze stolu hromádku poznámek, jež dostal od Colleen, a začal pro něj další den plný běžných administrativních povinností.

Marshin den představoval zdánlivě nekonečný proud obtížných pacientů. Díky odřeknutí jednoho z nich však získala těsně před obědem hodinku na to, aby si mohla prohlédnout testy VJ. Když je vytahovala ze zásuvky, vzpomněla si, jaký měl večer vztek na neznámého útočníka. Podívala se na klinickou stupnici čtyři, která by měla odhalit potlačené pocity nepřátelství. Hodnoty, jichž dosáhl VJ, se ale pohybovaly výrazně pod parametry, které by se daly očekávat u podobného chování.

Marsha se zvedla ze židle, protáhla se a chvíli se dívala z okna. Naneštěstí výhled, který se jí nabízel, bylo placené parkoviště, ale trochu dál za ním již byla pole a zvlněné pahorky. Všechny stromy v jejím zorném úhlu měly ještě stále onen mrtvý vzhled jako uprostřed zimy. Jejich větve vypadaly bez listí jako kostry tyčící se proti matně modré obloze.

Začala opět uvažovat o výsledcích psychologického testu. Tolik by si teď přála, aby si mohla pohovořit s Janice Fayovou. Žila s nimi až do své smrti v roce 1985. Pokud snad měl někdo opravdu možnost přímo sledovat změnu inteligence VJ, tak jedině Janice. Jediná další dospělá osoba, která se v té době vyskytovala v blízkosti VJ, byla Martha Gillespieová, to bylo v přípravce pro předškoláky. VJ tam začal chodit těsně před svými druhými narozeninami.

Náhle dostala nápad a zavolala na Jean: "Dnes vynechám oběd; ty jdi, jak chceš. Jen nezapomeň přepnout telefon na službu."

Jean byla plně zaměstnána psaním na stroji, a tak jen kývla, že rozumí. O pět minut později už Marsha uháněla stovkou po dálnici. Na prvním výjezdu se však vrátila zpět na úzké venkovské silničky.

Přípravka pro předškoláky bylo velmi roztomilé seskupení žlutých domků s bílými rámy oken a dveří a bílými okenicemi, které se nacházelo na pozemku patřícímu k velké farmě. Marsha se podivovala nad tím, jak je vůbec možné to všechno finančně zvládnout, ale říkalo se, že pro Marthu Gillespieovou to vše byl spíš jenom koníček. Marhta ovdověla jako velmi mladá, zdědila značné bohatství a tato práce se jí stala osudem.

"Abych si nepamatovala na VJ," reagovala Martha na Marshinu otázku s hraným rozhořčením. Marsha ji našla v domku, v němž sídlilo vedení školy. Bylo jí něco kolem šedesátky, vlasy měla bílé jako sníh a živé, růžové tváře. "Dobře si na něj pamatuji od jeho prvního dne u nás. Byl to velice mimořádný chlapec."

Marsha si ve svých vzpomínkách ten první den vybavila také. Přivedla sem VJ již poněkud dřív v obavách z jeho reakce, protože do té doby nebyl nikdy sám mimo domov, pouze v doprovodu Janice nebo jí samotné. Mělo to být jeho první seznámení s nezávislostí. Ale ukázalo se, že zvyknout si bude těžší spíš pro Marshu než pro VJ. Ten vběhl

rovnou mezi děti, a na matku se ani neohlédl.

"Vzpomínám si," řekla Martha, "že vlastně už na konci toho prvního dne přiměl všechny ostatní děti, aby dělaly, co chtěl on. A to mu ještě nebyly ani celé dva roky!"

"Pak si tedy určitě vzpomínáte na situaci, když poklesla jeho inteligence?"

Martha chvíli mlčela a studovala přitom Marshin výraz. "Ano, vzpomínám si."

"Pamatujete si na něj, jaký byl potom?"

"Jak se tomu chlapci daří dnes?"

"Je v pořádku, alespoň doufám."

"Existuje nějaký důvod, proč chcete sama sebe zneklidnit tím, že to všechno budete ještě jednou probírat?" zeptala se Martha. "Mám ještě v živé paměti, jak strašně zničená jste z toho tehdy byla."

"Abych byla upřímná," řekla Marsha, "mám hrůzu z toho, že by se podobný problém mohl opět vyskytnout. Myslela jsem si, že kdybych se dostatečně poučila z té první epizody, možná bych mohla zabránit nějaké další."

"Nevím, jestli vám v tom dokáži dostatečně pomoci," podotkla Martha. "Nepochybně zde došlo k výrazné změně, a proběhlo to velmi rychle. VJ se naráz změnil z velmi společenského a sebejistého dítěte, jehož mozek měl zdánlivě neomezenou kapacitu, v dítě, které se stáhlo do sebe a mělo jen málo přátel. Ale ne že by se snad stal autistický. I poté, co začal vyhledávat samotu, si byl vždy beze zbytku vědom toho, co všechno se odehrává kolem něj."

"Pokračoval v komunikaci s dětmi svého věku?"

"Moc ne. Když jsme ho vtáhli do nějaké činnosti, vždy se ochotně zúčastnil, ale byl-li ponechán sám sobě, stačilo mu vše jen pozorovat. Víte, jedna věc byla dost podivná. Pokaždé když jsme trvali na tom, aby se VJ účastnil některé z her nebo soutěží, nechal vždy ostatní děti zvítězit. Bylo to velmi zvláštní, protože než k té změně došlo, VJ vítězil ve valné většině her, ať se jich zúčastnily děti jakéhokoliv věku."

"To je opravdu podivné," souhlasila Marsha.

Později, cestou zpět do své ordinace, měla před sebou Marsha dál obraz tříapůlletého VJ, který nechává ostatní děti vítězit. Vzpomněla si na situaci v jejich bazénu v neděli vpodvečer. Za celou dobu, kdy pracovala s dětmi, se nikdy s podobným povahovým rysem nesetkala.

"Perfektní!" prohlásil Viktor a prohlížel si proti světlu jeden z mikroskopických preparátů připravených ze vzorků mozku obou chlapců.

"Tohle je Golgiho zabarvení," poznamenal Robert. "Také jsem použil Cajalova a Bielschowského. Pokud chcete ještě nějaké jiné, stačí říct."

"V pořádku," usmál se Viktor. Jako obvykle se Robertovi podařilo zvládnout svěřený úkol, jenž by jinému, méně zručnému technikovi zabral několik dní, během pouhých čtyřiadvaceti hodin.

"A tady jsou preparáty na chromozómovou zkoušku," podával mu Robert podnos. "Všechno je označené."

"V pořádku," opakoval znovu Viktor.

Pak vzal preparáty a zamířil s nimi přes laboratoř k mikroskopům. Posadil se k jednomu z nich a vložil pod jeho objektiv první preparát. Byl označen jako Hobbs - pravý čelní mozkový lalok.

Viktor sjel s tubusem mikroskopu dolů, až se objektiv téměř dotýkal krycího sklíčka. Pak začal přístroj zaostřovat.

"Dobrotivý Bože!" uniklo mu, když se obraz konečně stal zcela zřetelný. Nebyly tam naprosto žádné projevy zhoubného bujení, ale výsledek byl stejný, jako kdyby se jednalo o skutečný nádor. Ty děti nezemřely na mozkový edém nebo snad vlivem nahromadění tekutiny. Místo toho byl Viktor svědkem přítomnosti difuzní buněčné aktivity. Docházelo zde k násobení nervových buněk mozku, šlo tedy o týž proces jako v prvních dvou měsících vývoje plodu.

Viktor rychle prohlédl ještě další vzorky z jiných oblastí mozku malého Hobbse a pak studoval tkáně Murrayova dítěte. Všechny vzorky byly stejné. Nervové buňky se ve všech případech začaly bláznivě množit. A jakmile došlo u obou

chlapců k přeplnění vnitřního prostoru lebky, nové buňky již neměly kam se ukládat, a tak začaly tlačit mozek do míšního kanálu, což mělo osudné následky.

Naplněn hrůzou a současně šokován tím, co zjistil, Viktor rychle uchopil podnos se vzorky a spěchal do místnosti, kde se provádělo pozorování na elektronovém mikroskopu. Tato část laboratoře vypadala spíš jako velitelské stanoviště nějakého supermoderního válečného elektronického systému.

Samotné zatížení se od normálního mikroskopu už na první pohled výrazně lišilo. Bylo velké zhruba jako běžná lednička. Pracovní část tvořil válec o průměru asi třicet centimetrů, vysoký kolem metru. Velký tubus vlastního elektronického systému vstupoval do válce jeho horní částí a sloužil jako zdroj elektronů. Elektrony pak byly směrovány magnety, které tak vlastně plnily zaostřovací funkci skleněných čoček v klasickém mikroskopu. Hned vedle vlastního přístroje byl umístěn speciální počítač, který analyzoval mnohonásobné plošné obrazy získané elektronovým mikroskopem, vyhodnocoval je a vytvářel pak přímo trojrozměrné obrazy.

Robert připravil extrémně tenké vzorky chromatinového materiálu z některých mozkových buněk, které se nacházely v počátečním procesu dělení. Viktor umístil jeden z preparátů do mikroskopu a začal soustředěně hledat chromozom šest. Snažil se najít oblast, kam vložil cizí geny. Trvalo mu to přes hodinu, ale konečně našel, co hledal.

"Probůh!" zalapal najednou po dechu. Bílkovinné histony, které normálně obalují DNA, buďto v prostoru vloženého genu chyběly vůbec, nebo se vyskytovaly jen v tenké vrstvičce. Navíc byla DNA, která je za normálních okolností pevně uspořádána do spirály, rozvinutá, což svědčilo o tom, že začal probíhat proces aktivní transkripce, tedy přepisu genetických informací. Řečeno jinými slovy, vložené geny byly uvedeny do činnosti!

Viktor prohlédl preparát z druhého dítěte, ale s naprosto stejnými výsledky. Jím implantované geny začaly produkovat NRF. O tom nebylo pochyb.

Viktor se pak začal zabývat preparáty z krve VJ, pro jejichž přípravu potřeboval Robert nepochybně mnohem více trpělivosti, neboť najít použitelné buňky bylo jistě mnohem těžší. Vložil jeden z nich do elektronového mikroskopu. Během necelé půlhodiny se mu podařilo najít chromozom šest. Poté až s puntičkářskou pečlivostí chromozom několikrát po sobě prohlédl a znovu zkontroloval. Geny se nacházely v klidovém stavu. Oblast implantovaného genu byla pokryta obvyklým způsobem histonickým proteinem.

Viktor se zvrátil na opěradlo židle. VJ byl tedy v pořádku, ale ostatní dvě děti zemřely jako výsledek jeho vlastního experimentu. Jak jen tohle řekne Marshe? Měl pocit, že ho určitě opustí. Ve skutečnosti si nebyl jistý, zdali je vůbec schopen žít alespoň sám se sebou.

Náhle se postavil a začal vzrušeně pochodovat sem a tam po malé místnosti. Co však mohlo znovu spustit činnost genu? Jediné, na co dokázal přijít, bylo požití cephalocloru, téhož antibiotika, které používal v průběhu raného embryonálního vývoje. Ale jak by se k němu mohli oba chlapci dostat? Tento lék nepatřil k běžně předpisovaným a obojí rodiče byli zvlášť důrazně varováni, že jejich děti jsou na tuto látku smrtelně alergické. Viktor si byl stoprocentně jistý, že ani Hobbsovi, ani Murrayovi nikomu nedovolili, aby jejich synům předepsal cephaloclor.

Jelikož obě děti zemřely zároveň, bylo téměř vyloučené, že by se mohlo jednat o náhodu. Náhle ho polilo horko. Začal horečně přemýšlet, zdali oblast chromozomu šest, kterou zvolil pro vložení upravených genů, byla opravdu onou falešnou sekvencí DNA, jak se mnoho lidí domnívá. Možná že její umístění vzhledem k původnímu promotoru způsobilo, že došlo k aktivaci genu nějakým neznámým mechanismem. Pokud je tomu skutečně tak, existuje značné riziko také pro VJ. Možná že se jeho gen zaktivoval ke krátkodobé činnosti tehdy, když došlo k náhlému poklesu jeho inteligence.

Viktor se pokoušel polknout, ale měl příliš sucho v ústech. Vzal všechny vzorky, přešel k automatu s pitnou vodou a zhluboka se napil. V hlavní laboratoři pracovalo plno techniků, ale Viktor neměl vůbec náladu s kýmkoli hovořit. Rychle přešel do své pracovny a zavřel za sebou dveře. Pokoušel se uklidnit, ale když si vzpomněl na mikrofotografie chromozomů VJ, které udělal před šesti a půl roky, srdce se mu opět divoce rozbušilo.

Vyskočil, přeběhl ke kartotéce a začal se v ní netrpělivě přehrabovat, dokud nenarazil na snímky, jež vyfotil v době, kdy u VJ nastal pokles inteligence. Začal je hned bedlivě studovat a po chvíli vydechl úlevou. VJ se naprosto nezměnil. Jeho chromozom šest vypadal před šesti a půl roky přesně stejně jako dnes. Nedošlo zde ani v nejmenším k nějakému nepřirozenému odkrytí nebo dokonce rozvinutí spirály DNA.

Viktor opustil svou pracovnu, teď již opět dýchal klidněji, a vydal se za Robertem. Našel ho v místnosti se zvířaty, právě kontroloval nástupkyni Sharon Carverové. Viktor si ho vzal stranou: "Obávám se, že mám pro vás další speciální práci navíc."

"Vy jste tady šéf," odpověděl Robert.

"V těch vzorcích mozku je na chromozomu šest oblast, kde je DNA nechráněná a její spirála je rozvinutá. Potřeboval bych mít pořadí bází té DNA, jak nejdřív to stihnete."

"To ale bude chvilku trvat," namítl Robert.

"Je mi naprosto jasné, že je to nudná a únavná práce," řekl Viktor. "Ale mám nějaké radioaktivní sondy, kterých by se dalo použít."

"To úplně mění situaci."

Robert pak následoval Viktora zpět do jeho pracovny a sesbíral tam spoustu malých lahviček. Když odešel, Viktor dlouho přemýšlel a snažil se přijít na jiné vysvětlení než je cephaloclor. Z jakého jiného důvodu by mohl gen NRF začít najednou působit v tělech těch dvou chlapců? Ve věku dvou a půl až tří let je již růst poměrně zpomalený a v organismu nedochází k žádným dramatickým fyziologickým změnám, jaké probíhají třeba později v pubertě.

Další zvláštní skutečností bylo, že gen NRF začal zjevně u obou dětí působit přesně v tu samou dobu. To nedávalo vůbec žádný smysl. K jedinému vzájemnému propojení jejich životů došlo díky tomu, že oba navštěvovali firemní školku Chimery. Což byl ovšem další důvod, proč Viktor zvolil právě tyto dva manželské páry. Chtěl totiž mít i dále možnost sledovat obě děti v jejich dalším vývoji. Zařídil také, aby se Hobbsovi a Murrayovi před narozením dětí navzájem neznali. Rozhodně si nepřál, aby si obě rodiny vyměňovaly zkušenosti a mohly tak případně dojít k nějakému podezření.

Sáhl přes stůl pro telefon, spojil se s osobním oddělením a zjistil si soukromé adresy obou rodin. Poznamenal si je a pak zašel do vedlejší místnosti, aby oznámil Colleen, že bude několik hodin mimo firmu.

Rozhodl se zajet nejprve k Hobbsovým, protože to bylo blíž. Bydleli v malém městečku jménem Haverhill v pěkném domě z červeným cihel. Viktor zastavil přímo před ním a zazvonil.

"Doktor Frank!" prohlásil William Hobbs překvapeně, když vyhlédl ven pootevřenými dveřmi. Pak je otevřel úplně a gestem ruky vyzval Viktora, aby vstoupil dál. "Sheilo!" zavolal. "Máme společnost!"

Viktor vešel dovnitř. Ačkoliv dům byl útulný a vyzdobený podle posledního vkusu, vládlo v něm pochmurné ticho.

"Pojďte dál, jen pojďte dál," říkal William a vedl Viktora do obývacího pokoje. "Kávu? Nebo snad čaj?" Jeho hlas se v jakési truchlivé ozvěně odrážel od mrtvolného ticha uvnitř domu.

Pak do pokoje vstoupila Sheila Hobbsová. Byla to dynamická žena s krátce přistřiženými vlasy. Viktor se s ní již před tím setkal na několika firemních společenských akcích.

Dal přednost kávě a zakrátko již všichni tři seděli v obývacím pokoji a pokoušeli se na kolenou udržet v rovnováze šálky z jemné kameniny.

"Právě jsem uvažoval o tom, že vám dnes zatelefonuji," prohlásil William. "A vy jste se jakoby zázračnou náhodou objevil ve dveřích."

"Opravdu?" usmál se Viktor zdvořile.

"Sheila a já jsme se rozhodli, že se vrátíme do práce," oznámil William a upřeně přitom pozoroval svůj šálek kávy. "Nejprve jsme si říkali, že na chvíli někam odjedeme. Ale teď si myslíme, že bude lépe, když začneme něco dělat."

"Budeme vaším návratem potěšeni, kdykoli se k němu rozhodnete," odtušil Viktor.

"Vážíme si toho, jak ochotně jste nám vyšel vstříc," prohlásil William.

Viktor si odkašlal.

"Rád bych se vás na něco zeptal," začal. "Vycházím z toho, že jste byli předem varováni, že váš syn Je alergický na antibiotikum zvané cephaloclor."

"Ano," přikývla Sheila. "Řekli nám to ještě před tím, než jsme si ho vzali domů." Položila šálek na talířek.

"Existuje přesto nějaká možnost, že by vašemu synovi byl cephaloclor podán?" zeptal se Viktor.

Oba manželé pohlédli jeden na druhého a pak unisono prohlásili: "Ne." Dál již pokračovala jen Sheila: "Maurice vůbec nebyl nemocný nebo něco podobného. A kromě toho jsme samozřejmě dohlédli na to, aby se informace o jeho alergii na antibiotika stala součástí jeho lékařské zprávy. Jsem si naprosto jistá, že žádná antibiotika nedostal. Proč se ptáte?"

Viktor vstal.

"Byla to jen domněnka. Nemyslel jsem, že by užíval nějaký lék, ale vzpomněl jsem si na jeho alergii a tak mě to napadlo..."

Když opět usedl do vozu, zamířil do Bostonu. Byl si dost jistý, že mu i Murrayovi řeknou totéž, co Hobbsovi, ale chtěl mít naprostou jistotu.

Uprostřed odpoledne byl slabý provoz, a tak dorazil na místo, dřív než očekával. Problémem ale bylo zaparkovat. Nakonec našel místo na Beaconhillské. Dopravní značka sice varovala, že se jedná o odtahovou zónu, ale Viktor se to rozhodl risknout.

Dům Murrayových se nacházel uprostřed bloku na ulici West Cedar. Zazvonil na zvonek.

Dveře mu otevřel muž, kterému mohlo být kolem třicítky, s pankáčským účesem.

"Jsou Murrayovi doma?" zeptal se Viktor.

"Oba jsou v práci," prohlásil muž. "Já pracuji pro agenturu, která jim uklízí dům."

"Domníval jsem se, že si vzali na nějakou dobu volno."

Pankáč se zasmál: "Ti jsou úplně posedlí prací! Typičtí workaholici. Když zemřel jejich syn, vzali si jediný den volna, a to bylo všechno."

Viktor se vrátil k vozu a zlobil se sám na sebe, že nejdřív nezatelefonoval. Mohl si ten výlet ušetřit.

Po návratu do Chimery zamířil přímo do účtárny. Horác Murray seděl u svého stolu nad nějakou sjetinou z počítače. Když zahlédl Viktora, okamžitě vyskočil se slovy: "Colette a já bychom vám chtěli ještě jednou poděkovat, že jste přišel osobně do nemocnice."

"Jen bych si býval přál, abych mohl nějak pomoci," řekl Viktor.

"Bylo to v Božích rukou," prohlásil Horác rezignovaně.

Viktor se ho zeptal na cephaloclor, dostalo se mu však jednoznačného ujištění, že Markovi nikdo žádná antibiotika nepředepsal, a zejména ne cephaloclor.

Když opouštěl účtárnu, počala ho zneklidňovat další obava: Co když existuje souvislost mezi smrtí obou chlapců a skutečností, že soubory s údaji o nich zmizely? To byla velice vážná věc, protože pak by to znamenalo, že geny byly do činnosti uvedeny záměrně.

Znovu se mu rozbušilo srdce znepokojením a zamířil rychle zpět do své laboratoře. Jeden z techniků, který nastoupil nedávno, se ho chtěl na něco zeptat, ale Viktor mu naznačil, že moc spěchá, a odkázal ho na Grimese.

V laboratoři se hned vrhl ke skříňce umístěné v nejspodnější části jeho knihovny. Odemkl její těžké dveře a sáhl rukou dovnitř, aby si vzal záznamy s daty týkajícími se NRF, které měl zapsány kódované. Ale jeho ruka hmatala marně. Skříňka byla prázdná.

Viktor skříňku opět pečlivě uzamkl, i když už v ní nebylo dál co ukrývat a chránit.

Uklidni se, jen se uklidni, říkal si sám pro sebe, pokoušeje se zarazit náhlý příliv zoufalství blížícího se paranoickému stavu. Nenechávej se unášet fantazií. Musí přece existovat nějaké reálné vysvětlení.

Narovnal se a vydal se hledat Roberta. Podařilo se mu ho vyslídit v elektroforézní jednotce, jak usilovně pracuje na úkolu, kterým ho předtím pověřil.

"Neviděl jste někde mé knihy s daty týkajícími se NRF?" zeptal se ho.

"Nevím, kde jsou," zavrtěl Robert hlavou. "Neviděl jsem je už přes půl roku. Myslel jsem, že jste je někam přemístil."

Viktor nezřetelně zamumlal slova díků a odkráčel. Tady již rozhodně nešlo o nějaké fantazírování. Tohle byla neoddiskutovatelná skutečnost. Někdo zasáhl do jeho experimentu, a s vražednými následky. Zmocnily se ho ty nejhorší předtuchy. Rozhodl se jim postavit tváří v tvář. Přešel k mrazicímu boxu chlazenému kapalným dusíkem, položil ruku pomalu na záklopku a na chvíli zaváhal. Tušil, co nalezne, ale musel se přinutit, aby zdvihl poklop. V uších mu stále zněl Marshin hlas, který mu říkal, aby okamžitě zničil všech pět zbývajících zygot.

Pomalu pohlédl dolů. V prvním okamžiku bránil jeho pohledu mlžný závoj, který začal stoupat ze skladovacího kontejneru a pak se snášel k podlaze. Poté se prostor uvnitř rozjasnil a Viktor spatřil zásobník, který původně obsahoval embrya. Byl prázdný.

Musel se na okamžik opřít o mrazák. Zíral přitom na prázdný zásobník a odmítal uvěřit tomu, co mu říkaly jeho oči. Zavřel poklop. Chladná dusíková mlha se mu líně převalovala u nohou, jako by byla živá. Vrátil se do své kanceláře a téměř se zhroutil do křesla. Někdo jiný věděl o jeho práci s NRF! Ale kdo by to mohl být, a proč záměrně způsobil smrt dvou dětí? Nebo to byla opravdu náhoda? Má snad někdo v úmyslu za každou cenu ho zlikvidovat a nebere přitom ohled, kolik bolesti a utrpení způsobí ostatním? Hurstovy výhrůžky náhle získaly nový rozměr.

Najednou si Viktor uvědomil, že musí zjistit, kdo opravdu stojí za všemi těmi prapodivnými událostmi. Zvedl se z křesla a začal přecházet po místnosti. V paměti se mu vybavila skutečnost, že David zemřel záhy po bitvě o to, zda Chimera vstoupí se svými akciemi na burzu. Mohla by snad s tím vším souviset i jeho smrt? Mohl by být aktérem té hry i sám Ronald? Ne, ten nápad byl příliš absurdní. David zemřel na rakovinu jater, a ne působením jedu nebo nějakou úmyslnou náhodou. Dokonce i myšlenka, že oba chlapce někdo záměrně zabil, se mu zdála příliš přitažená za vlasy. Jejich smrt musela být nitrobuněčným jevem. Možná že zde došlo ke druhé mutaci, zapříčiněné zmrazením, což bude moci zjistit, až Robert uKončí sekvencování DNA.

Stále se musel nutit, aby zůstal pokud možno klidný a přemýšlel logicky. Zamířil do počítačového centra, aby vyhledal Louise Kaspwicze. Zařízení ,na němž Louis právě pracoval, se změnilo na prázdný kovový kryt obklopený stovkami součástek a dílů.

"Je mi moc líto, že vás opět obtěžuji," omlouval se Viktor, "ale potřeboval bych znát přesnou denní dobu, kdy byly vymazány moje soubory. Pokouším se totiž přijít na to, jakým způsobem jsem to mohl provést."

"Pokud vám to může být útěchou," řekl mu s mírným úsměvem Louis, "prozradím vám, že spoustě lidí se podaří vymazat si náhodou soubory. Být vámi, nebyl bych na sebe tak tvrdý. A pokud jde o přesnou dobu, mám pocit, že to bylo nějak kolem deváté nebo desáté."

"Mohl bych se na ten protokol podívat osobně?" zeptal se ho Viktor. Domníval se, že pokud pracoval s počítačem těsně před nebo po vymazání souborů, mohl by tak získat jakýsi záchytný bod a případně zjistit, proč to vůbec udělal.

"Doktore Franku," prohlásil Louis s pro něj typickou ironií, "tohle je přece vaše firma. Můžete se v ní podívat, na co chcete."

Odešli do Louisovy kanceláře a tam Viktor obdržel protokol s datem 18. listopadu. Prohlédl si výtah ze vstupů do počítačového systému z toho dne. Nedařilo se mu najít žádný vstup mezi osm třicet a deset třicet.

"Nevidím to," namítl.

Louis obešel desku stolu a nahlédl mu přes rameno.

"Že by to tam nebylo?" řekl a kontroloval datum v horním rohu stránky. "18. listopad, to by souhlasilo..." Pak se zas znovu podíval na vytištěné vstupy. "Ale, proboha!" zvolal náhle. "Žádný zázrak, že jste to nemohl nalézt. Díval jste se na dopolední záznamy." Louis odložil list stranou a ukázal na vstup, o který se jednalo.

"Večer?" zeptal se Viktor, dívaje se nyní na správné místo na sjetině. "To je vyloučeno. V 9.45 večer jsem byl v Bostonu, na symfonickém koncertu."

"Co na to mám říct?" pokrčil Louis rameny.

"Jste si jistý, že je to správně?" zeptal se Viktor.

"Naprosto." Louis ukázal na vstupy do počítače před a po. "Podívejte se, jak to jde za sebou. Musí se jednat o správný časový údaj. Jste si jistý, že jste byl v Bostonu na koncertě?"

"Ano," řekl Viktor.

"Nepoužil jste telefonu?"

"O čem to mluvíte?" zeptal se Viktor.

"Jen o tom, že tento vstup byl učiněn po telefonní lince, pomocí modemu. Vidíte tuto číselnou identifikaci? To je přece označení vašeho domácího PC."

"Ale já jsem doma nebyl," protestoval Viktor.

Louis několikrát prudce pokrčil rameny.

"V tom případě existuje pouze jediné vysvětlení," prohlásil. "Vstup do počítačové sítě byl proveden někým, kdo zná nejen vaše heslo, ale i nikde nepublikované telefonní číslo našeho počítače. Sdělil jste někdy někomu vaše heslo?"

"Nikdy," prohlásil Viktor bez sebemenšího zaváhání.

"Jak často se napojujete na počítač z domova?" vyptával se Louis.

"Téměř nikdy. Dělával jsem to dost často, ale to bylo před lety, když firma teprve začínala."

"Dobrotivý bože!" vykřikl Louis zíraje na sjetinu.

"Co se děje?" zeptal se Viktor.

"Skoro se vám to bojím říct, ale podle mých záznamů došlo tímto způsobem k velkému množství vstupů do naší počítačové sítě. Stalo se to zcela regulérně, s použitím vašeho hesla. A to může znamenat pouze jediné, že nějaký počítačový podvodník zjistil telefonní číslo našeho počítače a napojil se na naši síť."

"Není to obtížné?"

Louis zavrtěl hlavou: "Telefonní číslo je ta jednodušší část. To přece ve Válečných hrách dokázalo i malé děcko. Stačí naprogramovat váš počítač, tak aby za použití nejrůznějších číselných kombinací vytáčel nekonečný počet telefonních čísel. A když narazíte na tón počítače, teprve začíná ta opravdová legrace."

"A tenhle podvodník používal počítač často?"

"Nepochybně. Všiml jsem si těch vstupů, ale vždycky jsem se domníval, že se jedná o vás. Podívejte se!"

Louis před ním ještě jednou rozložil protokol se záznamy o vstupech do počítačové sítě a ukázal na celou řadu případů, kdy bylo použito Viktorovo osobní heslo. "Bývá to zpravidla v pátek večer." Louis listoval záznamy dál a ukazoval Viktorovi další vstupy. "Musí to být tehdy, když to děťátko zrovna není ve škole. Někdo si z nás dělá blázny! A tady je další. Podívejte se, ten podvodníček se dostal přímo do osobních materiálů a záznamů obchodního oddělení. Bože, tohle snad nepřežiju. Měli jsme jisté problémy se soubory, a já bych se vůbec nedivil, kdyby v tom měl prsty tenhle šikula. Myslím, že bychom měli okamžitě změnit vaše heslo."

"Pak ale budeme mít menší šanci ho dopadnout. Já tak jako tak svoje heslo moc nepoužívám. Co si takhle dát o pátečních večerech pozor a pokusit se ho vystopovat? To přece jde, ne?"

"Ano, možné to je," souhlasil Louis. "Pokud ten šikula zůstane na telefonu dostatečně dlouho a lidé od telekomunikací budou připraveni."

"Zkuste to nějak zařídit."

"Pokusím se o to. Je jen jedna věc, která je horší než nějaký všetečný počítačový šťoural, a to jsou počítačové viry. Ale v tomto případě si klidně vsadím na podvodníka."

Když Viktor opustil počítačové centrum, domníval se nejprve, že bude nejlépe zkontrolovat, co dělá VJ. Když probral události, které se toho dne sběhly, měl pocit, že bude nejlépe varovat ho, aby se vyhýbal Hurstovi, a dokonce i Ronaldu Beekmanovi.

Nejdříve se ho pokoušel najít v laboratoři, ale Robert ani žádný z techniků VJ ani Filipa celý den neviděl. To Viktora překvapilo, jelikož VJ trávil většinu času právě pokusy s různými mikroskopy a ostatním zařízením laboratoře. Zkusil tedy podnikovou kantýnu. Bylo již pozdní odpoledne, takže tam porůznu posedávalo jen pár lidí, kteří si zaskočili na

kávu. Viktor prohodil několik slov s manažerem, který zrovna počítal hotovost, jež se za celý den nashromáždila v pokladně. Prý VJ zahlédl někdy kolem oběda, ale od té doby již nikoliv.

Cestou z kantýny se Viktor stavil v knihovně, nacházející se ve stejné budově. Kulaté betonové sloupy, jež plnily stavební funkci, nebyly zakryty a dodávaly celému prostoru gotický vzhled. Regály s knihami a periodiky sahaly jen do výše ramen a umožňovaly tak rozhled po celé místnosti. Z pohodlného studijního prostoru v pravé části knihovny bylo vidět na celé vnitřní prostranství dvora firemního komplexu.

Když se Viktor zeptal knihovnice, zda nespatřila VJ nebo Filipa, jenom zavrtěla hlavou. Se vzrůstajícími obavami pak ještě zašel do podnikové tělocvičny a do firemní školky. Ale ani tam nikdo VJ s Filipem nespatřil.

Vrátil se do své laboratoře připraven zavolat bezpečnostní službu. Ale tam již na něj čekala zpráva od manažera kantýny, že se tam objevil VJ s Filipem a dali si zmrzlinu.

Vydal se tedy opět do kantýny. Našel je tam oba, jak sedí u stolu blízko okna.

"Tak dobrá, vy dva," prohlásil s předstíraným rozzlobením. "Kde jste k čertu trčeli?"

VJ se otočil, aby se podíval na otce. Z úst mu trčela obrácená zmrzlinová lžička. Filip, který se skutečně domníval, že je Viktor rozezlený, povstal. Velké lopatovité ruce mu visely podél těla a nevěděl, jak se zachovat.

"Potulovali jsme se jen tady kolem," řekl VJ vyhýbavě.

"Kde?" zaútočil Viktor. "Hledal jsem vás všude možně."

"Byli jsme na chvilku u řeky," přiznal VJ.

"Mám pocit, že jsem ti jasně řekl, abys k řece nechodil."

"Ale tati," ohradil se VJ. "Nedělali jsme vůbec nic nebezpečného."

"Nikdy bych nedovolil, aby se VJ něco přihodilo," přidal se Filip svým dětsky zajíkavým hlasem.

"To já dobře vím," dodal Viktor, když si uvědomil, jak robustně stavěný muž je Filip. Tvořili s VJ opravdu svérázný pár, ale Viktor si každopádně vážil Filipovy věrné náklonnosti k jeho synovi. "Posaďte se," řekl mu daleko laskavějším tónem. "A dojezte si zmrzlinu."

Viktor si přitáhl židli a obrátil se na svého syna: "Chci, abys tady byl nějakou dobu mimořádně opatrný. Určitě ses po té včerejší cihle dovtípil, že nastaly nějaké problémy."

"Mně se nic nestane," prohlásil VJ.

"O tom nepochybuji. Ale trocha opatrnosti neuškodí. Nikomu nic neříkej, ale dávej si pozor, když se budou poblíž vyskytovat Beekman nebo Hurst, ano?"

"Ano," přikývl VJ.

"A vy," řekl Viktor Filipovi. "Můžete vystupovat jako jeho osobní strážce. Zvládnete to?"

"Ach, jistě, doktore Franku," prohlásil Filip horlivě.

"Vlastně...," napadlo ho náhle, "co kdybyste jel s námi domů a zůstal u nás nějakou dobu přes noc, jako jste to dělával, když byl VJ ještě malý - Pak byste mohl být s VJ i večer." Uvědomil si přitom, že Marsha jeho myšlenku určitě ocení.

"Děkuji vám za důvěru, doktore Franku," rozzářil se Filip širokým upřímným úsměvem, který odhalil většinu z jeho velikých zubů. "Udělám to velmi rád."

"Takže domluveno," vstal Viktor ze židle. "Musím se teď vrátit do kanceláře; celý den jsem měl nějaké pochůzky. Domů pojedeme za pár hodin. Cestou se můžeme stavit u Filipa, abychom vyzvedli jeho věci."

VJ i Filip mu radostně zamávali lžičkami od zmrzliny.

Marsha právě vyndávala z velkého papírového pytle nakoupené potraviny, když zaslechla přijíždět manželovo auto. Zatímco Viktor čekal, než se automaticky zvednou dveře od garáže, Všimla si, že na zadním sedadle je třetí hlava, a

povzdechla si. Nakoupila dnes jen šest malých jehněčích kotlet.

O dvě minuty později byli všichni v kuchyni.

"Pozval jsem Filipa, aby s námi strávil několik dní," oznámil Viktor. "Měl jsem pocit, že při všem tom vzrušení kolem nebude na škodu, když tady v domě bude někdo s opravdovými svaly."

"To vůbec nezní špatně," řekla Marsha, ale vzápětí dodala: "Doufám, že to není místo profesionální bezpečnostní služby."

Viktor se pousmál: "Ne tak docela." Pak se otočil na VJ a Filipa: "Proč si neskočíte zaplavat do bazénu?"

Oba rychle zmizeli v patře, aby se převlékli.

Viktor učinil pohyb, jako by chtěl Marshu políbit, ale ona už se mezitím začala opět prohrabovat v pytli s nákupem. Pak kolem něj prošla, aby uložila něco do spíže. Bylo mu jasné, že se stále ještě zlobí, k čemuž měla vzhledem k událostem předešlých dní dostatečný důvod.

"Omlouvám se za Filipa; napadlo mě to v poslední minutě," přerušil ticho. "Ale stejně si nemyslím, že budou ještě nějaké další cihly nebo telefonáty. Zavolal jsem všem lidem, kteří mohli přicházet v úvahu, a pěkně jsem jim to vytmavil."

"Tak proč tedy Filip?" zeptala se Marsha cestou ze spíže.

"To je jen přídavné bezpečnostní opatření," prohlásil. Pak ještě, ve snaze změnit předmět hovoru, dodal: "Co máme dneska k večeři?"

"Jehněčí kotlety - a budeme je muset trošku zvětšit," řekla Marsha pohlížejíc na něj úkosem. "Proč mám pořád takový pocit, že přede mnou ještě něco zatajuješ?"

"To už je dáno tvou podezřívavou povahou," prohodil, ačkoli dobře věděl, že Marsha nemá náladu na žertování. "A co ještě kromě kotlet?" otázal se, opět ve snaze odvést téma hovoru někam jinam.

"Artyčoky, rýži a salát." Bylo jí naprosto jasné, že před ní něco skrývá, ale již to dál nekomentovala.

"S čím ti mohu pomoci?" zeptal se a umyl si ruce v kuchyňském dřezu. Bylo jejich zvykem, že společně připravovali večeři, jelikož oba dva pracovali do pozdního odpoledne. Marsha mu řekla, aby opláchl zelený salát.

"Dnes ráno jsem s VJ hovořil o tom jeho kamarádovi Richiem," informoval ji při tom. "Chce ho požádat, aby s ním v tomto týdnu jel na celodenní výlet do Bostonu, takže myslím, že není na místě tvrdit, že VJ nemá vůbec žádné přátele."

"Doufám, že k tomu opravdu dojde," prohlásila Marsha neosobně.

Když položila rýži a artyčoky na sporák, dál koutkem oka pozorovala Viktora. Doufala, že jí sám od sebe poví něco o smrti těch dvou nešťastných dětí, ale skláněl se nad salátem, aniž z něj vypadlo jediné slovo. Podrážděna jeho urputným mlčením, zeptala se nakonec sama: "Víš něco nového o příčině smrti těch dvou dětí?"

Viktor se otočil, aby jí mohl pohlédnout do očí.

"Podíval jsem se na vložený gen u VJ a u obou chlapců. V případě obou batolat vypadal zjevně abnormálně, jako by došlo k aktivnímu přepisu, ale u VJ byl naprosto v klidu. Navíc jsem získal několik fotografií téhož genu z doby, kdy u něj došlo k poklesu inteligence. Ani tehdy to nevypadalo jako v případě těch dětí. Takže ať už to bylo s VJ jakkoliv, nejednalo se o týž problém."

Marsha si s úlevou oddechla.

"To jsou dobré zprávy. Proč jsi mi to neřekl hned?"

"Vždyť jsem právě dorazil domů. A teď ti to povídám."

"Mohl jsi ale zatelefonovat," pokračovala Marsha, přesvědčena, že před ní stále ještě něco tají. "Nebo jsi s tím mohl vyrukovat hned sám, aniž bych se tě musela vyptávat."

"Nechal jsem provést sekvencování genů těch dětí," oznámil a uchopil do ruky olej a ocet. "Pak ti možná dokážu říct,

co přivedlo geny znovu k aktivitě."

Marsha přešla ke kredenci a začala prostírat na stůl. Snažila se ovládnout zuřivost, která se jí začala zmocňovat. Jak jen k tomu všemu může přistupovat tak lhostejně? Když se pak zeptal, může-li jí ještě s něčím pomoci, odpověděla mu, že už udělal dost. Vzal její prohlášení doslova, posadil se na jednu z kuchyňských stoliček a sledoval ji, jak prostírá.

"To, že tě VJ nechal zvítězit v plaveckém závodě, nebyla nějaká náhoda," řekla po chvíli doufajíc, že svého manžela trochu vyhecuje. "Začal se tak chovat již ve třech letech." Pak mu vyprávěla, co se o chování VJ dozvěděla od Marthy Gillespieové.

"Jak jen si můžeš být tak jistá, že ten závod vypustil?" zeptal se jí Viktor.

"Můj ty bože, copak tě to stále ještě trápí?" prohlásila a ztlumila plamen v hořáku pod rýží. "Byla jsem si tím dost jistá, když jsem vás v neděli večer sledovala. Teď po rozhovoru s Marthou jsem si to potvrdila. Vypadá to, jako by VJ nechtěl přitahovat pozornost ke své vlastní osobě."

"Někdy se staneš ještě víc středem pozornosti právě třeba vypuštěním závodu," oponoval Viktor.

"I to je možné," přikývla Marsha, ale přesvědčena o tom nebyla. "Problém je v tom, že bych si hrozně moc přála vědět víc o tom, co se odehrávalo v jeho hlavě, když se tak náhle změnila jeho inteligence. To by mohlo dát nějaké vysvětlení pro jeho současné chování. Tehdy jsme se příliš starali o jeho zdraví jako takové a nedělali si starosti s jeho pocity."

"Myslím, že tuhle epizodu přestál mimořádně dobře," řekl Viktor. Pak Šel k ledničce a vyndal z ní láhev bílého vína. "Vím, že se mnou nesouhlasíš, ale já jsem přesvědčený, že je na tom skvěle. Je to šťastné dítě. A jsem na něj hrdý. Mám dojem, že z něj jednou bude proklatě dobrý vědátor. Laboratoř přímo zbožňuje."

"Pokud jeho inteligence znovu nepoklesne," podotkla. "Ale já vůbec nejsem znepokojena jeho pracovními schopnostmi. Dělám si starosti s tím, že tvůj nepopsatelně ohavný experiment zapůsobil na jeho lidské kvality." Odvrátila se od něj, aby skryla další slzy, jak se v ní vzedmula vlna silného citu. Neuměla si představit, že by mohla zůstat dál provdána za Viktora, až tohle všechno skončí. Ale bude VJ vůbec chtít opustit svou převzácnou laboratoř a žít společně s ní?

"Vy psychiatři...," nezřetelně zamumlal Viktor, když šrouboval otvírák do korkové zátky.

Marsha zamíchala rýži a zkontrolovala artyčoky. Bojovala sama se sebou, aby se dokázala ovládnout. Nechtěla už další slzy. Několik dalších minut mlčela. Když pak konečně promluvila, prohlásila: "Jen mi je moc líto, že jsem si nevedla diář s poznámkami k vývoji VJ. Určitě by to bylo moc užitečné."

"Jeden takový jsem si tehdy vedl," přiznal Viktor a vytáhl s hlasitým lupnutím zátku.

"Opravdu?" zeptala se Marsha. "Proč jsi mi to nikdy neřekl?"

"Protože se to týkalo projektu NRF."

"Mohu se na něj podívat?" zeptala se, a opět se v sobě pokoušela utlumit zlost nad nestoudností, s níž použil její dítě jako pokusného králíka.

Viktor ochutnal víno.

"Mám jej ve studovně. Ukáži ti ho později, až bude VJ v posteli."

Marsha seděla ve Viktorově studovně. Trvala na tom, že si přečte záznamy sama, protože jí bylo jasné, že Viktorova přítomnost by ji ještě víc zneklidnila. Oči se jí naplnily slzami, když našla zmínku o narození VJ. Přestože většina poznámek připomínala spíš obvyklé laboratorní záznamy, bolestně ji dojaly. Již zapomněla na to, jak ji oči VJ sledovaly už od samého narození, ještě dávno před tím, než průměrné děti vůbec dokáží sledovat očima nějaký konkrétní předmět.

Všechny obvyklé milníky vývoje dítěte dosáhl VJ v neuvěřitelně raném věku, zejména schopnost mluvit. V sedmi měsících, když by se od něj dalo v nejlepším případě očekávat, že bude vyslovovat "máma" a "táta", již dokázal sám tvořit celé věty. Než dosáhl jednoho roku, osvojil si již celou běžnou slovní zásobu. V osmnácti měsících, kdy by se očekávalo, že bude docela dobře chodit, již dokázal jezdit na malém jízdním kole, které pro něj dal Viktor speciálně zhotovit.

Při čtení si Marsha znovu vzpomněla, jak to vše bylo zážitek po zážitku fascinující. Každý den byl ozvláštněn zvládnutím nějakého odlišného úkolu a objevem nějaké další nové a neočekávané mimořádné schopnosti VJ.

Uvědomila si, že její vina spočívala také v tom, že se sama doslova vyžívala v jeho jedinečné dokonalosti. V té době téměř vůbec nevěnovala pozornost tomu, jaký vliv může mít předčasná vyspělost dítěte na jeho osobní duševní vývoj. Jako psychiatr si toho však měla být vědoma.

Právě když se dostala k oddílu označenému jako "matematika", vkročil do místnosti Viktor s jakousi nanicovatou výmluvou, že potřebuje nějakou knihu. Vyvedena z míry svými vlastními nedostatky v roli starostlivého rodiče, neprotestovala proti jeho přítomnosti a pokračovala ve čtení. Matematika byla vždycky její slabou stránkou. Na univerzitě ji dokázala zvládnout jen s odřenýma ušima. Když začal VJ předvádět své mimořádné schopnosti při zacházení s čísly, byla o to víc šokována. Ve třech letech jí dokázal vysvětlit strukturální základy matematiky v pojmech, které jí byly srozumitelné. Marsha tak poprvé v životě dokázala pochopit základní matematické principy.

"Co fascinovalo mě," prohlásil Viktor, "byla jeho schopnost převádět matematické rovnice do hudební řeči."

Marsha si vzpomněla, že měli tehdy pocit, že se jim dostal do rukou další Beethoven.

"A já jsem si tehdy vůbec nepřipustila jakékoliv obavy, není-li snad ono břímě geniality víc než dokáže batole zvládnout," zauvažovala nahlas s lítostí. Smutně pak prošla několik dalších stránek a překvapilo ji, když zjistila, že diář končí.

"Doufám, že tohle není všechno," řekla.

"Obávám se, že ano."

Přečetla si poslední stránky. Poslední zápis byl učiněn 6. května 1982. Popisoval zkušenost z podnikové školky Chimery, na kterou si Marsha živě pamatovala. A pak byl klidně a věcně sumarizován náhlý pokles inteligence VJ. Přečetla si poslední větu: "VJ působí, jako by u něj proběhla akutní změna mozkové funkce, která se nyní zdá stabilizována."

"A pak už jsi nikdy žádné další poznámky nepřipisoval?" zeptala se.

"Ne," odpověděl. "Domníval jsem se, že se experiment navzdory počátečnímu úspěchu nezdařil. Neměl jsem pocit, že by existoval dál nějaký důvod v tom vyprávění pokračovat." Marsha zavřela knihu. Doufala, že najde víc záchytných bodů k tomu, co sama považovala v případě VJ za nedostatek osobnosti.

"Přála bych si, aby jeho historie ukazovala na nějakou psychosomatickou chorobu, nebo dokonce na konverzní reakci. Pak by mohl být přístupný psychoterapii. Jak jen bych si teď přála, abych tehdy byla bývala mnohem citlivější."

"Domnívám se, že problém VJ byl výsledkem jistého nitrobuněčného jevu," nabídl Viktor vysvětlení. "Rozhodně si nemyslím, že by se celá ta historie dala nějak moc ovlivnit."

"To je to, co mě děsí," řekla Marsha. "Vyvolává to ve mě hrůzu z toho, že by VJ mohl zemřít jako malý Hobbs a Murray nebo na rakovinu jako jeho bratr nebo Janice. Četla jsem o tvé práci dost, abych věděla, že rakovina je pro budoucnost genové terapie velkým strašákem. Lidé jsou znepokojeni tím, že by vložené geny mohly způsobit, aby se původně nerakovinotvorné geny staly rakovinotvornými, a buňka, které se to týká, by byla napadena rakovinou."

Zmlkla. Opět ji přemohly city. "Jak jen o tom mohu hovořit, jako by to snad byl pouhý vědecký problém? Jedná se o našeho syna - a přesto jsi v jeho nitru spustil něco, co způsobí jeho smrt."

Marsha si skryla obličej do dlaní. Navzdory snaze o sebeovládání se v jejích očích opět objevily slzy. A pak se jim přestala bránit.

Viktor se pokoušel ji obejmout kolem ramen, ale odtáhla se. Pln pochybností se zvedl. Ještě chvíli pozoroval, jak se jí tiše chvějí ramena. Nemohl na svoji obranu nic říci. Místo toho opustil studovnu a zamířil po schodech vzhůru. Bolest, vyvolaná jeho vlastním smutkem, ho plně ovládla. A po dnešním objevu měl o bezpečnost VJ ještě víc obav než jeho žena.

[8]

Čtvrtek dopoledne

VIKTOR trpěl uprostřed obvyklé bostonské
zácpy a přemýšlel, jak se ostatní lidé dokáží vyrovnat s každodenními dopravními špičkami.
Jakmile se dostal na širokou Storrow Drive, směřující na západ, stala se doprava plynulejší, aby v blízkosti Fenway opět zpomalila. Bylo těsně po deváté, když se mu konečně podařilo dorazit do rušné dětské nemocnice. Zamířil přímo na

patologii.

"Je prosím přítomen doktor Shryack?" zeptal se sekretářky. Pohlédla na něj, a aniž by sejmula z hlavy sluchátka diktafonu, ukázala dál do chodby.

Viktor si cestou všímal jmen na jednotlivých dveřích.

"Promiňte, doktor Shryack?" zavolal, když vstoupil otevřenými dveřmi. Od mikroskopu zvedl hlavu mimořádně mladě vyhlížející muž.

"Jsem doktor Frank," řekl Viktor. "Pamatujete si, jak jsem vás přepadl, když jste pitval malého Hobbse?"

"Samozřejmě," zazubil se patolog. Zvedl se a podal mu ruku. "Rád se s vámi setkávám za poněkud příjemnějších okolností. Kolegové mi říkají Stephene."

Viktor si s ním potřásl rukou.

"Zatím nemáme žádnou definitivní diagnózu," prohlásil Stephen Shryack, "pokud je to snad důvod vaší návštěvy. Vzorky jsou stále ještě v laboratoři."

"Pochopitelně mě to zajímá," přikývl Viktor. "Ale stavil jsem se tu hlavně proto, abych vás požádal o další laskavost. Zajímalo mě, zdali běžně odebíráte vzorky tekutin."

"Každopádně," odpověděl mu Stephen. "Vždycky provádíme toxikologické zkoušky, přinejmenším základní sérii."

"Doufal jsem, že bych sám mohl trochu obdržet," pokračoval Viktor.

"Váš zájem mě opravdu překvapuje," prohlásil patolog. "Většina internistů nám spíš dává volnou ruku. Podíváme se, co tu máme k dispozici."

Zavedl Viktora chodbou do rozsáhlé laboratoře, kde se zastavil, aby si pohovořil se stroze oblečenou ženou ve středních letech. Konverzace trvala asi tak minutu, pak žena ukázala na druhý konec sálu. Stephen odvedl Viktora do vedlejší místnosti.

"Myslím, že máme štěstí," prohlásil, když otevřel dveře velké lednice stojící u vzdálenější stěny místnosti a začal se probírat stovkami zazátkovaných Erlenmeyerových baněk. Po chvíli našel, co hledal, a vtiskl jednu Viktorovi do ruky. Záhy pak našel další tři.

Viktor si všiml, že dvě baňky byly naplněny krví a dvě močí.

"Kolik toho potřebujete?" zeptal se patolog.

"Jenom trošku."

Stephen opatrně odlil nepatrné množství z každé baňky do testovacích ampulí, které si vzal z horní části vedlejšího pultu. Opatřil je víčkem, označil každou z nich mastnou červenou tužkou, a podal je Viktorovi.

"Ještě něco?" zeptal se.

"Tedy, nechtěl bych zneužívat vaší velkorysosti," začal Viktor.

"To je naprosto v pořádku," prohlásil Stephen.

"Zhruba před pěti lety zemřel můj syn na velmi vzácný typ rakoviny jater," pokračoval.

"To je mi velmi líto."

"Byl ošetřován zde. Tehdy mi lékaři sdělili, že je v odborné literatuře popsáno pouze pár podobných případů. Předpokládali, že rakovina pocházela od Kupfferových buněk, takže se skutečně jednalo o rakovinu retikuloendotelového systému."

Stephen přikývl: "Myslím, že jsem o tom případu četl. Vlastně si tím jsem jistý."

"Vzhledem k tomu, že šlo o tak vzácný tumor," hovořil dál Viktor, "nebyl v tomto případě uchován nějaký

nekultivovaný vzorek materiálu?"

"Ta možnost existuje," přikývl patolog. "Půjdeme zpátky do mé pracovny."

Když se pak uvelebil před terminálem svého počítače, zeptal se Viktora na Davidovo celé jméno a datum narození. Vložil tyto údaje do počítače a získal tak Davidovo nemocniční identifikační číslo. Jeho pomocí se mu podařilo najít záznam z patologie. S prstem na obrazovce jej pročítal. Pak se jeho prst zastavil. "Tohle vypadá nadějně. Tady je číslo vzorku. Půjdeme se na to podívat."

Tentokrát vzal Viktora dolů do suterénu. "Máme zde kryptu, kam ukládáme věci určené k dlouhodobému skladování," vysvětloval.

Vystoupili z výtahu do tlumeně osvětlené chodby, která se všemožně klikatila. Pod stropem se táhlo nejrůznější potrubí, podlaha byla z barevného betonu.

"Sem dolů se moc často nedostaneme," řekl Stephen, když ukazoval Viktorovi cestu tím spletitým labyrintem. Nakonec se zastavil u těžkých kovových dveří. Když mu je Viktor pomohl otevřít, sáhl dovnitř a rozsvítil.

Jednalo se o prostornou místnost chabě osvětlenou holými žárovkami rozmístěnými daleko od sebe. Vzduch byl chladný a vlhký. Četné řady kovových regálů sahaly až téměř ke stropu.

Stephen zkontroloval číslo, které si poznamenal na útržek papíru, a pak se vydal podél jedné řady. Viktor ho sledoval a zvědavě si prohlížel obsah regálů. V jednom bodě se zarazil, fascinovala ho dětská hlava uložená ve velké skleněné nádobě a ponořená do jakéhosi konzervačního roztoku. Oči vytřeštěně zíraly a ústa zůstala pootevřená, jako by neustále křičela. Viktor se podíval na další skleněné nádoby. Každá obsahovala nějaké další hrůzostrašné dědictví minulých útrap. Otřásl se hrůzou a pak si uvědomil, že se mu Stephen ztratil z dohledu.

Nervózně se rozhlížel kolem sebe, a pak zaslechl patologovo: "Tady jsem."

Vydal se k němu, aniž by se dál zabýval zkoumáním vzorků. Když došel k rohu, zahlédl jej, jak sahá do jednoho z regálů, a hlučně přemisťuje Členěné kontejnery. "Heuréka!" zvolal a stál při tom téměř na špičkách. V rukou držel menší skleněnou nádobu, jež obsahovala zbytnělá játra vznášející se v průzračné tekutině. "Přálo vám štěstí," konstatoval.

Později, již opět ve výtahu, se Viktora zeptal, nač vzorek tkáně potřebuje.

"Zvědavost," řekl Viktor. "Když David zemřel, byl jsem natolik naplněný smutkem, že jsem nebyl schopen klást žádné otázky. Teď, po všech těch letech, bych se chtěl dozvědět víc o příčině jeho smrti."

Marsha projela s VJ a Filipem branou Chimery. Během cesty VJ vyprávěl něco o nové videohře Pac-Man, stejně jako kterýkoli jiný desetiletý chlapec.

"Díky za svezení, mami," řekl a vystoupil z vozu.

"Dej Colleen vědět o tom, kde si hraješ," přikazovala Marsha. "A nepřeji si, abys chodil k řece. Viděl jsi z mostu, jak vypadala."

Filip se vyhrabal ze zadního sedadla.

"Můžete být klidná, VJ se opravdu nic nestane," prohlásil.

"Opravdu nechceš raději jet za Richiem?" vyptávala se Marsha.

"Jsem šťastný tady," řekl VJ. "Nedělej si o mě starost, mami, okay?"

Marsha ještě pozorovala VJ, jak dlouhými kroky odbíhá od vozu a jak se ho Filip snaží dohnat. "To je ale dvojice," pronesla polohlasně a snažila se nemyslet na odhalení z včerejšího večera, aby znovu nepodlehla panice.

Zaparkovala vůz a namířila k firemní školce. Když vstoupila do budovy, dolehl k ní dozvuk dopadů tvrdého raketbalového míčku. Kurty byly o patro výš, ve fit centru.

Marsha našla Pauline Spauldingovou, jak klečí na podlaze a dohlíží na skupinu dětí, které malovaly na velké archy papíru prsty namísto štětců. Když zahlédla Marshu, pružně vyskočila, její štíhlá postava svědčila o letech, jež strávila jako instruktorka aerobiku.

Marsha ji požádala, zda by na ni neměla chvilku čas. Pauline přikývla a vyběhla najít jinou učitelku. Za chvilku se vrátila s nějakou mladší ženou a odvedla Marshu do ložnice plné dětských postýlek s mřížkou a skládacími lehátky.

"Tady budeme mít alespoň trochu soukromí," prohlásila a nervózně přitom pozorovala svýma velkýma oválnýma očima Marshu, protože měla pocit, že ji manžel poslal v nějaké oficiální záležitosti.

"Nepřišla jsem jako žena jednoho z majitelů firmy," řekla Marsha, aby ji uklidnila.

"Chápu." Pauline se zhluboka nadechla a usmála se. "Měla jsem pocit, že mi jdete vyřídit nějakou důležitou stížnost."

"Právě naopak," řekla Marsha. "Chtěla jsem si s vámi promluvit o svém synovi."

"Skvělý chlapec," prohlásila Pauline. "Předpokládám, že víte, že sem občas za námi chodí, aby nám pomohl. Naposledy tu byl minulý víkend."

"Netušila jsem, že je školka otevřená i o víkendech," podivila se Marsha.

"Sedm dnů v týdnu," prohlásila Pauline s hrdostí. "Spousta zaměstnanců Chimery pracuje každý den. Mám pocit, že se tomu říká horlivost."

Marsha si nebyla zrovna jistá, zda by to sama opravdu nazvala horlivostí a zauvažovala o tom, jaký dopad může taková oddanost mít na rodinný život, který již tak dost trpí. Ale nic z toho nahlas nevyslovila, místo toho se Pauline zeptala, jestli by si dokázala vzpomenout na den, kdy došlo k výraznému poklesu inteligenčního kvocientu jejího syna.

"Samozřejmě si na to pamatuji. Skutečnost, že k tomu došlo právě zde, ve mě stále vyvolává určitý pocit spoluzodpovědnosti."

"To je naprosto absurdní," prohlásila Marsha s vřelým úsměvem. "Já jsem se vás ale chtěla zeptat na jeho chování poté."

Pauline se zahleděla na špičky svých nohou a usilovně přemýšlela. Zhruba po minutě zvedla opět hlavu.

"Mám pocit, že jsem si nejvíc všimla skutečnosti, že se VJ změnil z iniciátora veškerých aktivit v jejich pozorovatele. Dřív byl vždycky žhavý na to, aby vše hned vyzkoušel. Později působil jakoby znuděně a do spoluúčasti musel být nucen. A vyhýbal se veškerému soutěžení. Bylo to, jako by se z něj stal jiný člověk. Do ničeho jsme ho nenutili, toho jsme se báli. Každopádně jsme ho po té události již vídali daleko méně."

"Co tím míníte?" zeptala se Marsha udiveně. "Po komplexním vyšetření sem přece dál po přípravce každé odpoledne docházel."

"Ne, nechodil," zavrtěla Pauline hlavou. "Trávil většinu volného času v laboratoři svého otce."

"Skutečně? Měla jsem pocit, že tam začal docházet až na základní škole. Ale co já mohu vědět, jsem jenom matka!"

Pauline se usmála.

"A co kamarádi?" položila Marsha další otázku.

"To nikdy nebyla ta nejsilnější stránka jeho osobnosti," prohlásila Pauline diplomaticky. "Vždycky si rozuměl lépe s personálem než s dětmi. A po té události měl snahu zůstávat o samotě. Ne, tak bych to neformulovala. Vypadalo to, jako by raději vyhledával společnost toho duševně zaostalého zaměstnance."

"Máte na mysli Filipa?"

"Ano, toho."

Marsha se zvedla, poděkovala Pauline a společně pak přešly ke vchodu.

"Možná že VJ už není tak chytrý, jako byl dřív," řekla Pauline ve dveřích, "ale je to hodný chlapec. Máme ho tu ve školce rádi."

Marsha spěchala zpět k vozu. Nedozvěděla se toho moc, ale vypadalo to, že VJ byl vždy ještě větší samotář, než se domnívala.

Viktorovi bylo jasné, že jakmile dorazí do Chimery, měl by okamžitě jít do své kanceláře. Colleen už byla určitě zaplavena naléhavými vzkazy a žádostmi. Místo toho však zamířil se svými nejnovějšími vzorky dětské nemocnice přímo do laboratoře. Cestou se zastavil v počítačovém centru.

Hledal Louise Kaspwicze někde v blízkosti špatně fungující jednotky, ale ta už byla opět na svém místě. Všechny diody vesele blikaly a cívky s magnetickou pamětí se točily. Jeden z mnoha bíle oblečených techniků mu sdělil, že Louis je momentálně ve své pracovně a pokouší se přijít na kloub nějaké závadě, která vznikla na jednom z účetních programů.

Když Louis zahlédl Viktora, odsunul stranou program, na němž právě pracoval, a vytáhl papíry s protokoly, které schovával, aby mu je ukázal.

"Zkontroloval jsem posledních šest měsíců," řekl a rozložil přitom papíry po stole, aby si je Viktor mohl prohlédnout, "a podtrhl jsem časy, kdy do počítačového systému pronikl náš podvodník. Zdá se, že to děcko vstupuje do hry každý pátek večer kolem osmé. A přinejmenším v padesáti procentech případů zůstává na lince dostatečně dlouho, aby ho šlo vystopovat."

"Jak jste vůbec přišel na ‚děcko'?" zeptal se Viktor, a zvedl oči od protokolů.

"Je to jen takový výraz," odpověděl Louis. "Ten, kdo vnikne do soukromého počítačového systému může být jakéhokoliv věku."

"Třeba jako někdo z našich konkurentů?" otázal se Viktor.

"Přesně tak, ale většinou se tím baví mládež. Představuje to pro ně jakousi výzvu. Berou to jako nějakou počítačovou hru."

"Kdy se ho pokusíte vystopovat?"

"Co nejdřív," řekl Louis. "Děsí mě, že v tom pokračoval tak dlouho. Nemám vůbec tušení, jaký druh darebáctví měl tenhle hoch za lubem. Každopádně jsem mluvil s telefonní společností, aby sem zítra večer poslali na kontrolu nějaké techniky, pokud vám to vyhovuje."

"V pořádku."

Po této dohodě Viktor pokračoval dál do své laboratoře. Tam zastihl Roberta stále ještě plně zaměstnaného sekvencováním DNA vložených genů.

"Mám ještě nějakou další spěšnou práci," oznámil mu Viktor. "Pokud byste potřeboval pomoc, klidně si vemte některého z techniků, ale chci, abyste byl za tuto práci zodpovědný vy sám osobně."

"Pokud to bude nutné, vezmu si na pomoc Harryho," kývl Robert. "O co se jedná?"

Viktor otevřel hnědý papírový pytlík a vyňal z něj malou skleněnou nádobu. Podal ji Robertovi. Chvěla se mu přitom ruka.

"Je to vzorek jater mého syna."

"Jater VJ?" zeptal se Robert a zatvářil se překvapeně. Oči jako by se mu ještě zvětšily.

"Ne, ne, jsou to Davidova játra. Vzpomínáte si, jak jsme identifikovali vzorky DNA u každého člena mé rodiny?"

Robert přikývl.

"Chci, aby bylo totéž provedeno také v případě tumoru. A chci také nějaké standartní H a E vybarvení pro mikroskopický preparát a chromozomový rozbor."

"Mohu se vás zeptat, proč to všechno chcete provádět?"

"Jen to udělejte," řekl Viktor stroze.

"V pořádku," kývl Robert a nervózně pohlédl k zemi. "Já jsem se neptal po vašem motivu. Jen jsem si myslel, že pokud vám jde o něco speciálního, mohl bych si na to dát zvlášť pozor."

Viktor si prohrábl vlasy: "Omlouvám se, že jsem na vás takhle vyjel. Jsem pod velkým tlakem."

"To je v pořádku," usmál se Robert. "Začnu na tom okamžitě pracovat."

"Počkejte, mám tu ještě něco dalšího," zarazil ho Viktor. Vytáhl čtyři zazátkované ampule. "Získal jsem vzorky krve a moči a potřebuji je analyzovat na cefalosporinové antibiotikum zvané cephaloclor."

Robert si vzal vzorky, naklonil ampule, aby lépe viděl jejich obsah, a pak zkontroloval nálepky označené mastnou tužkou. "Tímhle pověřím Harryho. Bude to alespoň postupovat daleko rychleji."

"Jak to jde se sekvencováním?"

"Nuda, ostatně jako vždycky."

"Objevily se tam nějaké známky mutace?"

"Ani jediná. A podle způsobu, jakým zkoušky reagovaly na fragmenty, se v tomto bodě skutečně domnívám, že geny byly perfektně stabilní."

"To je smutné," poznamenal Viktor.

"Domníval jsem se, že vás ta informace potěší."

"Za normálních okolností ano," odtušil Viktor, ale dál již nic neříkal. Bylo by pro něj příliš obtížné snažit se mu vysvětlit, že doufal v nález konkrétního důkazu, že geny NRF mrtvých dětí se liší od genu, jehož nositelem byl jeho syn.

"Tak tady jste!" ozval se hlas, který je oba vylekal. Otočili se a spatřili ve dveřích Colleen s rozkročenýma nohama a rukama v bok. "Jedna ze sekretářek mi řekla, že vás tu někde zahlédla," prohlásila se šibalským zamrkáním očí.

"Právě jsem se chystal jít do kanceláře," pronesl Viktor jakoby v sebeobraně.

"Jistě, jako že já určitě vyhraji první cenu v příští loterii," zasmála se Colleen.

"V kanceláři musí být asi pěkný blázinec, co?" zeptal se Viktor opatrně.

"Teď najednou má pocit, že je nepostradatelný," prohodila Colleen žertovně k Robertovi. "Ve skutečnosti to zas není tak hrozné. Většinu věcí jsem zvládla sama. Ale je tu něco, co byste se měl dozvědět okamžitě."

"O co se jedná?" zeptal se Viktor a náhle zvážněl. "Mohla bych si s vámi promluvit mezi čtyřma očima?" zeptala se Colleen. Usmála se přitom omluvně na Roberta, aby dala najevo, že nechce být nezdvořilá.

"Jistěže," souhlasil Viktor rozpačitě. Přemístili se na druhý konec laboratoře.

"Týká se to Gephardta," oznámila Colleen. "Darryl Webster, který je Pověřen vyšetřováním, se vás snažil zastihnout celý den. Pak mi konečně sdělil, o co jde. Vypadá to, že odhalil celou řadu nesrovnalostí. V době, kdy měl Gephardt dozor nad nákupy Chimery, zmizela spousta laboratorního zařízení."

"Jako například co?"

"Jedná se o velké položky," řekla Colleen. "Jednotky rychlé proteinové chromatografie, sekvencery DNA, hmotové spektrometry, prostě podobné věci."

"Dobrotivý bože!"

"Darryl měl pocit, že byste o tom měl být okamžitě informován."

"Našel nějaké padělané příkazy?"

"Ne. Proto je celá záležitost tak podivná. Zařízení k nám skutečně došlo, jenže se nikdy nedostalo na oddělení, které je údajně objednalo. A nikdo si nikdy nestěžoval, protože žádný takový požadavek prostě ve skutečnosti neexistoval."

"Takže Gephardt prodával kradené zboží," prohlásil ohromený Viktor. "Není divu, že jeho právní zástupce byl tak žhavý uzavřít dohodu. Dobře věděl, na co přijdeme."

V tu chvíli Viktorovi došlo, že poznámka na papíře, v němž byla zabalená cihla, se týkala dohody. S největší pravděpodobností stál za tímhle nepříjemným obtěžováním Gephardt.

"Doufám, že máme telefonní číslo toho hajzla," zavrčel zlostně.

"Zřejmě ano," kývla Colleen. "Mělo by být v jeho osobních materiálech."

"Chci Gephardta zavolat osobně. Už mě unavuje bavit se s ním prostřednictvím toho jeho advokáta."

Cestou zpět k administrativní budově musela Colleen téměř běžet, aby Viktorovi stačila. Ještě nikdy ho nezažila takhle rozzlobeného.

Stále to v něm ještě vřelo, když vytáčel Gephardtovo telefonní číslo a současně naznačoval Colleen, aby zůstala v místnosti a mohla tak být svědkem jeho slov. Ale telefon vyzváněl marně.

"K čertu!" praštil Viktor vztekle sluchátkem. "Ten gauner buď není doma, nebo nebere telefon. Jakou má adresu?"

Colleen z jeho materiálů zjistila číslo a ulici v Lawrence, což nebylo moc daleko od sídla Chimery.

"Myslím, že ho cestou domů navštívím," procedil Viktor. "Mám dojem, že se moc zajímal o můj dům. Je načase mu to vrátit."

Marsha se zaradovala, neboť jeden z jejích pacientů zatelefonoval, že je nemocný. Získala tak volnou hodinku, kterou se rozhodla využít pro návštěvu soukromé školy, kam VJ chodil.

Areál školy vypadal velmi pěkně, přestože stromy byly stále ještě holé a tráva hnědá. Kamenné budovy obrůstal břečťan a dodával celému prostoru zdání staré univerzity.

Marsha dojela až k administrativní budově a vystoupila z vozu. Nebyla se školou seznámena tolik, jak by se dalo předpokládat. Ačkoliv se s Viktorem zúčastňovali pravidelně třídních schůzek, setkala se s ředitelem školy Perrym Remingtonem pouze při dvou příležitostech. Doufala, že ji přijme.

V budově našla k svému potěšení v plné činnosti několik sekretářek, pro zaměstnance školy tedy žádné prázdniny neplatily. Perry Remington pracoval ve své kanceláři a ochotně Marshu během několika minut přijal.

Byl to velký muž s pěstěným plnovousem. Štětinaté obočí mu čouhalo přes horní obroučku brýlí z rohoviny.

"Vždy jsme poctěni, můžeme-li hovořit s rodiči," prohlásil a nabídl jí židli. Posadil se, přehodil nohu přes nohu a ruce složil na desky z manilového papíru, jež si položil na koleno. "V čem vám mohu pomoci?"

"Jsem zvědavá na svého syna, VJ," řekla Marsha. "Jsem psychiatr, a abych k vám byla zcela upřímná, poněkud mě znepokojuje. Vím, že známky má dobré, ale mě zajímá, jak se chová obecně." Odmlčela se, protože Perry Remington si odkašlal a zjevně se chystal promluvit.

"Když mně oznámili, že čekáte venku, rychle jsem prošel studijní výsledky VJ," řekl. Poklepal rukou na desky s materiály, pak zaujal v křesle pohodlnější polohu a vyměnil si nohy. "Vlastně kdybyste se nestavila sama, s největší pravděpodobností bych se vám hned po prázdninách ozval sám. Učitelé si o VJ také dělají starosti. Navzdory vynikajícím známkám to vypadá, jako by měl problémy s koncentrací. Jeho učitelé o něm prohlašují, že je často duchem nepřítomný, jako by pobýval někde mimo ve svém vlastním světě, ačkoliv zároveň nepopírají, že kdykoliv je vyvolán, zná vždy tu správnou odpověď."

"Proč jsou pak tedy učitelé znepokojení?" divila se Marsha.

"Mám pocit, že je to kvůli rvačkám."

"Rvačkám!" zvolala. "Nikdy jsem neslyšela ani slovo o rvačkách."

"Jenon v tomhle roce se jednalo o čtyři nebo pět případů."

"Proč jste mě o tom neinformovali?"

"Neobrátili jsme se na vás, protože nás o to VJ výslovně žádal."

"To je absurdní!" zvýšila Marsha hlas. "Proč se řídíte jeho požadavky?"

"Jen na vysvětlenou, doktorko Franková," prohlásil ředitel školy. "U každého z oněch incidentů bylo zjevné, že váš syn byl opakovaně provokován a že použil svých pěstí až jako poslední možnosti. Všechny je vyprovokoval známý uličník tyranizující slabší spolužáky, který tak zjevně reagoval dětinsky na... jak bych řekl, výjimečnost vašeho syna. Ani jeden z těch případů se nedá jinak interpretovat. VJ nikdy neudělal žádný přestupek a nikdy nebyl iniciátorem. Takže jsme respektovali jeho přání, abychom vás s tím nezatěžovali."

"Ale mohlo přitom dojít k jeho zranění."

"To je další překvapující věc," řekl Perry Remington. "Na chlapce, který se nevěnuje sportu, to VJ zvládl opravdu obdivuhodně. Jeden z útočníků z toho vyšel se zlomeným nosem."

"Vypadá to, že se v těchto dnech dozvídám o svém synovi spoustu nových informací," prohlásila Marsha. "A co jeho přátelé?"

"Je výrazně samotářský," konstatoval Remington. "Má problémy s komunikací s ostatními studenty. Obecně řečeno, nemá to nic společného s nějakým nepřátelstvím. Jen si libuje ve svých vlastních záležitostech."

To bylo přesně to, co Marsha slyšet nechtěla. Doufala, že její syn bude ve škole společenštější než doma.

"Označil byste VJ za šťastné dítě?" zeptal se.

"To je otázka na tělo," prohlásil ředitel. "Nemám pocit, že by snad byl nešťastný, ale VJ prostě nikdy žádné emoce najevo nedává."

Marsha svraštila čelo. Jeho výrok působil rozporuplně. Celkový obraz se nezlepšoval, naopak.

"Jeden z našich učitelů matematiky, Raymond Cavendish," pokračoval Perry Remington, "se VJ zvlášť zabýval. Mimořádně se snažil proniknout do, jak on to nazývá, privátního světa VJ."

Marsha se překlonila.

"Skutečně? A byl úspěšný?"

"Naneštěstí nikoli," přiznal ředitel. "Ale zmiňoval jsem se o tom, protože Raymond se snažil získat VJ pro mimoškolní činnost, jako jsou sporty. Ale VJ to moc nezajímalo, přestože prokázal značný talent pro basketbal a fotbal. Ale já osobně jsem se ztotožnil s Raymondovým stanoviskem: VJ potřebuje rozvinout jiné zájmy."

"Co původně zaujalo pana Cavendishe na mém synovi?"

"Zjevně ho nadchly matematické schopnosti VJ. Umístil jej do třídy pro talentované žáky, kde byla děcka vybraná z různých tříd a ročníků. Každému dítěti bylo umožněno postupovat vlastním tempem. Jednoho dne, když zrovna pomáhal nějakým středoškolákům s algebrou, zjistil, že VJ sní s otevřenýma očima. Zavolal na něj, aby mu připomněl, že se má věnovat práci. VJ myslel, že ho vyvolal, a k překvapení všech okamžitě nabídl řešení problému pro studenty střední školy."

"Toje neuvěřitelné!" zvolala Marsha. "Mohla bych si s panem Cavendishem pohovořit?"

Ředitel školy potřásl hlavou: "Obávám se, že to nebude možné. Raymond Cavendish již před pár lety zemřel."

"Promiňte, to je mi líto."

"Byla to pro školu velká ztráta," pokýval Perry Remington hlavou.

Pak nastala v rozhovoru pauza. Marsha se užuž chystala zvednout, když ředitel prohlásil: "Pokud chcete slyšet můj osobní názor, tak se domnívám, že by VJ jenom prospělo, kdyby strávil víc času tady ve škole."

"Máte na mysli v letním prázdninovém období?"

"Ne, ne, ve školním roce. Váš manžel nás často žádá o uvolnění VJ, aby mohl trávit víc času v jeho výzkumné laboratoři. Tedy, ne že bych snad osobně měl něco proti alternativním výchovným metodám, ale VJ se potřebuje víc zapojit, a to zejména do mimoškolních aktivit. Domnívám se -"

"Jen okamžik," přerušila ho Marsha. "Chcete mi tím říct, že VJ zameškává školu, aby trávil čas v laboratoři?"

"Ano," konstatoval Perry Remington. "A to často."

"To je pro mě novinka,"reagovala Marsha. "Vím, že VJ tráví v laboratoři spoustu času, ale neměla jsem sebemenší tušení, že kvůli tomu zameškává školu."

"Pokud bych to mohl odhadnout," konstatoval ředitel, "řekl bych že VJ tráví víc času v laboratoři než zde."

"Můj ty bože!" zděsila se Marsha.

"Pokud sdílíte můj názor," dodal Perry Remington, "mohla byste si snad o tom pohovořit se svým manželem."

"To také udělám," prohlásila Marsha a zvedala se k odchodu. "Na to se můžete spolehnout."

"Chci, abyste na mě počkali ve voze," prohlásil Viktor na adresu VJ a Filipa, když vypnul motor a překlonil se až k volantu, aby si mohl předním oknem lépe prohlédnout Gephardtův dům. Byl to stylově jen těžko zařaditelný patrový dům s neomítnutou cihlovou fasádou a falešnými okenicemi.

"Tak nech alespoň zapnutý klíček, abychom mohli s Filipem poslouchat rádio," žádal VJ ze sedadla spolujezdce; Filip byl pohodlně rozložen na zadním sedadle.

Viktor pootočil klíčkem zapalování. Rádio znovu spustilo odvázanou rockovou hudbu, kterou předtím VJ naladil. Hudba teď při vypnutém motoru zněla daleko hlasitěji.

"Nebude mi to trvat dlouho," dodal Viktor a vystoupil z vozu. V duchu znovu zvažoval vše, co vedlo ke konfrontaci, která ho očekávala, když teď stál přímo na Gephardtově pozemku. Dům byl postaven na poměrně rozlehlé parcele chráněné před pohledy zvědavých sousedů hustým seskupením bříz a javorů. Z levé části budovy vystupovalo arkýřové okno, patřící pravděpodobně hlavní obytné místnosti. Nikde nesvítilo ani světýlko, přestože se již výrazně zešeřilo, ale na příjezdu k domu stál opuštěný dodávkový ford, takže Viktor usoudil, že by snad přece jen někdo mohl být doma.

Ještě jednou se naklonil zpátky do auta: "Nebude mi to trvat dlouho."

"To už jsi jednou řekl," konstatoval VJ, vyťukávaje dlaní rytmus na přístrojové desce vozu.

Viktor v rozpacích přikývl. Napřímil se a vykročil ke vchodu. Uvažoval o tom, zdali by přece jen neměl jet domů a zatelefonovat. Ale pak si vzpomněl na chybějící laboratorní vybavení, na zpronevěru šeků vystavených na nějakou mrtvou zaměstnaneckou duši a na cihlu prohozenou oknem pokoje VJ. Tím ještě vzrostl jeho vztek a utvrdil ho v kroku, k němuž byl rozhodnut. Když už byl v těsné blízkosti domu a díval se na cihlovou fasádu, napadlo ho, že cihla, která rozbila okno u VJ, pocházela možná právě ze stavby Gephardtova domu. Jak sledoval arkýřové okno, pocítil neodolatelné nutkání hodit do něj jeden z oblázků, jimiž byl vydlážděn přístup k domu.

Náhle se zastavil. Musel zavřít a znovu otevřít oči, aby uvěřil tomu, co sPatřil. Stál asi tak šest až sedm metrů od arkýřového okna a zřetelně viděl, že mnoho tabulek tvořících okno je již vyražených a zbyly po nich jen ostré střepy. Bylo to, jako by se jeho představa o trestu stala náhle skutečností.

Podíval se zpátky k vozu a uvnitř spatřil siluety VJ a Filipa. Najednou se musel velmi přemáhat, aby se rychle neobrátil a neodjel odtud. Něco tu nebylo v pořádku. Jako by to cítil. Pak znovu pohleděl na rozbité arkýřové okno a na schody vedoucí ke vchodu do domu. Celé místo mu připadalo až příliš tiché a temné. Řekl si, jak by asi vysvětlil svůj útěk VJ: že snad měl příliš velký strach? Když už došel až sem, přinutil se pokračovat dál.

Jak vystupoval po schodech, všiml si, že vstupní dveře nejsou dovřené.

"Haló!" zavolal. "Je tady někdo?" Pak strčil do dveří, otevřel je a vstoupil dovnitř.

Viktor se musel moc ovládnout, aby z jeho rtů nevyšel výkřik. Krvavá scéna v Gephardtově obývacím pokoji byla horší než cokoliv, co kdy předtím spatřil, dokonce i během svého působení v Bostonské městské nemocnici. Po obývacím pokoji bylo až téměř groteskně rozptýleno sedm těl, včetně Gephardtova. Byla rozstřílená jako řešeta, vzduch ještě naplno čpěl pronikavým zápachem střelného prachu.

Zabiják musel místnost opustit před pár okamžiky, jelikož z ran stále ještě prýštila krev. Kromě Gephardta tam ležela mrtvola ženy zhruba v Gephardtově věku, kterou Viktor otipoval na jeho manželku, dále starší pár a tři děti. To nejmladší vypadalo tak na pět let. Gephardt byl střelen tolikrát, že mu chyběla horní část hlavy.

Zjistil, že ani jediné z těl nejeví sebemenší známky života. Zesláblý a v jakési závrati šel k telefonu a uvažoval, zdali se vůbec může něčeho dotknout. Neobtěžoval se s voláním ambulance a vytočil přímo číslo policie, kde mu sdělili, že tam okamžitě posílají vůz.

Viktor se rozhodl, že počká v autě. Měl strach, že pokud by čekal v domě jen o chviličku déle, omdlí.

"Budeme se tu muset ještě chvíli pozdržet," zahulákal, sesul se za volant a ztlumil rádio. Ten šokující pohled na rozházené mrtvoly ho plně ovládl. "Uvnitř domu se přihodila malá nehoda a policie je již na cestě."

"Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se VJ.

"Nejsem si jistý. Možná že hodinu nebo tak nějak."

"Nepřijedou snad i hasiči?" zeptal se Filip dychtivě.

Policie přijela čtyřmi hlídkovými vozy, což byl pravděpodobně kompletní vozový park místního policejního oddělení v Lawrence. Viktor se již dovnitř nevrátil a postával na schodech. Po zhruba půlhodině k němu konečně přistoupil jeden z neuniformovaných detektivů, aby si s ním promluvil.

"Jsem poručík Mark Scudder," představil se. "Předpokládám, že si poznamenali vaše jméno a adresu."

Viktor přikývl,

"Strašný masakr," prohlásil Scudder. Zapálil si cigaretu a odhodil zápalku mimo dlažbu na trávník. "Vypadá to jako nějaké vyřizování účtů mezi dvěma drogovými klany - podobné scénky by člověk očekával jižně od Bostonu, ale ne tady u nás nahoře."

"Našli jste nějaké drogy?" zeptal se Viktor.

"Ještě ne," zavrtěl Scudder hlavou a dlouze zatáhl ze své cigarety. "Ale tady se rozhodně nejednalo o zločin z vášně při náhlém pohnutí mysli. Rozhodně ne při tom arzenálu, jehož bylo použito. Minimálně tam museli střílet dva nebo tři lidé."

"Budete mě ještě potřebovat?" zeptal se Viktor.

Scudder zavrtěl hlavou: "Pokud mají vaše jméno a číslo, můžete už klidně odjet."

Ve svém rozrušení se Marsha stěží soustředila na svoje odpolední pacienty. Jen s největším vypětím vůle se dokázala přinutit, aby předstírala zájem o svůj poslední případ, což bylo silně narcisticky založené jednadvacetileté děvče s hraničními poruchami osobnosti. V okamžiku, kdy dívka konečně opustila ordinaci, si Marsha sbalila svou malou kabelku s peněženkou, výjimečně odložila veškeré vyřizování korespondence na následující pracovní den a přešla rychle k vozu.

Celou cestu domů se neustále vracela k debatě s Remingtonem. Buďto jí Viktor lhal o celkové době, kterou VJ tráví v laboratoři, nebo VJ padělal jeho omluvenky. Obě možnosti byly stejně znepokojující. Marsha si náhle uvědomila, že vlastně ani není schopná začít se zabývat svým vztahem k Viktorovi a jeho nehoráznému experimentu, dokud se jí nepodaří zjistit, do jaké míry je VJ poškozený. Informace o jeho záškoláctví jen zvýšila její obavy. Jednalo se o naprosto klasický projev poruchy chování, která by mohla vést k vývoji antisociální osobnosti.

Sjela ze silnice na příjezdovou cestu k jejich domu. Byla již téměř tma, a tak měla rozsvícená světla. Objela dům a chystala se právě uvést do činnosti automatické otevírání garáže, když světelné kužely reflektorů náhle osvítily něco na jejích dveřích. Nedokázala rozeznat, co to je, a když u nich zastavila, světlo se odrazilo od něčeho bílého. Marsha vystoupila z vozu, zastínila si oči a došla až ke dveřím. Zvědavě pohlédla na předmět, který vypadal jako hadrový balón.

"Ach ne, proboha!" vykřikla, když zjistila, o co se jedná. Podařilo se jí překonat nevolnost a přinutila se na předmět pohlédnout ještě jednou. Byla to uškrcená kočka přibitá na dveře, jako by byla ukřižovaná.

Snažila se nedívat na její vypoulené oči a vyhřezlý jazyk a přečetla si na psacím stroji naťukanou zprávu připevněnou ke kočičímu ocasu: SNAŽ SE DĚLAT VĚCI SPRÁVNĚ.

Nechala vůz stát na místě, jen vypnula motor a světla. Spěchala domů a zajistila za sebou dveře. Roztřesena jakousi směsicí strachu, hnusu a děsu si svlékla kabát a snažila se co nejrychleji najít jejich služebnou Ramonu.

Čistila právě něco v obývacím pokoji. Marsha se jí zeptala, jestli snad nezaslechla nějaké divné zvuky.

"Slyšela jsem nějaké bušení kolem poledne," přikývla Ramona. "Otevřela jsem přední dveře, ale nikdo tam nebyl."

"Neviděla jsi žádné auto nebo náklaďák?"

"Ne, nic takového," zavrtěla hlavou.

Marsha ji nechala pokračovat v úklidu a šla telefonovat Viktorovi. Když se konečně dovolala, sdělili jí na ústředně, že již odešel. Přemýšlela o tom, že zavolá policii, ale bylo jí jasné, že Viktor musí být doma každým okamžikem. Rozhodla se dát si sklenku bílého vína. Když upila první doušek, zahlédla světla automobilu, která dopadla na vrata stodoly.

"Co má zas tohle k sakru znamenat!" zavrčel Viktor, když zjistil že Marshin vůz blokuje vjezd do garáže. "Proč to tvoje matka dělá? Mohla by snad aspoň nechat ten svůj pekáč na svojí straně!"

Viktor domanévroval vůz až těsně k zadním dveřím domu, vypnul světla a vytáhl klíč ze zapalování. Po zážitku v Gephardtově domě se z něj stal uzlíček nervů. VJ s Filipem si nedělali vůbec žádné starosti s tím, k čemu tam došlo. Ani se ho na nic nezeptali, přestože na něj museli ve voze tak dlouho čekat.

Viktor pomalu vystoupil z vozu a do domu vešel až po těch dvou. Jakmile za sebou zavřel dveře, bylo mu jasné, že Marsha má zase jednou tu svoji správnou náladu. Slyšel to hned z tónu jejího hlasu, jak nařizovala VJ a Filipovi, aby si sundali boty, šli nahoru a umyli se před večeří.

Viktor pověsil svůj svrchník na věšák a pak vstoupil do kuchyně.

"A ty!" obrátila se k němu, "předpokládám, že sis nevšiml toho malého dárečku na dveřích garáže?"

"O čem to mluvíš?" otázal se podobně podrážděným tónem, jako byl její.

"Nechápu, jak jsi to mohl přehlédnout," prohlásila, položila sklenici s vínem a rozsvítila světlo na dvoře. Poté se protáhla kolem něj a vyzvala ho: "Tak pojď se mnou!"

Viktor na okamžik zaváhal, ale pak ji následoval. Prošli obývacím pokojem k zadním venkovním dveřím.

"Marsho!" zavolal na ni, snaže se stačit jejímu tempu.

Zastavila až před svým vozem. Viktor došel až k ní.

"O co ti zas...," začal. Jeho slova se ale vytratila do ztracena, když se mu naskytl hrůzný pohled na Kissu brutálně přibitou ke dveřím garáže.

Marsha zůstala nehybně stát s rukama v bok a upřeně hleděla na Viktora, ne na umučenou kočku.

"Jen jsem si myslela, že by tě snad mohl zajímat pohled na to, jak opravdu skvěle jsi to dal do pořádku s lidmi, kteří ti působí problémy."

Viktor odvrátil oči. Již dál nesnesl pohled na mrtvé, zmučené zvíře, a nebyl také schopen podívat se své ženě do očí.

"Chtěla bych konečně vědět, co se chystáš udělat pro to, aby už tohle všechno skončilo. A neměj pocit, že se mě zas jednoduše zbavíš tím svým obvyklým Já už to nějak vyřeším. Chci, abys mi teď hned jasně řekl, jaké kroky hodláš podniknout. Víc už toho nejsem schopna vy..." Její hlas se zlomil.

Ani Viktor si nebyl vůbec jistý, kolik toho sám ještě snese. Marsha se k němu chovala, jako kdyby vše zavinil on sám, jako kdyby celá ta pohroma vznikla jen kvůli němu. Možná že tomu tak skutečně bylo. A přitom on by svoji duši klidně upsal ďáblu, kdyby mu pomohl zjistit, kdo za tím vším vězí. Byl právě tak vyvedený z konceptu jako sama Marsha.

Pomalu se otáčel zády ke dveřím garáže. Teprve v tu chvíli si všiml papíru se zprávou. Nevěděl, jestli má zuřit nebo se zhroutit. Kdo v tom k sakru může mít prsty? Pokud to byl Gephardt, tak už je opravdu obtěžovat nebude.

"Dostali jsme se od výhružného telefonátu přes rozbité okno až k mrtvému domácímu zvířeti," řekla Marsha. "Co je na programu dál?"

"Zavoláme policii," rozhodl Viktor.

"Posledně nám moc pomohli."

"Nevím, co ode mě očekáváš," prohlásil Viktor, který už zčásti nabyl svoji obvyklou rozvahu. "Zavolal jsem všechny tři lidi, které jsem podezíral, že by za tím mohli být. Mimochodem, seznam podezřelých se zredukoval na dva."

"Co tím chceš naznačit?"

"Dnes večer jsem se cestou domů zastavil u George Gephardta, a on byl -"

"Jé!" ozval se VJ znechuceně.

Viktor i Marsha byli nepříjemně překvapeni náhlou přítomností VJ. Marsha doufala, že toho dokáže svého syna ušetřit. Stoupla si mezi VJ a dveře garáže a pokoušela se ten hrozný obraz zakrýt vlastním tělem.

"Podívej se na ten její jazyk," řekl VJ dívaje se za matčina záda.

"Dovnitř, mladý muži!" zvolala Marsha ve snaze zahnat VJ zpět do domu. Tohle už nedokáže Viktorovi nikdy prominout. Ale VJ byl zřejmě jiného názoru. Viditelně se rozhodl si celou věc pořádně prohlédnout. Jeho zájem připadal Marshe až téměř klinicky morbidní. Se skličujícím pocitem si uvědomila, že v jeho reakci není ani stopa žalu - další schizoidní příznak.

"VJ!" křikla na něj ostře. "Přeji si, abys šel dovnitř do domu, a to okamžitě!"

"Myslíš, že Kissa byla mrtvá ještě předtím, než ji přibili na dveře?" zeptal se VJ stále s klidným zájmem a snažil se dál pozorovat mrtvou kočku, zatímco ho Marsha strkala ke dveřím.

Jakmile se dostali dovnitř, šel Viktor přímo k telefonu, zatímco Marsha se pokoušela pohovořit si s VJ. Nepochybně musel mít s kočkou nějaký soucit. Viktor se dovolal na policejní stanici v North Andoveru. Služba ho ubezpečila, že tam hned pošlou hlídku.

Položil sluchátko a otočil se do místnosti. VJ stoupal po zadním schodišti a bral schody po dvou. Marsha seděla na gauči a měla zlostně založené ruce. Bylo zjevné, že je teď, když kočku spatřil i VJ, ještě podrážděnější.

"Najmu bezpečnostní službu, dokud tomu všemu nepřijdeme na kloub," rozhodl se Viktor. "Budou hlídat dům v noci."

"Myslím, že jsme to měli udělat už od začátku," prohlásila Marsha.

Viktor pokrčil rameny. Posadil se také na gauč, a náhle se cítil velice unavený.

"Chceš vědět, co mi řekl VJ, když jsem se ho zeptala na jeho pocity? Prohlásil, že si můžeme pořídit jinou kočku."

"To zní dospěle," kývl Viktor souhlasně. "Alespoň že VJ je schopen zůstat racionální."

"Viktore, byla to přece po léta jeho kočka. Člověk by řekl, že snad projeví trochu citu, pohnutí nad ztrátou toho zvířete." Marsha těžce polkla. "Myslím, že je to naprosto chladná a lhostejná reakce." Doufala, že dokáže zůstat během diskuse o VJ klidná, ale čím víc se snažila ovládnout slzy, tím víc se jí začaly hrnout z očí.

Viktor opět pokrčil rameny. Rozhodně teď neměl sebemenší chuť na nějaké další psychologické blábolení. Ten chlapec byl podle něj v pořádku.

"Nevhodné emoce nejsou dobrým znakem," pokračovala dál Marsha v naději, že jí Viktor dá za pravdu. Ale neřekl vůbec nic.

"Co si o tom myslíš?" zeptala se přímo.

"Abych ti řekl pravdu," konstatoval Viktor, "jsem momentálně trochu mimo. Chvilku před tím, než se objevil VJ, jsem ti povídal o Gephardtovi. Cestou domů jsem se ho chystal navštívit, a stal jsem se součástí scény, kterou by sis nedovedla představit. Gephardt byl dnes s celou svojí rodinou zavražděn. Rozstříleni v obývacím pokoji uprostřed odpoledne. Byl to hrozný masakr." Prohrábl si vlasy. "Já jsem přivolal policii."

"To je strašné!" vykřikla Marsha. "Proboha, co se to děje?" Podívala se na Viktora. Po tom všem to byl stále ještě její manžel, muž, kterého po všechny ty roky milovala. "Jseš v pořádku?" zeptala se ho.

"Jistě, ještě držím pohromadě," uklidňoval ji, ale jeho hlasu chyběl obvyklý důraz a rozhodnost.

"Byl tam VJ s tebou?"

"Seděl ve voze."

"Takže z toho nic nezahlédl?"

Viktor potřásl hlavou.

"Díky Bohu," oddechla si. "Zjistila policie nějaký motiv toho vraždění?"

"Mají pocit, že to má souvislost s drogami."

"Taková hrozná věc!" vyhrkla stále ještě otřesená Marsha. "Nenapijeme se něčeho? Třeba vína?"

"Myslím, že si dám něco ostřejšího, spíš skotskou."

"Zůstaň sedět," zarazila ho. Přešla k baru a nalila mu sklenku. Možná je k němu až příliš tvrdá, ale musí jeho pozornost soustředit na jejich syna. Rozhodla se v rozhovoru vrátit zpět k VJ. Podala Viktorovi whisky a začala.

"Mělajsem dnes také zneklidňující zážitek - ne v tom smyslu, jako byl ten tvůj. Šla jsem do školy, kam chodí VJ, abych si pohovořila s ředitelem."

Viktor se napil.

Marsha mu pak vyprávěla o návštěvě u ředitele Remingtona a skončila otázkou, proč s ní neprodiskutoval své rozhodnutí omlouvat VJ tak často ze školy.

"Nikdy jsem nic takového neudělal," prohlásil rozhodně.

"Nenapsal jsi snad VJ celou řadu omluvenek, které mu umožňovaly strávit čas v laboratoři a ne ve škole?"

"Jistěže ne."

"Toho jsem se bála," řekla Marsha. "Domnívám se, že máme co dělat s opravdovým problémem. Takovéto chození za školu je vážným příznakem."

"Měl jsem pocit, že je dost často mimo, ale když jsem se ho na to zeptal, VJ mi řekl, že ho vysílá sama škola, aby měl víc praktických zkušeností. Vzhledem k tomu, že jeho známky byly v naprostém pořádku, neměl jsem pocit, že bych se ho na to měl dál vyptávat."

"Pauline Spauldingová mi také řekla, že VJ tráví většinu času ve vaší laboratoři," pokračovala. "Každopádně od té doby, co došlo k poklesu jeho inteligence."

"VJ vždycky trávil spoustu času v laboratoři," přikývl Viktor.

"A co tam dělá?"

"Spoustu věcí. Začal provádět základní chemické pokusy, používá mikroskopy, hraje počítačové hry, které jsem pro něj natáhl do paměti počítače, a spoustu dalších věcí. Nesleduji každý jeho krok. Prostě se tam volně pohybuje a každý ho zná. Všichni ho mají rádi. Vždycky se dokázal sám zabavit."

Ozval se zvonek u dveří. Oba přešli do vstupní haly, aby dovnitř vpustili policii.

"Seržant Cerullo," představil se velký uniformovaný policista. Jeho masitý obličej čímsi připomínal dětskou tvářičku. "A toto je strážník Hood. Je nám líto vaší kočky. Zkoušeli jsme lépe hlídat váš dům od té doby, co tady byl Widdicomb, ale není to jednoduché, když si uvědomíte, jak daleko je to od silnice a vůbec."

Seržant Cerullo vyndal poznámkový blok a tužku, stejným způsobem jako to učinil v úterý večer Widdicomb. Viktor je oba zavedl dozadu ke garáži. Hood udělal několik fotografií Kissy, a pak oba policisté ohledali bezprostřední okolí garáže. Viktor byl vděčný, že se Hood nabídl, že kočku sundá, a dokonce pro ni pomohl vykopat malý hrob, těsně vedle řady bílých březových kmenů.

Když vcházeli do domu, zeptal se Viktor, zdali by snad nevěděli o někom, kdo by jim mohl zajistit bezpečnostní službu.

Dali mu jména několika místních agentur.

"Když už jsme u jmen," prohlásil seržant Cerullo, "máte nějaké tušení, kdo by chtěl tohle udělat vaší kočce?"

"Napadají mě dva lidé," řekl Viktor. "Sharon Carverová a William Hurst." Cerullo si pečlivě zapsal jména. O Gephardtovi ani o Ronaldu Beekmanovi se Viktor nezmínil. Připadalo mu velmi nepravděpodobné, že by se Ronald takto angažoval.

Jakmile vyprovodil policisty, zavolal oběma doporučeným firmám. Zjevně již bylo po úředních hodinách; mohl jim jen nechat zprávu na záznamníku. Sdělil jim tedy své jméno a číslo do zaměstnání.

"Chci, abychom si oba společně pohovořili s VJ," řekla Marsha.

Z tónu jejího hlasu jasně vycítil, že se z toho nelze nijak vykroutit. Přikývl tedy na souhlas a následoval ji vzhůru po zadním schodišti. Dveře pokoje VJ byly pootevřené, a tak vstoupili dovnitř bez zaklepání.

VJ zavřel desky jednoho ze svých alb se známkami a vsunul je mezi ostatní na regál nad svým pracovním stolem.

Marsha pohledem studovala svého syna. Díval se na ni a na Viktora s očekáváním, téměř provinile, jako by ho přistihli při nějaké nemravnosti. Ale zábavu se známkami tak šlo stěží označit.

"Chtěli bychom si s tebou promluvit," začala Marsha.

"Fajn," souhlasil VJ. "A o čem?"

Marsha před sebou náhle spatřila bezbranné desetileté dítě. Musela se ovládnout, aby se k němu nenaklonila a neobjala ho. Ale nebyl čas na něžnosti.

"Dnes jsem navštívila tvoji školu a mluvila jsem s jejím ředitelem. A ten mi sdělil, že jsi nosil do školy omluvenky od otce, abys mohl trávit čas v laboratoři Chimery. Je to pravda?"

Z hlediska své profesionální zkušenosti očekávala, že se VJ nejprve bude snažit obvinění popírat, a teprve pak, když mu nic jiného nezbude, začne svůj poklesek všelijak vysvětlovat. Ale VJ to neučinil.

"Ano, to je pravda," prohlásil prostě. "Je mi líto toho úmyslného podvodu. Omlouvám se za komplikace, které jsem vám tím snad způsobil. Rozhodně jsem nic takového neměl v úmyslu."

Na okamžik se Marsha cítila, jako by jí někdo vzal vítr z plachet. Jak raději by dala přednost standardnímu postupu, dětinskému zapírání viny. Ale i v tomto bodě se VJ odlišoval od běžné normy. Pohlédla na Viktora v očekávání jeho reakce. Ten jen pokrčil obočí, ale neříkal nic.

"Mou jedinou omluvou je, že dobře prospívám ve škole," pokračoval VJ. "Považoval jsem to za svou hlavní odpovědnost."

"Škola by pro tebe měla představovat výzvu," prohlásil Viktor předpokládaje, že Marsha není mocna slov, šokována naprostou vyrovnaností a sebejistotou VJ. "Pokud je pro tebe škola příliš snadná, měl bys postoupit do vyššího ročníku. Nakonec existují případy, kdy byly děti v tvém věku zapsány na univerzitu, nebo ji dokonce již absolvovaly."

"Děti mají rády, když se s nimi jedná jako s pouťovými atrakcemi nebo zázraky přírody," odpověděl VJ. "Mimoto mě už nezajímá další nadstavba. Naučil jsem se toho v laboratoři spoustu, daleko víc než ve škole. Chci se stát badatelem a vědcem."

"Proč jsi za mnou nepřišel, abychom si o tom všem pohovořili?"

"Myslel jsem si, že takhle to bude nejjednodušší. Bál jsem se, že když se tě zeptám, zdali mohu strávit víc času v laboratoři, bude tvá odpověď znít ne."

"Pocit, že víš, jak by debata dopadla, ti přesto neměl zabránit v hovoru se mnou," uzavřel Viktor.

VJ přikývl.

Viktor pohlédl na Marshu, aby zjistil, jestli k tomu sama nechce ještě něco dodat. Ta si však zamyšleně skousla rty a hleděla do země. Vytušila, že ji Viktor sleduje a pohlédla na něj také. Viktor pokrčil rameny. Ona udělala totéž.

"Dobrá, ještě si o tom pohovoříme," řekl Viktor. Pak oba opustili pokoj VJ a sešli dolů.

"No," pronesl Viktor, "alespoň nelhal."

"Nedokážu se přes to přenést," přiznala Marsha. "Byla jsem si jistá, že se bude snažit to zapřít." Uchopila svoji sklenku s vínem, dolila ji a posadila se do jedné z židlí u kuchyňského stolu. "U něj se dá těžko předvídat, jak se zachová."

"Není to snad dobré znamení, že nelhal?" zeptal se Viktor a opřel se o kuchyňský pult.

"Abych řekla pravdu, tak ne," oponovala. "Za podobných okolností to u dítěte jeho věku není vůbec normální. Fajn, tak tedy nelhal, ale ani v nejmenším náznaku se u něj neprojevily nějaké výčitky svědomí. Cožpak sis toho vůbec nevšiml?"

Viktor obrátil oči v sloup.

"Ty opravdu nejsi nikdy spokojená, co? Nezdá se mi, že by to bylo zas tak moc důležité. Na střední škole jsem také občas chodil za školu. Podle mě je jediný rozdíl v tom, že jsem nikdy nebyl přistižen."

"To není to samé," zavrtěla Marsha hlavou. "Tento druh chování je typický pro rebelanství v dospělejším věku. Z toho důvodu jsi to neudělal dřív než na střední škole. Ale VJ je teprve v páté třídě."

"Nemyslím si, že zfalšování několika omluvenek, zvlášť když ve škole dobře prospívá, musí nutně znamenat, že by z něj měl vyrůst kriminálník. Je to fenomenální dítě, proboha. Vynechá školu, aby mohl být v laboratoři. Ty se chováš, jako bychom zjistili, že bere kokain."

"Nedělala bych si takové starosti, kdyby se jednalo jen o tohle. Ale jde tu o celý komplex vlastností, které u našeho syna nejsou v pořádku. Nemohu uvěřit, že nevidíš -"

Zvenku se ozval zvuk, jako by se něco s třeskotem rozbilo, a Marsha se zarazila uprostřed věty.

"A co teď?" řekl Viktor.

"Znělo to, jako by to přišlo od garáže," odpověděla mu Marsha.

Viktor přeběhl do obývacího pokoje a vypnul světlo. Ze záchodu si vzal baterku a přešel k oknu s výhledem do dvora. Marsha ho následovala.

"Vidíš něco?" zeptala se.

"Odsud ne," řekl a vykročil ke dveřím.

"Snad nechceš jít ven?"

"Chci zjistit, co se tam venku děje," prohlásil přes rameno.

"Viktore, nechci, abys šel ven sám."

Nevšímal si její poznámky a plížil se ven. Cítil Marshu v těsné blízkosti za sebou, jak se ho drží za košili. Pak se ozval škrabavý zvuk, přicházející z těsné blízkosti dveří do garáže. Viktor tím směrem namířil baterku a rozsvítil ji.

V jasném světelném kuželu na Viktora s Marshou hleděly dvě kulaté zvířecí oči, a pak zmizely do noci.

"Mýval," řekl Viktor s úlevou.

[9]

Pátek dopoledne

NEŽ dojel do zaměstnání, dokázal se Viktor sám zklidnit natolik, že se jeho vztek, vyvolaný zabitím jejich milované rodinné kočky, poněkud ztlumil a již se držel v rámci společensky přípustné normy. Vzhledem ke vzrůstajícím Marshiným obavám o VJ už rozhodně nemohli potřebovat nějaký další problém jako bylo obtěžování jejich rodiny. Viktorovi bylo jasné, že musí rychle zasáhnout, aby zabránil dalšímu útoku, zejména když se stále stupňovaly. Co bude asi následovat po zabití kočky? Viktor se otřásl, když zvažoval další možnosti.

Dojel na parkoviště a vypnul motor. VJ a Filip, opět pohodlně usazený na zadním sedadle, vystoupili z vozu a zamířili přímo do kantýny. Viktor sledoval, jak se vzdalují, a přemýšlel o tom, zdali se snad Marsha nemýlí, pokud jde o možnosti nějaké nebezpečné duševní odchylky. Večer předtím, když ulehli do postele, se mu svěřila, co jí ředitel Remington sdělil o účasti VJ ve rvačkách. Tohle sdělení šokovalo Viktora daleko víc než jakákoliv jiná informace. Zdálo se mu to v případě VJ tak nepravděpodobné. Nedokázal si představit, že by to snad mohla být pravda. A pokud tomu tak skutečně bylo, nevěděl, co si o tom má myslet. V jistém ohledu byl na VJ pyšný. Copak na tom bylo něco špatného, že se bránil? Dokonce měl pocit, že i sám ředitel Remington projevil do určité míry obdiv pro způsob, jakým se chlapec zachoval.

"Copak má snad někdo patent na tu jedinou existující pravdu?" pronesl Viktor hlasitě, když vystoupil z auta a vyrazil ke vstupním dveřím budovy. Ale nedostal se daleko. Jako by zdánlivě odnikud, objevil se před ním muž oblečený do policejní uniformy.

"Doktor Viktor Frank?" zeptal se ho policista.

"Ano."

Policista mu podával obálku: "Mám tu něco pro vás z šerifovy kanceláře," prohlásil. "Přeji vám pěkný den."

Viktor otevřel obálku a viděl, že je vyzván, aby se osobně vyjádřil k přiložené stížnosti. První stránka začínala slovy "Sharon Carverová versus Viktor Frank a Chimera, Inc."

Dál už Viktor ani nemusel číst. Bylo mu jasné, co drží v rukou. Takže Sharon skutečně rozjela obžalobu s tou svojí sexuální diskriminací. Měl velkou chuť všechny ty papíry rozhodit do větru. Jak stoupal po schodech a vcházel do budovy, začal znovu tiše soptit.

Kanceláře byly dnes jakoby nabité nějakým zvláštním elektrickým nábojem. Všiml si toho, že jej lidé nějak upřeně pozorují, když se přibližuje ke dveřím, a jakmile kolem nich projde, začnou si mezi sebou okamžitě něco šuškat. Jakmile vstoupil do své pracovny a začal si svlékat svrchník, zeptal se Colleen, co se to děje.

"Stal jste se slavný," vysvětlovala. "Ve zprávách říkali, že jste to byl vy, kdo přišel na vraždu Gephardtovy rodiny."

"Tohle jsem přesně potřeboval," zavrčel. Přešel ke svému stolu. Ještě než se posadil, předal Colleen předvolání týkající se Sharon Carverové a přikázal, aby je poslala právnímu oddělení. Pak si konečně sedl.

"Takže co máme jinak za novinky v tomto dobrotivém světě?"

"Spoustu věcí," řekla Colleen a předala mu list papíru. "Toto je předběžná zpráva týkající se Hurstova výzkumu. Jen začali, a už přišli na spoustu nesrovnalostí. Domnívají se, že byste o tom měl okamžitě vědět."

"Jste vždy poslem dobrých zpráv," prohlásil. Rychle přelétl zprávu očima. Vzhledem k Hurstově bouřlivé reakci na jeho rozhodnutí podívat se věcem skutečně na kloub nebyl překvapen, i když nečekal, že podvody vyplují na povrch tak rychle. Rozhodně předpokládal, že Hurst bude v tomto smyslu poněkud delikátnější.

"Co dál?" zeptal se, odkládaje zprávu stranou.

"Na příští středu je naplánována schůze správní rady. Bude se hlasovat o nabídce akcií na burze," podávala mu Colleen poznámku napsanou na nalepovacím štítku, aby si ji mohl okamžitě umístit do svého diáře.

"To je jako být pozván k osobní účasti na ruské ruletě," zašklebil se a vzal si štítek. "A co jiného?"

Colleen prošla svým seznamem a odškrtávala si jeden za druhým spoustu problémů - zpravidla menších, jež však bylo také třeba vyřešit. Dělala si poznámky, podle toho, jak Viktor reagoval. Trvalo jim asi půlhodinu, než všechno probrali.

"Takže teď jsem na řadě já," prohlásil Viktor. "Mám tady nějaké vzkazy od bezpečnostních agentur?"

Colleen zavrtěla hlavou.

"Dobrá, takže to další, co od vás potřebuji, je, abyste si sedla k telefonu a za použití vašeho neodolatelného šarmu zjistila, kde se včera kolem poledne vyskytovali Ronald Beekman, William Hurst a Sharon Carverová."

Collen si udělala poznámku a čekala na další instrukce. Když zjistila, že to bylo všechno, souhlasně přikývla, zároveň se tím pohybem hlavy rozloučila a tiše vyklouzla z Viktorovy pracovny zpět ke svému stolu.

Viktor se začal probírat hromadou papírů ve vnitřní zásuvce svého stolu.

O třicet minut později se Colleen vrátila se svým stenografickým blokem, z něhož mu citovala: "Jak doktor Beekman, tak doktor Hurst byli v Chimeře celý den, ačkoliv doktor Hurst zmizel někam na oběd. V kantýně ho alespoň nikdo nespatřil. Jen nebe nad námi a pak on sám vědí, kam se vytratil. A pokud jde o slečnu Carverovou, zatím jsem nebyla schopna zjistit vůbec nic."

Viktor přikývl a poděkoval jí. Chopil se sám telefonu a zkusil první z bezpečnostních agentur, jež měl na seznamu. Jmenovala se Able Protection. Ozvala se nějaká žena. Požádala ho o chvilku strpení a pak jej přePojila na muže s velmi hlubokým hlasem. Viktor s ním domluvil, že budou jeho dům hlídat od šesti večer do šesti ráno.

Colleen se vrátila s listem papíru a strčila mu ho přímo pod nos: "To je Seznam zařízení, které se Gephardtovi podařilo zašantročit."

Viktor proběhl celý seznam: polypeptidové syntetizátory, scintilační počítače, centrifugy, elektronový mikroskop...

"Elektronový mikroskop!" vykřikl Viktor. "Jak ten mohl k čertu zmizet? Jak jen se mu mohlo podařit dostat celé zařízení ven? To s ním snad přeskočil plot a pak ho hned střelil? Navíc musí být i odbyt na kradený elektronový mikroskop pořádně omezený." Viktor tázavě pohlédl na Colleen. Vybavila se mu dodávka zaparkovaná na příjezdu ke Gephardtovu domu.

"Nemám sebemenší tušení," pokrčila rameny.

"Je to velká ostuda, že se mu to vůbec mohlo tak dlouho dařit. To nepochybně svědčí o našem skvělém účetnictví a perfektním dodržování bezpečnostních předpisů."

V jedenáct třicet byl Viktor konečně schopen vyklouznout zadními dveřmi své kanceláře a zamířil přímo do laboratoře. Ranní administrativní povinnosti ho jen ještě víc nabudily. Ale jakmile vstoupil do své laboratoře, jako by se změnil v jiného člověka. Byla to okamžitá, téměř bezděčná reakce. Výzkum, to byl ten hlavní důvod, proč založil Chimeru, a ne nějaké rozčilující papírování.

Mířil právě ke dveřím do své pracovny, když ho zahlédla jedna z laborantek a hned se k němu rozběhla.

"Hledal vás Robert," oznámila mu. "Měli jsme vám to vyřídit, hned jak vás zahlédneme."

Viktor jí poděkoval a začal se shánět po Robertovi. Našel ho vzadu v jednotce gelové elektroforézy.

"Doktore Franku!" oznamoval mu Robert šťastně. "Dva z vašich vzorků jsou pozitivní."

"Chcete tím snad říci...," zeptal se Viktor opatrně.

"Oba krevní vzorky, které jste mi dal, byly pozitivní na stopová množství cephalocloru."

Viktor ztuhl. Na malý okamžik nebyl s to se ani nadechnout. Když ty vzorky předával Robertovi, rozhodně neočekával pozitivní výsledek. Byla to jen rutina, aby bylo vyšetření kompletní.

"Jste si tím jistý?" vypravil ze sebe konečně s obtížemi.

"Tvrdí to Harry," řekl Robert. "A Harry je absolutně spolehlivý. Neočekával jste to snad?"

"Stěží," konstatoval Viktor. V tom okamžiku již uvažoval o celkovém dosahu tohoto zjištění, pokud to je skutečně pravda. Pak se obrátil k Robertovi a dodal: "Chci, abyste to ještě jednou prověřili."

Bez dalších slov se otočil a vracel se do své pracovny. V jedné ze zásuvek stolu měl malou lahvičku kapslí cephalocloru. Jednu z nich vyjmul a kráčel zpět hlavní místností laboratoře, pak prošel pitevnou do místnosti se zvířaty. Tam si vybral dvě srovnatelné inteligentní krysy, vložil je do samostatné klece a do vody jim přidal obsah ampule. Sledoval ještě chvíli, jak se bílý prášek rozpouští, pak zavěsil nádobku s vodou na bok klece.

Opustil oddělení experimentální a vývojové biologie, přešel dlouhou chodbou a pak vystoupal po schodech jedno patro do oddělení imunologie. Zamířil přímo k Hobbsovi.

"Jak se cítíte, když jste se opět vrátil ke své práci?" zeptal se ho.

"Ještě se nedokážu stoprocentně soustředit," připustil Hobbs, "ale je to mnohem lepší než být doma. Už jsem z toho

začínal šílet. A se Sheilou to bylo podobné."

"Jsme rádi, že vás zase máme zpátky," prohlásil Viktor. "Chtěl jsem se vás ještě jednou zeptat, zdali skutečně nebylo ani trochu možné, že by se váš chlapec mohl dostat k nějakému cephalocloru."

"Absolutně ne," řekl Hobbs. "Proč? Domníváte se snad, že by příčinou edému mohl být cephaloclor?"

"Ne, pokud žádný nedostal," konstatoval Viktor způsobem, kterým dal jasně na srozuměnou, že je případ uzavřen. Opustil pak poněkud z míry vyvedeného Hobbse. Pak se v účtárně ještě jednou zeptal Murraye. Jeho odpověď byla tatáž. Neexistovala možnost, že by některému z dětí byl podán cephaloclor.

Cestou zpátky do své laboratoře se Viktor zastavil v počítačovém centru. Hned při vstupu zahlédl Louise a zeptal se ho na večerní akci."

"Budeme připraveni," prohlásil Louis. "Zástupce telefonní společnosti tady bude kolem šesté, aby měl dost času na přípravu. Teď už to závisí jen na počítačovém pirátovi, aby se přihlásil a zůstal chvilku na lince. Držím mu palce."

"Já také," kývl Viktor. "Budu ve své laboratoři. Ať mě někdo okamžitě informuje, pokud se sem pokusí naťuknout. Hned tady budu."

"Jistě, doktore Franku."

Pak Viktor pokračoval rychle dál do laboratoře a snažil se udržet své myšlenky na uzdě. To se mu podařilo, až když se posadil k pracovnímu stolu. Teprve tam měl v klidu možnost přemýšlet o významu cephalocloru v krevním oběhu těchto dvou nešťastných chlapců. Je jasné, že antibiotikum muselo být do jejich těla nějakým způsobem vpraveno. Vůbec nepochyboval o tom, že právě tak došlo ke spuštění genu NRF, který, poté co byl aktivován, začal podněcovat mozkové buňky, až se začaly dělit. S pevnou lebkou, která není schopna zvětšovat svůj objem, mohl mozek zduřet pouze do jisté míry. Když pak nedošlo k žádnému zásahu, začal otékající mozek tlačit mozkový kmen dolů do míšního kanálu, jak to bylo zjištěno při pitvě obou dětí.

Viktor se zachvěl. Jelikož se ani jedno z mrtvých děcek nemohlo dostat do styku s cephaloclorem nějakou náhodou, a protože se antibiotikum do organismu obou dvou dostalo zjevně ve stejnou dobu, musel Předpokládat, že bylo oběma chlapcům podáno v promyšlené snaze je zabít.

Začal si divoce mnout obličej, pak si prsty pročísl vlasy. Proč by někdo chtěl připravit o život dvě mimořádná, fenomenálně inteligentní děcka? A kdo by to mohl být?

Stěží se dokázal ovládnout. Vstal a začal přecházet po místnosti sem a tam. V mysli se mu neustále vynořovala utkvělá myšlenka, že nějaký pomatený odpůrce vědeckého vývoje náhodou narazil na podrobnosti jeho experimentu s NRF. A ve své pomstychtivé snaze zničit veškeré jeho úsilí ten šílenec zavraždil malého Hobbse a Murraye.

Ale pokud by skutečně platil tento scénář, proč nebyly zlikvidovány i inteligentní krysy? A co VJ? Kromě toho k počítači a laboratořím mělo přístup jen velmi málo lidí. Viktor zauvažoval o počítačovém pirátu, který vymazal jeho soubory. Ale jak by taková osoba získala přístup do laboratoří, nebo dokonce do školky Chimery? Ať již to bylo jakkoliv, Viktorovi bylo jasné, že jediné místo, kde se spolu mohli malý Hobbs s Murrayem setkat, byla právě školka. Takže s cephaloclorem museli oba přijít do styku právě tam!

Najednou si vybavil Hursta a jeho výhružku: Nejste ten bílý rytíř, za jakého se vydáváte. Možná že právě Hurst se dozvěděl všechno o projektu NRF a toto mohl být krutý způsob jeho msty.

Viktor opět začal pochodovat po místnosti. Ale ani ten nápad, že by viníkem byl Hurst, neodpovídal moc dobře faktům. Pokud by se mu on nebo kdokoliv jiný chtěl dostat na kobylku, proč pak nepoužít zdánlivě staromódního vyděračství nebo jednoduše odhalení v tisku? To dávalo daleko větší smysl než zabíjet nevinné děti. Ne, muselo existovat nějaké jiné vysvětlení, něco ještě horšího, méně nápadného.

Viktor se zase posadil ke stolu a vyndal nějaké výsledky posledních laboratorních experimentů a pokusil se pracovat. Ale nedokázal se soustředit. Jeho myšlenky se neustále vracely k projektu NRF. Zvážil-li celou situaci, nevypadalo to pro něj moc dobře. Nemohl se se svým podezřením obrátit na policii, protože by to znamenalo prozrazení projektu NRF. Bylo mu nad slunce jasné, že to nemůže nikdy udělat. Rovnalo by se to odborné sebevraždě, nemluvě o zhroucení jeho rodinného života. Přál si, aby se býval do toho experimentu nikdy nepouštěl.

Opřel se o opěradlo a dal si ruce za hlavu. Chvíli jen tak hleděl do stropu. Tehdy, když došlo k poklesu synovy inteligence, by ho ani náhodou nenapadlo testovat VJ na cephaloclor. Mohlo snad být antibiotikum ukryto v jeho těle od narození, aby se pak nějakým způsobem mezi druhým a čtvrtým rokem věku uvolnilo a začalo působit?

"Ne," pronesl Viktor ke stropu, a zodpověděl si tak vlastní otázku. Neexistoval přece žádný fyziologický proces, který by mohl takový jev vyvolat.

Viktor žasnul nad smrští jednotlivých událostí, které se kolem něj v posledních dnech udaly: Gephardtova vražda, možná cílená likvidace dvou dětí, narozených za přispění genetického inženýrství, stupňující se řada výhružek na adresu jeho osoby a jeho rodiny, podvod a v neposlední řadě defraudace. Je snad možné, že by tyto zdánlivě neslučitelné skutečnosti měly nějakou vzájemnou souvislost, danou jakýmsi neuvěřitelným, strašlivým spiknutím?

Viktor zavrtěl hlavou. Skutečnost, že se všechny ty věci udaly najednou, musí být náhoda. Ale myšlenka, že přesto nějak navzájem souvisí, ho nepřestávala strašit. Znovu pomyslel na VJ. Je snad ohrožen? Jak může zabránit tomu, aby se dostal do styku s cephaloclorem, je-li ve hře jakási zlověstná ruka, která se pokouší ovlivnit právě to?

Zíral nepřítomně před sebe. Myšlenka, že je VJ ohrožen, ho pronásledovala již od středečního odpoledne. Začal uvažovat o tom, zdali pozornost, kterou zatím věnoval Beekmanovi a Hurstovi, byla dostačující. Vstal od stolu a vyrazil ke dveřím. Najednou se mu nelíbila představa VJ potulujícího se jen tak po areálu Chimery.

Začal se po něm shánět v laboratoři, stejně jako ve středu, vyptával se, zdali ho vůbec někdo zahlédl. Ale nikdo neviděl ani jeho, ani Filipa. Viktor opustil budovu s laboratořemi a přešel do kantýny. Bylo právě před obědem a personál jídelny měl napilno. Několik lidí, kteří chtěli mít před ostatními raději náskok, se již do svého oběda pustilo. Viktor šel přímo za manažerem, Curtem Tarkingtonem, který kontroloval ohřívací pult.

"Opět sháním svého syna," oznámil mu.

"Zatím tady nebyl," řekl Curt. "Možná že byste mu měl dát pípátko, abyste se s ním mohl kdykoliv spojit."

"To vůbec není špatný nápad," kývl Viktor. "Pokud by se ukázal, zavolal byste mé sekretářce?"

"Samozřejmě."

Pak Viktor zkontroloval knihovnu, ale tam nebyla živá duše. Vyšel ven a přemýšlel o tom, zda má zajít do fit centra nebo do školky. Místo toho zamířil ke kanceláři bezpečnostní služby u hlavní brány.

Viktor si očistil boty o slaměnou rohož a vstoupil do malé služební místnosti, která byla vybudována mezi vjezdem a výjezdem do areálu firmy Chimera. Jeden muž ovládal závory u bran, druhý seděl u malého stolu. Oba byli oblečeni do hnědých uniforem, které měly na horní části rukávů našité označení symbolizující firmu Chimera. Když Viktor vstoupil, muž u stolu rychle vyskočil.

"Dobré ráno, pane," řekl uctivě hlídač. Na jeho jmenovce si přečetl, že se jmenuje Sheldon Farber.

"Posaďte se," pronesl Viktor přátelským tónem. Sheldon si zase sedl. "Mám otázku týkající se běžného postupu. Když nákladní auto nebo dodávka opouští prostor firmy, nahlíží někdo dovnitř?"

"Jistě," konstatoval Sheldon. "Vždycky."

"A pokud jeho náklad tvoří nějaké zařízení, přesvědčíte se, že tam skutečně patří?"

"Samozřejmě," řekl Sheldon. "Zkontrolujeme pracovní příkaz nebo zatelefonujeme elektronické údržbě. Vždycky to tak děláme."

"A co když je řidičem někdo ze zaměstnanců Chimery?"

"To nehraje roli," prohlásil Sheldon. "Kontrolu provádíme vždy."

"A co když vozidlo řídí někdo z vedení firmy?"

Sheldon chvíli zaváhal, pak pomalu odpověděl: "No, myslím, že pak by to mohlo být jiné."

"Takže pokud odsud někdo odjíždí s dodávkou, a ten někdo je jeden z vedoucích pracovníků firmy, necháte vozidlo projet?"

"No, tím si nejsem jistý," pronesl Sheldon nervózně.

"Od tohoto okamžiku přikazuji, aby se to týkalo všech nákladních aut, dodávek, a podobně vypadajících vozidel, ať již

je řídí kdokoliv. To pochopitelně platí i pro mě osobně. Je to jasné?"

"Jistěže ano, pane."

"Ještě jedna otázka," pokračoval Viktor. "Viděl dnes někdo z vás mého syna?"

"Já ne," prohlásil Sheldon. Pak se obrátil na muže, který obsluhoval závory: "George, zahlédl jsi dnes VJ?"

"Jen když přijel s doktorem Frankem."

Sheldon naznačil vztyčenou rukou, aby Viktor počkal. Zapnul radiový dispečink za stolem, a pak zavolal Halovi.

"Hal dnes dopoledne hlídkoval po areálu," vysvětloval. Praskavý zvuk ohlásil, že je Hal na příjmu. Sheldon se ho zeptal, zdali někde neviděl VJ.

"Zahlédl jsem ho už dřív dopoledne, dole v blízkosti hráze," prohlásil Hal a jeho hlas doprovázel praskot statické elektřiny.

Viktor poděkoval mužům od bezpečnostní služby a opustil jejich služebnu. Podrážděno ho, když si uvědomil, jak je VJ neposlušný. Říkal mu přinejmenším čtyřikrát nebo pětkrát, aby k řece nechodil.

Přitáhl si těsněji laboratorní plášť a pak vyrazil k řece. Zauvažoval o tom, že by se mohl vrátit do kanceláře a vzít si svrchník, ale neudělal to. Přestože teplota oproti předchozímu dni trochu poklesla, ještě stále nebylo tak chladno.

Ačkoliv ráno byla obloha jasná, teď bylo pod mrakem. Vál převážně severovýchodní vítr a byl cítit oceánem. Vysoko nad Viktorem poletovalo několik mořských racků a pronikavě skřehotalo.

Přímo před ním stála věž s replikou Big Benu, na které se zastavil čas na údaji 2:15. Viktor si znovu připomněl, že chce příští středu na schůzi správní rady vystoupit s návrhem na renovaci celé budovy včetně hodin.

Čím více se blížil k řece, tím hlasitější bylo dunění vodních spoust ženoucích se přes přepad hráze.

"VJ!" zakřičel Viktor, když se přiblížil ke břehu, ale jeho hlas se ztratil v hukotu vody. Pokračoval v chůzi podél východní stěny budovy s věžními hodinami, přešel dokonce dřevěný most klenoucí se nad kanálem, který kdysi odváděl vodu od turbíny, a dostal se až k žulou vydlážděnému břehu řeky pod hrází. Hleděl dolů na bílou vodu, jak se svíjela v bláznivých vírech a mířila na východ, směrem k oceánu. Pak se podíval doleva na hráz přetínající řeku. Přepadem v jejím středu se valila voda a její masa tvořila impozantní třpytivý oblouk, zbarvený do smaragdové zeleně. Proud byl tak silný, že Viktor cítil, jak se země chvěje. Bylo to hrozivé svědectví o mocné síle přírody.

Viktor se otočil a ze všech sil zakřičel: "VJ!" Ale vzápětí překvapeně zmlkl, když šokován zjistil, že VJ stojí přímo za ním. Filip byl jenom trochu dál.

"Tak tady jste," prohlásil s úlevou. "Hledal jsem vás úplně všude."

"Jako bych to tušil," řekl VJ. "Co chceš?"

"Chci..." Viktor na chvíli zmlkl. Nebyl si náhle jistý, co vlastně chce. "Co jste dělali?"

"Jen jsme se bavili."

"Moc se mi nelíbí, když se tu takhle potuluješ, a hlavně ne tady u řeky," prohlásil Viktor příkře. "Vlastně si přeji, abys dnes zůstal doma. Firemní řidič vás s Filipem odveze."

"Ale já nechci jet domů," protestoval VJ.

"Později ti to vysvětlím," pokračoval Viktor stejným tónem. "Ale teď opravdu chci, abys jel domů. Je to jen pro tvoje vlastní dobro."

Marsha otevřela dveře své kanceláře, jež vedly na chodbu, a Joyce Hendricksová rychle a nepozorovaně vyklouzla z místnosti. Prozradila Marshe, že ji děsí pocit, že by snad, až bude vycházet z ordinace psychiatra, narazila na někoho, kdo ji zná, a tak jí Marsha vyhověla. Byla si jistá, že se jí časem podaří Joyce přesvědčit, že vyhledání pomoci psychiatra již dávno není žádná společenská ostuda.

Doplnila Joycinu kartu čerstvými poznámkami a oznámila Jean, že odchází na oběd. Ta učinila rukou souhlasné gesto.

Jako obvykle byla totiž připoutána k telefonu.

Marsha měla toho dne poobědvat s doktorkou Valerií Maddoxovou, kolegyní, kterou obdivovala a respektovala, a která měla ordinaci v tomtéž komplexu budov jako Marsha. Ale spíš než kolegyně byly obě přítelkyněmi.

"Máš hlad?" zeptala se Marsha, poté co jí Valerie sama otevřela dveře.

"Přímo umírám hlady." Valerii táhlo na šedesátku a vypadala na svůj věk. Mnoho let kouřila a od úst jí vybíhaly hluboké vrásky připomínající sluneční paprsky na dětské kresbě.

Společně sjely výtahem a přes křižovatku přešly k budově nemocnice. V nemocničním bistru se jim podařilo získat volný stolek v rohu, takže mohly nerušeně hovořit. Obě si objednaly salát s tuňákem.

"Jsem ti vděčná že jsi přijala mé pozvání k obědu," řekla Marsha. "Potřebuji si s tebou promluvit o VJ."

Valerie jí svým úsměvem dodávala odvahu.

"Moc jsi mi tehdy pomohla, když došlo k poklesu jeho inteligence. Znepokojoval mě i později, ale co na to říct? Jsem jeho matka, nebudu předstírat, že když se jedná o něj, dokáži být dostatečně objektivní."

"A v čem je problém?" otázala se Valerie.

"Dokonce si ani nejsem jistá, zda to vůbec problém je. Nepochybně se nejedná o jednu konkrétní záležitost. Podívej se na výsledky tohoto psychologického testu."

Marsha podala Valerii desky s materiály VJ. Valerie si pečlivě prohlédla zprávy z různých testů.

"Nic nevybočuje z normálu," konstatovala. "Zajímavě působí stupnice efektivnosti v MMPI, ale jinak tady není nic, čím by ses měla znepokojovat."

Marsha cítila, že Valerie má pravdu. Pokračovala dál ve výčtu toho, co jí dělá u VJ starosti: záškoláctví, padělané omluvenky, a rvačky, jichž se zúčastnil.

"VJ působí na svůj věk pěkně duchapřítomně a vynalézavě," prohlásila Valerie a tvář plná vrásek se rozzářila úsměvem. "Kolik let už mu vlastně je?"

"Deset. Také mi dělá starosti, že má údajně jen jednoho kamaráda svého věku, chlapce, který se jmenuje Richie Blakemore, a já se s ním ještě ani jednou nesetkala."

"VJ toho chlapce nikdy nepřivede k vám domů?"

"Nikdy."

"Možná by vůbec nebylo od věci popovídat si s paní Blakemoreovou," prohlásila Valerie. "Třeba se od ní dozvíš, jak blízcí přátelé ti dva chlapci vlastně jsou."

"V to doufám."

"Každopádně se ráda na VJ podívám, pokud máš pocit, že bude ochoten spolupracovat," nabídla jí Valerie.

"Určitě bych to moc ocenila," prohlásila Marsha. "Skutečně myslím, že nemám patřičný odstup, abych ho mohla objektivně posoudit. Hrozím se pomyšlení, že se u něj přímo před mýma očima vyvíjí vážná porucha osobnosti."

Marsha se s Valerií rozloučila ve výtahu. Několikrát jí poděkovala za to, že si ji vyslechla a že se nabídla podívat se na VJ. Slíbila, že zavolá Valeriinu sekretářku a domluví s ní nějaký termín.

"Telefonoval Viktor," oznámila jí Jean, jakmile se Marsha objevila ve dveřích. "Musela jsem ho ujistit, že mu okamžitě zavoláš, až se vrátíš."

"Nějaký problém?"

"Nemám ten pocit. Nijak konkrétně se nevyjadřoval, ale nepůsobil podrážděně."

Marsha si vzala poštu, která toho dne došla, přešla do vnitřní části své ordinace a zavřela za sebou dveře. Zběžně

prošla poštu a pak zatelefonovala Viktorovi. Colleen přepojila hovor do laboratoře a ve sluchátku se ozval Viktor.

"Co se děje?" zeptala se. Viktor nemíval často ve zvyku volat během dne.

"Jako obvykle," odpověděl neurčitě.

"Působíš unaveně," poznamenala. Chtěla vlastně říct, že jeho hlas zní nějak podivně. Byl bezbarvý, jako kdyby zrovna absolvoval nějaké emocionální vzplanutí a teď se snažil předstírat, že je naprosto klidný.

"V těchto dnech se stále vyskytují nějaká překvapení," konstatoval bez jakéhokoliv vysvětlování. "Chtěl jsem ti jen oznámit, že VJ a Filip jsou doma."

"Něco se stalo?"

"Ne, nic se nestalo. Ale mám dnes v úmyslu zůstat v práci déle, takže na mě nečekej s večeří a najez se s nimi dříve. Mimochodem, bezpečnostní služba bude hlídat náš dům od šesti večer do šesti ráno."

"Má tvoje dnešní zdržení nějakou souvislost s tím obtěžováním?"

"Možná," odtušil neurčitě. "Vysvětlím ti vše až doma." Zavěsila, ale její ruka dál držela sluchátko. Opět se dostavil ten nepříjemný pocit, že se jí Viktor snaží něco zatajit. Něco, co by měla vědět. Proč se jí nesvěří? Cítila se stále víc a víc osamocená.

V laboratoři se rozhostilo zvláštní tajemné ticho, když v ní Viktor zůstal zcela sám. Tu a tam se ozvaly zvuky různých elektronických přístrojů, ty však jen dokreslovaly tajuplnost tohoto prostředí a jinak zde panoval naprostý klid. V osm třicet byl dávno jedinou osobou v laboratoři. Byl izolován od ostatního světa několikerými zavřenými dveřmi, nedoléhaly sem dokonce ani zvuky pokusných zvířat, pobíhajících sem a tam v klecích nebo dovádějících na kolech, která byla uvnitř klecí rozvěšena.

Viktor se nahýbal nad pásky filmu, na nichž byly tmavší vodorovné proužky. Každý z těch proužků představoval jeden úsek DNA, který odpovídal nějakému specifickému bodu. Viktor porovnával otisk DNA svého syna Davida - který byl získán, když byl David ještě zdráv -s otiskem z jeho rakovinového jaterního nádoru. Udivilo ho, že ty dva nebyly úplně totožné. Viktor nejprve podezíral doktora Shryacka, že mu snad dal chybný vzorek - rakovinový segment nějakého jiného pacienta. Ale to nevysvětlovalo rozsáhlou homologii, shodnost celé skupiny chromozomů obou vzorků. Ať již byly mezi oběma otisky DNA jakékoliv rozdíly, podstatná složka byla totožná.

Nechal oba vzorky projít počítačem, který byl schopný číselně vyjádřit oblasti, jež se shodují a ty, jež se neshodují. Viktor si jasně uvědomil, že se oba vzorky DNA liší pouze v jediné oblasti.

Aby se celá záležitost ještě více zkomplikovala, obsahoval vzorek, který Viktor dal Robertovi, také malé oblasti zcela zdravé jaterní tkáně. Přesně v duchu své pověstné preciznosti udělal Robert velmi pečlivě otisky obou oblastí vzorku. Když Viktor porovnával otisk DNA oné zdravé tkáně s původním Davidovým otiskem DNA, souhlas byl perfektní.

Diagnostikovat rakovinu na bázi dokumentované změny v DNA nebyl právě běžný postup. Viktor si nebyl jistý, zdali má být nadšen možností důležitého vědeckého objevu nebo se bát, že se mu možná podaří přijít na něco, co buď nebude schopný vysvětlit, nebo nebude chtít vědět.

Pak se začal zabývat izolováním té části DNA, která se v tumoru vyskytovala ojediněle, jako jakási rarita. Začne-li s klasickým postupem, bude pro Roberta mnohem snazší ráno práci dokončit.

Prošel hlavní místností laboratoře do pitevny a vstoupil do místnosti se zvířaty. Když rozsvítil světla, začala se vyrušená zvířata v klecích náhle Pohybovat.

Došel ke kleci, do níž umístil dvě pokusné inteligentní krysy, jejichž pitná voda obsahovala jednu ampuli cephalocloru. Ohromilo jej, že jednu Krysu již nalezl mrtvou a druhá byla téměř v komatu.

vyndal mrtvou krysu, odnesl ji do pitevní místnosti a provedl hrubou pitvu. Pak otevřel její lebku, z níž se téměř vyvalil zduřený mozek, jako by byl nafouknutý.

Opatrně vyjmul kousek mozku a připravil ho pro vzorkování příští ráno. Vzápětí zazvonil telefon.

"Doktore Franku, tady je Phil Moscone. Louis Kaspwicz mě požádal, abych vám zatelefonoval a informoval vás, až se ten pirát napojí na počítač."

"Hned tam budu," řekl Viktor. Uložil vzorek krysího mozku, vypnul světla a rychle opustil laboratoř.

Do počítačového centra to byl jen kousek; Viktor tam byl během dvou minut.

Louis mu přišel vstříc: "Vypadá to dobře, jsme na stopě. Ten maník je napojen již asi sedm minut. Jenom doufám, že neprovádí žádnou lumpárnu."

"Můžete mi říct, kde právě je?" zajímal se Viktor.

"Teď zrovna v osobním oddělení," sdělil mu Louis. "Nejprve provedl poměrně velký počet číselných operací a pak se dostal do informací o firemních nákupech. To je podivné."

"Osobní?" opakoval Viktor. Napadlo ho, že ten pirát skutečně nemůže být žádné dítě, ale nějaký ostrostřelec placený konkurencí. Biotechnologie byla oblastí, ve které byla mimořádná konkurence, a téměř každý se snažil porazit giganty, jako byla Chimera. Ale průmyslový tajný agent by se snad chtěl dostat do výzkumných souborů, a ne se napojit na data osobního oddělení.

"Zachytili jsme pozitivní stopu!" oznámil mu s širokým úsměvem člověk vybavený vysílačkou.

Mezi přítomnými zavládla optimistická nálada.

"Fajn," prohlásil lakonicky Louis. "Máme telefonní číslo, teď už potřebujeme jen zjistit jméno."

Člověk s vysílačkou zvedl ruku, pak chvíli poslouchal, načež prohlásil: "Jedná se o číslo, které není v seznamu."

Několik ostatních, kteří již byli připraveni složit své nádobíčko, otráveně zabučelo.

"Znamená to snad, že nejsou schopni zjistit jméno?" zeptal se Viktor.

"Ne," zavrtěl Louis hlavou. "Bude jim to jen trvat o trochu déle."

Viktor se opřel o krytem chráněnou tiskárnu a zkřížil paže.

"Má tady někdo kus papíru?" zvolal náhle muž s vysílačkou, a držel si ji těsně u levého ucha. Jeden z přítomných mu podal čistý blok. Poznamenal na něj jméno, které mu sdělili vysílačkou. "Díky moc, končím a vypínám." Cvrnkl do vypínače, zasunul anténu a pak předal Louisovi popsaný papír.

Louis si přečetl jméno a adresu a zbledl. Aniž by cokoliv řekl, předal informaci Viktorovi. Viktor pohlédl na papír a přečetl si údaje. Nevěřil svým očím, a tak je přečetl ještě jednou. Na papíře bylo napsáno jeho jméno a adresa!

"Má to snad být nějaký vtip?" prohlásil ostře, zvedl hlavu a podíval se na Louise. Pak se upřeně podíval na všechny ostatní. Nikdo neřekl ani slovo.

"Programoval jste váš PC, aby se pravidelně dostával do počítačového systému?" zeptal se Louis a přerušil tak mlčení.

Viktor se na něj znovu podíval a uvědomil si, že se mu před ostatními snaží pomoci vybřednout z nepříjemné situace. Po trapné minutě přikývl: "Jasně, to musí být tím." Snažil se zůstat klidný. Poděkoval všem za jejich úsilí a odešel.

Vyšel ven jako omámený. Ve své kanceláři si oblékl kabát, a pak, stále jako by zbavený smyslů, usedl do vozu. Myšlenka, že někdo používá jeho počítač, aby pronikl do sítě Chimery, byla absurdní. Uvědomoval si, že vždy nechává telefonní číslo počítače a své heslo přilepené zespodu na klávesnici, ale kdo by jí mohl použít? Marsha? VJ? Posluhovačka, která uklízí dům? Muselo dojít k nějakému omylu. Byl snad počítačový pirát natolik rafinovaný, že je dokázal svést ze stopy? O tom Viktor sice pochyboval, ale přesto se rozhodl, že se Louise zeptá, zda by to nebylo možné. Jedině tato varianta mu dávala jakýsi smysl.

Marsha zaslechla Viktorův vůz ještě dřív, než spatřila na příjezdové cestě jeho rozsvícené reflektory. Byla ve své studovně a marně se pokoušela zvládnout spoustu informací v odborných časopisech, které se jí nakupily na stole. Vstala a spatřila, jak světla vozu ozařují siluety bezlistých stromu lemujících příjezdovou cestu. Pak zahlédla Viktorův vůz, který zmizel za domem. V dálce zarachotily automatické dveře garáže.

Marsha se opět posadila na gauč, očalouněný pestře potištěným kartounem s květinovými vzory a oči jí bezcílně bloudily po studovně. Ozdobila ji tapetami bledě pastelového zabarvení, koberec byl nevýrazně růžový a nábytek téměř čistě bílý. V minulosti jí její studovna vždy poskytovala pohodlné útočiště, ale teď se vše změnilo. Zdánlivě nic už ji nedokázalo zbavit jejích rostoucích obav ohledně budoucnosti. Rozhovor s Valerií jí pomohl, ale její úleva měla

naneštěstí jen krátké trvání.

Až sem slyšela televizi v obývacím pokoji, kde VJ a Filip společně sledovali nějaký horor, který si vypůjčili na videokazetě. Občasné výkřiky hrůzy, které doprovázely film, její náladě rozhodně nepřidaly. Zavřela dokonce dveře, ale výkřiky do místnosti pronikaly i nadále.

Zaslechla tupé zadunění doprovázející zabouchnutí zadních dveří domu, pak tlumené hlasy z obývacího pokoje, a konečně zaklepání na její dveře.

Viktor vešel a letmo ji políbil. Vypadal přesně stejně unaveně, jako odpoledne působil jeho hlas v telefonu. Na kořeni nosu se mu začala tvořit již nemizející vráska.

"Všimla sis venku člověka od bezpečnostní agentury?" zeptal se jí.

Přikývla: "Mám teď daleko lepší pocit. Už jsi jedl?"

"Ne, ale nemám vůbec hlad."

"Udělám ti alespoň míchaná vajíčka. Nebo třeba toast," nabídla se.

Udělal odmítavé gesto: "Díky, ale mám pocit, že si nejprve zaplavu a Pak si dám sprchu. Snad mě to osvěží."

"Stalo se něco?"

"O nic víc než obvykle," prohlásil vyhýbavě. Pak odešel a nechal dveře pootevřené. Hrozivá hudba doprovázející horor opět pronikla do místnosti. Marsha se ji snažila nevnímat a soustředit se na čtení, ale pronikavý výkřik ji zvedl z gauče. Pak to vzdala a strčila do dveří, jež se hlučně zabouchly.

O třicet minut později se znovu objevil Viktor. Vypadal mnohem lépe a byl již oblečen do pohodlných domácích šatů.

"Možná bych si teď dal ta vejce," usmál se. Marsha s ním odešla do kuchyně, kde se pustila do práce, zatímco Viktor prostíral stůl. Z obývacího pokoje sem doléhaly příšerné zvuky, při nichž stydla krev v žilách. Marsha požádala Viktora, aby zavřel spojovací dveře.

"Na co se to tam proboha dívají?" zeptal se.

"Absolutní násilí," oznámila Marsha.

Viktor zavrtěl hlavou.

"Děti a ty jejich hororové filmy," reagoval na její poznámku.

Marsha si udělala šálek čaje, a když se Viktor posadil, aby snědl vaječnou omeletu, sedla si proti němu.

"Ráda bych si s tebou o něčem podiskutovala," ozvala se čekajíc, až čaj trochu vychladne.

"Poslouchám."

Řekla Viktorovi o svém obědě s Valerií Maddoxovou i o její nabídce, že VJ sama prohlédne.

"Co tomu říkáš?" zeptala se ho.

Viktor si utřel ústa ubrouskem a pak prohlásil: "Otázky tohoto druhu spadají do oblasti tvých odborných zájmů. Budeš-li se o čemkoliv domnívat, že to může být prospěšné věci, budu s tím jen souhlasit."

"Výborně. Já jsem každopádně přesvědčená, že to prospěšné bude. Teď o tom ale budu muset ještě přesvědčit VJ."

"Mnoho štěstí," poznamenal Viktor.

Pak nastala krátká chvíle mlčení, během níž Viktor dojedl omeletu s toastem. Poté se zeptal: "Používala jsi dnes večer počítač nahoře?"

"Ne, proč se ptáš?"

"Tiskárna byla ještě teplá, když jsem si šel nahoru dát sprchu," řekl Viktor. "A co VJ? Používal ho?"

"To nedokážu říct."

Viktor se zhoupl na své židli dozadu způsobem, který Marshu donutil zaskřípat zuby. Vždycky při tom měla obavu, že se s ním židle překotí a on narazí hlavou na dlaždicovou podlahu.

"Prožil jsem zajímavý večer v počítačovém středisku Chimery," ozval se Viktor a nepřestával se houpat na židli. Pak jí pověděl všechno, co se přihodilo, včetně toho, že stopa počítačového piráta vedla až sem do jejich domu.

Navzdory svému celkovému rozpoložení se Marsha zasmála. Pak se rychle omluvila: "Nezlob se, ale dokážu si to živě představit. Napřed všechen ten zmatek kolem, a pak se najednou objeví tvoje jméno."

"Bohužel to moc legrační nebylo," prohlásil odměřeně. "A mám v úmyslu si o tom všem velmi vážně pohovořit s VJ. Ať už to zní jakkoliv absurdně, mohl to být pouze on, kdo se napíchl na počítačový systém Chimery."

"Bude to taková vážná debata, jakou jsi s ním měl, když jsem přišla na to, že padělal tvé omluvenky, aby se ulil škole?" popíchla ho Marsha.

"To se uvidí," odsekl zjevně dotčený Viktor.

Marsha se k němu nahnula a uchopila ho za ruku, ještě než se stačil zvednout od stolu.

"Jen tě tak zlobím," řekla. "Ve skutečnosti bych si dělala daleko větší starosti, jak ho přitlačit do rohu a přimět k přiznání. Obávám se, že existuje neznámá část jeho osobnosti, které jsme si nevšimli. To je ten hlavní důvod, proč si přeji, aby navštívil Valerii."

Viktor přikývl a pak se uvolnil z jejího sevření. Otevřel spojovací dveře.

"VJ, mohl bys sem na minutku přijít? Chtěl bych si s tebou pohovořit."

Marsha slyšela VJ odmlouvat, ale Viktor trval na svém. Záhy pak zmlkla i zvuková kulisa filmového hororu. VJ se objevil ve dveřích. Pohlédl z Viktora na Marshu. Jeho oči měly ten strnule lesklý výraz, který způsobuje příliš časté sledování televize.

"Sedni si prosím ke stolu," přikázal mu Viktor.

VJ se posadil ke stolu se znuděným výrazem, hned nalevo od Marshy, a bylo patrné, že to činí proti své vůli. Viktor si sedl na druhou stranu stolu proti nim.

Přešel hned k věci: "VJ, používal jsi dnes večer počítač nahoře?"

"Jo," kývl VJ.

Marsha přitom sledovala drze sebejistý pohled, který VJ na Viktora upíral. Viktor zaváhal, pak odvrátil oči stranou, pravděpodobně, aby se dokázal dál soustředit na proud svých úvah. Na chvilku zavládlo naprosté ticho. Pak Viktor pokračoval: "Použil jsi našeho PC, aby ses napojil na počítačový systém Chimery?"

"Ano," řekl VJ, a ani na okamžik nezaváhal.

"A proč?" zeptal se Viktor. Jeho hlas změnil tón a od přímého obviňování přešel do rozpačité polohy. Marsha si vybavila své vlastní rozpaky, když VJ tak rychle a bez zaváhání přiznal své padělání omluvenek.

"Ta mimořádná paměť dělá některé počítačové hry ještě víc vzrušující."

Marsha spatřila, jak Viktor obrací oči v sloup.

"Chceš tím snad říct, že používáš celou tu obrovskou paměť našeho počítače, jen aby sis zahrál Pac-Mana a další hry?"

"Je to to samé, jako když to dělám v laboratoři," pokrčil VJ rameny.

"Snad ano," přikývl Viktor nejistě. "Kdo tě naučil používat modem?"

"Ty sám."

"Na to si nevzpomínám...," začal Viktor, ale pak si tu situaci vybavil. "Jenže to bylo tak před sedmi lety!"

"Možná," řekl VJ. "Ale ta metoda se nezměnila."

"Napojuješ se na počítač Chimery každý pátek večer?" vyptával se Viktor dál.

"Obvykle," odpověděl mu VJ. "Zahraju si pár her, pak nahlížím do různých datových souborů, zpravidla do osobních dat v personálním oddělení a do informací o nákupech v obchodním, někdy nahlédnu i do výzkumných souborů, ale do těch se dá mnohem hůř proniknout."

"Ale proč?" zeptal se Viktor.

"Chci se jen dozvědět pokud možno co nejvíc o firmě. Jednoho dne bych ji chtěl řídit jako ty. Tys mě vždycky podněcoval k tomu, abych používal počítač. Už to nebudu dělat, pokud si to nepřeješ."

"Do budoucna mám pocit, že bys to radši dělat neměl," řekl Viktor.

"Dobře," prohlásil VJ úsečně. "Můžu si zas jít pustit film?"

"Jistě," kývl Viktor.

VJ se pak rychle zvedl od stolu a zmizel ve dveřích. Téměř okamžitě sem z obývacího pokoje znovu dolehl zvukový doprovod k tvrdému hororovému drasťáku Absolutní násilí.

Marsha pohlédla na Viktora a on jen pokrčil rameny. Pak se ozval zvonek u domovních dveří.

"Je mi hrozně moc líto, lidičky, že vás otravujeme tak pozdě," prohlásil seržant Cerullo, poté co Viktor otevřel dveře. "Tohle je seržant Dempsey od policie z Lawrence." Druhý policista se vynořil za Cerullem a dotkl se na pozdrav prsty pravé ruky lemu svého klobouku. Byl to značně pihovatý chlap s výrazně narudlými vlasy.

"Máme pro vás jisté informace a chtěli bychom vám položit pár otázek," řekl Cerullo.

Viktor oba muže pozval dovnitř. Vstoupili a sundali si klobouky.

"Dáte si kávu nebo snad něco jiného?" zeptala se Marsha.

"Ne, děkujeme, madam," prohlásil Cerullo. "Jen vám povíme, proč jsme sem přišli, a hned zas pojedeme. Jak vidíte, udržuje policie z North Andoveru velmi přátelské kontakty s chlapci z Lawrence, protože jsme sousedé a tak vůbec. Každopádně hoši v Lawrence učinili pokrok ve vyšetřování té hromadné vraždy Gephardtovy rodiny, kterou doktor Frank jako první objevil. Našly se tam koncepty výhružek, které byly přišpendleny k vaší mrtvé kočce a omotány kolem té cihly. Mysleli jsme si, že byste o tom možná rádi slyšeli."

"To mi povídejte," prohlásil Viktor s úlevou.

Dempsey si odkašlal, aby si pročistil hrdlo.

"Také jsme balistickou zkouškou zjistili, že zbraně, které byly použity pro zabíjení u Gephardtů, jsou srovnatelné s těmi, z nichž se střílelo v několika přestřelkách mezi znepřátelenými jihoamerickými drogovými gangy. To nám sdělili z Bostonu. A Boston má moc velký zájem zjistit, jaké spojení vede až sem do Lawrence. Mají asi důvod se domnívat, že se tady u nás děje něco moc velkého. Chtěli by od vás konkrétně vědět, jelikož jste byl Gephardtovým zaměstnavatelem, jak byl ten člověk napojen na drogovou mafii. Nemáte snad ve firmě v tom smyslu nějaké tušení nebo alespoň náznak podezření?"

"Absolutně nic takového," řekl Viktor. "Předpokládám, že jste informováni o tom, že Gephardt byl vyšetřován pro defraudaci v naší firmě?"

"Jo. přesně to se k nám doneslo," přikývl Dempsey. "Jste si opravdu jistý, že neexistuje nic dalšího, co byste nám ještě mohl sdělit? V Bostonu jsou přímo žhaví se o tom cokoliv dalšího dozvědět."

"Také si myslíme, že prodával kradené laboratorní zařízení. Vyšetřování začalo těsně před tím, než byl zabit. Ale ať už ho jakkoliv podezírám z těchto druhů kriminality, nikdy by mně nepřišlo na mysl, že by byl zapleten v drogách."

"Kdybyste si na cokoli vzpomněl, ocenili bychom, kdybyste nám okamžitě zatelefonoval. Rozhodně si nepřejeme, aby tady u nás vypukla nějaká drogová válka."

Policisté pak odešli. Viktor zavřel dveře, opřel se o ně zády a pohlédl na Marshu.

"Takže jeden problém by byl definitivně vyřešený," prohlásil. "Alespoň teď víme, odkud pocházelo to vyhrožování, a ještě lepší je, že už to nebude pokračovat."

"Jsem ráda, že nás přišli informovat a že už si alespoň v tomto ohledu nemusíme dělat žádné další starosti," usmála se Marsha. "Možná bychom teď mohli poslat toho člověka od bezpečnostní agentury domů."

"Vyřídím to zítra dopoledne," řekl Viktor. "Jsem si jistý, že by nám to tak jako tak účtovali."

Viktor se náhle posadil, až přitom neúmyslně strhl z Marshi pokrývku. Jeho náhlý a nečekaný pohyb ji probudil. Venku byla černá, neprůhledná tma.

"Co se děje?" zeptala se vyplašeně.

"Nejsem si jistý, mám dojem, že je to zvonek u dveří.

Oba chvíli naslouchali. Jediné, co Marsha slyšela, byl svištící vítr a rytmické dopady dešťových kapek na okna.

Natáhla se přes postel a natočila budík tak, aby viděla na ciferník.

"Je čtvrt na šest," zamumlala. Pak se opět zavrtala do polštáře a přetáhla přes sebe přikrývku. "Jsi si opravdu jistý, že se ti to nezdálo?"

V tu chvíli se u dveří rozezněl zvonek.

"Byl to zvonek," prohlásil Viktor, který se mezitím vydrápal z postele. "Věděl jsem, že se mi to nezdá." Chvatně na sebe hodil župan, ale ve spěchu strčil levou ruku do pravého rukávu. Mezitím Marsha rozsvítila světlo.

"Kdo by to jen mohl být?" zeptala se Marsha. "Že by opět policie?" Viktor si konečně správně oblékl župan a převázal jej páskem. "Hned to zjistíme," řekl a otevřel dveře do haly. Rychle přešel ke schodům a začal sestupovat dolů.

Po chvilce váhání se Marsha postavila na chladnou podlahu a vklouzla do svého županu, pak si obula domácí trepky. Když došla po schodech dolů, zjistila, že v přední části haly stojí muž a žena, otočení čelem k Viktorovi. U jejich nohou vznikaly malé loužičky a obličeje se jim leskly vlhkem. Žena držela v ruce velký sprej. A muž zas držel pevně tuto ženu.

"Marsho!" zavolal Viktor, nespouštěje oči z nových návštěvníků. "Myslím, že bys měla raději zavolat policii."

Marsha došla k Viktorovi a zimomřivě k sobě tiskla župan. Pohlédla na oba příchozí. Muž měl na hlavě kapuci z voskovaného plátna, kterou si teď stáhl dozadu, takže byla vidět jeho hlava. Na sobě měl lyžařskou bundu, která už musela být pěkně dlouho promočená.

"Tohle je pan Peter Norwell," řekl Viktor. "Pracuje pro bezpečnostní agenturu Able Protection."

"Dobrý ráno, madam," pozdravil ji Peter.

"A tohle je Sharon Carverová," oznámil jí Viktor ukazuje na ženu. "Bývalá zaměstnankyně Chimery, která na nás vyrukovala s historkou o sexuálním obtěžování."

"Chystala se pomalovat dveře vaší garáže," vysvětloval Peter. "Nechal jsem ji udělat sprejem jedno krátké stříknutí, abychom na ni měli ještě něco jiného než jen vstup na cizí pozemek."

Marsha se před promočenou a neupravenou cizí ženou cítila poněkud nesvá. Spěchala proto raději k nejbližšímu telefonu a zavolala policii. Službu konající důstojník ji ujistil, že tam o kamžitě posílá hlídku.

Mezitím se celá skupina odebrala do kuchyně, kde Marsha pro všechny připravila čaj. Než si stačili několikrát loknout, rozezněl se znovu domovní zvonek. Viktor šel okamžitě otevřít. Byli to Widdicomb a O'Connor.

"Vy nás lidičky opravdu slušně zaměstnáváte," řekl seržant Widdicomb s úsměvem hned ve dveřích. Vstoupili dovnitř a svlékli si své vlhké pláště.

Peter Norwell přivedl z kuchyně Sharon Carverovou.

"Tak tohle je naše mladá dáma?" prohlásil Widdicomb. Pak odepnul z opasku želízka.

"Přece mi nebudete probůh nasazovat pouta!" vyhrklo z ní.

"Je mi líto, slečno," konstatoval Widdicomb. "To je běžný postup."

Během několika okamžiků bylo vše odbyto. Poté policisté opustili se zatčenou dům.

"Budeme rádi, když si s námi dopijete čaj," řekla Marsha Peterovi, který zůstal stát v předsíni.

"Moc vám děkuju, madam, ale už jsem ho dopil. Dobrou noc." Muž od bezpečnostní agentury pak vyšel ze dveří a pečlivě je za sebou zavřel. Viktor zajistil zástrčku a otočil se do místnosti.

Marsha se na něj zadívala. Ač to bylo neuvěřitelné, usmívala se a nedůvěřivě kroutila hlavou.

"Kdybych to všechno četla v nějaké knize, nikdy bych nevěřila, že se to opravdu může stát," prohlásila.

"Ještěže jsme neodvolali to hlídání," podotkl Viktor. "Pojď, můžeme se ještě pár hodin prospat."

Ale nebylo to tak jednoduché, jak si myslel. O hodinu později byl stále ještě vzhůru a poslouchal skučení bouřky venku. Na okna dopadal v náhlých prudkých poryvech déšť; trhl sebou při každém jeho nárazu. Nedokázal z hlavy zahnat ani myšlenky na výsledky Davidových otisků DNA, ani na přítomnost cephalocloru ve vzorcích krve.

"Marsho," zašeptal zvědavý, zda je také vzhůru. Ale neodpověděla mu. Zašeptal znovu, ale ani podruhé se neozvala. Vyklouzl z postele, opět si oblékl svůj župan a přešel do své studovny v horním patře.

Posadil se k pracovnímu stolu a zapnul počítač. Prostřednictvím modemu se napojil do sítě Chimery, a uvědomil si, jak jednoduché to vlastně je. Přemýšlel o tom, zdali si neudělal kopie souborů DÍTĚ HOBBS a DÍTĚ MURRAY na hard disk svého PC. Aby provedl kontrolu, vyvolal si adresář disku a hledal. Žádné podobné soubory se tam nevyskytovaly. Vlastně byl velmi překvapen, že na disku kromě operačních programů našel tak málo jiných souborů. Právě se chystal, že počítač vypne, když si všiml, že většina paměťi hard disku byla vyčerpána.

Podrbal se na hlavě. To nedávalo smysl, dobře věděl, jak velikou kapacitu disk má. Zvědavě pátral a snažil se najít nějaké vysvětlení pro tuto zjevnou nesrovnalost, ale počítač s ním odmítl spolupracovat. Konečně tu zpropadenou věc rozzlobeně vypnul.

Přemýšlel o tom, zdali si má jít ještě lehnout, ale když se podíval na hodiny, uvědomil si, že může právě tak dobře zůstat vzhůru. Bylo již po sedmé. Místo toho, aby se vrátil do ložnice, zamířil dolů, aby si sám připravil kávu a něco ke snídani.

Cestou po schodech si vzpomněl, že se večer při pohovoru s VJ zapomněl syna zeptat na vymazání souborů DÍTĚ HOBBS A DÍTĚ MURRAY. Nesmí na to zapomenout. Pídit se po souborech byla jedna věc, ale vymazat je bylo něco zcela jiného.

Když došel do kuchyně, vybavil si ještě jednu záležitost, která ho znepokojovala: byla to otázka bezpečnosti VJ, a to zejména v Chimeře. Filip byl dobrý, aby na VJ dával pozor, ale jeho pomoc měla nepochybně své hranice. Viktor se rozhodl, že se znovu spojí s Able Protection, zejména když se tak dobře předvedli dnes v noci při hlídání domu. Obstará pro chlapce zkušenou ochranku. Pravděpodobně to bude drahé, ale klid v duši mu za to stál. Než se mu podaří vyřešit případy úmrtí malého Hobbse a Murraye, bude se cítit mnohem lépe s vědomím, že alespoň VJ je v bezpečí.

Nalil si kávu, a náhle mu došla další věc. Někde v podvědomí ho začala znepokojovat podobnost mezi rakovinou Davida a Janice, a to zejména ve světle výsledků otisků DNA Davidova nádoru. Pevně si umínil, že celou záležitost co nejdůkladněji prověří.

[10]

Sobota dopoledne

KDYŽ Viktor opouštěl dům, bylo venku stále ještě větrno a deštivo. Přešel do garáže a posadil se do svého vozu. Předtím se však stačil nasnídat, vysprchovat, oholit a obléknout, a přesto se v domě nikdo jiný ani nepohnul. Nechal Marshe na kuchyňském stole malý lísteček s oznámením, že bude většinu dne k sehnání v laboratoři, a odjel pryč.

Ale nejel přímo do své laboratoře. Místo toho zamířil na západ a dostal se na dálnici číslo 93 směřující na jih do Bostonu. V Bostonu pak opustil výpadovku Storrow Drive u Charlesovy ulice a výjezdu k Vládnímu centru. Odtud již bylo snadné dojet do areálu Massachusettské všeobecné nemocnice a zaparkovat ve víceposchoďovém parkovišti. O dalších deset minut později se již nacházel na oddělení patologie.

Jelikož byla sobota časně ráno, nikdo z hlavních patologů mu nebyl k dispozici. Viktor se musel spokojit s jejich mladou kolegyní, která působila v nemocnici teprve druhým rokem. Jmenovala se Angela Cironeová.

Viktor jí vysvětlil své přání, že by chtěl získat vzorek tumoru od pacienta, který zde před čtyřmi roky zemřel.

"Obávám se, že to je nemožné," prohlásila Angela. "Tak dlouho tady neuschováváme -"

Viktor ji zdvořile přerušil a informoval ji o zvláštním charakteru onoho tumoru a jeho velmi řídkém výskytu.

"V tom případě by tomu mohlo být jinak," řekla.

Nejobtížnější záležitostí bylo nalézt nemocniční záznamy Janice Fayové, jelikož Viktor neznal datum jejího narození. A data narození byla tou základní metodou, jak nalézt záznamy o pobytu pacienta v nemocnici. Ale vytrvalost posléze přinesla své plody a Angela nakonec našla jak číslo nemocničních záznamů, tak zápis o výsledku patologického vyšetření. Dokonce byla schopna Viktorovi sdělit, že opravdu existuje poměrně velký vzorek její tkáně.

"Ale já osobně vám nemohu nic dát," prohlásila Angela po všem tom úsilí, které ji stálo nalezení vzorku. "Je tu však přítomen jeden z lékařů, kteří k tomu mají pověření. Provádí dnes dopoledne zmrazování tkání. Až s tím bude hotov, uvidíme, bude-li s tím souhlasit."

Ale Viktor jí vysvětlil, že jeho syn zemřel na tentýž vzácný druh rakoviny a že by rád prozkoumal rakovinové buňky Janice Fayové. Když totiž opravdu chtěl, dokázal být k ženám natolik okouzlující, že mu nedokázaly odolat. Během několika málo minut se mu podařilo přemluvit mladou lékařku, aby mu pomohla.

"Kolik toho potřebujete?" zeptala se konečně.

"Jen tenký plátek," usmál se povzbudivě.

"Mám pocit, že to nikoho nebude bolet," prohlásila Angela.

O patnáct minut později již Viktor sjížděl dolů výtahem s další malou nádobkou, ukrytou v papírovém sáčku. Věděl, že mohl počkat na autorizovaného patologa, ale takto se ke své práci dostane přece jen rychleji.

Usedl za volant svého vozu, opustil areál Massachusettské všeobecné nemocnice a zamířil na sever, směrem na Lawrence.

Když dorazil do Chimery, zavolal Able Protection. Ale odpověděl mu pouze hlas na záznamníku - byla přece sobota - a musel se spokojit s tím, že nadiktoval své jméno a telefonní číslo. Poté se začal shánět po Robertovi. Našel ho plně pohrouženého do práce, kterou předešlého večera sám rozjel - separace té sekce DNA Davidova tumoru, která se lišila od jeho normální DNA.

"Určitě mě už začínáte nenávidět," prohlásil Viktor, "ale mám pro vás ještě jeden vzorek." Vyndal kousek tkáně, který před chvílí získal na patologii Massachusettské všeobecné. "Chtěl bych udělat i zde otisk a vyhodnocení DNA."

"Se mnou si nedělejte vůbec žádné starosti," řekl Robert. "Podobný druh činnosti mám v oblibě. Jen si musíte uvědomit, že nechávám stát stranou svoji normální práci."

"To je mi jasné," kývl Viktor. "Momentálně má ale jasnou prioritu tato záležitost."

Vzal si krysí vzorky, které připravil minulého večera, mikroskopické preparáty obarvil a připravil pro pozorování. Zatímco čekal, než uschnou, volali z bezpečnostní agentury Able Protection. Byl to tentýž muž s hlubokým hlasem, s nímž hovořil již předtím.

"Zaprvé bych chtěl pochválit vašeho pana Norwella," řekl Viktor. "Odvedl dnes výbornou práci."

"Vážíme si vašeho uznání," ozvalo se ze sluchátka.

"Zadruhé," pokračoval Viktor, "potřebuji navíc ještě na přechodnou dobu osobní ochranu. Ale bude to vyžadovat velmi speciální osobu. Chtěl bych, aby někdo byl s mým synem, VJ, a to od šesti ráno do šesti večer. A když říkám, že

chci, aby s ním někdo byl, tak tím myslím neustále."

"Nemyslím, že by to měl být problém," prohlásil onen člověk. "Kdy s tím chcete započít?"

"Jakmile mi někoho budete moci poslat," odpověděl Viktor. "Pokud je to možné, již dnešního dopoledne. Můj syn je doma."

"Žádný problém. Mám takového člověka. Jmenuje se Pedro Gonzales a hned ho vyšlu."

Viktor zavěsil a zavolal domů Marshu.

"Jak se ti podařilo ráno vyklouznout z domu, aniž bys mě vzbudil?" zeptala se.

"Už jsem nedokázal po tom všem usnout. Je tam VJ?"

"On i Filip stále ještě spí."

"Právě jsem zařídil pro VJ na celý den ochranku. Ten člověk od bezpečnostní agentury se jmenuje Pedro Gonzales. Bude u vás za chvíli."

"Proč?" zeptala se Marsha, která byla jeho krokem zjevně překvapena.

"Jen abych si byl stoprocentně jistý, že je v bezpečí."

"Ty mi něco tajíš," zbystřila Marsha. "Chci vědět, o co se jedná."

"Je to jen proto, aby byl v bezpečí," opakoval. "Promluvíme si o tom Podrobněji, až budu doma. Slibuji ti to."

Zavěsil. Rozhodně neměl v úmyslu se Marshe svěřovat, přinejmenším pokud šlo o jeho poslední podezření, že malý Hobbs a Murray mohli být promyšleně zabiti. A že by VJ mohl být zabit stejným způsobem, pokud by se někomu podařilo vpravit do jeho organismu cephaloclor. S podobnými myšlenkami, jež se mu honily hlavou, se vrátil ke krysím vzorkům, které již mezitím vyschly a byly připraveny pro mikroskopické pozorování, a začal je studovat v jednom ze světelných mikroskopů. Přesně jak předpokládal, vypadaly velmi podobně jako vzorky dětských mozků. Teď již vůbec nepochyboval o tom, že děti skutečně zemřely díky tomu, že se do jejich krve dostal cephaloclor. Zajímalo ho však, jak se vůbec do jejich krve dostal.

Když vyňal studované vzorky z mikroskopu, vrátil se zpátky na Robertovo pracoviště. Pracovali spolu již tak dlouho, že se k němu mohl klidně připojit a pomáhat mu, aniž by mu Robert musel cokoli říkat.

Marsha si udělala druhý šálek kávy a zůstala sedět u stolu. Chvíli jen tak hleděla do deštivého dne, na těžké mraky táhnoucí se oblohou. Bylo to příjemné nemuset odcházet do ordinace, ačkoliv později ji čekala návštěva pacientů na lůžkovém oddělení. Uvažovala o tom, zdali si má dělat ještě větší starosti, než si dosud dělala, když Viktor zařídil pro VJ ochranku. Každopádně to na ni působilo neblaze a hrozivě. Ale současně to považovala za dobrý nápad. Ale nadále si byla jistá, že existují určité skutečnosti, které před ní Viktor tají.

Ozvěna kroků od schodů oznamovala příchod VJ s Filipem. Pozdravili Marshu, ale daleko víc je zajímal obsah ledničky, odkud si vzali mléko a borůvky, aby je zamíchali do své snídaně z obilných vloček.

"Co máte vy dva dneska v plánu?" zeptala se, když si k ní oba přisedli ke stolu.

"Máme namířeno do laboratoře," prohlásil VJ. "Je tam táta?"

"Ten už tam je," přikývla. "Jak to vypadá s myšlenkou zajet si s Richiem Blakemorem do Bostonu?"

"Nedopadlo to," řekl VJ. Vzal si borůvky a posunul je dál před Filipa.

"To je dost špatné," poznamenala.

"Vždyť je to fuk," mávl VJ rukou.

"O něčem bych si s tebou chtěla pohovořit," začala Marsha. "Včera jsem měla debatu s Valerií Maddoxovou. Pamatuješ si na ni?"

VJ položil lžičku.

"Tohle se mi moc nelíbí. Jistěže si na ni pamatuji. Je to psychiatrička, co má ordinaci o patro výš než ty. Je to ta dáma s ústy, která vypadají, jako by vždy byla připravena někoho líbat."

Filip vybuchl smíchy a všude kolem se rozlétly vločky. Vzápětí si ale uvědomil své nevhodné chování a otřel si ústa, snaže se přitom svůj smích udržet pod kontrolou. Také VJ se hlasitě rozesmál, inspirován sledováním Filipova nechtěného šaškovského výkonu.

"To od tebe nebylo moc hezké," zamračila se Marsha. "Je to skvělá žena, a je velmi talentovaná. Hovořily jsme spolu o tobě."

"To začíná vypadat ještě hůř," řekl VJ.

"Nabídla se, že se na tebe podívá, a já se domnívám, že je to moc dobrá myšlenka. Třeba dvakrát týdně po škole."

"Ale mami!" zakňoural VJ, a jeho obličej se zkrabatil do grimasy krajního znechucení.

"Chci, abys o tom uvažoval," nedala se Marsha. "Znovu si o tom pohovoříme. Je to něco, co by ti mohlo pomoci, až budeš starší."

"Mám příliš práce na takové věcičky," protestoval VJ a vrtěl hlavou.

I sama Marsha se musela jeho komentáři pousmát.

"Ale tak jako tak o tom uvažuj," řekla. "A další věc. Zrovna jsem hovořila s tvým otcem. Neříkal ti něco o tom, že má obavy o tvou bezpečnost?"

"Něco mi naznačil," kývl VJ. "Chtěl, abych se vyhýbal Beekmanovi a Hurstovi. Ale já s těmi pány vůbec nepřijdu do styku."

"Jeho obavy trvají zřejmě dál. Právě mi telefonoval, že najal člověka, který s tebou bude trávit celý den. Jmenuje se Pedro a již je na cestě sem."

"Ale to snad opravdu ne!" protestoval VJ. "Z toho se určitě zblázním!"

Když byla Marsha hotova s návštěvami svých hospitalizovaných pacientů, vjela na dálnici číslo 495 a směřovala na západ k Lowellu. Vyjela z dálnice na třetím výjezdu a pokračovala dál po malých venkovských silničkách. Řídila se přitom poznámkami, které si vypsala na zadní stranu lékařského předpisu. Nakonec se dopracovala až k špatně udržovanému domu ve viktoriánském stylu na ulici Mapleleaf číslo 714. Jeho fasáda měla jednotvárně šedou barvu s bílými okenními rámy a dveřmi. Někdy v minulosti bylo k domu přistaveno ještě další patro. Fayovi žili v přízemí. Marsha zazvonila na zvonek a čekala.

Zavolala předtím z nemocnice, aby byli Fayovi informováni a očekávali ji. Přestože jejich dcera pracovala pro ni a pro Viktora celých jedenáct let, setkala se s nimi Marsha pouze na jejím pohřbu. Janice byla mrtvá již čtyři roky. Marsha měla podivný pocit, když stála na zastřešené verandě domku jejích rodičů, čekajíc až otevřou dveře. Vzhledem k tomu, že Janice důvěrně znala tolik let, dospěla k závěru, že v její rodině musely existovat významně rušivé citové spodní proudy, ale nenapadalo ji, o co by se snad mohlo jednat. Pokud se týkalo tohoto tématu, zůstávala Janice naprosto nesdílná.

"Prosím, pojďte dál," řekla paní Fayová, když otevřela dveře. Byla to Příjemně působící křehká žena s bílými vlasy, tak něco přes šedesát.

Marsha si uvědomila, že se Janicina matka vyhnula přímému pohledu do očí.

Zevnitř vypadal dům mnohem hůř než zvenku. Nábytek byl starý ošuntělý. Obzvlášť nepříjemná byla špína všude kolem. Koše na papír doslova přetékaly prázdnými pivními plechovkami a obaly z jídel od McDonalda. V jednom rohu byly dokonce pavučiny.

"Řeknu Harrymu, že jste tady," promluvila paní Fayová.

Odněkud zezadu doléhal k Marshe zvuk jakéhosi sportovního televizního přenosu. Posadila se, ale až na samý okraj pohovky. Neměla chuť se ničeho dotýkat.

"Dobrá, dobrá," prohlásil někdo nakřáplým hlasem. "Je načase, že nás ta namyšlená doktorka navštívila, co k tomu

mám ještě dodat."

Marsha se ohlédla a spatřila, jak do místnosti vstupuje velký muž s mohutným břichem, který měl na sobě jen nátělník. Šel až přímo k ní a podal jí na pozdrav mozolnatou ruku. Jeho vlasy měly výrazně vojenský sestřih, obličeji dominoval rozložitý, zbytnělý nos s rozšířenými krevními vlásečnicemi.

"Mohu vám nabídnout pivo nebo něco na pití?" zeptal se.

"Ne, děkuji vám," zavrtěla hlavou.

Harry Fay se zabořil do pohodlného ušáku s opěradly.

"Čemu vděčíme za vaši návštěvu?" zeptal se. Krknul a omluvil se.

"Chtěla jsem si promluvit o Janice."

"Probůh, doufám, že vám o mně nenapovídala nějaké lži," reagoval Harry. "Celý svůj život jsem tvrdě pracoval. Přejel jsem s kamiónem celý Státy sem a tam tolikrát, že už bych to nikdy nespočítal."

"Nepochybuji o tom, že to byla tvrdá práce," poznamenala Marsha a na chvíli zapochybovala o tom, zdali sem vůbec měla chodit.

"Na to můžete vzít jed," řekl Harry.

"Zajímalo by mě," začala Marsha, "zdali s vámi Janice někdy hovořila o mých chlapcích, Davidovi a VJ."

"Mockrát," přikývl Harry. "Mám pravdu, Mary?"

Mary přikývla, ale neřekla ani slovo.

"Nezmínila se snad někdy o něčem, co by se v jejich případě nějak vymykalo normálu?" Existovaly konkrétnější otázky, které by jim mohla položit, ale dala přednost tomu nemít při vedení konverzace iniciativu.

"To se ví, že jo," řekl Harry. "Ještě dřív, než se chytla všech těch náboženských nesmyslů, tak nám sdělila, že VJ zabil svého bratra. Dokonce nám pověděla, že se vás pokusila varovat, ale vy jste ji nebrali vážně."

"Janice se mě nikdy nepokusila varovat!" zvolala Marsha, a tváře jí zrudly rozčilením. "A měla bych vám říct, že můj syn David zemřel na rakovinu."

"Tak to je každopádně něco jiného, než co nám vyprávěla Janice," prohlásil Harry. "Tvrdila nám, že to dítě bylo otrávené. Nejprve omámené a pak otrávené jedem."

"To je zjevně absurdní," zareagovala Marsha.

"Co to k čertu znamená?"

Marsha se zhluboka nadechla, aby se trochu uklidnila. Uvědomila si, že vlastně před tímto nepříjemným mužem brání sama sebe a celou svoji rodinu. Věděla, že proto sem nepřijela. "Chci tím říct, že je vyloučena jakákoliv možnost, že by můj syn David mohl být otráven. Zemřel na rakovinu, právě tak jako vaše dcera."

"Vím jen to, co nám bylo řečeno. Je to tak, Mary?"

Mary poslušně přikývla.

"Vlastně," pokračoval Harry, "Janice nám řekla, že jednou byla omámená taky. Řekla nám, že o tom nikomu neřekla ani slovo, protože jí bylo jasné, že by jí stejně nikdo nevěřil. A taky nám řekla, že od toho okamžiku si dávala moc velký pozor na to, co jí."

Marsha chvíli mlčela. Jasně si pamatovala na tuto změnu v chování Janice. Jako by přes jedinou noc se stala velmi vybíravá. Marsha vždycky přemýšlela o tom, co tu změnu způsobilo. Zjevně to tedy byla falešná představa, že se ji někdo snaží omámit nebo otrávit.

"Ale zas tak moc jsme všemu, co nám Janice navyprávěla, nevěřili," připustil Harry. "Něco se jí muselo pomátnout tam vevnitř v hlavě, to když se stala tak posedlá náboženstvím. Dokonce zašla tak daleko, že nám vyprávěla, že váš

chlapec, ten VJ, nebo jak se vlastně jmenuje, byl zlý. Jako kdyby měl něco do činění s ďáblem."

"Mohu vás ubezpečit, že tomu tak není," řekla Marsha. Opět se postavila. Měla už toho dost.

"Každopádně je ale podivné, že váš syn David a naše dcera Janice zemřeli na stejný druh rakoviny," prohlásil Harry. Také se zvedl ze svého pohodlného křesla a postavil se. Jeho obličej tou námahou získal narůžovělý nádech.

"Jednalo se o náhodu," bránila se Marsha tomu nařčení. "Vlastně to tehdy vzbudilo jisté podezření. Vyskytly se obavy, zdali to nemá něco společného s místním prostředím. Náš dům byl důkladně zkontrolován. Mohu vás ubezpečit, že to, co se jim oběma přihodilo, nebylo nic jiného než tragická náhoda."

"Řekl bych, že smůla," namítl Harry.

"Tragická smůla," přikývla Marsha. "Postrádáme Janice právě tak jako našeho syna."

"Janice byla v pořádku," přikývl Harry. "Bylo to moc hodné dítě. Ale často lhala. Nalhala toho spoustu i o mně."

"Nikdy nám o vás nic nepovídala," řekla Marsha. A poté, co si zdvořile na rozloučenou potřásli rukama, odešla.

"Opravdu vás neobtěžuji?" zeptal se ještě jednou Viktor Louise Kaspwicze. Zatelefonoval mu přímo domů, aby se s ním poradil ohledně nesrovnalosti týkající se kapacity hard disku jeho osobního počítače.

"Ani v nejmenším," prohlásil Louis. "Pokud váš hard disk již nemá žádný volný paměťový prostor, znamená to, že existující paměť je zaplněna daty. Jiné vysvětlení neexistuje."

"Ale já jsem se díval do adresáře," trval na svém Viktor. "Jediné, co tam je, jsou soubory operačního systému a další programové soubory."

"Musí tam být víc souborů," tvrdil Louis. "Věřte mi."

"Nechtěl bych vám zkazit sobotní odpoledne, kdyby snad mělo jít o nějakou pitomost," řekl Viktor.

"Podívejte se, doktore Franku," uklidňoval ho Louis, "skutečně mi to nijak nevadí. Vlastně za takového deštivého dne, jako je ten dnešní, jen uvítám výmluvu, abych mohl zmizet z domu."

"Byl bych vám velmi zavázán."

"Jen mi řekněte, jak mám jet, a sejdeme se u vás," poznamenal Louis.

Viktor mu popsal cestu, pak zašel do hlavní laboratoře a řekl Robertovi, že odjíždí, ale že se pravděpodobně ještě vrátí. Zeptal se Roberta, kdy má v úmyslu skončit. Robert mu odpověděl, že jeho žena připravuje večeři na šestou, takže by měl odjet v pět třicet.

Louis již čekal před domem, když Viktor dorazil.

"Promiňte, že jsem vás nechal čekat," omlouval se Viktor a hledal ve svazku klíčů ten správný.

"Nic se neděje," prohlásil Louis s úsměvem. "Vy ale máte nádherný dům," dodal. Na rohožce si pak pečlivě otřel boty.

"Děkuji vám." Viktor odvedl Louise po schodech nahoru ke svému PC značky Wang. "Tak tady ho mám," ukázal. Pak sáhl dozadu a přístroj zapnul.

Louis vrhl na počítač zběžný pohled, položil svůj úzký kufřík na jeho vrchní desku a otevřel ho. Uvnitř, chráněný vrstvou molitanové pěny, se nacházel impozantní soubor perfektně srovnaných elektronických přístrojů.

Louis se posadil před počítač a čekal, až se na obrazovce objeví menu. Rychle zopakoval tytéž kroky, jako toho rána Viktor. Se stejným výsledkem.

"Měl jste pravdu," přiznal. "Na tom disku už moc volného místa není." Sáhl po svém kufříku a trhnutím uvolnil celou sadu přihrádek přímo pod víkem, které se roztáhly jako harmonika. Vytáhl odtud disketu a vsunul ji do disketové mechaniky.

"Naštěstí mám k dispozici takovou moc užitečnou věcičku pro vyhledávání skrytých souborů," prohlásil.

"Co máte na mysli těmi skrytými soubory?" zeptal se ho Viktor.

Louis byl zaměstnán sledováním informací na obrazovce. Odpověděl, aniž by na Viktora pohlédl: "Soubory je možné ukládat, aniž by se objevily v jakémkoli adresáři."

Jakoby zázrakem se na obrazovce začaly objevovat údaje. "Tak tady to máme," usmál se Louis a posunul se stranou, aby Viktor mohl dobře sledovat obrazovku. "Dává vám to nějaký smysl?"

Viktor studoval informace, které se mu nabízely.

"Jo," kývl. "Tady se jedná o smršťování nukleotidových bází molekuly DNA." Obrazovka byla kompletně zaplněna vertikálními sloupci s kombinacemi písmen AT, TA, GC, a CG. "A znamená adenin, T je označení thyminu, G pak je symbol pro guanin a konečně C pro cytosin," vysvětloval Viktor.

Pak Louis přešel na další stránku. Seznam pokračoval. Dál procházel celou řadou stránek. Seznamy byly nekonečné.

"Co vám to říká?" zeptal se Louis pokračuje dál stranu po straně.

"Musí se jednat o molekulu DNA nebo genovou sekvenci," prohlásil Viktor a jeho oči sledovaly seznamy střídavě sem a tam, takže to vypadalo, jako kdyby sledoval stolní tenis.

"Takže jste toho v případě tohoto souboru už viděl dost?" zeptal se Louis.

Viktor přikývl.

Louis vyťukal do klávesnice počítače nějakou informaci. Načež se objevil nějaký další soubor, ale byl velmi podobný tomu prvnímu. "Celý hard disk by také mohl být klidně nacpán podobným materiálem," zatipoval si. "Nevzpomínáte si na to, že byste podobné informace ukládal do paměti?"

"Já jsem je tam nevložil," konstatoval Viktor bez dlouhého uvažování. Byl si vědom toho, že Louis pravděpodobně umírá zvědavostí a touží se ho zeptat, kdo je tam tedy mohl uložit a kdo byla osoba, která se večer předtím napíchla na počítačový systém Chimery. A Viktor mu byl vděčný, že mu žádnou takovou otázku nepoložil.

Následující půlhodinu Louis rychle přecházel od souboru k souboru. Všechny v zásadě vypadaly podobně jako ten první. Vypadalo to jako knihovna molekul DNA. Ale pak se obraz najednou změnil.

"Ale, ale," pronesl Louis a nechal prsty položené na klávesách, jimiž vyvolával z paměti počítače skryté soubory. Na obrazovce se teď objevil soubor s daty z osobního oddělení. Louis rychle prošel pár stránek. "Poznávám to, protože jsem to sám formátoval. Tohle je soubor s kartotékou zaměstnanců Chimery."

Louis pohlédl na Viktora, který neřekl ani slovo. Louis se opět otočil zpátky k počítači a přešel k dalšímu souboru. Týkal se George Gephardta. "Tenhle materiál byl překopírován přímo z hlavního firemního počítače," konstatoval Louis. Jelikož Viktor stále ještě nebyl schopen reagovat, přešel k dalšímu souboru, pak k dalšímu a dalšímu. Vyskytovalo se zde osmnáct různých souborů s osobními daty. Pak se postupně začala objevovat celá řada účetních souborů. "Tohle mi nic neříká," podotkl Louis. Znovu pohlédl na Viktora. "A vám?"

Viktor zakroutil hlavou nechtěje věřit svým očím.

Louis opět obrátil svou pozornost k obrazovce.

"Ať už se to sem dostalo odkudkoliv, představuje to spoustu peněz. Ale je to nepochybně moc chytrý způsob, jak celou věc prezentovat. Zajímalo by mě, jaký program byl použit. Neměl bych nic proti tomu, kdybych od toho mohl mít kopii."

Poté co prošli značný počet stran účetních informací, přešel Louis na další soubor. Jednalo se o podrobné burzovní informace týkající se celé řady malých firem, jež všechny byly majiteli akcií Chimery. Řečeno jinými slovy, představovalo to velkou část akcií Chimery, které nebyly v držení jeJich tří zakladatelů a jejich rodin.

"Co si myslíte, že je tohle?" zeptal se Louis.

"Nemám sebemenší tušení," řekl Viktor. Ale byla tu jedna záležitost, o které měl ukrutně dobré tušení. Že si musí znovu popovídat s VJ
o používání počítače. Pokud informace před ním reprezentovaly skutečná fakta a nešlo jen o součást nějaké velmi důmyslné počítačové hry, pak to má nesmírně vážné důsledky. A navíc zde byla otázka vymazaných souborů DÍTĚ

HOBBS a DÍTĚ MURRAY.

"Teď tady zas máme spoustu těch záležitostí s DNA," oznámil Louis, když se opět celá obrazovka zaplnila seznamem nukleotidových sekvencí. "Chcete, abych v tom pokračoval?"

"Nemyslím, že je to nutné," řekl Viktor. "Domnívám se, že jsem toho už viděl dost. Nevadilo by vám, kdybyste mi zde ponechal disketu, kterou jste použil při vyvolávání těchto souborů? Přinesl bych vám ji v pondělí."

"Vůbec ne. Je to stejně kopie. Klidně si ji nechte, jestli chcete. Originál mám doma."

Viktor pak vyprovodil Louise a v pootevřených dveřích čekal, až nasedne do své dodávky a odjede. Pokývl mu rukou a pak dveře zavřel. Cestou nahoru se ujistil, že VJ není nikde nablízku. Jakmile se octl ve své pracovně, zavolal Marshu do ordinace, ale ozvala se mu jen služba. Nevěděli, kde by mohla být, neboť návštěvy v nemocnici již měla za sebou.

Viktor zavěsil. Pak přišel na myšlenku spojit se s bezpečnostní agenturou Able Protection. Možná že by se mohli spojit se svým člověkem. A Viktor by tak mohl zjistit, kde je VJ.

Ale na telefon reagoval opět jen záznamník. Viktor byl nucen sdělit své jméno a telefonní číslo s požadavkem, aby mu co nejdřív zavolali.

Následující půlhodinu chodil sem a tam po své pracovně v horním patře. Za živého boha si nedokázal představit, o co vlastně všechno v téhle hře jde.

Pak zazvonil telefon a Viktor po něm sáhl. Byl to onen muž z Able Protection. Viktor se ho zeptal, zda by nebylo možné spojit se s člověkem doprovázejícím VJ.

"Všichni naši lidé u sebe nosí operátor," vysvětlil hlas na druhém konci linky.

"Chtěl bych vědět, kde se teď nalézá můj syn," řekl Viktor.

"Hned vám zavolám zpátky." Po těchto slovech muž zavěsil. O pět minut později se telefon rozezněl opět.

"Váš syn je v Chimeře," řekl mu známý hlas. "Pedro je momentálně u brány, v místnosti bezpečnostní služby, pokud byste s ním snad chtěl mluvit."

Viktor mu poděkoval. Položil telefon a šel si dolů pro kabát. O několik okamžiků později zakvílely pneumatiky jeho vozu, jak před domem divoce otáčel.

Po rychlé jízdě Viktor ostře zahnul k vjezdu do areálu Chimery, a těsně před závorou prudce zabrzdil. Nervózně poklepával prsty na volant, čekaje než služba u brány zvedne černobíle pruhovanou závoru. Místo toho vyšel navzdory silnému dešti ze služební místnosti strážný a sehnul se k Viktorovu okénku. Stáhl je, aniž by se nějak snažil skrýt svou nevoli nad tím, že ho někdo zdržuje.

"Dobré odpoledne, doktore Franku!" řekl strážný. Dotkl se přitom lemu své čepice v jakémsi pozdravu. "Pokud hledáte toho člověka od ochranky, tak je u mě na strážnici."

"Máte na mysli člověka od Able Protection?" zeptal se Viktor.

"To nevím," řekl strážný a narovnal se. "Hej, Pedro, jseš od Able Protection?"

Ke dveřím strážnice přistoupil pohledný mladý muž. Jeho vlasy byly černé jako uhel a zdobil ho úzký knírek. Vypadal tak nějak na dvacet.

"Kdo se ptá?"

"Tady tvůj šéf, doktor Frank."

Pedro vyšel ze strážnice přímo k vozu. Podal Viktorovi ruku. "Rád se s vámi setkávám, doktore Franku. Jsem Pedro Gonzales od Able Protection."

Viktor si s ním potřásl rukou. Ale radost z něj neměl.

"Proč nejste s mým synem?" zeptal se úsečně.

"Byl jsem s ním," vysvětloval Pedro, "ale když jsme sem dorazili, řekl mi, že v prostorách Chimery je v bezpečí a že na něj mám čekat ve strážnici."

"Domnívám se, že jste dostal dostatečně jasné pokyny, že se od chlapce nemáte ani hnout," řekl Viktor.

"Ano, pane," odpověděl Pedro, který si uvědomil, že se dopustil chyby. "Již se to nebude opakovat. Váš syn působil velmi přesvědčivým dojmem. Řekl mi, že si to přesně tak sám přejete. Je mi to líto."

"Kde je teď?" zeptal se Viktor.

"To nemohu říct," odpověděl mu Pedro. "Jsou spolu s Filipem někde v areálu firmy. Každopádně odsud neodešli, pokud vás znepokojuje tohle."

"To není to, co mě znepokojuje," řekl úsečně Viktor. "Znepokojuje mě, že jsem si najal Able Protection, aby na něj dohlížela, a neděje se to."

"Rozumím," řekl Pedro.

Viktor pohlédl na strážného: "Není dnes ve službě Sheldon?"

"Haló, Sheldone!" zakřičel strážný.

Sheldon se objevil ve dveřích. Viktor se ho zeptal, nemá-li tušení, kde by VJ mohl být.

"To ne, ale když ráno přijeli, vydali se s Filipem tímhle směrem," ukázal na západ.

"Šli k řece?" zeptal se Viktor.

"Není to vyloučeno," řekl Sheldon. "Ale možná že šli také do kantýny."

"Přejete si, abych šel společně s vámi a pomohl ho najít?" zeptal se Pedro.

Viktor zavrtěl hlavou a zařadil rychlost.

"Vy tady počkejte, dokud ho nenajdu." A pak řekl strážnému, který poslouchal jejich konverzaci: "Bylo by od vás milé, kdybyste mohl laskavě zvednout tu závoru, než ji prorazím."

Strážný vyskočil a běžel dovnitř, aby spustil mechanismus brány. Viktor sešlápl plyn až na podlahu a jeho vůz vystřelil do prostor Chimery. Nezamířil však na svoje soukromé parkoviště, ale pokračoval dál k budově, kde byly umístěny laboratoře, a zaparkoval před vchodem. Byla tam umístěna značka zákaz parkování, ale nevěnoval jí pozornost. Vyhrnul si límec kabátu, rychle vystoupil a běžel ke dveřím.

Robert byl jediný člověk v laboratoři. Měl jako obvykle plné ruce práce, teď se již opět zabýval gelovou elektroforézní jednotkou, kde se oddělovaly zlomky rozštěpené DNA.

"Neviděl jste někde VJ?" zeptal se Viktor a současně si setřepával z kabátu kapky deště.

"Neviděl," promnul si Robert oči hřbetem ruky. "Ale musím vám ukázat něco jiného." Uchopil dva pruhy filmu, které měly tmavé okrajové proužky přesně v zákrytu, a podržel je tak, aby je Viktor mohl uchopit. "Ten druhý vzorek tumoru, který jste mi dal, měl tutéž nezvyklou DNA jako tomu bylo v případě vašeho syna. Ale jednalo se o vzorek od jiné osoby."

"Byla to jeho chůva, která s námi žila ve stejném domě," vysvětloval Viktor. "Jste si pozitivně jistý, že se v obou případech jednalo o totéž?"

"Velmi jistý," přikývl Robert.

"To je šokující," prohlásil Viktor a na chvíli dočista zapomněl, že si chtěl promluvit s VJ.

"Domníval jsem se, že se vám to bude zdát zajímavé," řekl s pýchou Robert. "To je přesně ten druh nálezu, po kterém touží výzkumníci v oblasti rakoviny. Mohl by to být dokonce ten stěžejní průlom, na který medicína čeká."

"Musíte u toho provést sekvencování," žádal Viktor netrpělivě. "Okamžitě."

"Přesně na tom jsem právě pracoval," usmál se Robert. "Dostal jsem celou řadu dalších ukázek pomocí elektroforezní jednotky a pak to nechám zpracovat počítačem."

"Pokud se z toho vyklube retro virus nebo něco v tom smyslu...," začal Viktor, ale větu nedokončil. Bylo to jen další z celé řady neočekávaných zjištění, jež musely být přidány k rozšiřujícímu se seznamu.

"Kdyby se objevil VJ, řekněte mu, že ho moc sháním," požádal. Pak se otočil a opustil laboratoř.

V kantýně šel opět přímo k manažerovi: "Neviděl jste tady někde VJ?"

"Byl tady, aby si dal něco jako dřívější oběd. Doprovázel ho Filip a jeden ze strážných."

"Jeden ze strážných?" divil se Viktor. Byl překvapen, že mu Sheldon nic takového nesdělil. Pak požádal Curta, aby mu zavolal do laboratoře, kdyby se tam objevil VJ. Curt přikývl. V knihovně bylo jen pár lidí. Většina z nich si četla, několik jich nad četbou zjevně usínalo. Knihovnice oznámila Viktorovi, že tam VJ neviděla.

Se stejnou se Viktor potázal ve fit centru a v podnikové školce. S výjimkou kantýny VJ celý den nikdo nespatřil.

Viktor si vzal z vozu deštník a vydal se směrem k řece. Kráčel k severu a dorazil k jejímu korytu zhruba v pomyslné polovině komplexu budov Chimery. Pak zamířil na západ, po žulovém nábřeží. Žádnou z budov, které je lemovaly, zatím firma nerenovovala, skýtaly však ideální možnost pro její další zamýšlené rozšiřování. Viktor dokonce uvažoval o tom, že by sem přemístil svou kancelář. Když už je nucen trávit většinu svého pracovního času vyřizováním nudné administrativní činnosti, měl snad alespoň právo na hezký výhled.

Cestou podél koryta řeky pozoroval její hladinu. V dešti se zdála ještě divočejší než předešlého dne. Díval se proti proudu ke hrázi, ale přes vodní tříšť a mlhu vystupující nad dopadající vodní spousty nedokázal zahlédnout její obrysy.

Jak míjel řadu prázdných budov, uvědomil si, že jsou tu k dispozici stovky zákoutí a úkrytů, kde by se chlapec mohl vyřádit. Musel by to být úplný ráj pro schovávanou a podobné hry. Ale k tomu byla zapotřebí skupina dětí. Ale VJ býval kromě Filipa vždy sám.

Viktor pokračoval v cestě proti proudu řeky, dokud se mu do cesty nepostavila část budovy s věžními hodinami, která přečnívala přes kus přehrady a část nádrže. Aby se dostal dál, musel budovu obejít a vrátit se pak k řece znovu na jejím západním konci. Tam byl však jeho postup zablokován zhruba tři metry širokým odpadním kanálem, který budovu odděloval od vodní nádrže, pak vedl podél ní, až posléze zmizel v tunelu. V těch dávných dobách, kdy vodní energie poháněla celou továrnu, odváděl kanál vodu do podzemí k základům budovy s věžními hodinami. Tam proud vody uvedl do pohybu soustavu obřích lopatkových kol, která pak dodávala mechanickou energii spoustě tkalcovských stavů a šicích strojů a poháněla i věžní hodiny.

Viktor stál na kraji tunelu a zkoumal dno kanálu. Kromě tenkého pramínku tekoucí vody tam byl k vidění jen odpad tvořený převážně rozbitými láhvemi a prázdnými plechovkami od piva. Viktor pozoroval místo, kde se kanál spojoval s říčním proudem. Vodní tok kdysi regulovala těžká železná vrata. Ta byla nyní celá zrezavělá. Viktor se divil, že ještě stále dokáží vzdorovat vodním masám, které do nich neustále narážejí. Vodní hladina dosahovala prakticky až k horní hraně vrat.

Obešel kanál a pokračoval v chůzi západním směrem. Déšť mezitím ustal a tak složil deštník. Záhy dorazil k poslední budově komplexu Chimery. Ta zčásti také přečnívala nad vodní hladinu. Za ní již byla normální městská ulice. Viktor se otočil a zamířil zpět.

Tentokrát na VJ nevolal jako posledně. Jen se rozhlížel kolem a poslouchal. Když dorazil zpátky k budově s věžními hodinami, zamířil k používané části firemního komplexu. Zastavil se v laboratoři a znovu se přeptal Roberta, jestli se tu snad VJ neobjevil. Dostalo se mu však záporné odpovědi.

Nevěděl, co by měl dělat dál, a tak se vrátil do kantýny.

"Ještě se neobjevil," oznámil Curt, dříve než mu stihl položit otázku. "Ani jsem to neočekával," prohlásil Viktor. "Přišel jsem si dát trochu kávy." Byl z té procházky podél řeky nejen mokrý, ale navíc ještě pěkně Promrzlý. Všiml si, že teplota začala po bouřce opět klesat.

Jakmile dopil kávu a pocítil dostatečný příliv tepla, natáhl si opět svůj vlhký kabát, z něhož se kouřilo. Znovu připomněl manažerovi, aby mu zatelefonoval do laboratoře, kdyby se snad VJ ukázal. Pak se vrátil do kanceláře u brány, kde sídlila bezpečnostní stráž. Bylo tam útulné teplo, přestože pro cigaretový dým nebylo téměř vidět. Pedro si na malém gauči v zadní části místnosti vykládal pasiáns. Když se Viktor objevil, zvedl se. Sheldon se také za svým

malým pracovním stolem vztyčil.

"Viděl mezitím někdo mého syna?" zeptal se Viktor úsečně.

"Jsou to necelé dvě minuty, co jsem mluvil s Halem," hlásil Sheldon. "Konkrétně jsem se ho na VJ ptal, ale on ho neviděl celý den."

"Manažer v kantýně mi řekl, že VJ dnes obědval s jedním z vašich hochů," mračil se Viktor. "Jak to, že jste mi to neřekli?"

"Já jsem s VJ neobědval!" prohlásil Sheldon, a tiskl si dlaň na hruď. "A vím, že Hal určitě také ne. Jedli jsme totiž společně. Přinesli jsme si jídlo s sebou. Hej, Frede!"

Fred strčil hlavu do hlavní části služební místnosti. Sheldon se ho zeptal, zdali snad neobědval společně s VJ.

"To si piš, že ne," odpověděl. "Skočil jsem si na oběd mimo."

Sheldon pokrčil rameny. Pak Viktorovi oznámil: "Dnes jsme ve službě pouze my tři."

"Ale manažer mi řekl...," začal Viktor, ale pak zmlkl. Nemělo smysl dohadovat se o tom, kdo snad s VJ obědval a kdo ne. Šlo o to, kde proboha je teď? Viktor začínal být lehce nespokojený, opravdu by rád věděl, kde VJ opravdu vězí. Marshu moc zajímalo, a jeho teď také, co vlastně VJ celou tu dobu v Chimeře dělá, aby se nenudil? Až do tohoto okamžiku se tím vlastně nikdy nezabýval.

Opustil strážnici a šel zpátky do laboratoře. Již ho nenapadalo nic, kde by ještě mohl VJ shánět.

"Právě volal Curt z kantýny," oznámil mu Robert, jakmile se objevil. "VJ se vynořil."

Viktor šel k nejbližšímu telefonu a zavolal kantýnu.

"Právě je tady," řekl mu manažer.

"Je sám?" zeptal se ho Viktor.

"Ne. Je s ním Filip."

"Řekl jste mu, že jsem se po něm sháněl?"

"Ne, neřekl. Dal jste mi jen pokyn, abych vám zavolal. Neříkal jste mi nic o tom, že bych měl něco VJ říkat."

"To je v pořádku," prohlásil Viktor rychle. "Tak mu už nic neříkejte. Okamžitě vyrážím."

Prošel budovou, kde byla kantýna, a rozhodl se použít postranní vchod. Vystoupal tedy do prvního poschodí a vešel do kantýny na úrovni balkónu. Přistoupil k zábradlí, podíval se dolů a spatřil VJ a Filipa, jak se ládují zmrzlinou.

Viktor se držel mimo jejich bezprostřední dohled a tak umožnil VJ a Filipovi, aby si v klidu dojedli svoji svačinku. Trvalo jim pěknou chvíli, než se konečně zvedli. Jak vycházeli ven, sešel Viktor po vnitřním schodišti dolů. Tiskl se přitom ke stěně, aby ho nespatřili. Ještě zaslechl, jak se za nimi při odchodu zabouchly dveře. Zrychlil a dostal se ke dveřím tak, aby stačil zahlédnout, jak se vydali po chodníku přímo na západ.

"Je něco v nepořádku?" zeptal se Curt, který se objevil za ním. "Ne, vůbec nic," zavrtěl Viktor hlavou. Snažil se vypadat, jako by o nic nešlo. Rozhodně si nepřál žádné kancelářské drby a šuškandu. "Chci jen vědět, kam má můj syn namířeno," pokračoval. "Říkal jsem mu nesčetněkrát, aby nechodil do blízkosti řeky, když je tak rozvodněná jako teď. Ale obávám se, že mě vůbec nebere vážně."

"Kluci jsou prostě kluci," pokrčil Curt rameny.

Viktor vyšel z kantýny a v dálce ještě stačil zahlédnout VJ a Filipa, jak hned za budovou, kde byly laboratoře, zahýbají doprava. Jednoznačně měli namířeno k řece. Viktor přešel do klusu a doběhl až k místu, kde VJ a Filip zahnuli doprava. Byli asi padesát metrů před ním. Počkal až těsně u řeky zabočili doleva a zmizeli mu z dohledu. Celou trasu pak proběhl ostrým sprintem.

Když se dostal do místa, kde VJ a Filip zamířili doleva, spatřil že se blíží k budově s věžními hodinami. Sledoval je, jak stoupají po schůdcích vedoucích do opuštěné budovy a vstupují dovnitř vchodem, v němž chyběly dveře.

"Co tam proboha můžou dělat?" zeptal se polohlasně sám sebe. Zamířil k budově a snažil se přitom držet co nejvíc mimo dohled. Konečně stanul ve vchodu. Zastavil se a pozorně naslouchal. Ale jediný zvuk, který se mu podařilo zaslechnout, byl hukot vodopádu.

Opatrně, poněkud vyveden z míry, vstoupil do budovy. Chvíli vyčkal, než se jeho oči přizpůsobily příšeří uvnitř. Jakmile se na ně opět mohl spolehnout, rozhlédl se kolem. Spatřil přesně ten druh nepořádku, jaký očekával uvnitř opuštěné budovy. Podlaha byla poházená sutí a spoustou jiných odpadků.

Přízemí dominovala velká místnost s okny na vodní nádrž. Muselo tomu být již dávno, kdy byla vytlučena poslední skleněná okenní tabule. Nezůstaly tam dokonce ani rámy posuvných oken. Uprostřed místnosti byla halda odpadu svědčící o tom, že tyto prostory pravděpodobně před tím, než Chimera celý areál zakoupila a oplotila jej, obývali bezdomovci. Nad celou tou pochmurnou scénou visel ve vzduchu zápach plesnivějícího dřeva, látky a lepenky.

Viktor obezřetně mířil ke středu místnosti a opět se snažil zaslechnout nějaké podezřelé zvuky, ale hukot padající vody rezonoval vnitřkem budovy snad ještě výrazněji, než tomu bylo venku. Nepodařilo se mu zaslechnout žádné jiné zvuky.

Podél stěny dál od řeky byla celá řada malých místností přístupných z té hlavní. Viktor začal prohlížet jednu po druhé. Všude našel suť a všemožné odpadky. Na obou koncích a uprostřed budovy byly schodišťové šachty vedoucí k dvěma vyšším poschodím. Viktor přešel ke střednímu schodišti a pomalu šplhal vzhůru. V každém poschodí prohledal změť malých místností po obou stranách dlouhé chodby. Také zde našel jen suť, všemožné odpadky a špínu.

Viktor se v rozpacích vrátil do přízemí. Popošel k jednomu z čelních oken a zahleděl se upřeně na řeku, hráz, vodní nádrž a poté na prázdný kanál oddělený od řeky starými zrezavělými vraty.

Najednou si uvědomil, že budova s věžními hodinami byla s ostatními budovami propojena důmyslným systémem tunelů, kterými byla dál rozváděna rotační mechanická energie od pohybujících se lopatkových kol. Bylo jasné, že se VJ ve zdejší budově momentálně nenachází. Viktor si říkal, zdali snad jeho syn náhodou nenarazil na tento tunelový systém a nevnikl do něj.

Náhle ucítil nepříjemné zamrazení. Prudce se otočil. Zdálo se mu, jako by najednou i přes řev vodopádu něco zaslechl, nebo jako by něco cítil ve vzduchu; ale nebyl si jistý, co. Očima rychle prohledával místnost, ale nikdo v ní nebyl, a když se napřímil, aby se pozorně zaposlouchal, slyšel jedině dunění řeky.

Začal přecházet od jedné schodišťové šachty ke druhé a snažil se zjistit, kde je vchod do sklepení budovy. Ale nemohl ho najít. Znovu si vše prohlédl, ale opět bezúspěšně. Žádné schody vedoucí dolů do suterénu se tu nevyskytovaly. Přistoupil k okennímu otvoru na jižní straně a díval se, zda z vnějšku budovy neuvidí vchod do sklepení, ale nic takového nespatřil. Neexistoval tam zdánlivě žádný přístup.

Viktor opustil budovu a vrátil se do používané části areálu, aby navštívil kancelář správy budov a pozemků. Použil svého univerzálního klíče, vstoupil dovnitř a rozsvítil světla. Přešel hned do archívu a z velké kovové skříně vytáhl stavební plány všech budov na pozemku společnosti. Na celkovém územním plánu si našel číslo budovy s věžními hodinami a podle něj vyhledal její podrobné stavební výkresy.

První výkres se týkal právě sklepení. Bylo na něm zakresleno, kudy do budovy vstupoval vodní tunel. Sklepením pak voda proudila dál pevně bedněným korytem a roztáčela složitou soustavu lopatkových kol, umístěných jak horizontálně, tak vertikálně. Vlastní sklepení bylo rozčleněno na centrální halu se všemi lopatkovými koly a celou řadu postranních místností. Vlastní tunelový systém vycházel z jedné z postranních místností na východním konci budovy.

Viktor si pak prohlédl plán přízemí. Našel na něm snadno schodiště vedoucí dolů do sklepení. Bylo hned napravo od centrální schodišťové šachty. Nedokázal si vůbec představit, jak si ho mohl nevšimnout.

Aby si byl dvojnásob jistý, udělal si kopie výkresu sklepení a přízemí. Zmenšil přitom plány na velikost papíru A4. S nimi se pak vrátil do budovy s věžními hodinami, pevně rozhodnut sklepení propátrat.

Propracoval se sutí, která byla všude na podlaze, až k centrální šachtě schodiště. Postavil se čelem k ní a pohleděl napravo. Vytáhl dokonce svoji kopii plánu přízemí a začal ji bedlivě studovat.

Nechápal, co dělá špatně. Žádné schodiště do sklepení prostě neexistovalo. Obešel dokonce šachtu z druhé strany pro případ, že by na plánu byla nějaká chyba. Ale ani na této straně žádné schodiště dolů nevedlo. Přešel zpět k místu, kde plán předpokládal existenci schodiště, a všiml si, že tu nebyla žádná suť, která jinak všude pokrývala podlahu. Přišlo mu to divné, a tak se sehnul a všiml si ještě něčeho jiného: fošny, které všude tvořily podlahu, zde byly silnější. A dřevo bylo zjevně novější.

Viktor sebou trhl při zvuku, který se ozval za ním. Rychle se otočil, ale zdánlivě tam nic nebylo. Přesto však měl pocit, že tam v pološeru někdo je. A dost blízko u něj. Vyděsilo ho to. Pokusil se zrakem propátrat okolní prostor. Ale zezadu opět zaslechl nebo spíš vytušil další zvuk, nebo snad pouhou vibraci. Již o tom nešlo pochybovat: jednalo se o tlumené kroky. Viktor se znovu otočil, ale bylo již pozdě. Podařilo se mu jen zahlédnout siluetu postavy, která zdvihá nad hlavu jakýsi předmět. Zvedl ruce na svou obranu, ale úder byl příliš prudký. Jeho myšlenky se propadly do tmavé, bezedné hlubiny bezvědomí.

Marsha vyjela z Lowellu a zastavila u malého obchůdku přímo u silnice. Z telefonního automatu zavolala Blakemoreovým. Měla poněkud trapný pocit, ale přesto se jí podařilo získat pozvání na krátkou návštěvu. Trvalo jí to zhruba půl hodiny, než dojela k jejich domu číslo 479 v ulici Plum Island ve West Boxfordu.

Když usedala do vozu, byla ráda, že přestalo pršet. Ale když teď otevřela dvířka, přála by si mít na sobě jeden ze svých teplých kabátů. Teplota výrazně poklesla.

Dům Blakemoreových byl na první pohled útulný a připomínal stavby, které lze ještě tu a tam spatřit na pobřeží Nové Anglie. Okna měla svislé příčle a byla natřená na bílo. Nad přístupem k domu se do oblouku klenula zeleně natřená dřevěná mříž porostlá popínavými rostlinami. Marsha vystoupila po několika schodech a zazvonila.

Paní Blakemoreová otevřela dveře. Byla to podsaditá žena, zhruba v Marshině věku, s krátkými, na koncích naondulovanými vlasy.

"Jen pojďte dál," řekla a zvědavě si Marshu prohlížela. "Jsem Edith Blakemoreová."

Marsha měla pocit, že si ji žena prohlíží, jako by snad na jejím zevnějšku bylo něco nevhodného, jako třeba černý zbytek ovoce, které právě snědla, jenž jí ulpěl vpředu mezi zuby. Přejela si je pro jistotu jazykem, aby zbyteček případně odstranila.

Vnitřek domu ji okouzlil stejně jako pohled zvenčí. Byl vybaven starožitný americkým nábytkem, včetně pohovek čalouněných pestře potištěným kartounem a křesel s velkými opěradly. Na podlaze ze širokých a hladkých borovicových fošen ležely měkké houně tvořené jemnými ústřižky látky.

"Mohu vám pomoci s pláštěm?" zeptala se zdvořile Edith a pověsila kabát na věšák. "Dáte si kávu nebo čaj?"

"Čajem bych opravdu nepohrdla," usmála se Marsha. Pak následovala Edith do obývacího pokoje.

Pan Blakemore, který seděl u krbu zahloubán do novin, se postavil, Jakmile Marsha vstoupila do místnosti.

"Jsem Carl Blakemore," představil se a podával jí na uvítanou ruku. Byl to robustně stavěný muž s hrubou pletí a tmavými rysy obličeje.

Marsha mu potřásla rukou.

"Posaďte se, a buďte tu jako doma," prohlásil Carl a ukázal na pohodlný gauč. Když se Marsha posadila, vrátil se ke svému vlastnímu křeslu a odložil noviny na podlahu hned vedle. Příjemně se na ni usmál. Edith mezitím zmizela v kuchyni.

"To je ale zvláštní počasí," řekl Carl, ve snaze zahájit konverzaci.

Marsha se nemohla zbavit nepříjemného pocitu, který trval od prvního momentu, kdy na ni Edith pohlédla. Měla pocit jakési škrobenosti nebo něčeho nepřirozeného, ale nemohla přijít na důvod jejich upjatého chování.

Pak vešel do místnosti chlapec. Byl zhruba ve věku VJ, ale větší a robustněji stavěný, s nazrzlými vlasy a tmavě modrýma očima. Působil tvrdošíjně a nebojácně, podoba s jeho otcem byla očividná.

"Zdravím vás," řekl, a podával Marshe zdvořile ruku.

"Takže ty musíš být Richie," usmála se Marsha a potřásla mu rukou. "Jsem matka VJ. Spoustu jsem toho o tobě už slyšela."

Cítila, že jisté přehánění je zde na místě.

"Opravdu?" zeptal se Richie nejistě.

"Ano," přikývla. "A čím víc jsem o tobě slyšela, tím víc jsem se s tebou chtěla osobně setkat. Proč někdy nepřijdeš k

nám? VJ ti určitě řekl, že máme doma vyhřívaný bazén."

"VJ mi nikdy o nějakém bazénu neřekl ani slovo," pronesl Richie. Opřel se ze strany o krb a hleděl na Marshu takovým způsobem, že se cítila ještě nejistěji.

"Nechápu, proč to neudělal," řekla. Pak pohlédla na Carla a usmála se. "Člověk nikdy netuší, co se všechno v hlavách těch dětí odehrává."

"To tedy ne," kývl Carl.

Pak nastalo rozpačité mlčení. Marsha nevěděla, jak dál v debatě pokračovat.

"Mléko nebo citron?" zeptala se Edith, která vstoupila do místnosti a přerušila ticho. Přinesla do obývacího pokoje podnos a položila ho na odkládací stolek.

"Citron," odpověděla Marsha. Vzala si od Edith šálek a držela ho, zatímco jí Edith nalévala čaj. Když byl šálek plný, opět se pohodlně uvelebila na gauči. Pak si uvědomila, že má nalito jen ona sama, a že ji zbývající tři jen upřeně sledují.

"Vy si nikdo nedáte?" zeptala se a stále více si uvědomovala trapnost situace.

"Nechte si chutnat," pronesla Edith.

Marsha si usrkla. Čaj byl ještě vřelý, a tak položila šálek na odkládací stolek. Pak si nervózně odkašlala: "Je mi líto, že jsem vás tímhle způsobem přepadla."

"Ale to je v pořádku," řekla Edith. "Je deštivý den, a tak jsme dnes steině měli v úmyslu odpočívat doma."

"Chtěla jsem se s vámi jen na chvilku sejít," začala Marsha vysvětlovat. "Byli jste k VJ tak neuvěřitelně milí, a proto bych se chtěla alespoň trochu revanžovat."

"Co máte přesně na mysli?" zeptala se Edith.

"Alespoň bych chtěla, aby k nám Richie někdy přišel a zůstal tam do druhého dne. Pokud k tomu bude mít chuť, to je samozřejmé. Měl bys něco proti tomu, Richie?"

Richie jen pokrčil rameny.

"Proč byste konkrétně chtěla, aby u vás Richie zůstal do rána?" zeptal se Carl.

"Abych vám oplatila stejnou laskavost, pochopitelně. Vzhledem k tomu, že u vás VJ zůstal tolikrát přes noc, mám pocit, že by bylo jen přirozené, kdyby Richie přišel na nějakou chvíli také k nám."

Carl a Edith si vyměnili rychlé pohledy. Pak promluvila Edith: "Váš syn tady nikdy nezůstal přes noc. Obávám se, že netuším, o čem vůbec hovoříte."

Marsha pohlédla z jednoho na druhého, a její nejistota se ještě zvýšila.

"Copak tu VJ nikdy nepřespal?" zeptala se s výrazem nedůvěry.

"Nikdy," prohlásil Carl.

Pak Marsha pohlédla na Richieho a zeptala se ho: "A co minulou neděli. Cožpak jsi ji netrávil společně s VJ?"

"Ne," řekl Richie a důrazně zavrtěl hlavou.

"Takže tedy, mám pocit, že bych se vám měla omluvit za vyrušování," prohlásila Marsha, zjevně v rozpacích. Pak se postavila. Edith a Carl učinili totéž.

"Domnívali jsme se, že jste si přišla pohovořit o té rvačce," ozval se Carl.

"O jaké rvačce?"

"VJ a náš chlapec spolu měli evidentně nějakou drobnou nesrovnalost," řekl Carl. "Richie pak musel strávit noc v nemocničním ošetření se zlomeným nosem."

"Ale to je mi strašně líto," prohlásila Marsha. "Budu si o tom muset s VJ promluvit."

Co nejrychleji a pokud možno co nejšaramantněji, jak to šlo, opustila dům Blakemoreových. Když nastoupila do vozu, byla bez sebe vzteky. Jistěže si bude muset s VJ pořádně popovídat. Bylo to s ním dokonce ještě horší, než by si kdy pomyslela. Jak jen to všechno mohla přehlédnout? Připadalo jí, jako by její syn vedl zcela izolovaný život, naprosto odlišný od toho, který předstíral. Takovéto chladné, promyšleně vypočítané podvádění bylo až podezřele abnormální! Co se to jen s jejím malým chlapcem děje?

[11]

Sobota odpoledne

VIKTOR postupně nabýval vědomí. Mlhou polobdělého stavu k němu pozvolna doléhaly jakési zamlžené zvuky, které nedokázal identifikovat. Posléze si uvědomil, že se jedná o lidské hlasy. Pak dokonce rozpoznal hlas patřící VJ, plný rozhořčení, který na někoho křičel, že Viktor je jeho vlastní otec.

"Je mi to moc líto." Ta slova byla pronesena se silným španělským přízvukem. "Jak jsem to mohl tušit?"

Viktor pocítil, že s ním někdo zatřásl. Ten náraz mu jasně dal pocítit, že má zraněnou hlavu. Pociťoval závrať. Sáhl si na hlavu a ucítil na čele bouli velikosti golfového míčku.

"Tati?" zavolal na něj VJ.

Viktor zesláble a odevzdaně otevřel oči. Bolest hlavy na okamžik zesílila, ale pak se postupně vytrácela. Díval se vzhůru do ledově chladných modrých očí VJ. Jeho vlastní syn ho držel za ramena. Za VJ byly ještě další obličeje se snědou pletí. Vedle VJ byl obzvlášť tmavý muž s téměř zlověstným a podezřelým výrazem obličeje. Ten pocit ještě zesilovala skutečnost, že měl levé víčko pokleslé a překrývalo mu stále část oka.

Viktor znovu zavřel oči a zatnul zuby, a pak se posadil. Na okamžik se mu zatočila hlava, ale VJ ho podržel. Když závrať pominula, Viktor opět otevřel oči. Znovu si nahmátl velkou bouli na čele a snažil se matně si vybavit, jak k ní vůbec přišel.

"Jsi už opravdu v pořádku, tati?" naléhal na něj VJ.

"Mám ten pocit," řekl Viktor. Prohlížel si cizince. Byli oblečeni do typických uniforem bezpečnostní služby Chimery, ale ani jednoho z nich nepoznával. Za nimi stál Filip a tvářil se přihlouple a bojácně.

Viktor se rozhlédl po místnosti, aby se vůbec dokázal zorientovat. Nejprve měl pocit, že je ve své laboratoři, neboť ho obklopovaly ony důvěrně známé složité vědecké přístroje. Hned napravo si všiml jednoho z nejmodernějších zařízení na trhu: jednotky pro rychlou proteinovou chromatografii.

Ale nebyl ve své laboratoři. Celé to uspořádání místnosti, v níž se teď nacházel, bylo jakousi navzájem neladící kombinací supermoderní techniky a dost primitivního prostředí, které tvořila holá žula a hrubě otesané dřevěné trámy.

"Kde to jsem?" zeptal se Viktor, když si protřel oči.

"Jseš tam, kde se nepředpokládalo, že se ocitneš," sdělil mu VJ.

"Co se mi to přihodilo?" chtěl vědět Viktor a pokusil se postavit.

"Proč si chvilku neodpočineš?" ozval se VJ a bránil mu v pohybu. "Bouchl ses do hlavy."

To je moc mírně řečeno, měl Viktor chuť poznamenat. Ještě jednou sáhl na čelo, přejel prsty onu impozantní bouli a pak se na ně pozorně zadíval, aby zjistil, zda nejsou od krve. Stále ještě byl zmatený, ale hlava mu již začala jasně pracovat. "Co jsi chtěl naznačit tím, že jsem tam, kde se nepředpokládalo, že se ocitnu?" zeptal se, jako by teď najednou zaslechl poznámku VJ poprvé.

"Prostě se nepředpokládalo, že bys měl spatřit tuto mou skrytou laboratoř ještě asi tak zhruba měsíc," prohlásil VJ. "Tedy přinejmenším do té doby, než bychom se přemístili do mých nových podzemních prostor za řekou."

Viktor nechtěl věřit tomu, co slyšel. Náhle měl hlavu úplně čistou. Vybavil si tu temnou postavu, která ho praštila. Pohleděl na usmívající se obličej svého syna a pak začaly jeho oči bloudit po této tak neuvěřitelně nepravděpodobné laboratoři. Připadalo mu, že se mu to snad všechno jenom zdá. Bylo to, jako kdyby učinil krok do jakéhosi

pohádkového světa, kde moderní hmotové spektrometry soupeří o jeho pozornost s ručně otesanou žulou. "Kde přesně jsem?" zeptal se.

"Jsme ve sklepení budovy s věžními hodinami," oznámil mu VJ a poodstoupil. Udělal rukou rozmáchlé gesto a řekl: "Ale změnili jsme trochu dekoraci, aby vše odpovídalo našim potřebám. Co tomu říkáš?"

Viktor polkl a olízl si vyschlé rty. Pohlédl na svého syna zářícího hrdostí. Zároveň si všiml Filipa, jak si nervózně mne ruce. Pak pohlédl na tři muže oblečené do bezpečnostních uniforem strážných Chimery - snědé Jihoameričany s lesklými černými vlasy. Pak jeho pohled znovu přejel místnost s vysokým stropem. Byl to skutečně jeden z nejimpozantnějších pohledů, který se mu vůbec kdy naskytl. Přímo před ním zelo ústí odpadového kanálu. Z jeho spodní hrany stékal pramínek nazelenalé bahnité sedliny a po něm nepravidelně skapávala kondenzovaná vlhkost. Velká část otvoru byla vyplněna jakýmsi provizorním bedněním vytvořeným z těžkých starých trámů a fošen. Mohutný dřevěný žlab, který sloužil pro vedení vody místností, byl demontován a použit jako materiál pro konstrukci bednění, laboratorních lavic a regálů na knihy.

Celá místnost byla dvacet metrů široká a zhruba pětatřicet metrů dlouhá. To největší z původních lopatkových kol stále ještě stálo ve vertikální poloze uprostřed místnosti jako moderní sochařský výtvor. Celá řada laboratorních přístrojů byla vyzvednuta nahoru, jeho obří listy jim sloužily jako nezvyklá opora, a vše pak dohromady tvořilo obrovský magický kruh, který celému prostoru dominoval.

Na obou koncích místnosti bylo několik těžkých dveří obložených nýtovanými ocelovými plechy, stěny tvořila šedá žula a trámový strop podpíraly mohutné stropní nosníky. Na svých původních místech se kromě největšího lopatkového kola nacházela také značná část originálního rozvodného systému tvořeného obřími táhly a soustavami ozubených kol.

Hned za Viktorem stoupalo ke stropu dřevěné schodiště, zaslepené dřevěnými fošnami.

"Takže co, tati?" zeptal se VJ, přestože už předem tušil otcovu reakci. "Tak ven s tím. Co si o tom myslíš?"

Viktor se nejistě postavil. "Tohle je tedy tvoje laboratoř?"

"Přesně tak," přikývl VJ. "Paráda, nemám pravdu?"

Viktor se nejistě dopotácel k syntetizátoru DNA a přejel rukou po jeho horní hraně. Byl to ten nejnovější model, lepší než jednotka, kterou měl ve své vlastní laboratoři.

"Odkud pochází všechno to vybavení?" zeptal se, když jeho pozornost upoutal elektronový mikroskop na druhé straně lopatkového kolesa.

"Dalo by se říct, že je zapůjčené," řekl VJ. Sledoval svého otce a současně láskyplně hleděl na syntetizátor.

Viktor se k němu otočil a studoval výraz jeho obličeje.

"Jedná se o zařízení, které bylo ukradeno z Chimery?"

"Nikdy nebylo ukradeno," odtušil VJ a doprovodil svá slova šelmovským pousmáním. "Řekněme, že jenom pozměnilo svoji trasu a místo určení. Stále náleží Chiméře a nachází se na jejím pozemku. Myslím, že to nelze považovat za krádež, jestliže vybavení neopustilo areál Chimery."

Cestou k dalšímu zařízení, moderní jednotce plynové chromatografie, se Viktor snažil dát se dohromady. Stále ještě ho bolela hlava, zejména při jakémkoli prudkém pohybu, dělalo se mu nevolno a pociťoval závrať. Ale začínal si myslet, že závrať má spíš na svědomí odhalení této laboratoře než úder do hlavy. Tohle bylo něco, co se vymykalo jakékoliv fantazii -byla to zlá noční můra. Jemně se dotkl jednoho ze sloupků chromatografu, aby se ubezpečil, že je to skutečnost. Pak se otočil na VJ, který stál těsně za ním.

"Snad by bylo na místě, abys mi všechno vysvětlil od samého začátku."

"Jistě," kývl VJ. "Ale přejdeme raději do obytné části, je to tam pohodlnější."

VJ prošel kolem velkého lopatkového kolesa a elektronového mikroskopu a zamířil na konec celé místnosti. Když tam došli, otevřel dveře vlevo. Pak udělal gesto směrem ke dveřím napravo: "Tady se nabízí možnost dalších laboratorních prostor. Těch asi nebude nikdy dost."

Cestou Viktor letmým pohledem přes rameno zjistil, že Filip jde dál s nimi, ale chlapi od ochranky jim už nevěnovali

pozornost. Dva z nich se posadili na provizorní lavici z fošen a začali hrát karty.

VJ vedl Viktora do místnosti, která skutečně vypadala jako obytný prostor. Po žulových stěnách byly rozvěšené vlněné pokrývky a přehozy všemožných tvarů a rozměrů, jež přispívaly k teplejší atmosféře. Na podlaze stálo asi deset skládacích lůžek s ložním prádlem. V blízkosti vstupních dveří byl kulatý stůl s šesti pohodlnými manažerskými židlemi. VJ naznačil otci, aby se posadil.

Viktor si přitáhl židli a sedl si. Filip se tiše usadil opodál.

"Dáš si něco k pití? Horkou čokoládu nebo čaj?" hrál si VJ na hostitele. "Máme zde veškeré dostupné domácí pohodlí."

"Myslím, že bys mi raději měl říct, co tohle všechno vůbec znamená," pronesl Viktor tázavě.

VJ přikývl a pak tiše začal: "Dobře víš, že mě už od prvního dne, kdy jsi mě přivedl do Chimery, vždy zajímalo, co se děje ve tvé laboratoři. Problém spočíval v tom, že mě nikdo nenechal na nic sáhnout."

"Jistěže ne," usmál se Viktor. "Byl jsi ještě dítě."

"Necítil jsem se jako dítě," řekl VJ. "Pochopitelně jsem se záhy rozhodl, že pokud mám vůbec něco dokázat, budu potřebovat svoji vlastní laboratoř. Začal jsem v malém, ale muselo se to rozšiřovat, jelikož jsem potřeboval stále víc vybavení."

"Kolik ti bylo, když jsi začal?" zeptal se Viktor.

"Je to tak sedm let, byly mi tři. S Filipovou pomocí šlo všechno neuvěřitelně snadno." Filip se pyšně pousmál. VJ pokračoval ve svém monologu. "Nejprve jsem měl laboratoř v budově hned vedle kantýny. Ale pak se začalo uvažovat o tom, že by měla být renovována, a tak jsme vše přemístili sem. Od té doby to bylo takové moje malé tajemství."

"Celých sedm let?" položil mu Viktor otázku.

VJ přikývl: "Tak nějak."

"Ale proč?" ptal se dál Viktor.

"Mohl jsem se tak pustit do seriózní vědecké práce," odtušil VJ. "Jak jsem tě sledoval a pohyboval se po tvé laboratoři, začaly mě fascinovat neuvěřitelné možnosti biologie. Je to věda budoucnosti. Měl jsem vlastní představy o tom, jak by měl být veden výzkum."

"Ale mohl jsi přece pracovat v mé laboratoři," namítl Viktor.

"To nebylo možné," prohlásil VJ a učinil beznadějné gesto rukou. "Jsem příliš mladý. Nikdo by mě nenechal dělat to, co dělám. Potřeboval jsem pracovat bez jakýchkoli omezení, zaběhlých pravidel, bez nabízejících se pomocných rukou. Já jsem prostě potřeboval svůj vlastní prostor, a musím ti říct, že se to vyplatilo. Překonalo to i ty nejodvážnější sny. Už nejméně rok umírám touhou ti ukázat, na čem pracuji. Budeš z toho určitě vedle."

"Měl jsi nějaké úspěchy?" zeptal se Viktor váhavě, jat náhlou zvědavostí.

"Několik ohromujících, zásadních vědeckých objevů, spíš tak bych to formuloval," prohlásil VJ. "Možná že by ses mohl pokusit hádat."

"To si netroufám."

"Myslím, že bys měl," trval na svém VJ. "Jeden z těch projektů je něco, na čem jsi sám pracoval."

"Pracoval jsem na spoustě věcí," prohlásil Viktor poněkud vyhýbavě. "Tak poslouchej," začal VJ. "Představuji si to tak, že na tebe přejdou zásluhy za jejich objevení, takže Chimera bude mít možnost dát si je všechny patentovat a mít z nich užitek. Nechci, aby kdokoliv věděl, že s tím mám něco společného."

"Něco jako ten plavecký závod?" zeptal se Viktor.

VJ se srdečně zasmál: "Něco podobného, tak nějak bych si to asi představoval. Nemám vůbec v úmyslu k sobě přitahovat pozornost. Prostě nechci, aby byl někdo zvědavý a strkal do všeho nos. Lidé bývají přece tak zvědaví, když se v jejich středu objeví nějaké zázračné dítě. Dávám přednost tomu, aby veškeré uznání patřilo tobě. Chimera bude mít

na všechno patent. Řekněme že vám nabízím výsledky své práce jako komPenzaci za prostor a vybavení."

"Jen mi naznač, čím jsi se zabýval."

"Takže pro začátek, vyřešil jsem záhadu implantace oplodněného vajíčka do dělohy," prohlásil VJ pyšně. "Pokud bude zygota normální, jsem schopen na sto procent zaručit úspěch implantace."

"Ty snad žertuješ!"

"Ani v nejmenším," reagoval na jeho poznámku VJ poněkud rozladěně. "Ukázalo se, že řešení je na jedné straně jednoduché, avšak na druhé komplikovanější, než se dalo očekávat. Spočívá v položení zygoty a povrchových buněk dělohy vedle sebe, což spustí jakousi chemickou komunikaci, kterou by většina lidí pravděpodobně označila za reakci protilátka--antigen. Jedná se o reakci, která uvolňuje polypeptidový cévní růstový faktor, což má za následek implantaci. Podařilo se mi tento faktor izolovat a pomocí techniky rekombinace DNA ho získat dostatečné množství. Jeho vstříknutí zaručuje stoprocentně úspěšnou implantaci zdravého oplodněného vajíčka."

Aby tento moment zdůraznil, vytáhl VJ z kapsy lahvičku a položil ji na stůl před svého otce. "To je pro tebe. Kdo ví, možná za to dostaneš Nobelovu cenu." VJ se srdečně zasmál a Filip se připojil.

Viktor uchopil lahvičku a hleděl na čirou, viskózní tekutinu uvnitř.

"Něco takového musí být testováno," řekl.

"Bylo to testováno," prohlásil VJ. "Zvířata, lidé, je to stále totéž. Stoprocentní úspěch."

Viktor pohlédl na svého syna, pak na Filipa. Filip se váhavě usmíval, čekaje na jeho reakci. Viktor se znovu zadíval na nádobku. Dokázal okamžitě ocenit nejen vědecký význam, ale i ekonomický efekt takového objevu. Byla by to skutečně převratná metoda oplodnění in vitro. S takovou bombou by jejich společnost Fertility zcela ovládla tuto oblast a dosáhla celosvětového uznání.

Viktor se zhluboka nadýchl.

"Jseš si jistý, že to funguje i u lidí?" zeptal se.

"Absolutně," přikývl VJ. "Jak už jsem řekl, proběhlo testování."

"Na kom?" zeptal se Viktor.

"Dobrovolníci, pochopitelně," odtušil VJ. "Ale budeme mít spoustu času, abychom si později pohovořili o podrobnostech."

Dobrovolníci? Viktorovi se zamotala hlava. Cožpak si VJ neuvědomil, že nemůže jen tak lehkovážně experimentovat se skutečnými lidmi? Byly zde zákony, a samozřejmě morální složka celého problému. Ale možnosti, jež se nabízely, představovaly neodolatelné pokušení. A koho by měl Viktor odsuzovat? Nezpůsobil snad on sám zrození mimořádného chlapce, kterého teď měl přímo před sebou?

"Rád bych se znovu podíval do tvé laboratoře," prohlásil a poodjel na židli od stolu.

VJ ho předběhl a otevřel dveře. Viktor se vrátil do hlavní místnosti, kde muži z ochranky stále ještě hráli karty a hlasitě se spolu o něčem španělsky dohadovali.

Chodil pomalu dokola a prohlížel si přístrojové vybavení. Prohlásit, že to na něj udělalo velký dojem, by bylo podcenění pocitů, které se ho v těch okamžicích zmocnily, nadšení, které teď prožíval. Uvědomil si, že bolest hlavy již ustává. Zmocnila se ho radostná euforie. Bylo těžké uvěřit tomu, že tohle všechno je dílem jeho desetiletého syna.

"Kdo všechno ví o tvé laboratoři?" zeptal se, když se zastavil u elektronového mikroskopu a obdivně si ho prohlížel. Přejel rukou po jeho zaobleném povrchu.

"Filip a pár lidí od ochranky," řekl VJ. "A teď i ty."

Viktor na VJ rychle pohlédl. VJ se na něj pousmál.

A najednou se Viktor naplno rozesmál: "Když si pomyslím, že se mi celou tu dobu tohle všechno odehrávalo přímo pod nosem!" Zavrtěl hlavou, stále ještě nemohl uvěřit tomu, co právě prožívá. Pak pokračoval v prohlídce laboratorního

vybavení a dotýkal se některých přístrojů něžně prsty. "A jseš si zcela jistý tím implantačním proteinem?" zeptal se opět, zatímco v duchu už přemýšlel, pod jakým obchodním jménem látku uvést na trh: Conceptol, Fertol...

"Naprosto," prohlásil VJ. "A to se jedná pouze o jeden z mých objevů. Je jich daleko víc. Učinil jsem jisté pokroky v pochopení procesu buněčné diferenciace. Další výzkum v tomto směru bude, jak věřím, symbolizovat novou etapu biologie."

Viktor se zastavil a obrátil se na VJ: "Ví o tomhle něco Marsha?"

"Vůbec nic!"

"Bude konečně šťastná," prohlásil Viktor s úsměvem. "Neustále se trápila tím, že s tebou není něco v pořádku, když nemáš čas hrát si s dětmi tvého věku."

"Měl jsem trochu moc práce, a na skauty se všemi těmi jejich bobříky odvahy a mlčení a podobně mi nezbyl čas."

Viktor se zasmál: "Pokud jde o mě je to v pořádku. A jí se tohle bude také líbit. Musíme jí to říct a přivést ji sem."

"Nejsem přesvědčen o tom, že je to moc dobrý nápad," nesouhlasil s ním VJ.

"Ale je, musíš mi to věřit," přesvědčoval ho Viktor. "Přinese jí to nesmírnou úlevu, a já už nebudu muset poslouchat další psychologické Přednášky o tvém vývoji."

"Ale já nechci, aby o této laboratoři někdo věděl," trval na svém VJ. "Ty sám jsi ji objevil díky neočekávané náhodě. Neměl jsem v plánu ti o ní cokoli sdělit, dokud ji nepřemístím do nových prostor."

"Kde to je?"

"V sousedství. Zavedu tě tam někdy jindy."

"Ale Marshe to říct musíme," trval na svém Viktor. "Nemáš vůbec tušení, co už se kvůli tobě natrápila. Já už si ji pohlídám. Neřekne nikomu ani slovo."

"Je to riziko," řekl VJ. "Nemám zrovna pocit, že bude tak okouzlená mými úspěchy jako ty. Je jiná než my dva. Nesdílí natolik naše nadšení pro vědu."

"Bude u vytržení, až se dozví, že jsi génius. A že jsi vybudoval tuhle laboratoř. Je to něco mimořádného."

"Dobrá, snad tedy...," zvažoval VJ své rozhodnutí.

"Věř mi," přesvědčoval ho Viktor.

"Možná že se v tomto konkrétním bodě budu muset opravdu spolehnout na tvůj lepší úsudek," řekl VJ. "Doufám, že ji znáš lépe než já a že se nemýlíš. Mohla by nám způsobit spoustu nepříjemností."

"Hned jí zavolám."

"Jak ji chceš dostat až sem, aniž by si toho někdo všiml?"

"Je přece sobota odpoledne. V tuto dobu už tu bývá dost málo lidí, a obzvlášť tady u řeky."

"Tak dobrá," prohlásil VJ rezignovaně.

Viktor zamířil ke schodům, téměř utíkal.

"Budu zpátky za půl hodinky. Maximálně za tři čtvrtě," sliboval. Vyběhl několik schodů a pak se zastavil. Uvědomil si, že si už předtím všiml, schody jsou zaslepené těžkými fošnami.

"Je tohle cesta ven?" zeptal se.

"Jen do toho strč," prohlásil VJ. "Má to protizávaží."

Viktor pokračoval dál pomaleji, dokud se rukou nedotkl fošen nad ním. Opatrně na ně zatlačil. K jeho překvapení se ve stropě neuvěřitelně snadno otevřely velké padací dveře. Viktor pohlédl dolů, mrkl na VJ a pak vystoupal po zbývajících

schodech. Když padací dveře opět uvolnil, tiše zapadly na své místo a světlo přicházející zespoda zmizelo.

Viktor pospíchal k vozu a srdce mu bušilo radostnou náladou, která se ho zmocnila. Již léta neprožíval podobné nadšení.

Marsha si po návratu ze dvou rozhodně ne uklidňujících návštěv připravila velký šálek silného čaje. Vzala si jej do své studovny a pokoušela se uklidnit, když venku zaslechla Viktorův vůz, který se náhle vynořil na příjezdové cestě k domu.

Netrvalo dlouho a jeho hlava se objevila ve dveřích. Měl na sobě ještě svrchník.

"Á tady jsi, děvčátko!" zahlaholil.

Děvčátko? pomyslela si překvapeně, tak už mi roky neřekl.

"Pojď sem," zavolala na něj.

Ale Viktor už byl uvnitř. Uchopil ji pevně za ruku a pokusil se ji zvednout z gauče. Marsha reagovala překvapeně a vytrhla se mu.

"Co to provádíš?" zeptala se.

"Musím ti něco ukázat." V jeho očích záhadně zajiskřilo.

"Co tě to posedlo?"

"Dělej!" naléhal na ni a snažil se ji zvednout. "Mám pro tebe překvapení, které se ti bude moc líbit."

"Já zas mám pro tebe překvapení, které se ti líbit nebude," prohlásila pevně. "Posaď se. Musím ti něco moc důležitého sdělit."

"Později. To, co mám pro tebe já, je určitě důležitější."

"O tom bych si tedy dovolila zapochybovat," oponovala. "Zjistila jsem pár dalších znepokojujících skutečností týkajících se VJ."

"No jestli se to právě nehodí," usmál se Viktor zeširoka. "Protože to, co jsem objevil já, ti dá zapomenout na všechny povahové rysy VJ, jimiž ses tak znepokojovala."

Pokoušel se ji násilím vytáhnout z místnosti.

"Viktore!" okřikla ho ostře. Pak se mu opět vytrhla. "Chováš se pošetile, jako malé rozjívené dítě!

"Dneska mi můžeš klidně nadávat, jak chceš, a nebude mi to vadit," zářil Viktor. "Marsho, já vůbec nežertuji - mám pro tebe pár fantastických novinek."

Marsha si dala rozčileně ruce v bok a rozkročila se, aby měla lepší stabilitu.

"VJ nás obelhával nejen pokud šlo o situaci ve škole. Zjistila jsem, že u Blakemoreů nikdy přes noc nezůstal. Nikdy!"

"To mě nepřekvapuje," řekl Viktor a uvažoval, kolik času musel VJ strávit ve své laboratoři, aby dokončil to, co se mu podařilo.

"Takže tebe to nepřekvapuje?" vykřikla Marsha rozhořčeně a rozhodila přitom rukama. "Richie Blakemore a VJ totiž nejsou přátelé. Ve skutečnosti se nedávno dokonce poprali, a VJ při tom chlapci Blakemoreových zlomil nos."

"Dobře, dobře!" přisvědčil Viktor a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně. Chytil Marshu za ramena a zadíval se přímo do jejích vřelých očí. "Uklidni se a poslouchej mě. To, co se ti chystám ukázat, vysvětlí, kde VJ trávil většinu času. Jsi už ve stavu mi uvěřit a doprovodit mě?"

Marshiny oči se zúžily.

"Kam mě chceš vzít?" ptala se podezřívavě.

"Nejprve ven k vozu. Dělej, obleč si kabát."

"Doufám, že víš, co děláš," řekla Marsha, když mu dovolila, aby ji odvedl ze studovny. Přehodila si přes sebe kabát a o pár okamžiků později už seděla v autě a křečovitě se držela přístrojové desky, jak se vůz řítil vpřed. "Musíme jet tak rychle?" zeptala se.

"Nemohu se dočkat, až to na vlastní oči uvidíš," odpověděl Viktor a ostře projel další zatáčku. "Když si pomyslím, jak jsem byl pyšný na svůj tajný úkryt na stromě, který jsem vybudoval, když mi bylo dvanáct!"

Marshu napadlo, jestli snad náhodou není zbavený smyslů. Poslední dobou se začal chovat nějak podivně, ale v podobně euforickém stavu ho snad ještě nikdy nezažila.

Viktor přejel přes hučící Merrimack a zamířil k Chimeře. Bezpečnostní služba ve strážnici se mezitím zřejmě vyměnila, protože Fred již závoru u brány neobsluhoval.

S ohledem na přání VJ, aby celý projekt zůstal naprosto utajen, zaparkoval Viktor na svém obvyklém vyhrazeném místě před administrativní budovou.

"Uděláme si malou procházku," řekl Marshe, když vystoupili z vozu. Bylo již velmi pOZdní odpoledne, když došli až k řece. Dlouhé stíny budov dosahovaly až na cestu. Od řeky stoupalo syrové chladno. Marsha odhadovala, že je mírně pod nulou. Viktor šel trochu před ní a občas se díval přes rameno, jako by si chtěl být jistý, že je nikdo nesleduje. Marsha ze zvědavosti sledovala jeho pohled, ale nikdo tam nebyl. Přitiskla si k sobě kabát ještě těsněji a uvědomila si, že mrazení, jež cítí, zdaleka nepochází jen z chladného počasí.

Viktor ji uchopil za ruku, protože se její chůze zpomalila. Uvědomila si, že se přesunuli do té části firemního areálu, která ještě nebyla renovována. Na obou stranách se tyčily tmavé, pochmurné tvary opuštěných budov. Nejasně a zlověstně se rýsovaly v houstnoucím soumraku.

"Viktore, kam mě to vedeš?" zeptala se a pohrozila, že už neudělá ani krok.

"Už jsme téměř na místě," pobídl ji Viktor k další chůzi.

Když konečně dorazili k temnému vchodu do opuštěné budovy s věžními hodinami, Marsha se zastavila.

"Snad neočekáváš, že bych vlezla tam dovnitř?" zeptala se nedůvěřivě.

Nahnula se dozadu a podívala se vzhůru na věž tyčící se do výšky. Mraky, které se rychle pohybovaly po obloze, jí na chvíli způsobily závrať. Musela rychle odvrátit zrak.

"Prosím," přemlouval ji Viktor. "Je tam VJ. Bude to pro tebe nádherné překvapení. Věř mi."

Marsha přelétávala pohledem z Viktorova obličeje plného nadšení k tísnivé temnotě uvnitř budovy. Viktorovy oči byly rozšířeny očekáváním.

"To je šílenost," řekla konečně. A zdráhavě se pohnula vpřed. Pak je obklopilo šero.

Nechala se od Viktora vést a klopýtala za ním po podlaze pokryté sutí.

"Už jen kousek dál," utěšoval ji.

Marshiny oči se již natolik přizpůsobily šeru, že dokázala rozeznávat obrysy předmětů na podlaze. Nalevo zely velké okenní otvory, jimiž pronikalo dovnitř dunění vodopádu a také světlo odrážející se od hladiny vodní nádrže. Viktor se zastavil uprostřed místnosti. Pustil Marshinu ruku a shýbl se. Zaklepal na podlahu. K jejímu překvapení se tato část podlahy nadzvedla a vzhůru proniklo jasně zářivé světlo.

"Mami," řekl VJ. "Pojď rychle dovnitř."

Začala opatrně sestupovat po schodech. Viktor ji následoval a VJ pak opět spustil padací dveře do původní polohy.

Marsha se rozhlížela po místnosti. Připadalo jí to jako scéna z nějakého fantastického filmu. Kombinace zrezlých ozubených soukolí, obřího lopatkového kolesa a žulových stěn ve společnosti supermoderního přístrojového vybavení, to všechno ji vyvádělo z míry. Kývla hlavou směrem k Filipovi a on pohyb hlavy opětoval. Pak pozdravila kývnutím také lidi v uniformách bezpečnostní služby Chimery, ale ti její gesto neopětovali. Všimla si snědého muže s převislým očním víčkem.

"Není tohle ta nejúžasnější věc, kterou jsi kdy spatřila?" prohlásil Viktor, když došel až k ní. Pohlédla na něj. Byl celý bez sebe nadšením.

"Co to je?" zeptala se Marsha.

"To je laboratoř VJ," konstatoval Viktor a pustil se do krátkého vysvětlování, k čemu všechny přístroje jsou a jakým způsobem se VJ podařilo dát všechno dohromady, aniž by kdokoliv měl sebemenší podezření. Řekl jí dokonce o objevu VJ a co by mohl znamenat pro výzkum a léčení neplodnosti.

"Takže teď už snad trochu chápeš, proč se VJ nechoval podle tvých představ," shrnul Viktor. "Byl celou tu dobu tady, a pracoval osamoceně na svém snu!" Usmál se sám pro sebe a jeho oči obdivně bloudily po místnosti.

Marsha rychle pohlédla na VJ, který ji pozorně sledoval a očekával její reakci. Přímo před ní stál nějaký obrovský laboratorní přístroj. Neměla ani zdání, k čemu slouží.

"Odkud všechno to vybavení pochází?" zeptala se.

"To je na celé záležitosti nejlepší," prohlásil Viktor. "Všechno vlastně patří Chimeře."

"A jak se to sem dostalo?" ptala se dál.

"Domnívám se...," začal Viktor, ale pak zmlkl. Pohlédl na VJ. "Jak jsi to sem všechno dopravil?"

"Pár lidí mi pomohlo," řekl VJ neurčitě. "Většinu toho vlastně přestěhoval Filip. Některé z těch věciček se musely rozebrat a pak znovu smontovat. Použili jsme starého tunelového systému."

"Byl Gephardt jedním z lidí, kteří vám při tom pomáhali?" zeptal se Viktor jat náhlým podezřením.

"Pomohl nám," připustil VJ.

"Proč by byl někdo takový jako Gephardt ochotný pomáhat ti při zařizování laboratoře?" zeptala se Marsha.

"Usoudil, že je to moc rozumná věc a měla by se provést," pronesl VJ tajuplně. "Pohrával jsem si nějakou dobu s počítačem Chimery a přišel jsem na celou řadu lidí, kteří se v podniku dopustili zpronevěr. Jakmile jsem takovou informaci získal, stačilo požádat dotyčného člověka o pomoc v rámci působnosti jeho oddělení. Pochopitelně nikdo z nich netušil, že v tom jedou ještě ostatní, a jakým způsobem jsou v celé záležitosti angažováni. Takže to zůstalo pěkně pod pokličkou a vše proběhlo pěkně v klidu. Ale podstatné je, že veškeré zařízení patří firmě Chimera. Nic z toho nebylo ukradeno. Tady je to v pořádku."

"Já bych to ale nazvala vydíráním," podotkla Marsha.

"Nikdy jsem nikomu nevyhrožoval," ohradil se VJ. "Jenom jsem jim oznámil, co všechno vím, a pak jsem je požádal o laskavost."

"Řekl bych, že VJ měl docela slušné zdroje," poznamenal Viktor. "Ale Já bych rád měl ten seznam defraudantů."

"Je mi líto," zatvářil se VJ smutně. "Ale mám pro ty lidi pochopení. Mimoto nejhoršího z nich, doktora Gephardta, již odhalil berňák. On sám se však domníval, že za tím odhalením stojím já." VJ se pousmál.

Viktorův obličej se rozjasnil náhlým poznáním.

"Teď mi to došlo!" zvolal. "To tobě adresoval Gephardt ty výhrůžky, když hodil do okna cihlu a zabil ubohou Kissu!"

"Blázen," přikývl VJ.

"Chci odsud pryč!" prohlásila náhle Marsha a překvapila tím jak Viktora, tak VJ.

"Ale je toho tady k vidění ještě víc," namítl Viktor.

"O tom nepochybuji," poznamenala. "Ale mně to prozatím úplně stačilo. Chci pryč!" Pohlédla z otce na syna, pak vrhla rychlý pohled po místnosti. Cítila se velmi nepříjemně. Tohle místo ji začínalo děsit.

"Jsou tady ještě obytné prostory...," udělal Viktor pohyb rukou směrem k západnímu konci místnosti.

Marsha jeho gesto ignorovala. Došla zpět ke schodišti a začala po něm vystupovat.

"Povídal jsem ti, že jsme jí to neměli říkat," zašeptal VJ. Viktor mu položil ruku na rameno a rovněž šeptem prohlásil: "Neměj obavy, já na ni dohlédnu." Pak zavolal na Marshu: "Jen okamžik, hned půjdu s tebou."

Marsha šla přímo k padacím dveřím a zatlačila na ně. Jakmile se dostala z podzemí, klopýtala naslepo místností s podlahou pokrytou sutí. Když se dostala ke dveřím a na čerstvý vzduch, pocítila nesmírnou úlevu.

"Marsho, probůh," ozval se za ní Viktor, dohnal ji a otočil čelem k sobě, "kam vůbec jdeš?"

"Domů!" řekla jen a pokračovala odhodlaně dál. Ale Viktor ji opět dohnal.

"Proč se takhle chováš?"

Marsha neodpověděla. Místo toho ještě zrychlila. Vlastně téměř běžela. Když dorazili k Viktorovu vozu, otevřela dveře a nastoupila.

Viktor se posadil za volant.

"To se mnou jako nehodláš mluvit?" zeptal se s lehkým podrážděním v hlase.

Marsha hleděla upřeně před sebe, rty pevně sevřené. Celou cestu panovalo v autě napjaté mlčení.

Jakmile byli doma, nalila si sklenku bílého vína.

"Marsho," začal Viktor a prolomil tím tíživé ticho, "proč se tak divně chováš? Domníval jsem se, že budeš právě tak nadšená jako já, zvláště po všech těch tvých obavách, zdali snad inteligence VJ opět nepoklesne. Ale on je viditelně v pořádku. Je právě tak bystrý jako před tím."

"V tom to právě je," prohlásila Marsha důrazně. "Jeho inteligence je v pořádku, a to mě děsí. Podle vzhledu té laboratoře se jeho IQ musí stále ještě pohybovat v oblasti geniality, nemáš ten pocit?"

"Nepochybně," přikývl Viktor. "Není to skvělé?"

"Ne!" vyštěkla a prudce položila sklenici s vínem na stůl. "Pokud je stále ještě génius, musela být celá ta záležitost s poklesem jeho inteligence přetvářka. Celou tu dobu si na to jenom hrál. Byl dostatečně rafinovaný, aby přelstil mé psychologické testy, s výjimkou té stupnice efektivnosti. Viktore, celý jeho život s námi je jen klam. Jedna veliká lež."

"Možná že existuje ještě druhé vysvětlení," poznamenal Viktor. "Třeba jeho inteligence skutečně poklesla, a pak se zas vrátila do původního stavu."

"Udělala jsem s ním tento týden test IQ," podotkla suše. "Od svých tří a půl má stále kolem sto třiceti."

"Dobrá," pronesl Viktor, sám poněkud vyvedený z míry. "Jde o to, že VJ je v pořádku a nemusíme se o něj obávat. Vlastně je víc než jen v pořádku. Celou tu laboratoř dal dohromady sám. Jeho IQ musí být daleko vyšší než sto třicet. A to znamená, že můj projekt NRF je bezvýhradný úspěch."

Marsha potřásla hlavou. Nechtěla věřit tomu, že by Viktor mohl být tak krátkozraký.

"Co si vlastně přesně myslíš, že jsi stvořil s VJ a těmi svými mutacemi a genovými manipulacemi?" zeptala se ho.

"Vytvořil jsem v podstatě normální dítě s mimořádnou inteligencí," odtušil bez zaváhání.

"Co dál?"

"Co tím myslíš, co dál?"

"A co osobnost tohoto lidského jedince?" zeptala se.

"Tohoto lidského jedince?" opakoval zaraženě. "Mluvíš o VJ, o našem synovi."

"A co jeho osobnost?" trvala na svém Marsha.

"Ach, dej pokoj s osobností," odsekl. "Tohle je zázračné dítě. Podařily se mu už dokonce nějaké zásadní vědecké objevy. Tak co záleží na tom, jestli má pár drobných problémů? Všichni je máme."

"Stvořil jsi netvora," pronesla a hlas se jí zlomil. Kousla se do rtu. Proč jenom nedokáže ovládnout své slzy? "Stvořil jsi netvora, a já ti to nikdy neodpustím."

"To by snad už stačilo!" zavrčel Viktor podrážděně.

"VJ je zvláštní bytost," nedala se. "Jeho inteligence ho postavila mimo a udělala z něj samotáře. Zjevně si to sám uvědomil, když mu byly tři. Jeho intelekt tak výrazně převyšuje inteligenci kohokoliv jiného, že není schopen se podřídit těm samým sociálním omezením a pravidlům. Jeho vlastní inteligence ho postavila mimo ostatní, mimo každého z nás a mimo vše."

"Už jsi skončila?"

"Ne, ještě ne!" vykřikla, náhle vzteklá, ačkoliv jí po tváři stékaly slzy. "A co smrt těch dětí, které měly tentýž gen jako VJ? Proč zemřely?"

"Proč to téma znovu oživuješ?"

"A co Davidova a Janicina smrt?" položila další otázku již poněkud klidnějším hlasem, jako by Viktorova slova neslyšela. "Neměla jsem možnost ti to říct dřív, ale dnes jsem navštívila Fayovy. A ti mi sdělili, že Janice byla přesvědčena, že VJ má něco společného s Davidovou smrtí. Řekla Jim, že byl ztělesněním zla."

"Tu hloupost jsme od ní před její smrtí také slyšeli," mávl Viktor odmítavě rukou. "Stala se z ní náboženská fanatička. Sama jsi to říkala."

"Návštěva jejích rodičů mě přiměla, abych se znovu zamyslela nad tím, jak to tehdy bylo," odvětila. "Janice byla přesvědčena o tom, že byla omámena a otrávena."

"Marsho," přerušil ji Viktor ostře. Uchopil ji za ramena. "Vzpamatuj se. Mluvíš nesmysly. David zemřel na rakovinu jater, uvědom si to! A Janice se před smrtí trochu pomátla. Copak si na to všechno nevzpomínáš? Ke všem svým ostatním problémům ještě trpěla paranoidními představami. To ubohé děvče mělo s největší pravděpodobností metastázy na mozku. A kromě toho lidi nedostávají rakovinu jater z otravy." Ale už když tato slova říkal, začaly se jeho vlastní pochybnosti hlásit s novou silou. Vybavil si ten nesnáze působící kousíček DNA, který nalezl v nádorových buňkách jak u Davida, tak u Janice. "A pokud jde o smrt těch dětí," pokračoval, když se posadil proti ní. "Jsem si jistý, že měla něco společného s intrikami přímo v Chimeře. Někdo něco vyčenichal o mém experimentu s NRF a snaží se mě zdiskreditovat. Právě proto chci, aby měl VJ ochranku."

"Kdy jsi se tak rozhodl?" zeptala se Marsha a postavila sklenici s vínem na stůl.

Viktor pokrčil rameny.

"Přesně si to nepamatuji, někdy během týdne."

"To znamená, že i ty si myslíš, že se v případě těch úmrtí jednalo o skutečné vraždy; že někdo ta děcka záměrně zabil," pronesla Marsha pomalu. Opět se jí zmocnily obavy.

Viktor si náhle uvědomil, že ji záměrně neinformoval o celé té záležitosti s cephaloclorem, a polkl naprázdno.

"Viktore!" ozvala se Marsha zlobně. "Co jsi mi zatajil?"

Viktor se napil vína, aby získal čas. Pokoušel se rychle přijít na něco, čím by zakryl pravdu, ale nemohl na nic přijít. Skvělé odhalení toho dne z něj učinilo nepozorného člověka. S povzdechem jí tedy vysvětlil vše o cephalocloru v dětské krvi.

"Můj ty Bože!" zašeptala. "Jsi si jistý, že jim cephaloclor musel dát někdo v Chimeře?"

"Naprosto," přikývl. "Jediné místo, kde spolu oba chlapci přišli do styku, je podniková školka Chimery. Tam někde jim musel být cephaloclor podán."

"Ale kdo by dokázal spáchat tak příšernou věc?" zeptala se Marsha. Chtěla znovu získat jistotu, že se to VJ netýká.

"Musel to být buď Hurst, nebo Ronald. Kdybych si měl vsadit na jednoho z nich, typoval bych to na Hursta. Ale

dokud nebudu mít průkaznější usvědčující důkazy, mohu učinit pouze to, že se od VJ nehne ochranka, abychom měli jistotu, že se mu nikdo nemůže pokusit dát ani trochu cephalocloru."

V tu chvíli se rozlétly zadní dveře a do obývacího pokoje vstoupili VJ, Filip a Pedro Gonzales. Marsha zůstala sedět na svém místě, ale Viktor vyskočil.

"Tak vás všechny zdravím," hlaholil ve snaze působit rozverně. Začal Pedra představovat Marshe, ale přerušila ho s tím, že se potkali již ráno.

"Tak to je v pořádku," řekl Viktor a mnul si ruce. Zjevně nevěděl, jak se dál chovat.

Marsha pohlédla na VJ. A on její pohled svýma pronikavýma modrýma očima opětoval. Musela odvrátit oči. Velmi ji znepokojovalo, že musí skrývat, co si o něm myslí, zvláště pak od té doby, kdy si uvědomila, že se ho bojí.

"Co kdybyste si šli zaplavat?" navrhl Viktor VJ a Filipovi.

"To vůbec nezní špatně," souhlasil VJ a vydal se spolu s Filipem nahoru po zadním schodišti.

"Přijdete zase ráno?" zeptal se Viktor Pedra.

"Ano, pane. V šest ráno jsem tady. Budu čekat na dvoře ve svém voze."

Viktor ho vyprovodil ke dveřím a pak se vrátil do kuchyně.

"Půjdu si pohovořit s VJ," oznámil Marshe. "Zeptám se ho přímo na tu záležitost s inteligencí. Možná pak budeš mít lepší pocit, ať už nám řekne cokoliv."

"Myslím, že předem vím, co ti řekne," poznamenala, "ale vyzkoušej si to sám."

Viktor rychle vyšel po schodech nahoru a zamířil do synova pokoje. Jak vešel, podíval se na něj VJ s očekáváním. Viktor si uvědomil, jak moc je na svého syna hrdý. Ten chlapec je prostě skvělý a jeho rozum musí být bez hranic. Viktor nevěděl, má-li žárlit nebo být pyšný.

"Je mi jasné, že matka není mou laboratoří tak nadšená, jako ty," poznamenal VJ.

"Bylo toho na ni trochu moc," vysvětloval Viktor.

"Mrzí mě, že jsem vůbec souhlasil s tím, abychom jí laboratoř ukázali."

"Nedělej si starosti, já už se o ni postarám. Ale je tu ještě něco, co ji znepokojuje. Tu ztrátu inteligence jsi tehdy, když ti bylo tři a půl, předstíral?"

"Samozřejmě," přikývl VJ a navlékl si koupací plášť na holé tělo. "Musel jsem. Kdybych to neudělal, nemohl bych nikdy pracovat, jak jsem pracoval. Potřeboval jsem nutně soukromí, které bych jako nějaká superinteligentní pouťová atrakce nikdy neměl. Chtěl jsem, aby se ke mně všichni chovali normálně, a aby tomu tak bylo, musel jsem působit normálním dojmem. Nebo téměř normálním."

"A to tě nenapadlo, že sis se mnou o tom mohl promluvit?"

"To myslíš vážně?" otázal se VJ. "Vy dva s matkou jste mě neustále předváděli. S něčím takovým byste v žádném případě nesouhlasili."

"Asi máš pravdu," připustil Viktor. "Tvé mimořádné schopnosti pro nás tehdy byly středem veškerého dění."

"Půjdeš si s námi zaplavat?" zeptal se VJ s úsměvem. "Nechám tě zvítězit."

Viktor se usmál, i když mu do smíchu vůbec nebylo. "Díky za nabídku, ale vrátím se a pohovořím si s Marshou. Pokusím se ji uKlidnit. Dobře se bav." Viktor došel ke dveřím, ale pak se ještě jednou otočil. "Zítra bych si rád poslechl detaily o tom implantačním projektu."

"Těším se, až ti to všechno ukážu," řekl VJ.

Viktor přikývl, ještě jednou se pousmál a pak se vydal dolů. Když se blížil ke kuchyni, ucítil vůni osmahnutého česneku, cibule a pepře na šťávu do šPaget. To bylo dobré znamení. Marsha připravovala večeři. Marsha vzala

přípravu jídla jako druh okamžité terapie. Měla po všech těch zážitcích uplynulého dne v hlavě naprostý zmatek. A podobná intenzivní činnost jí svým způsobem bránila myslet na všemožné následky. Proto když se Viktor vrátil od VJ, úmyslně ho ignorovala, a místo toho věnovala veškerou pozornost otvírání konzervy s rajčatovým protlakem.

Viktor chvíli nic neříkal. Místo toho prostřel stůl a otevřel láhev chianti. Když už nebylo co dělat, posadil se na stoličku ke kuchyňskému pultu a konečně řekl: "Měla jsi úplnou pravdu s tím, že VJ ztrátu inteligence nafilmoval."

"To mě vůbec nepřekvapuje," poznamenala a vyndala z ledničky hlávkový salát, cibuli a okurky na přípravu salátu.

"Ale měl pro to proklatě dobrý důvod." A doslova jí přeříkal vysvětlení, které obdržel od VJ.

"Předpokládám, že mě tohle všechno má uklidnit," řekla Marsha, když Viktor domluvil.

Viktor na její poznámku nereagoval.

Marsha dál naléhala: "Pověz mi, když už jste si nahoře tak povídali, nezeptal ses ho na smrt těch dětí, a na Davida a Janice?"

"Jistěže ne!" zděsil se Viktor, jejího náznaku. "Proč bych to měl dělat?"

"A proč by ne?"

"Protože to je nesmysl."

"Myslím, že ses na ně VJ nezeptal, protože z toho máš strach!"

"Nech toho!" vyštěkl. "Zase mluvíš nesmysly."

"Já mám strach se ho na to zeptat," pronesla klidně, ale jasně cítila, jak se jí začíná stahovat hrdlo.

"Příliš se necháváš unést fantazií. Vím, že to pro tebe byl velmi náročný den. Omlouvám se, ale skutečně jsem si myslel, že tím vším budeš nadšená. Jsem si však jistý, že až si jednou na tento den vzpomeneš, budeš se smát sama sobě. Pokud je tahle implantační práce skutečně taková, jak VJ tvrdí, pak ho čeká hvězdná kariéra."

"V to doufám," prohlásila Marsha nepřesvědčivě.

"Ale musíš slíbit, že nikomu neřekneš ani slovo o laboratoři, kterou si VJ vybudoval," prohlásil Viktor.

"Komu bych to asi měla vyprávět?"

"Dovol, ať zatím na VJ dohlédnu," navrhl. "Jsem si jistý, že na něj budeme ještě velmi pyšní."

Marsha se náhle otřásla, jak jí přeběhl mráz po zádech.

"Není tady zima?" zeptala se.

Viktor zkontroloval termostat.

"Kdepak. Když už, tak je tu přetopeno."

[12]

Neděle ráno

V PŮL páté ráno se Marsha náhle vzbudila.
Neměla tušení, co ji probudilo, a několik minut jen tak tiše oddychovala a naslouchala nočním zvukům jejich domu. Nezaslechla však nic mimořádného. Otočila se a pokoušela se znovu usnout, ale už se jí to nepodařilo. V duchu stále viděla laboratoř vybudovanou VJ, kde se prostředí starého sklepení tak podivně snoubilo se supertechnikou nejnovějších vědeckých přístrojů. Pak se jí náhle před očima vybavila postava muže s převislým víčkem.

Vysunula nohy zpod pokrývky a opatrně, aby nevyrušila Viktora ze spánku, se posadila na hranu postele. Pak vklouzla do trepek, vstala a oblékla si župan. Co možná nejneslyšněji otevřela dveře ložnice a stejně tiše je pak za sebou zavřela.

Chvíli postávala v chodbě a přemýšlela, kam by měla jít. Pak, jako by přitahována neviditelnou silou, se vydala k ložnici

VJ. Když tam došla, všimla si, že dveře jsou pootevřené.

Lehce na ně zatlačila, aby se ještě víc otevřely. Oknem pronikala dovnitř záře světel lemujících příjezdovou cestu. S úlevou zjistila, že VJ tvrdě spí. Ležel na boku, obličejem k ní. Ve spánku skutečně vypadal jako andělské zjevení. Je opravdu možné, že by toto roztomilé děcko mělo v rukou magické nitky ke všem těm tajuplným událostem, které se v Chimeře seběhly? Nechtěla teď myslet na Janice a Davida. Náhle si však vybavila obraz svého prvního syna jen několik dnů před smrtí, s pletí zežloutlou těžkou nemocí.

Potlačila výkřik. Vtom ovládla její znepokojenou mysl hrůzná představa, jak bere polštář a tiskne ho pevně dolů, na mírumilovný obličej VJ, a rdousí ho. Zachvěla se, zděšena tou úděsnou představou, a rychle ji zapudila. Pak tiše prchala chodbou ve snaze uniknout sama před sebou.

Zastavila se u dveří pokoje pro hosty, jenž se dočasně stal Filipovým pokojem. Pootevřela dveře a nabídl se jí pohled na Filipovu velkou hlavu výrazně vystupující ze sněhobílého podkladu ložního prádla. Po chvilkovém uvažování vklouzla dovnitř a zůstala stát u Filipovy postele. Silně chrápal a při každém výdechu navíc mírně pohvizdoval. Shýbla se a jemně jím zatřásla.

"Filipe," zavolala tiše. "Filipe!"

Pootevřel oči. Náhle se prudce posadil a než poznal Marshu, ovládl jeho obličej výraz chvilkového strachu. Pak se usmál a odhalil tak své velké hranaté zuby.

"Promiň, že tě budím," zašeptala. "Ale potřebuji si s tebou chvilku Pohovořit."

"Ano," přikývl nejistě, naklonil se dozadu a opřel se o loket.

Marsha si k posteli přitáhla židli, pak rozsvítila světlo na nočním stolku a Posadila se.

"Chtěla jsem ti moc poděkovat, že jsi byl pro VJ vždy tak dobrý kamarád," řekla.

Filip přikývl a jeho obličej se rozzářil širokým úsměvem.

"Moc jsi mu pomohl při zařizování laboratoře," pokračovala.

Filip opět přikývl.

"Kdo vám při tom ještě pomáhal?"

Filipův široký úsměv se vytratil. Nervózně se rozhlížel po místnosti.

"O tom nemám s nikým mluvit."

"Já jsem přece jeho vlastní matka," zdůraznila. "Mně to klidně můžeš prozradit."

Filip se znepokojeně posunul.

Marsha čekala, ale z Filipa nevyšlo ani slovo.

"Pomáhal vám pan Gephardt?"

Filip přikývl.

"Ale pak se pan Gephardt dostal do maléru. Rozzlobil se na VJ?"

"A jak!" řekl Filip. "Rozzlobil se, a pak se rozzlobil taky VJ. Ale VJ mluvil s panem Martinezem."

"Jak se pan Martinez jmenuje křestním jménem?"

"Orlando."

"Pracuje pan Martinez také v Chimeře?"

Filipovo rozrušení se začalo navracet.

"Ne," prohlásil. "Pracuje v Mattapanu."

"V jižním Bostonu?" ptala se dál Marsha.

Filip přikývl.

Marsha již měla na rtech další otázku, ale náhle pocítila zamrazení v zádech způsobené přítomností třetí osoby. Otočila se ke dveřím. Stál tam VJ, s rukama v bok a bradou vysunutou bojovně dopředu.

"Myslím, že se Filip potřebuje vyspat," prohlásil.

Marsha se bleskově postavila. Chystala se něco říct, ale nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Místo toho se protáhla kolem VJ a běžela do svého pokoje.

Další půlhodinu ležela na posteli vyděšená představou, že do jejich ložnice náhle vstoupí VJ. Pokaždé když zaslechla, jak se větve starého dubu otřely ve větru o stěnu domu, sebou trhla.

Když se VJ neobjevil, Marsha se konečně zklidnila. Otočila se a pokoušela se znovu usnout, ale nešlo to. Přemýšlela o záhadném Orlandu Martinezovi, pak začala uvažovat o Janice Fayové. Myslela také na Davida a opět pocítila ten známý smutek. Vybavila si i ředitele Remingtona a jeho školu. Pak si vzpomněla na učitele, který se pokoušel projevit VJ přátelské porozumění, a na skutečnost, že také zemřel. Napadlo ji, co asi tehdy bylo příčinou jeho smrti.

Náhle si uvědomila, že ji Viktor budí, aby jí oznámil, že společně s VJ odjíždí.

"Kolik je hodin?" pohlédla na budík. Překvapilo ji, že už je půl desáté.

"Spala jsi tak hluboce, že jsem neměl svědomí tě budit," řekl Viktor. "Jedeme s VJ do jeho laboratoře. Seznámí mě tam s podrobnostmi svého výzkumu implantace. Co kdybys jela s námi? Myslím, že to bude opravdu něco."

Marsha zavrtěla hlavou: "Zůstanu tady. Můžeš mi pak o tom vyprávět."

"Jseš si jistá? Pokud to opravdu bude tak skvělé, jak předpokládám, získáš možná ze všeho daleko lepší pocit."

"Jsem si jistá," prohlásila Marsha, ale její hlas zněl přinejmenším pochybovačně.

Sklonil se a políbil ji na čelo.

"Tak si zkus opravdu odpočinout, slibuješ? Všechno dopadne skvěle. Cítím to v kostech."

Viktor sešel dolů po zadním schodišti a doslova se chvěl vzrušením, pokud se implantace prokáže jako reálná, mohl by tou novinkou překvapit na středeční schůzi ostatní členy správní rady.

"Máma s námi nepojede?" zeptal se VJ. Čekal už u zadních dveří a Filip stál těsně vedle něj.

"Ne, ale už je klidnější," usmál se Viktor. "Na to se můžeš spolehnout."

"V noci se snažila vymámit z Filipa nějaké informace," poznamenal VJ. "To je přesně to chování, které mi vadí."

Poté co jejich vůz odjel, odebrala se Marsha nahoru do studovny a sáhla po bostonském telefonním seznamu. Posadila se na gauč a hledala jméno Martinez. Naneštěstí jich tam byla spousta, dokonce i Orlandů Martinezů. Ale v Mattapanu našla jen jednoho Orlanda Martineze. Položila si telefon na klín a vytočila číslo. Ozval se nějaký hlas, a Marsha už se chystala promluvit, když si uvědomila, že se napojila na záznamník.

Dozvěděla se, že kancelář firmy Martinez Enterprises je otevřena od pondělí do pátku. Nezanechala žádný vzkaz. Poté si z telefonního seznamu opsala adresu.

Osprchovala se, oblékla, uvařila si kávu a své oblíbené "ztracené" vejce. Pak si oblékla teplý plášť a přešla k vozu. O čtvrt hodiny později již byla v areálu školy, kterou navštěvoval VJ.

Byl to větrný, ale slunný den a nárazový vítr čeřil povrch kaluží, které tu zanechal včerejší déšť. Všude bylo poměrně dost studentů, většina z nich právě směřovala do školní kaple, k povinné návštěvě, nebo odtud vycházela. Marsha dojela co nejblíž k úzké novogotické stavbě a čekala. Vyhlídla ředitele Remingtona a doufala, že ho zastihne přímo zde.

Záhy začaly zvony kaple vyzvánět jedenáctou. Dveře se otevřely a růžolící děti se vyhrnuly ven na čerstvý vzduch do

slunečního svitu. Mezi nimi byla i celá řada členů učitelského sboru, včetně ředitele. Perry Remington zůstal na chvíli stát, jeho robustní vousatý profil čněl uprostřed davu.

Marsha vystoupila z vozu a čekala. Ředitel Remington musel cestou do své kanceláře projít těsně kolem ní. Kráčel rozvážným krokem, a když se ocitl zhruba tři metry od ní, oslovila jej.

"Doktorka Franková!" zvolal překvapeně a zastavil se.

"Dobrý den," usmála se Marsha. "Doufám, že neobtěžuji."

"Ale vůbec ne," prohlásil Remington. "Co máte na srdci?"

"Totiž," začala, "ráda bych vám položila otázku, jež bude možná znít poněkud podivně, a doufám, že mi ji zodpovíte. Posledně jste mi řekl, že učitel, který se tolik snažil pomáhat VJ, zemřel. Chtěla bych vědět, co bylo příčinou smrti?"

"Zemřel na rakovinu," odpověděl ředitel po chvilce váhání.

"Toho jsem se obávala," poznamenala.

"Promiňte?"

Ale Marsha mu nic nevysvětlovala.

"Víte, jaký druh rakoviny to byl?"

"Obávám se, že nikoliv, ale jistě jsem se vám zmínil o tom, že jeho žena je stále členkou našeho učitelského sboru. Jmenuje se Stephanie. Stephanie Cavendishová."

"Myslíte, že bych si s ní mohla promluvit?"

"Nevidím důvod, proč ne," prohlásil Remington. "Žije v domku hned vedle mého. Máme společný trávník. Právě jsem byl na cestě domů, bude mi potěšením vás dvě seznámit."

Marsha srovnala krok s ředitelem a prošli spolu přes celé nádvoří. Cestou mu Marsha položila otázku: "Neměl snad některý z členů učitelského sboru přátelský vztah k mému zesnulému synovi Davidovi?"

"Většina učitelů byla Davidem nadšená," prohlásil Perry Remington. "Byl to oblíbený chlapec. Pokud bych z nich měl vybrat jednoho jediného, jmenoval bych Joe Arnolda. Je to velmi oblíbený učitel dějepisu, a David k němu měl podle mě velmi vřelý vztah."

Domek, o kterém Remington hovořil, připomínal některá stavení v cotswoldské části Anglie. Se zářivě bílými stěnami a střechou, jež se tvářila jako došková, vypadal jako z pohádky. Perry Remington sám zazvonil. Poté představil Marshu paní Cavendishové, štíhlé a atraktivní ženě zhruba Marshina věku. Marsha se dozvěděla, že pracuje na škole jako hlavní tělocvikářka. Když ji Stephanie Cavendishová pozvala dál, Perry Remington se omluvil.

Paní Cavendishová odvedla Marshu do kuchyně a nabídla jí šálek čaje.

"Říkejte mi prosím Stephanie," navrhla, když se posadily. "Takže vy jste matka VJ? Můj manžel vašeho chlapce velmi obdivoval. Byl přesvědčený, že VJ je mimořádně nadaný. Doslova o něm pěl chvalozpěvy."

"To mi pan Remington říkal také," usmála se Marsha.

"S nadšením vyprávěl tu historku, jak VJ vyřešil úlohu z algebry, každému, kdo byl ochotný naslouchat."

Marsha přikývla a poznamenala, že jí pan Remington onu historku vyprávěl.

"Ale Raymond se domníval, že váš syn má potíže," pokračovala Stephanie. "Proto se tak vehementně pokoušel přimět VJ, aby se víc začlenil do společnosti ostatních dětí a angažoval se v ní. Skutečně se o to moc snažil. Měl pocit, že je VJ příliš osamocený a obával se, že by se z něj mohl stát později člověk se sebevražednými sklony. Měl o toho chlapce obavy. Tedy rozhodně ne po stránce vzdělání, myslím tím společenské."

Marsha přikývla.

"Jak je na tom poslední dobou?" zeptala se Stephanie. "Nemám moc příležitostí ho vidět."

"Obávám se, že stále ještě nemá moc přátel. Není ten typ, který by je vyhledával."

"To je mi líto," pronesla Stephanie.

Marsha pak sebrala veškerou svoji odvahu.

"Doufám, že mě nebudete považovat za příliš vlezlou, ale ráda bych vám položila čistě osobní otázku. Pan Remington mi sdělil, že váš manžel zemřel na rakovinu. Mohla bych se vás zeptat, na jaký druh rakoviny?"

"Ano, mohla," kývla Stephanie. Cítila, jak se jí najednou stáhlo hrdlo. "Trvalo to pěkně dlouho, než jsem o tom vůbec dokázala s někým mluvit," přiznala se. "Ray zemřel na jakýsi velmi vzácný druh rakoviny jater. Byl hospitalizován v Massachusettské všeobecné v Bostonu. Tamní lékaři se setkali jen s několika podobnými případy."

Ačkoliv Marsha něco takového předem očekávala, měla pocit, jako by dostala ránu elektrickým proudem. Přesně takové informace se totiž obávala.

Co nejtaktněji pak ukončila jejich rozhovor, ještě si však zajistila pomoc paní Cavendishové při pozvání k Joeovi Arnoldovi.

Joe rozhodně nebyl onen typ zkostnatělého profesora dějepisu, jakého Marsha původně očekávala. Jakmile otevřel dveře, aby ji přivítal, jeho hnědé oči se rozzářily. Stejně jako Stephanie Cavendishová byl i on asi v Marshině věku. Jeho opálený elegantní zevnějšek, výrazné energické oči a poněkud pomačkané oblečení doplňovalo nakažlivě okouzlující vystupování. Byl to nepochybně vynikající učitel; měl v sobě onen kouzelný náboj, to nadšení, jež přenášel i na své studenty. Není divu, že Davida právě tenhle člověk dokázal nadchnout.

"Je mi potěšením se s vámi setkat, paní Franková. Pojďte dál, jen pojďte dál." Zdvořile jí podržel dveře a zavedl ji do studovny, obložené až nahoru po strop řadami knih. Marsha si místnost obdivně prohlížela.

"David zde trávíval spoustu odpolední."

Cítila, jak jí do očí vstupují slzy. Rozesmutnělo ji, když si uvědomila, co všechno o Davidově životě nevěděla. Rychle se vzpamatovala.

Poděkovala Joeovi Arnoldovi, že ji přijal prakticky bez ohlášení, a hned Přešla k tomu, proč se s ním chtěla sejít. Zeptala se ho, zdali s ním někdy David hovořil o svém bratru VJ.

"Několikrát," přikývl Joe. "David se mi svěřil s tím, že má s VJ již od Prvního dne, kdy přišel domů z porodnice, problémy. To bývá docela běžné, ale abych se přiznal, získal jsem dojem, že to došlo až někam za hranici běžné sourozenecké rivality. Snažil jsem se ho přimět, aby mi o tom vyprávěl, ale na to David nikdy nepřistoupil. Náš vztah byl velmi přátelský, ale v tomto ohledu se mi nikdy nesvěřil."

"Copak nebyl nikdy konkrétnější, pokud šlo o jeho pocity nebo problémy, které měl?"

"No, jednou mi David prozradil, že má z VJ strach."

"Neřekl proč?"

"Získal jsem z toho dojem, že mu VJ vyhrožuje. Víc mi neprozradil. Dobře vím, že bratrské vztahy mohou být pěkně zamotané, zejména v tomto věku. Ale řekněme si to zcela na rovinu, měl jsem z Davidových problémů s VJ podivný pocit. David působil opravdu vystrašeně - téměř jako by měl příliš velký strach o tom i jen promluvit. Nakonec jsem trval na tom, aby navštívil školního psychologa."

"A udělal to?" zeptala se Marsha. Neměla o něčem takovém sebemenší tušení, a skutečnost, že se o tom doslechla až nyní, jen přispěla k jejímu pocitu viny.

"To si pište, že ano. Rozhodně jsem tu záležitost nehodlal smést se stolu. David byl opravdu moc zvláštní..." Joe se zajíknul, podíval se na Marshu a větu nedokončil. "Ach, promiňte," omluvil se po chvíli. Marsha byla dojata takovým vřelým vyjádřením jeho citů a chápavě kývla hlavou.

"Je ten školní psycholog stále ještě členem sboru?" zeptala se.

"Myslíte Madeline Zinnzerovou?" usmál se Joe. "Samozřejmě. Ta už patří k inventáři školy. Je tady déle než kdokoliv jiný."

Marsha opět využila pohostinnosti Joea Arnolda, aby jí pomohl s přijetím u Madeline Zinnzerové. Byla mu za jeho pomoc vděčná.

"Jsem vám kdykoliv k dispozici," stiskl jí Joe vřele ruku na rozloučenou. "Opravdu kdykoliv."

Madeline Zinnzerová opravdu vypadala důstojně. Byla to robustní žena vážící dobře přes metrák, se šedivými vlasy po trvalé naondulovanými do jemných kudrlinek. Uvedla Marshu do svého pohodlného a prostorného obývacího pokoje s malebným oknem, z něhož byl nádherný výhled na celé prostranství školního nádvoří. Marsha se chvilku tím výhledem kochala.

"To je jedna z výhod, když je člověk tak dlouho na jedné škole," prohlásila Madeline, která ji sledovala. "Nakonec jsem se nastěhovala do toho nejlepšího profesorského domku."

"Doufám, že mi nemáte za zlé, že jsem vás přepadla v neděli," začala Marsha.

"Ale vůbec ne," mávla Madeline rukou.

"Měla bych pár otázek ohledně svých dětí, s nimiž byste mi mohla pomoci."

"Joe Arnold se o tom zmiňoval," kývla Madeline. "Obávám se však, že nemám jeho paměť, pokud se týká vašeho Davida. Ale vyhledala jsem si jeho materiály a prolistovala je. Co vás zajímá konkrétně?"

"Joe se od Davida dozvěděl, že mu jeho mladší bratr, VJ, vyhrožoval, ale o moc víc mu toho již neprozradil. Dokázala jste snad vy zjistit něco víc?"

Madeline udělala z prstů stříšku a opřela se o opěradlo svého křesla. Pak si odkašlala.

"Hovořila jsem s Davidem několikrát," začala, "a dospěla jsem k názoru, že užíval obranného mechanismu projekce, tedy jakéhosi připisování svých vlastností jinému. Měla jsem pocit, že takto připisuje své vlastní pocity soutěživosti a nepřátelství právě VJ."

"Takže to vyhrožování nemělo nějaký konkrétní charakter?" zeptala se Marsha.

"To jsem neřekla," zašermovala Madeline rukou. "Očividně existovala nějaká konkrétní výhružka."

"Čeho se týkala?"

"Klukovské záležitosti. Šlo o nějaký tajný úkryt, který si VJ vybudoval a na který David přišel. Něco neškodného v tom smyslu."

"Nemohla to být spíš laboratoř než tajný úkryt?" zeptala se Marsha.

"Klidně mohla," přikývla Madeline. "Možná že David řekl laboratoř, ale já si do svých poznámek zapsala tajný úkryt."

"Mluvila jste vůbec někdy s VJ?"

"Jednou. Myslela jsem tehdy, že by mi to mohlo pomoci pochopit, jaký skutečně je jejich vzájemný vztah. VJ byl nesmírně upřímný. Sdělil mi, že na něj jeho bratr žárlil od prvního dne, kdy jste ho přivezli z porodnice." Pak se Madeline zasmála. "VJ mi řekl, že si dokonce dokáže jasně vybavit, jak přijel po svém narození domů. To mě tehdy moc pobavilo."

"Řekl David vůbec, o jakou výhrůžku se jednalo?"

"Ach, ano," kývla Madeline. "David mi prozradil, že mu VJ vyhrožoval, že ho zabije."

Ze školy jela Marsha do Bostonu. Právě tak jako se urputně bránila začít skládat jednotlivé informace dohromady, cítila najednou naprostou nutnost celou mozaiku definitivně složit. Dál přesvědčovala samu sebe, že všechno, co se dozvěděla, bylo buďto vynuceno okolnostmi nebo zcela náhodné či neškodné. Již přece ztratila jedno dítě. Ale i tak si dobře uvědomovala, že nemůže přestat, dokud nezjistí pravdu.

Marsha absolvovala ve Všeobecné Massachusettské nemocnici svou psychiatrickou praxi. Návštěva tam byla jako vracet se domů. Nezamířila však na psychiatrické oddělení. Místo toho šla přímo na patologii a vyhledala jednoho ze starších patologů, doktora Prestona Gordona.

"Jistěže to pro vás mohu provést," řekl Preston. "Pokud neznáte datum narození, bude to spojeno s trochou hledání, ale právě teď se stejně nic jiného neděje."

Marsha následovala Prestona do nitra patologického oddělení, kde se Posadili k jednomu z nemocničních počítačů. V paměti bylo několik Raymondů Cavendishů, ale jelikož znali přibližný rok jeho smrti, byli rychle schopni najít toho pravého. Byl to Raymond Cavendish z Boxfordu, stát Massachusetts.

"V pořádku," poznamenal Preston. "Tady nám vylézají jeho data." Obrazovka se začala plnit učitelovými nemocničními záznamy. Preston Jimi rychle projel. "Tohle jsou výsledky pitvy. A tady je jeho diagnóza: jedná se o jaterní rakovinu Kupfferových buněk retikuloendoteliálního původu." Preston si hvízdl. "Tak to je tedy pořádná síla. O něčem podobném jsem snad ještě nikdy neslyšel."

"Mohl byste mi říct, jestli se v téhle nemocnici vyskytly nějaké podobné případy?" poprosila Marsha.

Preston se vrátil ke klávesnici a začal hledat. Trvalo mu jen několik minut, než dostal odpověď. Na obrazovce se rozsvítilo jméno. "V naší nemocnici se vyskytl pouze jediný další případ," prohlásil. "Jednalo se o Janice Fayovou."

Viktor naladil autorádio na stanici, která hrála starší hity, a s radostí si pobrukoval písničky z konce padesátých let, z doby, kdy studoval na střední škole. Vracel se domů a měl skvělou náladu. Strávil totiž celý den zcela upoután a fascinován geniálními výsledky, k nimž dospěl VJ ve své podzemní laboratoři. Došlo přesně k tomu, co mu VJ sliboval, že se stane: výsledky překonaly i ty nejsmělejší sny.

Jak Viktor zatáčel na příjezdovou cestu k domu, přešli v rádiu na písničky z konce šedesátých let a autem se rozezněla Sweet Caroline s Neilem Diamondem. Viktor objel dům a čekal, než se otevřou dveře garáže. Poté co zajel do garáže, dozpíval si ještě slavný hit až do konce, a teprve pak vypnul zapalování, vystoupil z vozu, vyhnul se Marshinu autu a zamířil do domu.

"Marsho!" zavolal, jakmile vstoupil dovnitř. Věděl, že je doma, protože tu stál její vůz, ale v domě byla tma.

"Marsho!" zavolal znovu, ale její jméno nedořekl. Seděla ani ne tři metry před ním, v pološeru obývacího pokoje. "Tak tady jsi," podivil se.

"Kde je VJ?" zeptala se. Znělo to unaveně.

"Trval na tom, že pojede na kole," vysvětlil. "Ale neměj strach, je s ním Pedro."

"O VJ se teď ani tak nebojím," pronesla. "Možná bychom se spíš měli strachovat o člověka z ochranky."

Viktor rozsvítil a Marsha si zaclonila oči. "Prosím tě, nech ještě chvíli zhasnuto."

Poslechl ji. Doufal, že až dorazí domů, bude již Marsha v lepší náladě, ale nevypadalo to nejlépe. Nedal se odradit, posadil se a spustil nadšenou tirádu o práci, kterou VJ odvedl, a jeho překvapivých výsledcích. Řekl Marshe, že ten implantovaný protein skutečně funguje a že důkazy jsou nezvratné. A poté ji informoval o onom piece de résistance: vyřešení problému implantace otevřelo dveře k záhadě celého procesu diferenciace.

"Kdyby VJ tak zarputile netrval na utajení," prohlásil Viktor, "mohl by se úspěšně ucházet o Nobelovu cenu. O tom jsem naprosto přesvědčený. Ale on chce, abych se pod všechno podepsal já a Chimera z toho měla ekonomický užitek. Co si o tom myslíš? Nepůsobí to na tebe zase jako porucha osobnosti? Já osobně to každopádně beru jako slušnou velkorysost."

Marsha nijak nereagovala a Viktor již neměl nic dalšího na srdci. Na chvíli zavládlo ticho a pak Marsha konečně promluvila: "Nerada ti kazím náladu, ale obávám se, že jsem zjistila další velice znepokojující věci o VJ.

Viktor obrátil otráveně oči v sloup a prohrábl si vlasy. To rozhodně nebyla reakce, kterou očekával.

"Ten učitel ve škole, který se moc snažil, aby se s VJ sblížil, zemřel před několika lety."

"To je mi líto."

"Zemřel na rakovinu."

"No dobrá, tak zemřel na rakovinu," odsekl. Cítil, jak se mu náhle zrychlil tep.

"Na rakovinu jater."

"Aha," řekl jen. Nelíbil se mu směr, který jejich rozhovor nabral.

"Byl to tentýž vzácný druh, na který zemřeli David a Janice."

V obývacím pokoji se rozhostilo pochmurné ticho. Do toho spustil kompresor ledničky. Viktor nechtěl probírat tyhle záležitosti. Chtěl s ní hovořit o implantační technologii, a co by to znamenalo pro všechny ty neplodné páry, v jejichž případě zygoty odmítnou implantaci.

"Na tak mimořádně vzácný druh rakoviny to vypadá, že jej dostala spousta lidí. Ti, kteří zkřížili cestu VJ. Měla jsem pohovor se ženou pana Cavendishe. Vdovou po něm. Je to velice laskavá žena. Učí na stejné škole. A hovořila jsem s panem Arnoldem. Zjistila jsem, že měl velmi kamarádský vztah k Davidovi. Víš vůbec, že VJ Davidovi vyhrožoval?"

"Pro boží slitování, Marsho! Děti si vždycky navzájem vyhrožují. Já sám jsem to udělal, když mi můj starší bratr rozbořil sněhový bunkr, který jsem si pracně vybudoval."

"VJ vyhrožoval Davidovi, že ho zabije! A nebylo to v žádné hádce." Marsha neměla daleko k slzám. "Probuď se konečně, Viktore!"

"Už o tom nechci dál hovořit," prohlásil Viktor podrážděně. "Alespoň ne teď." Byl ještě plný nadšení ze dne stráveného v laboratoři, kterou si VJ vybudoval. Měl génius jeho syna i svou temnou stránku? V minulosti míval svá podezření, ale všechna se dala příliš snadno zapudit. VJ vypadal jako perfektní dítě. Ale teď Marsha vyslovila tytéž pochybnosti a měla pro ně takové argumenty, že skutečně nabývaly hrozivé podoby. Mohl by snad opravdu ten chlapec, který ho s nadšením prováděl po laboratoři, onen génius stojící za novým implantačním procesem, být také původcem všech těch hanebných činů? Mohl by snad být vrahem obou chlapců, Janice Fayové a jeho vlastního syna Davida? Viktor nebyl o takové děsivé představě vůbec schopen uvažovat. Snažil se podobné úvahy zahnat. To nebylo možné. Ty děti zabil někdo v laboratoři. Ta ostatní úmrtí musela být dílem náhody. Marsha to skutečně tlačila příliš daleko. A pak, od chvíle, kdy zemřeli malý Hobbs a malý Murray, měla slušné sklony k hysterii. Ale i kdyby se její obavy nějakým způsobem potvrdily, co by pak udělal? Jak by mohl dál lehkovážně podporovat VJ v jeho četných vědeckých snahách? A pokud to vše byla pravda a VJ je napůl geniální dítě a napůl stvůra, co to znamená pro něj, pro jeho tvůrce?

Marsha by možná naléhala ještě víc, ale VJ se právě vrátil domů. Vešel Právě tak jako minulou neděli večer, s brašnou, kterou sundal z kola, přes rameno. Zdálo se, jako by vytušil, o čem hovořili. Pohlédl na Marshu a jeho modré oči byly snad ještě chladnější než obvykle. Marsha se roztřásla. Nedokázala jeho pronikavý pohled opětovat. Její strach z něj se stupňoval.

Viktor přecházel po studovně a nepřítomně hryzal konec tužky. Dveře byly zavřené a dům již ztichl. Všichni už šli dávno na kutě. Po celý večer panovalo v domě díky Marshe značné napětí. Nakonec, když s ní definitivně odmítl dál diskutovat o VJ, se zavřela v jejich ložnici.

Viktor měl v úmyslu pracovat celou noc na přípravě předvedení nové implantační metody na středečním zasedání správní rady. Ale nedokázal se soustředit. Nepřestávala ho děsit Marshina slova. Přestože se o to snažil sebevíc, nemohl se jich zbavit. Co na tom, že VJ vyhrožoval Davidovi? Takoví jsou prostě kluci.

Ale myšlenka na další případ vzácného druhu rakoviny jater ho vnitřně sžírala. Zejména fakt, že jak v Davidově, tak i Janicině tumoru byl divný kousek DNA. To ještě zbývalo k objasnění. Viktor před Marshou toto zjištění záměrně tajil. Stačilo, že na to musel myslet sám. Když už stejně nemohl zabránit jejímu trápení, snažil se ji alespoň ušetřit jednotlivých odhalení, která s tím vším souvisela.

A pak tu byla ta Marshina otázka, na čem jiném ještě VJ pracoval za zavřenými dveřmi své laboratoře. Ten chlapec byl tak nápaditý a měl k dispozici veškeré dostupné zařízení, že mohl provádět téměř cokoli z experimentální biologie. Čím se, kromě implantační metody, ještě zabýval? Konečně i při prohlídce laboratoře, přestože byla velice důkladná, se nemohl zbavit pocitu, že mu VJ neukazuje všechno.

"Snad bych se tam měl opravdu podívat," řekl nahlas a odhodil tužku na stůl. Bylo tři čtvrtě na dvě v noci, ale co na tom záleží!

Načmáral krátkou poznámku pro případ, že by Marsha nebo VJ sešli dolů a sháněli se po něm. Pak si vzal kabát a velkou baterku, vycouval s vozem z garáže a dálkovým ovládáním zavřel dveře. Když dojel na konec příjezdové cesty, zastavil a ohlédl se na dům. Neobjevila se žádná světla; nikdo se nevzbudil.

Strážný obsluhující závoru v bráně Chimery vyšel ze své kanceláře a posvítil Viktorovi přímo do obličeje.

"Promiňte, doktore Franku," řekl a okamžitě běžel dovnitř, aby závoru zvedl.

Viktor ho pochválil za pracovní horlivost a pak zajel k budově, kde byly laboratoře. Zaparkoval vůz přímo před ní. Když se ujistil, že ho nikdo nepozoruje, rozběhl se přímo k řece. Měl nutkání použít baterku, ale bál se to udělat. Nechtěl, aby se kdokoli jiný dozvěděl o existenci laboratoře VJ.

Jak se blížil k řece, připadal mu řev padající vody mnohem silnější než za dne. Navíc mu prudké poryvy větru vrhaly do tváře prach, takže byl nucen sklonit hlavu. Konečně dorazil ke vchodu do budovy s věžními hodinami.

Chvilku zaváhal. Nebyl ten typ, který hned tak něco vystraší, ale toto místo bylo natolik opuštěné a temné, že se přece jen trochu bál. Opět měl chuť použít baterku, ale znovu se bál, že by tím mohl dát někomu znamení, pokud by zahlédl její světlo.

Prodíral se tedy dál tmou, a opatrně nohama našlapoval před sebe.

Došel už do těsné blízkosti poklopu, když najednou ucítil přímo před obličejem třepetání křídel. Vykřikl překvapením, ale pak si uvědomil, že pouze vyrušil hejno holubů, kteří si z opuštěné budovy udělali své útočiště.

Zhluboka se nadechl a pokračoval. S úlevou dorazil až k poklopu, aby si uvědomil, že neví, jak jej má nadzvednout. Pokoušel se v různých pozicích uchopit fošny nehty, ale nepohnul se.

Rozmrzele rozsvítil baterku, aby si prostor prohlédl. Nic jiného mu ostatně nezbývalo. Na podlaze ležela mezi ostatním odpadem krátká kovová tyč. Uchopil ji a vrátil se k poklopu. Bez větší námahy jej pak dokázal o kousek nadzvednout. Jakmile se mu to podařilo, vysunul se již poklop vzhůru bez dalšího úsilí.

Rychle sestoupil o několik schodů níž, aby mohl uzavřít poklop. V laboratoři byla kromě světla jeho baterky naprostá tma.

Pátral po panelu s vypínači, aby mohl rozsvítit hlavní světla. Našel jej pod schodištěm a zapnul všechny spínače. Jakmile se místnost naplnila světlem zářivek, uvolněně si oddychl.

Rozhodl se, že prozkoumá tu část laboratoře, s níž ho VJ neseznámil. Byla to místnost, kterou mu VJ odmítl ukázat, i když ho o to Viktor výslovně požádal.

Ale ke dveřím již nedorazil. Když byl asi pět metrů od nich, rozlétly se dveře obytné části sklepení a z nich na něj vyrazil vztekle vrčící dobrman. Viktor uskočil dozadu a instinktivně si přitom chránil rukama obličej. Pak zavřel oči a očekával útok psa.

Avšak k žádnému útoku nedošlo. Viktor opět opatrně otevřel oči. Toho zlého psa držel krátký řetěz, na jehož druhém konci stál muž z bezpečnostní služby Chimery.

"Zaplať pánbůh!" vykřikl Viktor. "Jsem moc rád, že jste tady!"

"Kdo jste?" otázal se muž se silným španělským přízvukem.

"Viktor Frank. Jsem jeden z majitelů Chimery. Překvapuje mě, že mě nepoznáváte. Jsem také otec VJ."

"Dobrá," řekl strážný. Pes zavrčel.

"A vaše jméno?" zeptal se Viktor.

"Ramirez."

"Nikdy jsem se s vámi nesetkal," prohlásil Viktor. "Ale jsem rád, že držíte druhý konec toho řetězu." Vykročil ke dveřím. Ramirez ho uchopil za paži a zabránil mu v tom.

To Viktora překvapilo. Chvíli hleděl na mužovu ruku, jež mu pevně svírala paži, pak se mu podíval do očí a pronesl: "Právě jsem vám řekl, kdo jsem. Mohl byste mě tedy laskavě pustit?" Pokoušel se sice o strohý, Panovačný tón, ale bylo mu zcela jasné, že naprostým pánem situace je Ramirez.

Dobrman znovu vycenil zuby a zavrčel. Jeho odhalené tesáky byly jen Pár centimetrů od Viktora.

"Je mi líto," ozval se Ramirez, ale jeho hlas vůbec nezněl, jako že by něčeho litoval. "Těmito dveřmi nesmí projít nikdo,

dokud to VJ výslovně nedovolí."

Viktor si prohlédl výraz Ramirezova obličeje. Nebylo vůbec pochyb o tom, že říká přesně to, co si myslí. Viktor uvažoval o tom, jak se v této podivné situaci zachovat.

"Snad bychom měli zavolat vašeho šéfa, pane Ramirezi," poznamenal klidně.

"Tohle je šichta od půlnoci do rána. Teď jsem šéfem já."

Hleděli jeden na druhého další dlouhou minutu. Viktorovi byla dostatečně zřejmá neústupnost toho člověka a dobrmanovy přesvědčovací schopnosti.

"Dobrá," prohlásil tedy. Ramirez uvolnil své sevření a odvedl psa trochu stranou.

"V tomto případě tedy odcházím," řekl Viktor, a stále přitom sledoval psa. Rozhodl se nechat celou záležitost s Ramirezem na ráno. Hodlal si o tom pohovořit s VJ.

Odešel stejnou cestou, jakou přišel. Zastavil se pak u brány a přivolal strážného k okénku svého vozu.

"Jak dlouho je Ramirez členem strážní služby?" zeptal se.

"Ramirez?" udiveně opakoval to jméno strážný. "Žádný Ramirez tady nepracuje."

[13]

Pondělí ráno

ATMOSFÉRA u snídaně byla všechno jen ne normální. Marsha si sice v ranní sprše slíbila, že se bude chovat, jako by vše bylo pořádku, ale zjistila, že to nedokáže. Když se VJ objevil u snídaně zhruba o patnáct minut později než obvykle, řekla mu, aby si koukal pospíšit nebo zmešká školu. Dobře věděla, že je k němu krutá, ale nemohla jinak.

"Teď když se provalilo mé tajemství," poznamenal VJ, "je myslím směšné, abych chodil do školy a předstíral tam, že jsem plně zaujat látkou na úrovni páté třídy."

"Ale já jsem se domnívala, že si chceš své tajemství zachovat," podotkla Marsha.

VJ se podíval na otce v očekávání podpory, ale Viktor jen poklidně popíjel svou ranní kávu. Od podobných debat se distancoval.

"Pokud jde o chození či nechození do školy, tak to s tím nemá žádnou souvislost," odtušil VJ chladně.

"Zákon říká, že musíš docházet do školy," trvala na svém Marsha.

"Existují ještě vyšší zákony," ironicky odpověděl VJ.

Marsha neměla v úmyslu zaujímat vlastní stanovisko.

"Souhlasím se vším, na čem se spolu s Viktorem dohodnete," prohlásila. Pak odjela do své ordinace, aniž by vyčkala Viktorova rozhodnutí.

"Bude nám působit jen problémy," varoval VJ, jakmile odešla.

"Potřebuje trochu víc času," řekl Viktor. "Ale pokud jde o školu, snad bys mohl přistoupit na nějaký kompromis."

"Nevidím žádný důvod. Vůbec to nepomáhá mé práci. Když nic jiného, tak mě hrozně zdržuje. Nejsou snad výsledky důležitější?"

"Jsou důležité," přikývl Viktor, "ale není to všechno. Jak chceš jet do Chimery? Svezeš se se mnou?"

"Ne," zavrtěl VJ hlavou. "Pojedu na kole. Může si Filip půjčit tvoje?"

"Jistě," souhlasil Viktor. "Přijdu za tebou během dopoledne do laboratoře. Potřebuji ještě pár detailů o implantaci proteinu pro naše právní oddělení, aby mohli začít s patentním řízením. Rád bych si také prohlédl zbytek tvé laboratoře a také tu novou." Viktor se nezmínil o noční příhodě s Ramirezem.

"Samozřejmě," kývl VJ. "Jen buď opatrný, až tam půjdeš. Nepřeji si žádné další návštěvníky."

O patnáct minut později se VJ řítil po Stanhopské ulici a kolem hlavy mu pohvizdoval vítr. Filip byl hned za ním na Viktorově kole, a za Filipem jel Pedro ve svém Fordu Taurus.

VJ přikázal Filipovi a Pedrovi, aby počkali před bankou, a sám vešel se svou brašnou dovnitř. Naštěstí byl pan Scott zaměstnán nějakým jiným klientem, a tak se VJ vyhnul další z jeho přednášek. Zašel do trezoru a uložil do své bezpečnostní schránky další velký vklad.

Viktorova cesta do práce tak bezstarostná nebyla. Ačkoliv se snažil uvažovat o jiných záležitostech, stále jej pronásledovala Marshina slova: "Na tak mimořádně vzácný druh rakoviny to vypadá, že jej dostala spousta lidí. Ti, kteří zkřížili cestu VJ." Viktora jen napadlo, jak by on sám reagoval, kdyby ji Marsha také dostala. A jak chtěl vůbec VJ čelit případným problémům?

Navzdory veškerým obavám Viktora pohánělo nadšení z nového implantačního projektu. S mnohem větší vyrovnaností než obvykle vyřídil horu nezáživné administrativní práce, která se mu do pondělního dopoledne vždy nahromadila na pracovním stole. Dnes ji naopak přivítal; nedovolila totiž jeho myšlenkám těkat jiným směrem. Vešla Colleen s obvyklou spoustou vzkazů a upozornění na situace, na něž je nutné se soustředit. Viktor ji nechal vše rychle projít, než učiní rozhodnutí co dál. Napůl přitom doufal, že se objeví nějaký náznak vydírání ohledně projektu NRF, ale nic takového se nestalo.

Největší uspokojení mu přineslo rozhodnutí ohledně Sharon Carverové. Řekl Colleen, aby advokátům sdělila, že nemá v úmyslu trvat na trestním oznámení, pokud bude staženo bezdůvodné obvinění ze sexuální diskriminace.

Nakonec požádal Colleen o zajištění termínu schůzky s Ronaldem, aby s ním mohl prodiskutovat problémy, které vyvstaly kolem NRF. Pokud při tom na nic nepřijde, což ani neočekával, dal by si na program schůzku s Hurstem. Hurst musel být pachatelem; ve skutečnosti se Viktor modlil, aby tomu tak bylo. Víc než cokoliv jiného si přál, aby objevil natolik jednoznačné důkazy, že by se mohl postavit před Marshu a prohlásit: "VJ s tím vším nemá nic společného."

Pro Marshu byla práce toho dne nesnesitelná. Čím víc se snažila, tím méně se dokázala udržet na tom stupni koncentrace, který vyžadovala její sezení. Bez jakéhokoliv vysvětlování řekla náhle Jean, aby toho dne zrušila všechny zbývající termíny. Jean sice souhlasila, ale moc velkou radost z toho neměla.

Jakmile byla Marsha hotová s pacienty, kteří již čekali, vyklouzla zadním vchodem a zamířila ke svému vozu. Po silnici číslo 495 se dostala na třiadevadesátku a zamířila na Boston. Neodbočila však do centra, pokračovala po severojižní magistrále k Neponsetu a poté dojela až do Mattapanu.

S adresou na sedadle vedle sebe hledala firmu Martinez Enterprises. Okolí nebylo vůbec přitažlivé. Zástavbu většinou tvořily dvoupatrové dřevěné domy ve velmi chatrném stavu, tu a tam bylo vidět již jen vyhořelé trosky.

Ukázalo se, že firma Martinez Enterprises sídlí v nějakém starém obchodním skladišti bez oken. Marsha se však nedala odradit. Dojela s vozem až těsně k obrubníku a vystoupila. Podobné zařízení jako zvonek zde neexistovalo. Zaklepala. Nejprve poněkud ostýchavě, ale když nikdo nereagoval, zabušila důrazněji. Přesto se nikdo neukázal.

Poodstoupila zpět a prohlížela si nejprve dveře budovy, pak její fasádu.

Trhla sebou, když si uvědomila, že od levého rohu budovy ji pozoruje muž v tmavém obleku a bílé vázance. Opíral se o budovu s mírně pobaveným výrazem. Mezi ukazováčkem a prostředníkem svíral hořící cigaretu. Když si všiml, že ho Marsha zaregistrovala, promluvil na ni pár slov Španělsky.

"Já španělsky nemluvím," řekla.

"Co chcete?" zeptal se muž se silným přízvukem.

"Chtěla bych hovořit s Orlandem Martinezem."

Muž jí napřed vůbec neodpověděl. Dál klidně kouřil svoji cigaretu. Pak ji odhodil do kanálu.

"Pojďte se mnou," vyzval ji a zmizel z dohledu.

Marsha došla na roh a spatřila úzkou uličku mezi domy se spoustou odpadků. Zaváhala. Její vnitřní hlas jí radil, aby se okamžitě vrátila k vozu a odjela, ona však chtěla za každou cenu přijít věci na kloub. Šla za tím mužem. V polovině uličky byly další dveře. Tentokrát pootevřené.

Vnitřek budovy působil stejně jako vnějšek. Hlavní rozdíl spočíval v tom, že uvnitř to vlhce páchlo plesnivinou. Stěny byly z nenatřeného betonu, osvětlení obstarávaly žárovky zasazené v holých keramických objímkách. V zadní části prostorné místnosti stál psací stůl obklopený několika nahodile umístěnými a k sobě se vůbec nehodícími, ošoupanými gauči. Posedávalo tam asi deset mužů, všichni oblečení do tmavých obleků, stejně jako ten, který Marshu přivedl dovnitř. Jedině muž, který seděl za velkým psacím stolem, byl oblečený odlišně. Měl na sobě bílou krajkovou košili nezastrčenou do kalhot.

"Co chcete?" zeptal se jí. I on měl španělský přízvuk, ale ne tak výrazný jako ostatní.

"Hledám Orlanda Martineze," prohlásila Marsha a došla až ke stolu.

"Z jakého důvodu?"

"Mám obavy o své dítě," řekla. "Jmenuje se VJ, a bylo mi sděleno, že nějakým způsobem spolupracuje s Orlandem Martinezem z Mattapanu." Marsha zaregistrovala vzrušenou debatu mezi muži na gaučích. Krátce na ně pohlédla, ale pak se rychle vrátila pohledem k muži za stolem.

"Jste snad vy Orlando Martinez?"

"Možná ano," přikývl.

Marsha si ho prohlédla pozorněji. Bylo mu přes čtyřicet, měl tmavou pleť, tmavé oči a téměř černé vlasy. Byl ověšem všemožnými zlatými řetězy a šperky a vše korunovaly diamantové manžetové knoflíčky.

"Chtěla jsem se vás zeptat, jaké obchody máte s mým synem?"

"Madam, mám pocit, že bych vám měl dát menší radu. Kdybych já byl na vašem místě, šel bych domů a radoval se ze života. Nepleťte se do něčeho, čemu nerozumíte.Způsobilo by to všem jenom problémy." Pak zvedl ruku a učinil jednoznačné gesto směrem k jednomu z mužů. "José, ukaž té dámě cestu ven, dřív než by si mohla ublížit."

José popošel vpřed a jemně odváděl Marshu ke dveřím. Stále přitom zírala na Orlanda a pokoušela se přijít na něco, co by ještě mohla před odchodem říct. Ale vypadalo to marně. Když otáčela hlavu, všimla si na jednom z gaučů muže s výrazně převislým víčkem. Okamžitě ho poznala. Viděla ho již před tím, v laboratoři VJ, když tam byla s Viktorem.

José neřekl ani slovo. Doprovodil ji ke dveřím, a zabouchl jí je před nosem. Marsha zůstala stát hledíc na dveře a nebyla si vůbec jistá, zdali jim má být vděčná nebo má mít vztek.

Vrátila se na ulici, nasedla do vozu a nastartovala. Ujela asi půl bloku, když zahlédla policistu. Zastavila u obrubníku a stáhla okénko.

"Promiňte," řekla a ukázala ke skladištní budově za sebou. "Máte tušení, co provozují ti lidé tamhle v té budově?"

Policista sestoupil z obrubníku a sehnul se, aby přesně viděl, na kterou budovu Marsha ukazuje.

"Jo tam," pronesl. Pak se opět napřímil. "Nevím to jistě, ale bylo mi řečeno, že tam skupina Kolumbijců připravuje nějaký obchod s nábytkem."

Jakmile měl Viktor příležitost, zatelefonoval Chadu Newhouseovi, šéfovi firemní bezpečnostní a ochranné služby, a zeptal se ho na Ramireze.

"Jistě, ten je členem našeho sboru," konstatoval Chad. Je na výplatní listině už několik let. Vznikl snad nějaký problém?"

"Byl najat obvyklou cestou?" vyptával se dál Viktor.

Chad se do telefonu komicky pousmál: "Střílíte si snad ze mě, doktore Franku? Ramireze jste přece najal vy osobně, společně s celým tím speciálním průmyslovým protišpionážním týmem. Je podřízený přímo vám."

Viktor zavěsil. Musí si o Ramirezovi promluvit s VJ.

Když byla veškerá administrativní práce hotova a schůzka s Ronaldem naplánována na jedenáct třicet, vydal se Viktor do laboratoře VJ. Dříve než došel k budově s věžními hodinami, skryl se ve stínu jedné z dalších opuštěných budov a ubezpečil se, že ho nikdo nesleduje. Teprve poté přeběhl přes ulici k budově s nefunkční replikou slavného Big Benu.

Jedno zaklepání, a již se poklop nadzvedl. Viktor seběhl dolů. Kolem posedávalo několik strážných v uniformách Chimery a bavili se hraním karet a prohlížením různých časopisů. VJ vešel do místnosti přesně těmi dveřmi, do nichž se Viktor pokoušel vstoupit při své noční návštěvě, a utíral si ruce do ručníku. Jeho oči se dívaly pronikavěji než obvykle.

"Byl jsi dnes v noci v laboratoři?" zeptal se ho okamžitě VJ.

"Byl -," přikývl Viktor.

"Nepřeji si, abys to dělal," přerušil ho VJ přísně. "Alespoň do té doby, než ti k tomu osobně dám svolení. Rozumíš? Potřebuji trochu respektu a soukromí."

Viktor si svého syna prohlížel a na okamžik nebyl schopen slova. Původně se chtěl kvůli té noční historce rozčílit, ale najednou se sám dostal do obranné situace.

"Omlouvám se," prohlásil. "Nemyslel jsem tím nic špatného. Byl jsem jen zvědavý na další vybavení, které tu máš."

"Uvidíš všechno dostatečně brzy," řekl VJ a jeho hlas ztratil původní přísnost. "Nejprve bych ti chtěl ale ukázat novou laboratoř."

"Výborně," řekl Viktor a ulevilo se mu, že se napětí tak rychle rozptýlilo.

Použili Viktorův vůz, opustili Chimeru a přejeli most přes řeku Merrimack. Během jízdy Viktor nadhodil otázku týkající se Ramireze.

"Zařadil jsem na výplatní listinu Chimery poměrně dost lidí od bezpečnostní služby," přiznal VJ. "Pokud si děláš starosti s výdaji, tak zvaž nesmírný budoucí zisk Chimery a porovnej ho s takovouto nepatrnou investicí."

"Neznepokojovala mě výplatní listina," podotkl Viktor. Trápila ho spíš snadnost a pohoda, s jakou byl VJ schopen zvládnout, cokoliv si zamanul.

Na základě pokynů VJ záhy dorazili k jedné ze starých továren na opačném břehu řeky, než se nacházela Chimera. VJ vystoupil z vozu první, dychtivý ukázat Viktorovi svůj vlastní výtvor.

Budova stála přímo u řeky. Stavba s věžními hodinami odtud byla zřetelně vidět. Ale na rozdíl od předešlého místa, byla nová laboratoř moderní v každém ohledu, včetně vnitřní výzdoby. Měla tři podlaží a představovala ten nejpůsobivější projekt, jaký Viktor kdy viděl. Hned v přízemí se nacházely místnosti se zvířaty, operační sálky, obří fermentátory z nerezavějící oceli a cyklotron pro výrobu radioaktivních látek. V prvním poschodí bylo umístěno zařízení pro magnetickou rezonanci, pozitronový tomograf, a navíc kompletní mikrobiologická laboratoř. Prostor ve druhém poschodí fungoval jako všeobecná laboratoř a nacházela se se zde většina důmyslného zařízení pro práci s geny a vše, co s tím souvisí. Třetí a nejvyšší poschodí bylo věnováno prostorům pro počítače, knihovnu a kanceláře.

"Co si o tom myslíš?" zeptal se pyšně VJ, když konečně stáli v chodbě třetího poschodí. Museli se stále uhýbat, jelikož všude ještě pracovali technici instalující právě dodané zařízení a řemeslníci provádějící poslední nátěry a tesařské úpravy.

"Jako všechno, co jsi udělal, je to prostě ohromující," prohlásil Viktor. "Ale muselo to stát spoustu peněz. Kde jsi je sehnal?"

"Jedním z mých projektů bylo vyvinout pomocí techniky rekombinace DNA tržně úspěšný produkt. Jak je vidno, tak jsem uspěl."

"Co je to za produkt?" zeptal se Viktor dychtivě.

VJ se zašklebil: "To je obchodní tajemství!"

Pak VJ přešel k zavřeným dveřím, mírně je pootevřel, vrhl rychlý pohled dovnitř a otočil se k Viktorovi: "Mám pro tebe ještě jedno překvapení. Je tam někdo, s kým bych rád, aby ses setkal."

Otevřel dveře dokořán a naznačil Viktorovi, aby ho následoval dovnitř. u stolu seděla mladá žena. Při jejich příchodu okamžitě vstala se slovy: "Ach, Doktor Frank! To je ale překvapení!"

Viktor chvíli nevěděl, co by měl říci. Hleděl na někoho, o kom ani ve snu nepředpokládal, že se s ním ještě někdy v životě setká: byla to Mary Millmanová, náhradní rodička, která donosila VJ.

VJ se bavil rozpaky svého otce.

"Potřeboval jsem kvalitní sekretářku," vysvětloval, "tak jsem ji sem přetáhl až z Detroitu. Musím ale přiznat, že jsem byl zvědavý na setkání se ženou, která mi dala život."

Viktor potřásl Mary nabízenou ruku.

"Rád vás opět po tak dlouhé době vidím," prohlásil, poněkud vyvedený z míry.

"Nápodobně," odpověděla Mary.

"Takže," prohlásil VJ s úsměvem, "teď už abych opravdu šel do své laborky."

Viktor se podíval na hodinky.

"Já už také budu muset jít."

Schůzka s Ronaldem Beekmanem byla pouhou ztrátou času. Viktor se snažil vyvolat střet ohledně projektu NRF, aby zjistil, zda o něm Ronald má vůbec tušení. Ale Ronald neřekl ani ano, ani ne. Chytře totiž vycítil, že právě tohle je téma, jež by mu mohlo poskytnout prostor k manévrování. Když mu Viktor připomněl, že mu při jejich poslední schůzce Ronald vyhrožoval, že bude postupovat stejně jako on a že mu znepříjemní život, Ronald to smetl se stolu řka, že šlo o pouhý řečnický obrat. Takže Viktor odešel z jeho kanceláře, aniž by věděl o cokoliv víc, než když do ní vstoupil.

Za jediný případný přínos této schůzky mohl pokládat skutečnost, že Ronald naznačil výrazný osobní zájem o implantační projekt. Viktor mu slíbil, že pro něj učiní výtah, který si bude moci prostudovat.

Když opustil Ronaldovu kancelář, okamžitě zamířil zpět k sobě, aby požádal Colleen o sjednání schůzky s Hurstem. Vůbec se na ni netěšil.

"Z laboratoře vám volal Robert Grimes," oznámila mu Colleen, jakmile vstoupil do kanceláře. "Sdělil mi, že má pro vás něco velmi zajímavého. Chtěl, abyste mu okamžitě zatelefonoval."

Viktor se ztěžka posadil ke stolu. Za běžných okolností by ho podobná zpráva od šéfa laboratorního týmu naplnila vzrušením. Ohlašovala by zřejmě zásadní průlom v některém z prováděných experimentů. Ale nyní šlo nepochybně o něco zcela jiného. Určitě to souviselo se speciálním úkolem, jímž Roberta pověřil. Vůbec si nebyl jistý, zda si přeje slyšet zrovna něco "velmi zajímavého".

Nicméně se vzchopil, vyťukal číslo laboratoře a čekal, až Roberta seženou. Zatím uvažoval o svých vlastních experimentech. Uvědomil si, že pro něj najednou ztratily svůj původní význam. VJ totiž vyřešil většinu otázek spojených s jeho bádáním. Pro Viktora bylo až ponižující, jakou měl na svého desetiletého syna ztrátu. Ale celá věc měla i svoji dobrou stránku - budou totiž moci vše dokončit společně. To bylo vzrušující.

"Doktore Franku!" ozval se náhle Robert v telefonu a vytrhl Viktora z jeho snění. "Jsem rád, že jsem vás dostihl. Dokončil jsem důkladné sekvencování fragmentu DNA těch dvou tumorů a chtěl jsem se jen ubezpečit, zdali chcete, abych pokračoval dál a namnožil tu sekvenci metodami rekombinace. Bude mi to nějakou dobu trvat, ale je to jediný způsob, jak přesně zjistit, pro co je zakódována."

"Máte již ohledně jejího kódování nějaké tušení?" zeptal se Viktor váhavě.

"Jistěže ano. Je to nepochybně nějaký druh ojedinělého polypeptidového růstového faktoru."

"Takže se nejedná o nějaký druh retroviru," pronesl Viktor s nadějí. Domníval se, že retrovirus by mohl být uměle roztroušenou infekční částicí.

"Nic takového, rozhodně se nejedná o retrovirus," ujistil ho Robert. Vlastně jde o nějaký uměle vytvořený gen." Pak se zasmál a dodal: "Měl bych ho možná nazvat gen Chimera. V té sekvenci je interní promotor, kterého jsem sám použil ve spoustě případů - je to ten, který pochází z opičího viru SV40. Ale zbytek toho genu musí mít původ v některém jiném mikroorganismu, buďto se jedná o bakterii nebo virus."

Pak nastala pauza.

"Slyšíte mě ještě, doktore Franku?" otázal se Robert v domnění, že bylo spojení přerušeno.

"Jste si tím vším jistý?" zeptal se Viktor roztřeseným hlasem. Najednou začínaly být souvislosti až příliš jednoznačné.

"Naprosto," prohlásil Robert. "Samotného mě to slušně překvapilo. O takové věci jsem ještě nikdy neslyšel. Můj první pocit byl, že ti lidé přišli do styku s nějakým typem nosiče DNA a ten se pak dostal do jejich krevního oběhu. Ta představa byla natolik podivná, že jsem o tom dál přemýšlel. Jediný možný mechanismus, na který jsem dokázal přijít, vyžaduje váčky červených krvinek naplněné tímto nakažlivým genem. Jakmile je pak zachytí Kupfferovy buňky v játrech, nakažlivé částice se samy dostanou do souboru genů v chromozomech buněčného jádra, genomu. Nové geny pak mění protoonkogeny na onkogeny, a máme to tady: rakovina jater jako vyšitá. Ale ten můj scénář má jediný zádrhel. Víte, jaký to je?"

"Ne, jaký?"

"Existuje pouze jediná možnost, jak by blanité váčky červených krvinek mohly proniknout do krevního oběhu člověka," pokračoval Robert, který netušil, jaký dopad mají jeho slova na Viktora. "Musely by být do těla vpraveny injekcí. Jsem si naprosto jistý, že -"

Robert již nedostal možnost svoji větu dokončit. Viktor zavěsil.

Vzrůstající množství usvědčujících materiálů začínalo být nevyvratitelné. Ani jeden to nepopíral: David a Janice zemřeli na rakovinu jater způsobenou částicí cizí DNA, která se dostala do jejich chromozomů. A vrcholem toho všeho byl učitel ze školy, o kterém mu řekla Marsha. Všichni tito lidé měli velmi blízký vztah k VJ. A VJ byl vědecký génius se supermoderní laboratoří, která mu byla kdykoli k dispozici.

Dovnitř nahlédla Colleen: "Raději jsem počkala, až dotelefonujete," Pronesla. "Je tu vaše žena. Mohu ji sem poslat?"

Viktor přikývl. Najednou se cítil nesmírně unavený.

Marsha vstoupila do místnosti a rázně za sebou zavřela dveře. Průvan nadzvedl papíry na stole. Zamířila přímo k Viktorovi, opřela se o desku stolu, předklonila se a podívala se mu zblízka do očí.

"Dobře vím, že bys raději vůbec nic nepodnikal," řekla. "Dobře vím, že bys nechtěl VJ zneklidňovat, a také dobře vím, jak jsi nadšený jeho vědeckými výsledky, ale musíš se smířit se skutečností, že ten chlapec nedodržuje pravidla hry. Chci tě informovat o svém posledním zjištění. VJ se dal do spojení s partou Kolumbijců, kteří si údajně otvírají dovozní sklad s nábytkem v Mattapanu. Setkala jsem se s nimi a musím ti říct, že mi vůbec nepřipadají jako obchodníci s nábytkem."

Marsha náhle zmlkla. Viktor vůbec nereagoval. "Viktore?" pronesla tázavě. Jeho oči měly nepřítomný, zamlžený výraz.

"Marsho, posaď se," ozval se Viktor, pokývl rozvážně hlavou a pak si ji položil do dlaní, naklonil se dopředu a lokty opřel o desku stolu. Poté si prohrábl vlasy, promnul krk a napřímil se. Marsha se posadila a důkladně studovala výraz mužova obličeje. Rozbušilo se jí srdce.

"Právě jsem se dozvěděl něco ještě horšího," řekl Viktor. "Před několika dny jsem dostal k dispozici vzorky Davidova a Janicina nádoru. Zpracovával je Robert. Právě mi telefonicky sdělil, že jejich rakoviny byly uměle vyvolané. Do jejich krevního oběhu byl vpraven cizí gen způsobující rakovinu."

Marsha vykřikla a zděšeně si zakryla rukama ústa. Ačkoliv měla již nějaký čas podezření, to potvrzení jejích obav bylo natolik děsivé, že zapůsobilo, jako by se o všem dozvěděla náhle. Skutečnost, že jí to oznámil Viktor, který se ze všech sil bránil slyšet cokoliv o nějakých obavách a předtuchách, činila celou záležitost ještě hroznější. Kousla se do spodního rtu a chvěla se směsicí vzteku, smutku a strachu.

"Musel to být VJ!" zašeptala.

Viktor bouchl dlaní do stolu, až se papíry vznesly.

"Nevíme to s naprostou jistotou!" vykřikl.

"Všichni ti lidé VJ znali naprosto důvěrně," konstatovala Marsha, a vyslovila tak nahlas Viktorovy myšlenky. "A on chtěl, aby mu nepřekáželi."

Viktor zavrtěl hlavou v jakémsi gestu rezignace. Kolik viny lze připsat jemu a kolik jí náleží VJ? To on byl strůjcem chlapcovy dokonalosti. Ale zastavil se někdy alespoň na okamžik, aby zauvažoval o tom, co by mohlo jít ruku v ruce s tímto géniem? Pokud David, Janice a onen učitel zemřeli rukou VJ, nebyl si sám jistý, zdali by vůbec dokázal dál žít s vlastním svědomím.

Pak promluvila Marsha. Začala váhavě, ale její přesvědčení jí dodalo sílu: "Domnívám se, že musíme přesně zjistit, co provozuje VJ ve zbývající části své laboratoře."

Viktor bezvládně spustil ruce podél těla a jako bez ducha hleděl z okna. Pozoroval věž s hodinami a byl si dobře vědom toho, že tam VJ právě teď pracuje. Pak se otočil k Marshe a prohlásil: "Půjdeme to zjistit."

[14]

Pondělí odpoledne

MARSHA musela běžet téměř poklusem, aby stačila Viktorovi spěchajícímu cestou k řece. Oba záhy nechali renovovanou část firemního komplexu za sebou. V jasném denním světle ale nepůsobily opuštěné budovy tak pochmurně.

Když vstoupili do budovy, Viktor šel přímo k poklopu, sehnul se, a několikrát silně zaklepal na podlahu.

Zhruba za jednu dvě minuty se poklop nadzvedl. Muž v bezpečnostní uniformě Chimery si Viktora s Marshou obezřele prohlédl a pak jim pokynul, aby sestoupili.

Viktor šel jako první. Než sešla Marsha dolů po schodech, Viktor již stačil obejít lopatkové koleso a směřoval ke hrůzu nahánějícím kovovým dveřím, které chránily vchod do neprozkoumané části laboratoře VJ. Na Marshu působila laboratoř právě tak hrůzostrašně a odpudivě jako při její poslední návštěvě. Dobře si uvědomovala, že plody vědeckého výzkumu mohou být použity jak pro dobré, tak pro špatné účely, ale něco z té tajuplné a strach nahánějící atmosféry zdejších sklepních prostor jí dávalo tušit, že výzkum, který se tady provádí, slouží temným záměrům.

"Hej!" zakřičel jeden ze strážců, který si všiml, že se Viktor blíží k zapovězeným dveřím. Vyskočil, rychle přeběhl místnost a uchopil Viktora za paži. Surově ho strhl zpět.

"Tam nikdo nesmí," zavrčel s tím silným španělským přízvukem.

K Marshinu překvapení mu však Viktor položil ruku dlaní na obličej a prudce ho odstrčil zpět. To ho natolik překvapilo, že upadl na jedno koleno, ale stále přitom držel Viktora za rukáv. Viktor se mu prudce vyškubl a dostal se kolem něj až ke dveřím.

V tu chvíli vytáhl strážný z boty vystřelovací nůž a bleskurychle jej otevřel. Na jeho dokonalém ostří zazářil odlesk světla.

"Viktore!" vykřikla Marsha. Viktor se při jejím výkřiku otočil a spatřil útočícího strážného, který před sebou držel nůž jako miniaturní kord. Viktor útok odrazil, ale muž ho hytil za ruku a nůž se hrozivě zablýskl ve výšce.

"Zadrž!" vykřikl VJ, který se vyřítil ze dveří, k nimž Viktor původně směřoval. Dva další muži od ochranky, kteří byli v místnosti, se vklínili mezi oba bojující. Jeden držel Viktora a druhý si vzal na starost strážného třímajícího v ruce nůž.

"Pusťte mého otce!" zavelel VJ.

"Chtěl proniknout do zadní laboratoře," vykřikl strážný s nožem.

"Nechte ho jít!" nařídil VJ ještě přísněji než předtím.

Viktora uvolnili z držení a odstrčili ho. Zavrávoral vpřed, pokoušeje se udržet rovnováhu. Přitom se dostal ještě blíž ke dveřím. VJ natáhl ruku a chytil ho za paži právě včas, aby mu zabránil projít dveřmi na druhou stranu.

"Jsi si jistý, že na to jsi připravený?" zeptal se VJ. "Chci vidět všechno," prohlásil Viktor rozhodně.

"Vzpomínáš si na strom poznání?"

"Strom vědění dobrého i zlého," ušklíbl se Viktor. "Už mi to nemůžeš vymluvit."

VJ pustil otcovu ruku.

"Jak je libo, ale možná se ti vůbec nebude zamlouvat, čeho budeš svědkem."

Viktor se otočil a pohlédl na Marshu, která mu pokynem hlavy naznačila, aby pokračoval. Otočil se a otevřel dveře.

Vycházela odtud matná zář modravého světla. Překročil práh těsně následován Marshou. VJ šel jako poslední a dveře za sebou zavřel.

Místnost byla asi sedmnáct metrů dlouhá a poměrně úzká. Na dlouhé lavici zbudované z nahrubo otesaného stavebního dřeva stály čtyři téměř dvouhektolitrové skleněné tanky. Na bocích byly spojené silikonem. Z nádrží ozářených tepelnými lampami vycházelo tajuplné modravé světlo, vznikající lomem světelných paprsků v tekutině, kterou nádrže obsahovaly.

Marshe poklesla čelist hrůzou, když si uvědomila, co je uvnitř tanků. Každý z nich byl vlastně umělou dělohou, v níž plaval asi tak osmiměsíční lidský plod uzavřený v průhledném blanitém vaku. Jak Marsha procházela uličkou podél nádrží, plody ji pozorovaly svýma zcela otevřenýma modrýma očima. Gestikulovaly, smály se, a dokonce zívaly.

S nenucenou samozřejmostí podbarvenou notnou dávkou domýšlivé hrdosti jim pak VJ podal zběžné vysvětlení celého systému. V každém jednotlivém tanku byla placenta přilepena na plexisklovou mřížku proti blanitému pouzdru a spojena se zařízením nahrazujícím srdce a plíce. Každé z těch zařízení mělo svůj vlastní počítač napojený na proteinový syntetizátor. Povrch tekutiny byl ve všech tancích pokryt kuličkami z umělé hmoty, aby se zabránilo vypařování.

Ani Marsha, ani Viktor nebyli schopni slova, tak byli zděšeni pohledem na lidské plody v umělém těhotenství. Ačkoliv se oba snažili připravit na nečekané zážitky, to, co spatřili, se vymykalo i té nejmorbidnější fantazii.

"Jistě se divíte, k čemu to všechno je," řekl VJ a přistoupil k prvnímu tanku a zkontroloval jeden z mnoha indikátorů. Udeřil do něj dlaní a ručička naskočila do zeleně zbarvené normální zóny. "Můj raný výzkum týkající se implantace, mě přivedl k modelování děloh s kulturou tkáně. Zvládnutí implantačního problému vyřešilo též otázku, proč je děloha vůbec zapotřebí."

"Jak staré jsou ty děti?" zeptala se Marsha.

"Osm a půl měsíce," odpověděl VJ a potvrdil tak Marshin odhad. "Budu je udržovat v tancích mnohem déle, než je obvyklých devět těhotenských měsíců. Čím delší dobu v nich stráví, tím lépe pak půjdou vychovávat."

"Kde jsi přišel k těm zygotám?" zeptal se Viktor, ačkoliv již dopředu znal odpověď.

"Je mi potěšením oznámit, že se jedná o mé bratry a sestry."

Marshin nevěřícný pohled se od plodů v tancích přenesl na VJ.

VJ se ušklíbl nad výrazem jejího obličeje: "Tak toho nech, přece to nemůže být takové překvapení. Zygoty jsem získal z mrazáku v otcově laboratoři. Nemělo by smysl, aby přišly nazmar nebo aby je táta implantoval jiným lidem."

"Bylo jich pět," prohlásil Viktor. "Kde je ta pátá?"

"Dobrá paměť," pochválil ho VJ. "Pátá zygota přišla naneštěstí nazmar při počátečním testu implantačního protokolu. Ale čtyři je dostačující množství pro statistickou extrapolaci, přinejmenším pro první sérii."

Marsha pohlédla zpět na ještě nenarozené děti. Byly to její vlastní!

"Nebuďte tím vším zas tak moc překvapení," prohlásil VJ. "Víte přece, že tahle technologie již byla na spadnutí. Já jsem to jen urychlil."

Viktor přistoupil k tiskárně jednoho z počítačů, která náhle ožila a vychrlila půl strany dat. Jakmile přestala, uvedl se okamžitě do činnosti proteinový syntetizátor a začal produkovat bílkovinu.

"Ten systém citlivě reaguje na potřebu jistého druhu růstového faktoru," vysvětloval VJ.

Viktor pohlédl na vytištěná data. Týkala se životně důležitých funkcí, chemických faktorů a krevního obrazu dítěte. Úplně ho ohromila dokonalost toho složitého systému. Uvědomoval si, že VJ musel uměle napodobit fantasticky komplikované vzájemné působení sil potřebných k tomu, aby se z oplodněného vajíčka stal živý organismus. Tento výkon představoval zásadní skok vpřed v biotechnologii. Zcela nová a úspěšná implantační technologie byla jednou věcí, ale tohle bylo něco naprosto odlišného. Viktor se zachvěl, když si uvědomil veškerý ďábelský potenciál stvořený jeho vlastním výtvorem.

Marsha se ustrašeně a plaše přiblížila k jednomu z tanků a zblízka si prohlížela dítě, v tomto případě budoucího chlapce. Chlapeček se na ni díval, jako by jí chtěl něco sdělit; položil svoji droboučkou dlaň na vnitřní skleněnou stěnu. Marsha mu vyšla vstříc svojí vlastní a jejich ruce se teď vlastně navzájem dotýkaly, odděleny toliko tenkou vrstvou skleněné

stěny. Ale pak ruku s odporem odtrhla a zakřičela: "Ty jejich hlavy!"

Viktor k ní přistoupil a naklonil se k dítěti: "Co by mělo být s jeho hlavou?"

"Podívej se mu na obočí. Jejich hlavy jsou zkosené přímo dozadu, nemají žádné čelo."

"Jsou to mutanti," vysvětloval VJ nenuceně jakoby jen tak mimochodem. "Odstranil jsem Viktorův přídavný segment NRF a pak jsem zlikvidoval některé z normálních úseků NRF v chromozómu. Mým cílem je dosáhnout inteligence na Filipově úrovni. Filip mi při mé práci pomáhal víc než kdokoliv jiný."

Marsha se zachvěla. Uchopila Viktora za ruku, tak aby to VJ neviděl. Viktor na její gesto nereagoval a ukázal na dveře na konci místnosti: "A co Je za těmi dveřmi?"

"To jsi toho ještě neviděl dost?" zeptal se VJ.

"Musím vidět všechno," prohlásil Viktor. Nechal Marshu stát a přešel místnost. Marsha ještě chvíli hleděla na drobného chlapečka s jeho nápadně vyčnívajícím obočím a zploštěnou hlavou. Bylo to, jako by vývoj člověka ustoupil o pět set tisíc let zpátky. Jak mohl VJ záměrně vytvořit své vlastní bratry a sestry duševně opožděné? Jeho bezcitný machiavelistický přístup jí otřásl.

Marsha se odtrhla od tanků s lidskými plody a následovala Viktora. Bylo i její povinností vidět všechno. Může ji tam snad očekávat ještě něco horšího, než spatřila dosud?

V další místnosti stály v řadě vyrovnané obří nádoby z nerezové oceli. Připadaly jí jako obří kotle, které viděla kdysi při školní exkurzi do pivovaru. V této místnosti bylo tepleji a větší vlhko. Několik mužů, svlečených do půl těla, se právě činilo u jedné z kádí, do níž přidávali nějaké přísady. Přerušili práci a podívali se dozadu na Viktora a Marshu.

"K čemu jsou tyhle tanky?" chtěla vědět Marsha.

Viktor jí dokázal dát odpověď sám: "Jedná se o fermentační nádrže, ve kterých probíhá kvasný proces umožňující růst takových mikroorganismů, jako jsou bakterie nebo kvasinky." Pak se zeptal VJ: "Co roste tady uvnitř?"

"Bakterie E. coli," odpověděl mu VJ. "To je ten skutečný tažný kůň rekombinační technologie DNA."

"A co dělají?" pokračoval ve vyptávání Viktor.

"To ti už radši vůbec neřeknu," odpověděl VJ. "Nemyslíš snad, že jednotky s imitovanými lidskými plody by pro dnešek stačily?"

"Chci vědět všechno," protestoval Viktor. "Chci, abys vyložil všechny karty na stůl."

"Dělají peníze," pokrčil VJ s úsměvem rameny.

"Nemám zrovna náladu na hádanky," poznamenal Viktor.

VJ si povzdechl.

"Prostě jsem měl náhlý nedostatek kapitálového krytí pro investice do nové laboratoře. Je pochopitelné, že já jsem nemohl vstoupit se svými akciemi na burzu. Místo toho jsem nechal dovézt sazenice koky z Jižní Ameriky a extrahoval patřičné geny. Ty jsem vložil do strukturních genů bakterií E. coli a za použití plazmidu, který v sobě nese odolnost vůči tetracyklinu, jsem pak celou tu věc vložil zpátky do bakterií. Ten produkt je prostě božský. Dokonce i bakterie E. coli si moc libují."

"O čem to mluví?" zeptala se Marsha Viktora.

"Mluví o tom, že ve všech těchto kvasných nádobách se vyrábí kokain," odpověděl jí Viktor.

"To je vysvětlení pro Martinez Enterprises," prohlásila s hlubokým povzdechem.

"Ale ta výrobní linka je pouze dočasná záležitost," začal vysvětlovat VJ. "Je to jen rychlý prostředek k zajištění okamžitého kapitálu. Nová laboratoř bude již brzy soběstačná, aniž by bylo zapotřebí nějakého kontrabandu. Ach ano, Martinez Enterprises je skutečně můj momentální partner. Vlastně bychom byli schopni vyslat během okamžiku do akce celou malou armádu. A mnozí z nich jsou na současné výplatní listině Chimery."

Viktor prošel podél řady kvasných jednotek, jejichž důmyslné technologické uspořádání ho doslova uchvátilo. Na první pohled mu bylo jasné, že jsou o jednu generaci před fermentátory, kterých používá Chimera. S téměř poraženeckým povzdechem se od nich odtrhl a znovu se připojil k Marshe a VJ.

"Takže jste tedy viděli všechno," řekl VJ. "Ale teď si musíme vážně pohovořit."

VJ se otočil a kráčel zpět do hlavní místnosti a Viktor s Marshou ho následovali. Když procházeli místností s umělými dělohami, plody se opět přiblížily ke skleněným stěnám tanků. Zdálo se, jako by toužily po lidské společnosti. Pokud si toho VJ vůbec všiml, nedal to ani v nejmenším najevo.

Bez jediného slova je provedl hlavní místností do obytné části. Viktor si uvědomil, že i zde existuje místo, které ještě nespatřil. Vedle hlavních prostor byl ještě další, výrazně menší pokojík. Soudě podle charakteru výzdoby a množství časopisů, nabyl Viktor dojmu, že se jedná o soukromý útulek VJ. Byla tam postel, pak jakýsi karetní stolek se skládacími židlemi, velká knihovna, naplněná vědeckými časopisy, a křeslo pro čtení. VJ učinil gesto směrem ke stolku a posadil se.

Viktor s Marshou se také posadili. VJ se opřel lokty o stolek a propletl prsty na rukou. Díval se střídavě z Viktora na Marshu a jeho pronikavě modré oči zářily jako safíry.

"Musím vědět, co s tím vším hodláte učinit. Hrál jsem s vámi poctivou hru, teď nastal okamžik, abyste ji hráli vy se mnou."

Viktor a Marsha na sebe vzájemně pohlédli. Jelikož se Viktor neměl ke slovu, začala Marsha: "Musím se dozvědět pravdu o Davidovi, Janice a panu Cavendishovi."

"Momentálně mě nezajímají okrajové záležitosti," prohlásil VJ. "Zajímá mě váš názor na velikost mých projektů. Doufám, že jste schopni ocenit velkolepost těchto experimentů. Jejich hodnota přesahuje všechny ostatní záležitosti, které by snad za jiných okolností mohly být hodny debaty."

"Obávám se, že se o těchto lidech musím dozvědět pravdu, dřív než budu schopna vše posoudit," pronesla Marsha rozhodně.

VJ pohlédl na Viktora: "Je to i tvůj názor?"

Viktor pomalu a váhavě přikývl.

"Toho jsem se obával," zamumlal VJ. Přísně se na ně zadíval, jako kdyby on byl jejich rodič, a oni jeho chybující děti. Nakonec promluvil: "Dobrá, dám vám odpověď na vaše otázky. Povím vám všechno, co chcete vědět. Ti tři lidé, o kterých ses zmínila, měli v úmyslu mě odhalit. To by tehdy bývalo pro moji práci zničující. Pokoušel jsem se jim zabránit, aby vypátrali příliš mnoho o mé laboratoři a mých experimentech, ale byli vytrvalí. Musel jsem ponechat řešení na přírodě."

"Co to znamená?" zeptal se Viktor.

"Díky svému rozsáhlému výzkumu růstových faktorů, jenž si vyžadovalo řešení problému umělé dělohy, jsem objevil jisté bílkoviny, které výrazně podporují rozvoj protoonkogenů. Naplnil jsem jimi váčky červených krvinek a pak jsem ponechal vše na přírodě."

"Máš na mysli, že jsi použil injekce," řekl Viktor.

"Jistěže jsem použil injekce!" odsekl VJ. "Tohle není zrovna záležitost, kterou je možno podávat ústy."

Marsha se snažila ze všech sil zachovat klid.

"Vyprávíš mi zde, že jsi zabil svého bratra. A vůbec nic jsi při tom nepociťoval?"

"Byl jsem pouhým prostředníkem. David zemřel na rakovinu. Úpěnlivě jsem ho prosil, aby mě nechal na pokoji, ale místo toho mě nepřetržitě pronásledoval. Domníval se, že mě srazí na kolena. Hnala ho jeho žárlivost."

"A co ta dvě děcka?" zeptala se Marsha.

"Nemůžeme hovořit o zásadních záležitostech?" bouchl VJ zlobně pěstí do stolu.

"Ptal ses nás dvou, co hodláme s tím vším učinit," řekla Marsha. "Nejprve musíme znát veškerá fakta. Jak to tedy bylo

s těmi chlapci?"

VJ bubnoval prsty do desky karetního stolku. Docházela mu trpělivost. "Začínali být příliš inteligentní. Začínali si uvědomovat své schopnosti. Nepotřeboval jsem žádné soupeře. Vyřešila to trocha cephalocloru v mléce, které dostali ve školce. Jsem si jistý, že většině dětí to prospělo."

"A co jsi pociťoval, když zemřeli?" zeptala se Marsha.

"Úlevu."

"Nebylo ti jich snad líto, nebo nepociťoval jsi smutek?" naléhala.

"Matko, tohle není terapeutická seance," odsekl VJ. "Mé pocity tady dnes nejsou na pořadu jednání. Nyní tedy znáte všechna ta temná tajemství. Teď jste na řadě vy, abyste hráli čestnou hru. Potřebuji znát vaše záměry."

Marsha pohlédla na Viktora v naději, že odsoudí ďábelské činy VJ, ale on jen ohromeně zíral na VJ, neschopný vydat ze sebe jediné slovo.

Marsha si jeho mlčení vysvětlila jako rezignovaný souhlas s tím vším, možná dokonce jako uznání. Je snad Viktor natolik uchvácený vším, čeho VJ dosáhl, že by byl schopen pominout pět vražd? Včetně vraždy jejich vlastního chlapce? Dobrá, ona to ale rozhodně nemá v úmyslu přijmout mlčky. Ať je Viktor proklet.

"Takže?" dožadoval se VJ odpovědi.

Otočila se a pohlédla mu do tváře. Díval se na ni s chladným očekáváním a bez jediného mrknutí. Jeho od narození pronikavé tyrkysově modré oči a andělsky plavé vlasy způsobily, že se její vlastní oči zalily slzami. Je přece také jejich dítě, nebo snad ne? A pokud spáchal takové hrůznosti, byla to skutečně jeho chyba? Je vrtochem vědy. Ať už Viktor učinil cokoli, aby dosáhl té jeho dokonalosti, stalo se tak zjevně na úkor svědomí. Pokud byl VJ vinen, provinil se Viktor právě tak a zasloužil trest. Marsha pocítila náhlý příval soucitu se svým chlapcem. Pak syna oslovila: "VJ," začala. "Nevěřím tomu, že si Viktor dokázal uvědomit veškeré možné dozvuky svého experimentu s NRF..."

Ale VJ ji přerušil: "Přesně naopak. Viktor naprosto jasně věděl, čeho chce docílit. A teď může hrdě pohlédět na mě a na všechno, čeho jsem dosáhl, s vědomím, že byl dokonale úspěšný. Já jsem přesně to, co chtěl a v co doufal. Jsem tím, kým by chtěl být on sám. Tím, čím může být věda. jsem budoucnost." VJ se usmál. "Bude lépe, když si na to zvykneš."

"Možná že jsi opravdu to, co Viktor zamýšlel z vědeckého hlediska," pokračovala Marsha, aniž by se nechala odradit. "Ale myslím, že nedokázal předvídat charakter osobnosti, kterou stvoří. VJ, pokouším se tím naznačit, že pokud jsi skutečně spáchal ty vraždy, pokud vyrábíš kokain ... a nejsi schopen vidět morální závadnost těchto činů, tak to není pouze tvá vina."

"Matko," prohlásil popuzeně a neklidně VJ, "ty vždycky tolik odbočuješ. To jsou samé pocity, symptomy, charaktery osobnosti a morální nedostatky. Já vám zde odhaluji ten nejvýznamnější biologický objev všech dob a ty snad máš v úmyslu mě podrobit dalšímu Rorschachovu testu. To je přece absurdní."

"Věda nemá absolutní přednost," oponovala Marsha. "Svou roli tady musí hrát i morálka. Copak to nedokážeš pochopit?"

"V tom se právě mýlíš," řekl VJ. "Viktor sám dokázal, že staví vědu nad morálku tím, že mě stvořil. Kdyby byl respektoval diktát konvenční morálky, vůbec nikdy by nemohl provést experiment s NRF, ale on to přesto udělal. Je skutečný hrdina."

"To, co Viktor učinil tím, že tě stvořil, bylo výplodem jeho bezmyšlenkovité opovážlivosti a zpupnosti. Nezastavil se, aby zauvažoval o možných následcích; byl přímo posedlý svým cílem. Pokud se věda zbaví pout morálky, stává se pouhým šílenstvím."

VJ mlasknul jazykem na znamení nesouhlasu. Pak zabodl své nelítostné modré oči do Marshy.

"Morálka nemůže určovat pravidla vědy, protože morálka jako taková je relativní, a tudíž proměnná. Věda nikoliv. Morálka je založena na člověku a společnosti, ve které žije, se změnami v průběhu let, od jedné kultury ke druhé. To, co je pro některé tabu, je pro druhé posvátné. Takové vrtochy by se neměly připouštět. Jediná věc na tomto světě, která vůbec nepodléhá změnám, jsou přírodní zákony, jimiž je řízen celý vesmír. Rozum je tím nejvyšším soudcem, a ne nějaké chvilkové moralizující rozmary."

"VJ, to není tvoje chyba," pronesla Marsha mírným tónem a smutně zavrtěla hlavou. S ním se nedalo argumentovat.

"Tvá skvělá inteligence tě izolovala a učinila z tebe osobu, která postrádá lidské vlastnosti, jako je soucit, vcítění, dokonce i láska. Máš pocit, že pro tebe neexistují žádná omezení. Ale ty hranice existují. Nevyvinulo se u tebe svědomí. Ale ty sám to nevidíš. Je to jako snažit se vysvětlit, co jsou to barvy někomu, kdo je od narození slepý."

VJ se znechuceně zvedl ze židle.

"Při veškeré úctě," prohlásil, "nemám čas na takovouto pomatenou sofistiku. Mám práci, kterou musím dokončit. Musím znát vaše záměry."

"Tvůj otec a já si spolu pohovoříme," reagovala Marsha vyhýbajíc se Pronikavému pohledu VJ.

"Tak do toho, hovořte," pokynul VJ a dal si ruce v bok.

"Promluvíme si bez přítomnosti dětí," oznámila mu Marsha.

Ústa VJ se nedůtklivě našpulila. Jeho dech se zrychlil, oči mu žhnuly. Poté se otočil a opustil místnost. Dveře se zabouchly a pak bylo slyšet zacvaknutí. VJ za sebou zamknul.

Marsha se otočila k manželovi. Ten jen v bezmocné hrůze zavrtěl hlavou.

"Máš ještě nějaké pochybnosti o tom, s čím máme tu čest?" zeptala se ho.

Viktor opět zavrtěl hlavou.

"Dobrá, takže, co jsi připraven s tím podniknout?"

Viktor jen znovu bezmocně potřásl hlavou.

"Nikdy bych si nepomyslel, že by to mohlo dospět až tak daleko." Pohlédl na svou ženu. "Marsho, musíš mi věřit. Kdybych byl věděl..." Hlas se mu zlomil. Potřeboval Marshinu podporu, její lidské porozumění. Ale i on sám měl potíže pochopit svou chybu v celém rozsahu. Nebyl si jistý, zda bude vůbec schopen žít sám se sebou, pokud se z toho snad nějak dostanou. Jak by to tedy mohl očekávat od Marshi?

Položil si obličej do dlaní.

Marsha se dotkla jeho ramene. Ať již byla situace jakkoli hrůzná, Viktor alespoň prozřel.

"Musíme se rozhodnout, co dál," řekla jemně.

Viktor se zvedl ze židle s novou dávkou odvahy.

"Já jsem za to odpovědný. Pokud jde o VJ, máš úplně pravdu. Nikdy by nebyl takový, jaký je, kdybych to všechno nezpůsobil já svými neoprávněnými zásahy." Znovu se k ní otočil. "Nejprve se musíme dostat odtud."

Marsha na něj vážně pohlédla.

"Opravdu si myslíš, že nás odtud VJ nechá jen tak lehce vyklouznout? Nebuď labuť! Vzpomeň si, jak řešil své problémy v minulosti: David, Janice, jeho učitel, ta dvě děcka, a teď jeho nezvládnutelní rodiče."

"Domníváš se snad, že nás tady bude držet věčně?" zeptal se Viktor.

"Nemám nejmenší tušení, jaké jsou jeho další záměry. Jen si nemyslím, že bude snadné se odtud dostat. Něco k nám určitě cítí, jinak by se rozhodně neobtěžoval tím vysvětlováním, a nezajímaly by ho ani naše názory a plány. Ale určitě nemá v úmyslu nás odtud pustit, dokud si nebude jistý, že pro něj nepředstavujeme žádné nebezpečí."

Chvíli oba mlčeli. Pak Marsha řekla: "Možná bychom s ním mohli uzavřít dohodu, že jednoho z nás propustí, zatímco ten druhý tady zůstane."

"Jeden z nás by se měl stát rukojmím?"

Marsha přikývla.

"Pokud bude souhlasit, měla bys odejít ty," prohlásil Viktor.

"Ba ne," zavrtěla Marsha odmítavě hlavou. "Dojde-li k tomu, půjdeš ty. Musíš přijít na to, jak mu ve všem zabránit."

"Myslím, že bys měla jít ty," oponoval Viktor. "Já dokážu VJ zvládnout lépe."

"Nemyslím, že ho kdokoliv dokáže zvládnout," řekla Marsha. "Pohybuje se ve svém vlastním světě, bez jakýchkoliv zábran, omezení a výčitek svědomí. Každopádně věřím tomu, že mi neublíží, přinejmenším dokud si bude jistý tím, že pro něj neznamenám problémy. Jsem ale přesvědčena o tom, že tobě důvěřuje víc než mně. V tom smyslu s ním budeš schopen vyjít lépe než já. Zdá se, že touží po tvém uznání. Chce, abys na něj byl pyšný. V tom se zdá stejný jako každé jiné dítě."

"Ale co dál?" přemýšlel Viktor nahlas a začal přitom přecházet po místnosti. "Myslím, že nám tady policie moc nepomůže. Nejlepší cesta by zřejmě mohla být prostřednictvím Úřadu pro boj s narkotiky. Tam je, zdá se, nejzranitelnější."

Marsha jen souhlasně přikývla. Do očí jí opět vstoupily slzy. Ještě pořád odmítala uvěřit, že to došlo tak daleko. Stále jí bylo zatěžko uvažovat o VJ jinak než jako o svém malém chlapci. Ale nebylo žádných pochybností - díky genetické manipulaci se z něj stala stvůra, kterou už nešlo udržet na uzdě.

"Mohlo by se nám podařit umístit VJ do psychiatrického zařízení?" zeptal se Viktor.

"To by šlo dost těžko. V jeho chování se neprojevují žádné psychotické poruchy. Nebo by musel být zproštěn obvinění z vraždy z důvodu duševní choroby. Ale pochybuji, že by se nám vůbec mohlo podařit ho usvědčit. Jsem si jistá, že byl natolik opatrný, aby nezanechal žádné důkazy, zejména v případě tak rafinovaného zločinu. Trpí poruchou osobnosti, ale není to blázen. Budeš muset přijít na něco lepšího než je tohle. Jen bych si přála, abych mohla říct co."

"O něčem uvažuji," ujistil ji Viktor. Uhladil si kabát a prohrábl se prsty ve vlasech v obvyklé a beznadějné snaze je učesat. Zhluboka se nadechl, pak zkusil dveře. Byly zamčené. Bouchl do nich čtyřikrát pěstí.

Po jisté chvíli se znovu ozvalo cvaknutí a dveře se prudce otevřely. V nich se objevil VJ s několika Jihoameričany, kteří ho kryli.

"Jsem připraven si pohovořit," oznámil mu Viktor.

VJ přelétl pohledem z Viktora na Marshu, která se odvrátila, aby se vyhnula jeho studeným očím.

"Sám," dodal Viktor.

VJ přikývl a ustoupil stranou, zatímco Viktor vykročil do obytného prostoru a pokračoval bez zastavení dál do hlavní místnosti laboratoře. Zaslechl přitom, že VJ za ním zase Marshu zamyká. Bylo mu jasné, že se stali opravdovými vězni, drženými v zajetí vlastním synem.

"Je skutečně velmi rozrušená," prohlásil pak. "Zabít Davida, to je neomluvitelné."

"Neměl jsem jinou volbu," pokrčil VJ rameny.

"Matky prožívají krušné období, když se s tím snaží vyrovnat," vysvětloval Viktor. VJ ani nepřivřel oči.

"Věděl jsem, že jí nemáme o mé laboratoři nic říkat," poznamenal VJ. "Nepohlíží na vědu stejným způsobem jako my."

"V tom ohledu máš asi pravdu," přikývl Viktor. "Poděsily ji ty umělé dělohy. Mě naopak ohromily. Dobře vím, jaký je to z vědeckého hlediska přínos. Pro akademickou obec to bude bomba. A možnosti jejich obchodního využití jsou obrovské."

"Počítám s tím, že právě jejich komerční přínos mi umožní postupně se vzdát kokainových zákazníků," prohlásil VJ.

"To je výborná myšlenka. Obchodováním s drogami totiž vystavuješ svoji práci vážnému ohrožení a riskuješ obžalobu z trestného činu."

"Již jsem o tom před nějakou dobou uvažoval," podotkl VJ. "Mám několik rezervních variant, kdyby snad nastaly nepředvídané problémy."

"O tom nepochybuji, že máš."

VJ se na Viktora pozorně zadíval.

"Myslím, že bys mi spíš měl prozradit, jaké máš záměry s mou laboratoří a mou prací."

"Můj hlavní cíl je vyjednávat s Marshou," oznámil Viktor. "Ale mám pocit, že se přes to dostane, jakmile ji jednou přejde šok z toho všeho."

"Jakým způsobem máš v plánu s ní jednat?"

"Přesvědčím ji o důležitosti tvé práce a tvých objevů," prohlásil Viktor. "Jakmile pochopí, že jsi sám dokázal víc než kdokoli jiný v dějinách biologie, a to je ti pouhých deset let, bude vše cítit úplně jinak."

Vypadalo to, že VJ se nadýmá pýchou. Marsha měla v tomto ohledu pravdu - jako každé jiné dítě toužil po otcovském ocenění. Kdyby jen skutečně mohl být jako každé jiné dítě, zauvažoval Viktor se smutkem na duši. Ale on takový nikdy nebude, díky mně.

Viktor pokračoval: "Jakmile to bude možné, rád bych viděl seznam proteinových růstových faktorů, které mají co do činění s umělou dělohou."

"Je jich víc než pět set," podotkl VJ. "Mohu ti dát všechno vytištěné, ale pochopitelně to není určeno pro zveřejnění."

"To chápu," kývl Viktor. Pohlédl na svého syna a usmál se. "No ale teď musím jít zpátky do práce. Marsha má také určitě objednané pacienty, takže myslím, že půjdeme. Uvidíme se doma."

VJ zavrtěl hlavou: "Mám pocit, že na to je ještě příliš brzy. Bude myslím lepší, když se tu pár dní zdržíte. Mám tady telefon, takže můžete úřadovat po telefonu. Matka si bude muset přeobjednat své pacienty. Budete to tady mít docela pohodlné."

Viktor se tomu návrhu dutě zasmál.

"Pochopitelně že žertuješ. Nemůžeme tady zůstat. Marsha by snad mohla přeobjednat své pacienty, ale já nemohu odsunout Chimeru jen tak na čekačku. Mám spoustu práce. Kromě toho všichni vědí, že jsem v areálu firmy. Dříve či později po mně začnou pátrat."

VJ zvážil celou situaci.

"Dobrá," řekl konečně. "Ty můžeš tedy jít. Ale matka tady bude muset zůstat."

Na Viktora udělalo dojem, jak správně dokázala Marsha předpovědět jeho reakce.

"Nehnu se od ní ani na okamžik," pokusil se ještě vyjednávat.

"Jen jeden z vás," stál na svém VJ. "Není o čem diskutovat."

"Tak dobře, když na tom trváš," souhlasil Viktor. "Řeknu to Marshe. Budu hned zpátky."

Prošel zpátky k obytné místnosti VJ. Jeden ze strážců musel jít s ním a odemknout mu dveře. Viktor přistoupil těsně k Marshe a zašeptal: "Souhlasí s tím, že jednoho z nás pustí ven. Jsi si opravdu jistá, že to nechceš být ty?"

Marsha zavrtěla hlavou.

"Jen se prosím spoj s Jean a řekni jí, že zatím nebudu až na další k dispozici. Ať zatím posílá nutné případy k doktorce Maddoxové."

Viktor přikývl. Políbil Marshu na tvář, vděčný za to, že necouvla. Pak se obrátil k odchodu.

V hlavní místnosti laboratoře dával zatím VJ instrukce dvěma mužům z ochranky.

"Tohle je Jorge," představil Viktorovi usmívajícího se Jihoameričana. Byl to tentýž muž, který na něj předtím zaútočil nožem. Zjevně se na něho nijak nezlobil, protože mu současně s odzbrojujícím úsměvem podal ruku na pozdrav.

"Jorge se nabídl, že tě bude doprovázet," vysvětlil VJ.

"Já ale nepotřebuji žádnou chůvu," prohlásil Viktor potlačuje svůj vztek.

VJ se zlověstně usmál: "Myslím, že to nechápeš. Nemáš na vybranou. Jorge s tebou zůstane, aby ti připomínal, že tě nic nemá svádět k hovoru s kýmkoliv, kdo by mi snad mohl působit nějaké problémy. Také ti bude připomínat, že Marsha je zde s jedním s Jorgeových přátel..." VJ nechal nevyslovenou hrozbu viset ve vzduchu.

"Ale já nepotřebuji hlídače. A jak vysvětlím jeho přítomnost? Opravdu, VJ, tohle jsem od tebe neočekával."

"Pevně věřím tomu, že už si najdeš způsob, jak ji vysvětlit," usmál se opět VJ. "Jorge nám všem jen trochu ulehčí spánek. A musím tě varovat: problémy s policií nebo jinými úřady by byly jen na obtíž a program by zpomalily, ale nezastavily. Nezklam mě, otče. Společně uskutečníme zásadní převrat v biotechnologickém průmyslu."

Viktor ztěžka polkl. Měl úplně vyschlo v ústech.

[15]

Pondělí odpoledne

OBLOHA se v době, kdy Viktor pobýval v laboratoři VJ, zcela pokryla mraky a venku začal foukat vítr. Vyšel z budovy s věžními hodinami a zamířil ke své kanceláři. Pár kroků za ním šel Jorge, který si neodpustil své divadýlko a ukázal mu opět nůž skrytě zasunutý v pravé botě. Mělo to však žádoucí účinek. Viktor si byl dobře vědom, že se pohybuje v přítomnosti muže, který je zvyklý zabíjet.

Přestože Marshe tvrdil, že má nějaký nápad, neměl ani tušení co dělat. Cestou do kanceláře v něm narůstal bezmocný vztek. Nejistě přešel místnost své sekretářky, přičemž Jorge, který byl pouhý krok za ním, sledoval každé jeho gesto.

"Promiňte!" řekla Colleen, když Viktor míjel její stůl. Zvedla se a uchopila hromadu vzkazů. Viktor došel ke dveřím své kanceláře a otočil se k Jihoameričanovi: "Budete muset počkat tady."

Jorge však pokračoval dál, jako by jeho poznámku vůbec neslyšel. Colleen to vyvedlo z míry, zejména proto, že Jihoameričan na sobě měl uniformu bezpečnostní služby Chimery.

"Neměla bych snad zavolat ochranku?" zašeptala Viktorovi.

Viktor namítl, že to není nutné. Colleen pokrčila rameny a chystala se pokračovat v práci. "Mám tady spoustu vzkazů," řekla. "Pokoušela jsem se vás dovolat. Potřebuji -"

Viktor jí položil ruku na rameno a lehce ji zatlačil zpět, aby mohl zavřít dveře.

"Později," prohlásil.

"Ale -," stačila ještě pronést, než se před ní dveře zavřely.

Viktor zamkl pro jistotu dveře. Jorge se již uvelebil na gauči v zadní části místnosti a začal si nenuceně ošetřovat nehty.

Viktor přešel ke svému stolu a posadil se. Okamžitě se ozval telefon, ale nezvedl ho. Věděl, že je to Colleen. Podíval se na Jorgeho, který udělal gesto klíšťkami na nehty a vycenil svůj bílý chrup.

Viktor si položil hlavu do dlaní. Potřeboval nějaký plán. Ale Jorge byl rušivým elementem. Vyzařovala z něj bezohledná, domýšlivá sebedůvěra, která Viktorovi říkala: Jsem zabiják, sedím v tvé kanceláři, a ty s tím nemůžeš vůbec nic dělat. Viktor se v přítomnosti Jorgeho, který ho neustále pozoroval, jen těžko soustředil.

"Nepřipadá mi, že byste moc pracoval," ozval se náhle Jorge. "VJ tvrdil, že potřebujete odejít, protože máte k vyřizování spoustu práce. Myslím, že byste s ní měl začít, pokud nechcete, abych zavolal VJ a oznámil mu, že tady jen tak posedáváte a držíte se za hlavu."

"Jen jsem si třídil myšlenky," prohlásil Viktor. Naklonil se nad stůl a zmáčkl tlačítko telefonu. Když se Colleen ozvala, řekl: "Přineste ty vzkazy, dáme se do práce."

První hodinu se Marsha zabývala tím, že listovala některými ze stovek časopisů v knihovně. Ale byly nad její chápání. Všechny se zabývaly teorií a technickou stránkou experimentů na rozhraní biologie, fyziky a chemie. Zvedla se a začala přecházet po místnosti, dokonce zkusila dveře, ale byly, jak se ostatně dalo očekávat, zavřené.

Opět se posadila ke stolu a uvažovala o tom, co Viktor podnikne. Bude muset být velmi nápaditý. VJ byl výjimečný soupeř. Také v sobě musí nalézt mimořádnou morální odvahu, a ve světle jeho vlastních experimentů s NRF si nebyla jistá, zdali toho bude vůbec schopen.

Pak klapl zámek dveří a do místnosti vstoupil VJ.

"Říkal jsem si, že by ti třeba nebyla proti mysli malá společnost," prohodil žertovně. "Je tu někdo, kdo by se s tebou rád setkal." Ustoupil stranou a do místnosti vešla Mary Millmanová a s úsměvem jí podávala ruku.

Marsha zůstala stát hledajíc ta správná slova.

"Paní Franková!" zvolala Mary a nadšeně jí třásla rukou. "Moc jsem se na setkání s vámi těšila. Myslela jsem, že budu muset čekat přinejmenším další rok. Jak se vám daří?"

"Docela dobře," vypravila ze sebe Marsha.

"Myslel jsem, že si spolu rády popovídáte. Nechám vám pootevřené dveře, pokud budete mít hlad nebo žízeň, dejte vědět někomu z Martinezových lidí."

"Děkujeme," přikývla Mary. "Není skvělý?" řekla pak Marshe, když VJ opustil místnost.

"Je výjimečný," přikývla Marsha. "Jak jste se sem dostala?"

"Je to překvapení, že?" usmála se Mary. "Také jsem tehdy byla moc překvapená. Řeknu vám, jak k tomu došlo."

"A co dál?" zeptal se Viktor. Colleen seděla na svém obvyklém místě, přímo proti němu. Jorge si stále ještě hověl vzadu na gauči. Colleen se ještě jednou prohrábla papíry ve svých deskách.

"Myslím, že je to prozatím všechno. Máte pro mě nějaké příkazy?" Významně stočila oči směrem k Jorgemu.

"Ne," prohlásil Viktor a předal jí poslední dokument, který podepsal. "Teď vyrazím domů. Pokud by vznikly nějaké problémy, zavolejte mě tam."

Colleen pohlédla rychle na hodinky a opět se zadívala na Viktora.

"Je opravdu všechno v pořádku?" Od okamžiku, kdy se objevil v kanceláři v doprovodu muže od bezpečnostní služby, se choval nějak podivně.

"Všechno je prostě žůžo," prohlásil Viktor a uložil pero zpět do horní zásuvky svého stolu.

Colleen pohlédla na člověka, který byl sedm let jejím šéfem. Nikdy před tím podobný výraz nepoužil. Zvedla se, vrhla na Jorgeho opovržlivý pohled a opustila místnost.

"Je čas jít," oznámil Viktor Jorgeovi.

Jorge se zvedl z gauče.

"Vrátíme se zpátky do laboratoře?" zeptal se.

"Já osobně jedu domů," konstatoval Viktor a začal si oblékat kabát. "Nevím, kam máte namířeno vy."

"Jedu s vámi, příteli."

Viktor byl zvědavý, nenastanou-li nějaké problémy při výjezdu z firmy. Ale strážný u brány ho pozdravil jako obvykle. Skutečnost, že ho doprovázel člověk v uniformě bezpečnostní služby Chimery, nepřipadala strážnému u brány nijak pozoruhodná.

Když přejížděli řeku Merrimack, zapnul Jorge autorádio. Chvíli hledal a pak naladil španělskou stanici. Zesílil zvuk až téměř do ohlušujícího řevu a prsty si bubnoval do rytmu.

Viktorovi bylo jasné, že první překážkou na dráze je Jorge. Když se blížil po příjezdové cestě k domu, začal uvažovat o možnostech, které má. Pod stodolou byl vyhloubený sklep se silnými dveřmi, o kterém se domníval, že by mohl být dostatečně bezpečný. Teď šlo o to, jak do něj Jorgeho vlákat.

Vystoupili z vozu, Viktor spustil dveře garáže a uvažoval, zda by se k němu nemohl nenápadně přiblížit a praštit ho do hlavy, tak jako praštili jeho, když se poprvé přikradl k laboratoři VJ. Otevřel dveře do obývacího pokoje a nechal je tak i pro Jorgeho, který trval na tom, že půjde za ním.

Viktor si svlékl kabát a přehodil ho přes gauč. Protože byl realista, opustil myšlenku, že na Jorgeho zaútočí. Uvědomoval si, že by ho buď udeřil příliš mírně, nebo příliš silně, což by v obou případech znamenalo katastrofu. Musel zkusit něco jiného. Ale co?

Byl zcela bezradný, dokud nepoužil spodní koupelny. Když spatřil v lékárničce lahvičku s aspirinem, vzpomněl si na svou starou lékařskou brašnu, kterou dostal jako dárek ve čtvrtém ročníku medicíny. Používal ji pak po celý zbytek své lékařské kariéry, a pokud si dokázal vzpomenout, byla stále ještě naplněna slušným množstvím běžně předepisovaných uklidňujících prostředků.

Když se vynořil z koupelny, našel Jorgeho u televize v obývacím pokoji, jak zkouší jeden kanál za druhým. Viktor zamířil nahoru. Naneštěstí ho Jorge následoval. Ale v horní studovně se Viktorovi opět podařilo odlákat jeho pozornost televizí. Otevřel vestavěnou skříň a našel v ní černou brašnu.

Nabral si plnou hrst sedativ, brašnu vrátil na původní místo a pilulky s kapslemi strčil do kapsy. Vcouval zpět do místnosti a zjistil, že Jorgemu se mezitím podařilo nalézt kabelovou stanici vysílající španělsky.

"Když dorazím domů, dám si zpravidla nějaký drink," prohodil. "Mohu vám něco nabídnout?"

"Co máte?" zeptal se Jorge, aniž odtrhl pohled od televize.

"Cokoliv," řekl Viktor. "Co takhle třeba dvě margarity?"

"Co jsou margarity?" zeptal se Jorge.

Jeho otázka Viktora překvapila. Domníval se, že margarity jsou populárním jihoamerickým nápojem. Ale možná, že to byla daleko víc mexická než jihoamerická specialita. Vysvětlil Jorgemu, o co se jedná.

"Dám si to samé, co vy," prohlásil Jorge.

Viktor přešel dolů do kuchyně. Jorge ho následoval, a pak přešel zpět k televizi v obývacím pokoji. Viktor vyndal veškeré přísady včetně soli. Připravil nápoje v malém skleněném džbánku, a když se ujistil, že mu Jorge nevěnuje pozornost, otevřel všechny ampule a nasypal jejich obsah do míchaného nápoje. Valium se rozpustilo okamžitě. Na dně zůstalo trochu usazeniny, i když nápoj energicky zamíchal, takže raději použil mixéru. Pak podržel džbánek proti světlu. Vše vypadalo, jak má být. Viktor odhadl, že dávka sedativa ve džbánku je natolik silná, aby kohokoli uspala po dobu operace v břišní dutině.

Nepatrně si usrkl. Koktejl měl hořkou příchuť, ale pokud Jorge nikdy margaritu neochutnal, rozdíl nepozná. Pak Viktor obalil navlhčené hrany skleniček v soli. Svůj vlastní nápoj připravil z čisté citrónové šťávy. Když bylo vše hotové, odnesl obě nalité sklenky a džbánek k servírovacímu stolku.

Jorge si lokl, aniž by odtrhl oči od televize. Viktor se posadil a díval se také. Na obrazovce probíhal zrovna nějaký zamilovaný rodinný televizní seriál. Viktor sice španělštině nerozuměl, ale rychle pochopil, o co se jedná.

Koutkem oka pozoroval, jak Jorge polyká svůj drink, pak se předklonil a sám si znovu nalil. Viktora těšilo, že mu margarita tak chutná. První známka působení přišla dost brzy: Jorge začal rychle mrkat. Nebyl schopen zaostřit obraz. Nakonec se podíval na Viktora a snažil se zaostřit, jak nejlépe mohl. Ale alkohol již mezitím musel do jeho organismu dodat dostatečné množství sedativ. Jorge se sotva dotkl své druhé skleničky a stěží dokázal udržet oči otevřené.

Náhle se Jorge pokusil postavit. Musel si uvědomit, co se děje, protože mrštil sklenicí na druhý konec pokoje. Viktor položil svou sklenku a chytil Jorgeho, který se pokoušel telefonovat. Jorge se dokonce snažil vytáhnout nůž, ale jeho pohyby už byly příliš nekoordinované a pomalé. Viktor ho snadno odzbrojil. Minutu nato Jorge ztuhnul. Viktor ho položil na gauč, vzal ampuli valia, které měl nahoře, a jako pojistku mu píchl ještě deset miligramů. Pak odtáhnul jeho tělo přes dvůr ke stodole. Snesl Jorgeho do sklepa a přikryl ho starými dekami a hadry, aby neprochladl. Nakonec zamkl dveře masivním visacím zámkem.

Cestou zpět do domu se radoval, jak se mu podařilo Jorgeho zneškodnit. Říkal si, že teď má dost času promyslet si v klidu další krok. Ale sotva za sebou zavřel dveře, ozval se telefon. Jeho zvonění ho naplnilo obavami, Jestli snad někdo nevolá Jorgeho nebo zda se snad Jorge neměl v určitou dobu hlásit. Viktor na telefon nereagoval. Místo toho si oblékl kabát a vyšel ven k vozu. Aniž by měl nějaký další konkrétní nápad, rozhodl Se, že půjde na policii.

Policejní stanice se nacházela v rohu městského parku. Byl to jednopatrový cihlový dům s dvěma ozdobnými mosaznými sloupkovými svítidly, zakončenými matně modrými skleněnými koulemi. Viktor dojel až přímo k domu a zaparkoval na parkovišti vyhrazeném návštěvníkům. Když opustil svůj dům, měl dobrý pocit z toho, Že konečně učinil

rozhodnutí. Těšil se, že to celé na někoho přehodí, ať už se pak stará někdo jiný. Ale když vystupoval po schodech mezi dvěma kulovitými svítidly, byl si stále méně jistý, že návštěva policie je to nejlepší, co může učinit.

Před venkovními dveřmi zaváhal. Největší strach měl o Marshu, ale byly zde ještě obavy jiného druhu. Přesně jak řekl VJ, policie toho pravděpodobně moc nezmůže a VJ by jim vyklouzl ze sítí. Právní systém se nedokázal vypořádat ani s normálními mladými povaleči, jak by si asi poradili s desetiletým chlapcem, jehož inteligence odpovídá dvěma Einsteinům dohromady?

Viktor se ještě chvíli dohadoval sám se sebou, zda vstoupit dovnitř či nikoliv, když se dveře policejní stanice rázem rozevřely, vyřítil se z nich seržant Cerullo a vrazil do něj.

Cerullo si narovnával klobouk, který se mu na hlavě posunul, pak se velmi zdvořile omluvil, ještě než poznal, že jde o Viktora.

"Doktor Frank!" zvolal překvapeně. Omluvil se ještě jednou a pak se zeptal: "Co vás k nám přivádí?"

Viktora nenapadalo nic, co by znělo rozumně. Celá záležitost už příliš dlouho zaměstnávala jeho mysl.

"Mám takový problém. Mohl bych si s vámi pohovořit?"

"Páni, to je mi líto," řekl Cerullo. "Mám teď zrovna pauzu na večeři. Musíme jíst, když je to zrovna možné. Ale Murphy je vám k dispozici. Ten vám pomůže. Až se vrátím z jídla, přesvědčím se, jak se vám věnovali. Osobně na to dohlédnu."

Cerullo vzal přátelsky Viktora za paži, a pak mu otevřel dveře. Ať již Viktor chtěl nebo ne, najednou se tak jako tak ocitl uvnitř.

"Hej, Murphy!" zavolal ještě Cerullo. Nohu měl ve dveřích a držel je otevřené. "Tohle je doktor Frank. Je to můj přítel. Tak se mu věnuj, je to jasný?"

Murphy byl podsaditý růžolící a pihovatý polda, typický Ir, jehož otec byl policajt a otec jeho otce už také. Mhouřil na Viktora oči za silnými bifokálními brýlemi.

"Za minutku jsem vám k dispozici. Posaďte se," ukázal tužkou k omšelé a poškrábané dubové lavici a pak se vrátil k formuláři, který předtím pečlivě vyplňoval.

Viktor se posadil na určené místo a jeho myšlenky přešly k budoucí konverzaci s policistou Murphym. Dokázal si sám sebe představit, jak mu vykládá, že má syna, který je mimořádný génius a zrovna pěstuje ve skleněných tancích rasu duševně méněcenných dělníků. A také že zabil lidi, aby chránil tajnou laboratoř, kterou vybudoval díky vydírání defraudantů ve společnosti svého vlastního otce. Již jen pouhý pokus popsat celou situaci slovy ho přesvědčil, že mu nikdo nemůže uvěřit. A i kdyby k tomu došlo, co se stane? Stejně neexistuje žádný způsob, jak VJ z těch smrtí obvinit. Všechno to přece byla jen náhoda. Ani laboratorní vybaveni nebylo ukradeno, a když, tak to rozhodně neudělal VJ. A kokain? Vždyť to ubohé dítě k tomu bylo přinuceno cizím drogovým magnátem.

Viktor se kousl do spodního rtu. Murphy se stále ještě potýkal se svým formulářem. Svíral ve své masité ruce tužku a vyplazoval přitom jazyk. Ani k němu nevzhlédl, a tak Viktor pokračoval ve svých představách. Jasně viděl, jak VJ proklouzává labyrintem právního systému a dostává se ven nějakými zadními vrátky. A supermoderní laboratoř, kterou dokázal dotáhnout k naprosté dokonalosti, mu samozřejmě zůstane. A VJ již prokázal ochotu likvidovat ty, kdo se mu odvážili zkřížit cestu. Viktora napadlo, jak dlouho by vůbec s Marshou dokázali za těchto okolností přežít.

S pocitem deprese, která mu vháněla do očí slzy, si musel přiznat, že jeho experiment byl až příliš úspěšný. Jak řekla Marsha, nedomýšlel následky úspěchu. Příliš jej zaujal vlastní experiment, než aby přemýšlel o výsledku. VJ byl něčím víc, než očekával, a se všemi ústavními omezeními při prosazování zákona byl sociální systém špatně vybaven na to, aby se dokázal vyrovnat s vetřelci jako VJ. Bylo to, jako kdyby pocházel z jiné planety.

"Dobrá," přerušil Murphy ticho, když umístil pečlivě vyplněný formulář do drátěného košíku na vyřízené věci v rohu stolu. "Co pro vás můžeme udělat, doktore Franku?" Protáhl si s prasknutím klouby ztuhlé držením tužky.

Bez nějaké velké důvěry se Viktor zvedl a přešel k jeho úřednímu stolu. Murphy si ho prohlížel svýma modrýma očima. Měl příliš těsný límeček košile a kůže na krku přes něj přečnívala.

"Tak co máte, doktore?" zeptal se Murphy a opřel se o opěradlo. Měl mohutné, silné paže a byl to přesně ten typ, kterého přivítáte, když vám nějací chuligáni ukradnou poklice u auta nebo přehrávač.

"Mám problém se synem," začal Viktor. "Zjistili jsme, že chodil za školu do -"

"Promiňte, doktore," řekl Murphy. "Neměl byste si raději pohovořit s nějakou sociální pracovnicí?"

"Obávám se, že celá situace přesahuje dosah chápání sociálních pracovnic," prohlásil rozvážně Viktor. "Můj syn se rozhodl pro spolupráci s kriminálními živly a -"

"Promiňte, že vás opět přerušuji, doktore," ozval se Murphy. "Možná jsem měl spíš říct psychologa. Kolik let je vašemu chlapci?"

"Je mu deset, ale je -"

"Musím vám sdělit, že nám nikdo kvůli němu netelefonoval. Jak se Jmenuje?"

"VJ," odpověděl Viktor. "Dobře si uvědomuji, že -"

"Dřív než budete pokračovat," řekl Murphy, "tak vám musím prozradit, že máme s mladistvými spoustu problémů. Snažím se být nápomocný. Pokud váš syn udělal něco opravdu špatného, jako že se někde na veřejnosti odhaloval v parku nebo se vloupal do nějakého domu, kde bydlí samotná vdova, asi by bylo rozumné, abychom zasáhli. Jinak si myslím, že by to chtělo psychologa, a možná by nebyla od věci nějaká stará Osvědčená výchovná metoda. Vždyť víte, co tím myslím?"

"Jistě," kývl Viktor. "Myslím, že máte úplně pravdu. Děkuji, že jste se mi věnoval."

"Ale to nic, doktore," mávl Murphy rukou. "Jen jsem k vám upřímný, když je Cerullo váš přítel."

"Vážím si toho," řekl Viktor, když odstupoval od jeho stolu. Pak se otočil a rychle vyšel ven. Jakmile se ocitl uvnitř vozu, zmocnila se jej neuvěřitelná panika. Najednou si uvědomil, že celou záležitost s VJ musí vyřešit sám. Bude to boj otce proti synovi, tvůrce s jeho vlastním výtvorem. Pochopením dosahu toho všeho se mu zvedl žaludek a dávivý pocit ucítil až nahoře v krku. Otevřel dveře, ale strach způsobil, že dokázal překonat nevolnost bez zvracení. Jen se chvěl. Zavřel dveře vozu a opřel se čelem o volant. Zalil ho ledový pot.

Vzpomněl si na starozákonní příběh o Abrahámovi, o němž se učil jako dítě. Věděl však, že mezi ním a Abrahámem jsou dva obrovské rozdíly. Od Boha se nedalo očekávat, že by v tomto případě nějak zasáhl, a Viktor dobře věděl, že nemůže zabít svého syna vlastníma rukama. Ale bylo čím dál jasnější, že to bude buď VJ, nebo on.

Pak zde byl pochopitelně problém s Marshou. Jak ji dostat ven z laboratoře? Zachvátila ho další vlna paniky. Bylo mu jasné, že musí jednat dostatečně rychle, dokud nevstoupí do hry inteligence VJ. Kromě toho věděl, že pokud nebude jednat rychle, mohl by ztratit odvahu a odhodlání.

Nastartoval vůz a jel popaměti domů, zatímco jeho mysl se zaměstnávala snahou přijít na nějaký konkrétní plán. Doma zašel nejprve do sklepa a zkontroloval Jorgeho. Ten spal jako malé dítě, pohodlně uvelebený pod hromadou přikrývek a hadrů. Viktor naplnil vodou prázdnou láhev od vína a nechal mu ji u hlavy.

Při vstupu do domu ho opět vyděsil zvuk telefonu. Pohlédl na něj a rozhodoval se. Co kdyby to byla Marsha? Když telefon zazvonil počtvrté, sáhl po sluchátku. Ustrašeně se ohlásil a měl k tomu dobrý důvod. Na druhém konci se ozval mužský hlas se silným španělským přízvukem. Ptal se po Jorgem.

Viktorovi se na okamžik zatmělo před očima. Mužský hlas se opět zeptal na Jorgeho, již trochu důrazněji.

"Je na vécé," zmohl se na odpověď.

Aniž by rozuměl španělské odpovědi, došlo mu, že ho člověk na druhém konci nepochopil. "Toaleta!" zakřičel tedy. "Je na toaletě!"

"Fajn," řekl ten muž.

Zavěsil. Tělem mu jako elektrický výboj projela další vlna strachu. Čas letěl jako splašený kůň. Připadal si jako v rozjetém vlaku blížícím se k propasti. Jak dlouho může zůstat Jorge na záchodě, než sem bude vysláno podobné komando, jaké navštívilo Gephardtův dům?

Viktor bouchl několikrát pěstí do stolu. Doufal, že ho prudkost té činnosti vzpamatuje natolik, aby byl schopný přemýšlet. Musel vymyslet plán.

Jako první ho napadl oheň. Budova s věžními hodinami byla totiž stará a stavební dříví proschlé. Chtěl přijít s nějakou

katastrofickou událostí, která by celou záležitost vyřešila jedním rázem. Ale problém s požárem spočíval v tom, že by mohl být uhašen. Poloviční práce by v tomto případě
byla horší než nic, protože pak by byl vystaven pomstě VJ, jištěné svaly Martinezových mužů.

Exploze byla mnohem lepší myšlenka. Ale jak ji provést? Viktor nepochyboval o tom, že by si mohl opatřit malý pekelný stroj, ale určitě ne takový, který by dokázal zlikvidovat celou budovu.

Snad již na něco přijde, ale nejprve bylo třeba dostat ven Marshu. Šel do své studovny a vytáhl ze zásuvky fotokopie, které si udělal, když se snažil nalézt cestu do sklepení budovy. Doufal, že by mohl Marshu dostat ven jedním z tunelů. Ale když si prohlédl plány podlaží, okamžitě mu bylo jasné, že žádný z tunelů nevstupuje do budovy v blízkosti obytných prostor, kde byla držena. Opět plány složil a dal si je do kapsy.

Znovu se ozval telefon a znamenal další útok na Viktorovy nervy. Nereagoval na něj. Dobře věděl, že musí opustit dům. VJ nebo Martinezův gang jistě pojmou podezření, když se Jorge nebude dlouho hlásit. Kdo ví, kdy se mohou objevit, aby se přesvědčili osobně?

Bylo již slušně po setmění, když Viktor vyjel z garáže. Rozsvítil světla a zamířil k Chimeře. Modlil se přitom k Bohu, aby přišel na nějaký nápad, jak dostat Marshu ven a zbavit svět té Pandořiny skříňky, jejímž byl sám tvůrcem.

Náhle dupl na brzdu a se skřípěním pneumatik zastavil vůz u kraje silnice. Téměř jako zázrakem mu v hlavě začal krystalizovat nápad. Detaily do sebe začaly zapadat jako mozaika.

"To by snad mohlo fungovat," procedil mezi sevřenými zuby. Pak sundal nohu z brzdy, sešlápl prudce pedál plynu a vůz vyrazil vpřed.

Viktor se stěží dokázal ovládat, když absolvoval vstupní ciráty u brány Chimery. Jakmile byl vevnitř, zajel k budově, kde byly laboratoře, a zaparkoval přímo před dveřmi. Vzhledem k pozdní hodině byla budova opuštěná a zavřená. Viktor chvíli hledal ten správný klíč a pak otevřel dveře. Když se dostal do své laboratoře, přiměl se k tomu, aby se zastavil a zklidnil. Posadil se do židle, zavřel oči a pokusil se uvolnit každý sval svého těla. Postupně se mu zklidnil puls. Uvědomoval si, že pro uskutečnění první části svého plánu bude potřebovat zdravý rozum a nesmí být rozrušený. Musel mít klidnou ruku.

V laboratoři bylo vše, co potřeboval. Měl tam dostatečné množství glycerinu i kyselinu sírovou a dusičnou. K dispozici byla též uzavřená nádoba s chladicími kanálky. Poprvé v životě se mu hodily všechny ty hodiny strávené na univerzitě v chemické laboratoři. Sestavil poměrně snadno systém pro nitraci glycerinu. Zatímco tento chemický proces probíhal, připravil neutralizační káď. Daleko nejkritičtější bod celého procesu představovalo elektrické odpařovací zařízení, jež umístil pod ventilační kryt digestoře.

Dříve než skončilo odpařování, vzal jeden z laboratorních časových spínačů a plochou baterii a připojil k ní malé žhavicí vlákno. Následoval ten nejnáročnější krok. V laboratoři bylo jen velmi malé množství třaskavé rtuti. Viktor ji opatrně přemístil do malé plastikové nádobky. Pak do ní s největší obezřetností vložil žhavicí vlákno a uzavřel víčko.

Mezitím byl již nitroglycerín hotový a mohl být přemístěn do prázdné plechovky od limonády, kterou vytáhl z odpadkového koše. Naplnil plechovku zhruba do čtvrtiny a pak do ní začal velice opatrně spouštět nádobku se žhavicím vláknem, až zlehka dosedla na hladinu nitroglycerínu. Pak doplnil plechovku po okraj a zapečetil ji parafínovým voskem.
Přenesl vše do své pracovny a začal se shánět po nějakém vhodném přepravním obalu. Nahlédl do pracovny jednoho z techniků a všiml si tam umělohmotného kufříku. Viktor jej otevřel a vyklopil jeho obsah na technikův stůl. Poté s ním odešel zpět do své pracovny.

Položil prázdný kufřík na stůl a vystlal ho silnou vrstvou papírových ručníků. Do tohoto ochranného lůžka pak opatrně uložil plechovku od limonády, plochou baterii a časový spínač. Pak vše překryl a upěchoval dalšími vrstvami ručníků až po okraj kufříku. Opatrným tlakem pak zavřel
víko a zaklapl zámky.

V hlavní místnosti laboratoře si vzal kapesní svítilnu. Vytáhl plány, na nichž byl zobrazen systém tunelů. Pečlivě je prostudoval a všiml si, že jeden z hlavních tunelů probíhá od věže s hodinami k budově, kde je umístěna kantýna. Povzbuzující bylo, že blízko věže s hodinami zamířil
tunel západním směrem.

Viktor nesl kufřík co nejopatrněji. Přešel s ním do budovy s kantýnou. Do suterénu se dostal po hlavním schodišti. Tam otevřel těžké dveře uzavírající tunel k budově s věžními hodinami. Posvítil si baterkou do tunelu. Tvořily ho kamenné bloky. Připomněl mu některé staré egyptské hrobky. Viděl jen asi patnáct metrů před sebe, jelikož průchodová cesta pak zahýbala ostře doleva. Podlaha byla plná suti a všelijakého odpadu. Směrem k řece se klikatil proužek vody,

který občas
vytvářel tmavé kaluže.

Viktor se zhluboka nadechl, aby si dodal odvahy, a pak vstoupil do chladného, vlhkého tunelu a zavřel za sebou dveře. Jediné viditelné světlo tvořil kuželovitý svazek paprsků jeho kapesní svítilny.

Vyrazil na cestu a zůstával ve střehu. Ve hře bylo příliš mnoho. Nesměl udělat jedinou chybu. V dálce slyšel zvuk proudící vody. Během několika minut minul šest tunelů, které vybíhaly z hlavní trasy, kde se nacházel. Čím víc se blížil k řece, tím silnější byl hukot padajících vodních mas a tím víc bylo cítit chvění.

Viktor ucítil, že se mu něco otřelo o nohy. Zapomněl na opatrnost a zděšeně uskočil dozadu. Kufřík se mu rozhoupal v ruce. Když se uklidnil, posvítil si za sebe. Ve světle zazářily dvě oči. Otřásl se, když si uvědomil, že hledí na potkana velikosti malé kočky. Sebral odvahu a pokračoval dál.

Ale jen několik kroků od potkana uklouzl na náhle slizkém povrchu. Šílený strachy, aby neupadl na kufřík, měl tolik duchapřítomnosti, že ho k sobě pevně přitiskl, když padal na stěnu tunelu. Ale udržel se na nohou, nespadl na zem. Naštěstí vrazil do kamene stěny tunelu pouze loktem a ne kufříkem. Pokud by došlo k jeho nárazu na stěnu, nebo pokud by s ním Viktor spadl na zem, kufřík by nepochybně explodoval.

Znovu se vydal na svou nervy drásající cestu podzemím. Konečně dorazil k cestě, která odbočovala z hlavního tunelu ve správném úhlu; musel to být tunel, který mířil na západ. Pokračoval novým tunelem, dokud nevstoupil do podzemí budovy nacházející se přímo proti věži s hodinami.

Jakmile zjistil, kde jsou schody, zhasl příruční svítilnu. Nemohl riskovat, že by snad její světlo zahlédl někdo z protější budovy.

Posledních třináct metrů podzemní trasy bylo nejhorších. Viktor postupoval krok za krokem, nejprve posunul vpřed pravou nohu, a teprve když si byl jistý, že má pevnou oporu, vysunul tápavě levou. Z obavy před pádem se vyhýbal suti, jak nejlépe dovedl.

Konečně se dosunul ke schodům a začal vystupovat nahoru. Jakmile dorazil do přízemí, přešel k nejbližšímu oknu a vrhl pohled na budovu s věžními hodinami. Na východní obloze se objevila výseč měsíce, téměř v zákrytu s kopií Big Benu. Viktor sledoval pozorně budovu snad dobrých deset minut, ale nikoho nespatřil.

Pak pohlédl směrem k řece. Sjel pohledem níž a uviděl svůj cíl. Nějakých patnáct metrů od míst, kde stál, se nacházel bod, kde starý hlavní odpadní kanál opouštěl koryto řeky a pokračoval směrem k budově s hodinami a pak dolů až do podzemního tunelu.

Ještě naposledy pohlédl na věž s hodinami, aby se přesvědčil, že se tam nepohybují žádné hlídky, pak opustil budovu, v níž se nacházel, a spěchal rychle přímo ke kanálu. Krčil se přitom co nejvíc k zemi věda, jak velké nebezpečí mu hrozí.

Když se dostal až přímo ke kanálu, rychle přeběhl k příkrým schodům těsně za jeho vraty. Bez zaváhání po nich sešel dolů, přitlačen co nejvíc na žulovou stěnu, aby ho nebylo možno zahlédnout. Když dosáhl dna kanálu, potěšilo ho, že vidí jen nepatrnou část věže s hodinami. To znamenalo, že ho nikdo z žádného patra hlavní budovy nemůže zahlédnout.

Aniž by jakkoliv ztrácel čas, přešel přímo ke dvěma zrezivělým železným vratům, která zadržovala vodu v nádrži. Voda mírně prosakovala; malý vodní proud si našel cestu po dně kanálu. Jinak ale zůstala stará vrata pro vodu nepropustná.

Viktor se sehnul a pečlivě položil kufřík na dno. Se stejnou pečlivostí pak odklopil zámky a nadzvedl víko. Jeho detonační zařízení transport přežilo. Nyní je pouze musel nastavit na výbuch.

Jak příliš krátká, tak příliš dlouhá doba by znamenala katastrofu. Jeho hlavní výhodou byl moment překvapení. Ale neexistoval žádný způsob jak odhadnout, kolik času bude opravdu potřebovat pro svůj další úkol. Konečně, tak trochu náhodným odhadem, se rozhodl nastavit čas na třicet minut. Co nejjemněji otevřel čelní stěnu časového spínače. Klečel na kolenou, opíraje se rukama o zem, aby svým tělem zastínil baterku. Teprve pak ji rozsvítil, v tlumeném světle nastavil minutovou ručičku spínače.

Zhasl světlo a pečlivě uzavřel kufřík. Zhluboka se nadechl, přenesl jej k vratům a zaklínil mezi levou polovinu vrat a ocelovou tyč, která je podpírala. Jeden jediný zrezivělý šroub s maticí držel ocelovou tyč na místě. Viktor instinktivně cítil, že právě tento šroub je Achillovou patou celého mechanismu. Přisunul kufřík pokud možno co nejtěsněji ke šroubu. Pak se vydal po schodech nahoru.

Viktor pozoroval přes hranu kanálu ztemnělou budovu s věžními hodinami a snažil se vystopovat známky života, ale

vše bylo naprosto ztichlé. Sklonil hlavu co nejníž, doběhl rychle zpět k nejbližší stavbě a opět sestoupil dolů do podzemního systému tunelů. Dotápal zpátky ke kantýně a již v ten okamžik si touženě přál, aby byl spínač nastaven na dobu delší než třicet minut.

Jakmile se ocitl na čerstvém vzduchu, běžel směrem k řece. Zpomalil, když zahlédl věžní hodiny. V případě, že by někdo hlídal, chtěl při příchodu působit vyrovnaně, nikoliv ustrašeně nebo obezřetně.

Zcela u konce s dechem dorazil ke schodům u vchodu. Na okamžik zaváhal a chtěl se vydýchat, ale pohled na hodinky ho vyděsil. Zbývalo mu jen pouhých šestnáct minut.

"Můj ty Bože," zašeptal a spěchal dovnitř.

Doběhl k padacím dveřím a třikrát na ně zaklepal. Když nikdo nepřicházel otevřít, zaklepal znovu s větším důrazem. Stále žádná odpověď. Sehnul se a snažil se na podlaze najít kovovou tyč, kterou použil při své poslední noční návštěvě, ale dřív než se mu ji podařilo nalézt, dveře se otevřely a zdola sem pronikl proud světla. Byl to jeden z Martinezových lidí.

Viktor seběhl dolů po schodech.

"Kde je VJ?" zeptal se. Snažil se, aby to znělo co nejklidněji.

Strážný učinil gesto směrem k místnosti s lidskými plody. Viktor tím směrem pohlédl, ale VJ otevřel dveře dřív, než tam mohl vstoupit.

"Tati?" prohlásil VJ překvapeně. "Neočekával jsem tě dřív než zítra."

"Nemohl jsem zůstat dlouho pryč," řekl Viktor s úsměvem. "Dokončil jsem, co jsem musel udělat. Teď je na řadě tvá matka. Má pár pacientů, kteří ji nutně potřebují. Nebyla za nimi v nemocnici,"

Sklouzl pohledem z VJ a ještě jednou přehlédl pozorně celou místnost. Potřeboval se rozhodnout, kde má stát v kritické chvíli. Dospěl k závěru, že by měl být co nejblíž schodů. Přístroj, který se nacházel v těsné blízkosti toho místa, byla obří plynová chromatografická jednotka. Viktor se rozhodl, že jí bude věnovat svou pozornost, až ten okamžik přijde.

Přímo uprostřed stěny, která je dělila od řeky, zelo ústí odpadního kanálu provizorně zabedněné nahrubo otesanými trámy a fošnami. Viktor v duchu spočítal sílu, která na bednění narazí, až dojde k explozi kanálových vrat a voda se nahrne dovnitř. Detonační vlna, která bude předcházet, sama zapůsobí jako prvotní exploze, a v kombinaci s mohutnou silou vody by mohla uvolnit základy a zbourat celou budovu. Viktor si spočítal, že mezi okamžikem exploze a momentem dopadu nárazové vodní vlny bude zhruba dvacetivteřinové zpoždění.

"Mám pocit, že je ještě příliš brzy na to, aby Marsha odcházela," prohlásil VJ. "A bylo by nemístné, aby byl Jorge stále s ní." VJ zmlkl a ostrým pohledem si prohlédl otce. "Kde je Jorge?"

"Nahoře," řekl Viktor se záchvěvem strachu. VJ nic neujde. "Sledoval mě, jak jdu dolů a zůstal nahoře, aby si zakouřil."

VJ pohlédl na dva muže své ochranky, kteří se probírali časopisy.

"Juane! Jdi nahoru a řekni Jorgemu, aby přišel sem dolů."

Viktor jen s obtížemi dokázal polknout. Jeho hrdlo bylo vyschlé.

"S Marshou žádné potíže nebudou. To ti zaručuji."

"Nezměnila svůj názor," prohlásil VJ. "Nasadil jsem Mary Millmanovou, aby se pokusila s ní pohovořit, ale její neústupný morální postoj je nezvratitelný. Obávám se, že nám bude opravdu působit problémy."

Viktor se pokradmu podíval na hodinky. Devět minut! Měl si na to vše dát k dispozici delší dobu.

"Ale Marsha je realista," vylétlo z něj. "Je tvrdohlavá. To pro nás dva není nic nového. Ale budeš tu mít mě. Ona se o nic nepokusí, když bude vědět, že mě tady máš. A kromě toho by ani nevěděla co dělat, i kdyby měla to pokušení."

"Jsi nervózní," prohlásil VJ.

"Pochopitelně jsem nervózní," odsekl Viktor. "Za těchto okolností by byl nervózní každý." Pokoušel se pousmát, aby působil klidněji. "Ale hlavně jsem nadšený... tím, co jsi dokázal. Rád bych si ještě dnes večer prohlédl seznam

růstových faktorů pro umělou dělohu."

"Bude mi potěšením tě s ním seznámit," usmál se VJ.

Viktor popošel ke dveřím k obývacím prostorám a otevřel je.

"Tak to je pozvbuzující," řekl a pohlédl na VJ. "Už si nemyslíš, že ji tady musíš držet pod zámkem. Řekl bych, že to je pokrok."

VJ jen obrátil oči v sloup.

Viktor poté spěšně přešel do menší místnosti, kde seděly Marsha a Mary.

"Viktore, podívej se, kdo je tady," ukázala Marsha na Mary.

"Už jsme se setkali," podotkl Viktor a pohybem hlavy Mary pozdravil.

VJ stál ve dveřích a šklebil se.

"Ne každé dítě má tři legitimní biologické rodiče," prohlásil Viktor ve snaze snížit napětí. Pohlédl na hodinky. Zbývalo pouhých šest minut.

"Mary mi vyprávěla moc zajímavé věci o nové laboratoři," oznamovala Marsha se skrytým sarkasmem, který dokázal ocenit jen Viktor.

"Skvělé," usmál se. "To je skvělé. Ale, Marsho, teď jsi na řadě ty, abys odešla. Máš spoustu pacientů, kteří moc potřebují tvou přítomnost. Jean z toho šílí. Třikrát mi telefonovala. Teď, když jsem si vyřídil nejnutnější záležitosti, je řada na tobě."

Marsha pohlédla na VJ, pak se podívala na Viktora.

"Myslela jsem si, že to všechno vyřídíš sám," řekla podrážděně. "Mé nejnutnější případy dokáže zvládnout Valerie Maddoxová. Myslím, že je důležitější, abys ty provedl, co musíš udělat."

Musel ji odtud dostat. Proč jen normálně neodejde? Copak mu opravdu nevěří? Copak si opravdu myslí, že to nechá klidně pokračovat dál? Viktor si smutně uvědomil, že jí posledních několik let nedal moc důvodů, aby od něho očekávala něco lepšího. Ale řešení přicházelo, a zbývalo už jen několik strašných okamžiků.

"Marsho, chci, abys šla provést vizitu do nemocnice. A to okamžitě!"

Ale Marsha se ani nepohnula.

"Mám pocit, že se jí tu líbí," zažertoval VJ. Pak na něj jeden z jeho strážných zavolal z hlavní části laboratoře a on odešel.

Napůl šílený vzrůstajícími obavami se Viktor naklonil k Marshe a zapomínaje na Mary, zasyčel: "Musíš odsud okamžitě zmizet. Věř mi!"

Marsha se mu podívala do očí. Viktor přikývl.

"Prosím!" zaúpěl. "Zmiz odtud!"

"Chystá se něco?" zeptala se ho Marsha.

"Ano, pro smilování boží!" důrazně zašeptal Viktor.

"Co se má stát?" zeptala se Mary nervózně a dívala se střídavě z jednoho na druhého.

"A co ty?" zeptala se Marsha nevšímajíc si Mary.

"O mě se nestarej!" téměř zaúpěl.

"Nechystáš se udělat něco bláznivého?" zeptala se Marsha.

Viktor si rukama zakryl oči. Napětí začínalo být nesnesitelné. Podle hodinek zbývalo méně než tři minuty.

VJ se znovu objevil ve dveřích.

"Jorge nahoře není," oznámil Viktorovi.

Mary se otočila k VJ.

"Něco se chystá!" zakřičela.

"Cože?" otázal se VJ.

"Něco připravuje," prohlásila Mary s obavami. "Vymyslel nějaký plán."

Viktor pohlédl na hodinky. Ještě dvě minuty.

VJ zavolal přes rameno na ochranku, pak chytil Viktora za ruku a zatřásl jím: "Co jsi provedl?"

Viktor se přestal ovládat. Napětí dosáhlo vrcholu a strach se změnil v citový příval. Oči se mu náhle zaplavily slzami. Chvíli nebyl schopen promluvit. Uvědomil si, že naprosto selhal. Nezvládl svůj úkol.

"Co jsi udělal?" křičel mu VJ do tváře a zuřivě jím třásl. Viktor mu nekladl odpor.

"Musíme všichni opustit laboratoř," dokázal ze sebe vypravit navzdory slzám.

"Proč?" zeptal se VJ.

"Protože se otevřou vrata kanálu," zakvílel.

Trvalo to okamžik, než VJ zpracoval tuto neočekávanou informaci.

"Kdy?" otázal se a znovu otcem zatřásl.

Viktor se znovu podíval na hodinky. Zbývalo méně času než minuta: "Teď!"

Oči VJ zaplály vztekem.

"Tak moc jsem s tebou počítal," prohlásil se vzrůstající nenávistí. "Domníval jsem se, že jsi skutečný vědec. Dobrá, teď patříš historii."

Viktor vyskočil a srazil VJ stranou, kde zakopl o nohu židle. Pak chytil Marshu za zápěstí a trhnutím ji postavil na nohy. Proběhl s ní obytnými prostorami a pak dál do hlavní laboratoře.

VJ se okamžitě postavil na nohy, pronásledoval své rodiče, a křičel na muže z ochranky, aby je zastavili.

Z jejich lavice bylo pro dva z nich jednoduché zadržet Viktora a držet ho pevně za obě paže. Viktorovi se ještě podařilo postrčit Marshu vzhůru na schody. Poodběhla kus nahoru, pak se však otočila zpět.

"Běž!" zakřičel na ni. Potom řekl naléhavě oběma strážným: "Celá tahle laboratoř se během několika vteřin rozpadne. Věřte mi!"

Když pohlédli na jeho obličej, uvěřili mu. Pustili ho a hnali se vzhůru po schodech, že předběhli i Marshu.

"Počkejte!" zakřičel VJ ze středu laboratoře. Ale již nastal horečný úprk. Dokonce Mary kolem něj proklouzla ve snaze doběhnout včas ke schodům.

Marsha se dostala ven s Mary v patách.

Oči VJ hněvivě plály při pohledu na otce.

"Tolik jsem s tebou počítal!" vykřikl vztekle. "Důvěřoval jsem ti. Myslel jsem, že jsi muž vědy. Chtěl jsem být jako ty. Stráže!" zakřičel. "Stráže!" Ale ty již uprchly společně se ženami.

VJ se rozhlédl po laboratoři. Pak pohlédl k místnosti, v níž ukrýval lidské plody.

A právě v tu chvíli zaduněl celým sklepením výbuch. Hromový rachot naplnil celou místnost a roztřásl ji. VJ pochopil, co se chystá, a rozběhl se ke schodům. Ale Viktor ho stačil zachytit.

"Co to děláš?" ječel VJ. "Nech mě jít. Musíme se odsud dostat!"

"Ne!" překřičel Viktor ohlušující hřmot. "Nemusíme!"

VJ bojoval, ale Viktorovo sevření bylo pevné. Sarkasticky si uvědomil, že při veškerých neomezených duševních schopnostech má jeho syn stále ještě jen tělo - a také sílu - desetiletého chlapce.

VJ se pokoušel vykroutit a kopnout Viktora, ale ten mu vsunul volnou ruku na úroveň podkolenní jamky a podrazil mu nohy.

"Pomoc!" křičel VJ. "Ochranka!" ale jeho hlas se ztrácel v hlubokém hřmotu, který neustále sílil, až se rozřinčelo veškeré laboratorní sklo. Bylo to jako začátek nějakého zemětřesení.

Viktor se pomalu napřímil a pohlédl dolů, do nemrkajících, tyrkysově modrých očí svého syna, které na něj vzdorovitě hleděly.

"Je mi líto, VJ." Ale ta omluva se netýkala toho, co činil právě v tomto okamžiku. Za to se neomlouval. Měl však pocit, že svému synovi dluží omluvu za experiment, který provedl v laboratoři o málo víc než před deseti lety. Zrodil se z něj jeho skvělý syn, který však neměl svědomí. "Sbohem, Izáku."

V tom okamžiku vyrazilo sto tun nestlačitelné vody bednění v ústí kanálu. Staré lopatkové koleso ve středu místnosti se začalo bláznivě otáčet a uvádělo do chodu zrezivělé kliky, zalomené hřídele a tyče. Poprvé po dlouhých letech se také na kratičký okamžik rozezněl zvonkový mechanismus obřích hodin nahoře ve věži. Ale nesměřovaná a nekontrolovatelná vodní masa rychle drtila vše, co se jí postavilo do cesty, a během několika minut podryla i žulové bloky základů budovy. Několik větších bloků se nadzvedlo a trámy podpírající přízemí se začaly propadat do sklepení. Deset minut po explozi se začala chvět sama věž s hodinami a poté se, jako ve zpomaleném filmu, rozpadla. Nakonec zbyla z budovy a tajné podzemní laboratoře jedině vlhká masa rozbořeného zdiva.

[Epilog]

O rok později

"MÁŠ tady ještě jednoho pacienta," nahlédla Jean do dveří. "Pak už jsi volná."

Někdo navíc?" zeptala se Marsha mírně

zaskočená. Měla v plánu skončit ve čtyři.

S dalším pacientem mimo plán se jí nepodaří být hotova dřív než v pět. Za normálních okolností by jí to nevadilo, ale dnes se měla v šest sejít s Joem Arnoldem, Davidovým sympatickým učitelem dějepisu. Chtěl ji vzít do obchodu s domácím zvířectvem, aby si tam vyzvedla rozkošné štěňátko zlatého retrievera, k jehož pořízení ji přemluvil.

"Určitě ti to moc prospěje," tvrdil. "Terapie pomocí zvířecího kamaráda. Tvrdím, že psi představují pro vás psychiatry slušnou konkurenci."

Několik dní poté, co si v novinách přečetl o té tragédii, zatelefonoval Marshe, aby jí vyjádřil upřímnou soustrast. Přiznal, že si vždy vyčítal, že se s ní nespojil hned tehdy po Davidově smrti. Postupně se z těch dvou stávali přátelé. Joe vypadal, jako by se rozhodl prolomit její záměrnou izolaci.

"Ta žena byla prostě neodbytná," vysvětlovala Jean. "Kdybych ji sem neprotlačila na dnešek, možná že bychom ji neviděly celý další týden. Navíc tvrdí, že je to naléhavé."

"Naléhavé!" zareptala Marsha. Těch skutečně naléhavých psychiatrických případů bylo naštěstí velmi málo a objevovaly se v dlouhých časových intervalech. "Tak dobrá," prohlásila s povzdechem.

"Jsi zlato," řekla Jean a zavřela za sebou dveře.

Marsha obešla stůl a posadila se. Nadiktovala odborný komentář ke svému poslednímu pohovoru s pacientem. Když skončila, pootočila židli a zasněně vyhlédla z velkého okna do kraje. Přicházelo jaro. Projasňující se zeleň trávy začala převažovat nad její nevýrazně bledou zimní modří. Brzy vyrazí šafrány. Na stromech se již objevilo pár prvních pupenů.

Marsha se zhluboka nadechla. Prožila těžké období. Bylo to teď o něco víc než rok od oné osudové noci, v níž při údajné mimořádné náhodě ztratila manžela a druhého syna. Noviny dokonce uveřejnily snímek zrezivělého šroubu, který zjevně povolil na starých vratech odpadního kanálu, když se jarním táním řeka Merrimack rozvodnila. Marsha se nikdy nepokusila tuto verzi jakýmkoliv způsobem popírat. Dávala přednost tomu, že veškerá prožitá hrůza skončila zdánlivě nahodilou tragédií. Bylo to daleko jednodušší než pravda.

Naučit se žít se svým zármutkem pro ni bylo nesmírně obtížné. Prodala velký dům, kde bydleli spolu s Viktorem a VJ, i své podíly v Chimeře. Za Část takto získaných peněz zakoupila roztomilý domek na břehu mořské zátoky v Ipswichi. Od domku to bylo pouhých pár kroků k pláži s pověstnými písečnými dunami. Tam trávila sama na mořském břehu mnoho volných dní v zádumčivém odloučení, aniž by ji obtěžovaly jakékoliv rušivé zvuky kromě uklidňujícího hukotu příboje a občasného zaskřehotání mořských racků. Ostatně příroda jí poskytovala uklidňující útěchu již od jejích útlých dívčích let.

Těla Viktora ani VJ nebyla nikdy nalezena. Úděsná ničivá síla vodního přívalu je zřejmě odnesla bůhvíkam. Ale to, že se nenašla, jen ztížilo Marshino přizpůsobení se nové situaci, i když ne zrovna z těch důvodů, kterých by se snad mohli obávat psychiatři. Jean nenápadně Marshe navrhla, aby se sama podrobila nějaké terapii, ale Marsha se tomuto doporučení vzepřela. Jak by mohla někomu vysvětlovat, že vzhledem k tomu, že nebyly nalezeny zbytky jejich těl, přetrvával v jejím podvědomí znepokojující pocit, že celá ta hrůzná epizoda ještě stále neskončila. Nenašly se ani pozůstatky po čtyřech lidských plodech, ty však pochopitelně nikdo nikde nehledal. Ale ještě měsíce poté pronásledovaly Marshu zneklidňující představy, že při procházce po pláži narazí třeba na prst nebo nějakou jinou část lidského těla.

Marshu ale spasila především intenzivní práce. Poté co odezněl počáteční šok a žal, se jí oddala naplno. Navíc ještě ve volném čase dobrovolně působila v různých společenských organizacích. Rovněž přátelství Valerie Maddoxové, která s ní často trávila v jejím přímořském domku víkendy, pro ni znamenalo neuvěřitelnou lidskou pomoc. Marsha si uvědomovala, jak moc je jí za to zavázaná.

Marsha se přesunula ke stolu. Byly téměř přesně čtyři hodiny. Čas, aby se věnovala poslednímu pacientovi a pak odešla do obchodu s domácími zvířaty. Dala bzučákem signál Jean, že je připravená. Vstala a přešla ke dveřím. Vzala si od Jean novou kartu, kterou jí podávala, a přitom zahlédla čekající ženu. Bylo jí něco kolem pětačtyřiceti. Usmála se na Marshu a ona její úsměv opětovala. Přitom jí naznačila, aby vstoupila do ordinace.

Marsha se otočila, nechala dveře otevřené a přešla k židli, kterou vždy při svých sezeních s pacienty používala. Vedle ní stál malý stolek s krabičkou papírových kapesníků pro pacienty, kteří nedokázali ovládnout své emoce. Ostatní židle byly obráceny proti ní.

Když uslyšela, že žena vstoupila do ordinace, otočila se, aby ji uvítala. Žena ale nebyla sama. Za ní vstoupilo dovnitř hubené dospívající děvče, na první pohled bledé a se zjevnými známkami vyčerpání. Nazrzlé světlé vlasy měla slepené a neupravené a nutně potřebovaly umýt. V náručí držela světlovlasé batole, kterému mohlo být tak osmnáct měsíců. Děcko pevně svíralo v rukou časopis.

Marsha zauvažovala nad tím, kdo z nich je vlastně pacient. Ať již to je kdokoliv, bude muset trvat na tom, aby ostatní opustili místnost. Ale v tom prvním okamžiku řekla jediné: "Prosím, posaďte se." Rozhodla se, že je nechá objasnit důvody jejich návštěvy. Poučena léty praxe věděla, že jí tato metoda poskytne mnohem víc informací než jakýkoliv pohovor typu otázka-odpověď.

Žena podržela děcko a dívka se mezitím usadila do jedné ze židlí, pak si maličké vzala opět k sobě. Batole bylo zdánlivě velmi zaujato ilustracemi v časopise. Marshu mimochodem napadlo, proč přišly společně s dítětem. Nemohlo přece být nijak obtížné zajistit si někoho, kdo by se o ně po dobu návštěvy v ordinaci postaral.

Měla pocit, že dívka na tom není fyzicky zrovna nejlépe. Její křehká tělesná schránka a mimořádně bledá barva pleti svědčily o celkovém vyčerpání, ne-li přímo o podvýživě.

"Jsem Josephine Steinburgerová a toto je moje dcera Judith," prohlásila žena. "Děkuji vám, že jste nás přijala. Jsme velmi zoufalé."

Marsha povzbudivě přikývla.

Paní Steinburgerová se k ní důvěrně naklonila, ale mluvila dostatečně nahlas, aby ji slyšela i Judith.

"Tady moje dcera nepatří zrovna k nejbystřejším, pokud víte, jak to myslím. Dlouhou dobu měla spousty problémů. Drogy, útěky z domova, rvačky s bratrem, pak ne zrovna ti nejlepší přátelé, prostě samé podobné záležitosti."

Marsha opět přikývla. Pohlédla na dceru, aby viděla, jak reaguje na kritiku, ale dívka jen bezvýrazně zírala před sebe.

"Tahle děcka dnes již poznala úplně vše," pokračovala dál Josephine. "Prostě sex a všechno kolem. Jaký je to rozdíl proti tomu, když jsem já byla mladá. Nevěděla jsem, co je to sex, až jsem byla už příliš stará na to, abych z něj měla opravdové potěšení, pokud víte, jak to myslím?"

Marsha opět přikývla. Doufala, že se dcera nějak zapojí do debaty, ale ta dál zarputile mlčela. Marshu napadlo, jestli snad právě teď není pod vlivem drog.

"Každopádně," pokračovala Josephine ve svém monologu, "mi tady Judith tvrdí, že nikdy s nikým žádný sex neprovozovala, takže jsem pochopitelně byla moc vyvedená z míry, když nám před půldruhým rokem porodila tohleto rozkošňoučké robátko." Sarkasticky se své poznámce usmála.

Marshu to ani nepřekvapilo. Ze všech obranných mechanismů bylo zapírání tím nejběžnějším. Spousta teenagerů se tak zpočátku pokouší popírat své sexuální kontakty, i když důkazy jsou naprosto evidentní.

"Judith tvrdí, že otcem byl mladý chlapec, který jí dal peníze, aby do sebe vsunula jeho malou trubičku," prohlásila Josephine a pohled jejích očí se dožadoval Marshiny podpory. "Slyšela jsem pro to už spoustu různých výrazů, ale nikdo tomu ještě nikdy neřekl malá trubička. Každopádně tedy -"

Marsha zřídka přerušovala pacienty, kteří za ní přišli, ale v tomto příPadě děvče, kterého se to týkalo, nezasáhlo do debaty ještě ani slovem.

"Snad by bylo lépe, kdyby mi pacientka pověděla celou tu historku svými vlastními slovy."

"Jak to myslíte, svými vlastními slovy?" zeptala se Josephine a obočí se Jí nechápavě nakrčilo.

"Přesně tak, jak jsem to řekla," odtušila Marsha. "Myslím, že ten příběh by měla vyprávět pacientka, nebo by se měla přinejmenším účastnit hovoru."

Josephine se začala srdečně smát, pak se ale ovládla: "Omlouvám se, ale přišlo mi to hrozně směšné. Judith je v pořádku. Dokonce se teď, co je matkou, stala přece jen trochu zodpovědnější. To malé děcko nám dělá Šílené trable. To on je pacient."

"Ano, teď chápu," přikývla Marsha poněkud vyvedená z míry. Děti již v péči měla, ale nikdy ne tak malé.

"To děcko je učiněný postrach. Vůbec ho nedokážeme zvládnout."

Marsha ji musela přimět ke konkrétnějšímu vyjádření. Spousta rodičů by mohla svá batolata považovat za postrach. Potřebovala znát víc typických příznaků.

"V jakém smyslu jsou s ním problémy?" zeptala se.

"Ach!" povzdechla si Josephine. "Ať vás napadne cokoliv, má to už dávno na repertoáru. Říkám vám, je schopen vás dohnat k šílenství." Pak se obrátila k děcku: "Jasone, podívej se tady na paní doktorku."

Ale Jason byl plně ponořen do svého časopisu.

"Jasone!" zavolala na něj Josephine. Natáhla ruku, vytrhla časopis z jeho dětských rukou a hodila ho na stůl. Teprve teď si Marsha všimla, že se jedná o poslední číslo vědeckého časopisu specializovaného na buněčnou biologii.

"To dítě už dokáže číst lépe než jeho vlastní matka. Teď na nás požaduje chemické laboratorní vybavení."

Marsha pocítila nával strachu, který jí sevřel hrdlo. Pomalu zvedla oči.

"Abych řekla pravdu," pokračovala Josephine, "bojím se dát mu v pouhém roce a půl do ruky chemické přístroje. To přece nemůže být normální. Pravděpodobně by vyhodil celý barák do povětří."

Marsha se zahleděla na chlapce, kterého měla Judith na klíně. Dítě na to reagovalo pronikavým pohledem svých tyrkysově modrých očí. Vyzařovala z nich taková inteligence, že ani zdaleka neodpovídala jeho dětskému, andělsky nevinnému obličeji. Marsha se okamžitě vrátila ve vzpomínkách do minulosti. Tenhle chlapec byl věrnou podobou VJ v tomtéž věku.

Okamžitě pochopila, koho má před sebou - poslední zygotu. Tu, o níž VJ prohlásil, že ji promarnil na implantační

výzkum. Měla před sebou dítě stvořené z její vlastní, šesté zárodečné buňky, z jejího vlastního vajíčka.

Marsha nebyla schopna jakéhokoliv pohybu. Unikl jí jen téměř neslyšitelný, zoufalý povzdech, když si uvědomila hrůznou pravdu: ten děsivý sen ještě neskončil.

Josephine vstala a přistoupila k Marshe.

"Doktorko Franková?" zeptala se vyděšeně. "Jste v pořádku?"

"Já... jsem v pořádku," řekla Marsha nepřesvědčivě. "Omlouvám se. Jsem opravdu v pořádku." Nebyla schopna od dítěte odtrhnout oči.

"Takže, jak jsem vám říkala," pokračovala dál Josephine, "tohle dítě je prostě někde mimo dosah nás všech. Třeba jako tuhle -"

Marsha ji přerušila: "Paní Steinburgerová, musíme domluvit termín pro samotného Jasona. Myslím, že by bylo nejlepší, kdybych si s ním o samotě popovídala a prohlédla ho. Ale musí to být některý jiný den." Všemožně se přitom snažila, aby v jejím hlase nebylo znát rozrušení.

"Dobrá, kdykoliv," povzdechla si Josephine. "Vy jste lékařka, vy to musíte vědět. Předpokládám, že pár dní už to nějak vydržíme. Jen doufám, že nám dokážete pomoct."

Jakmile odešli z ordinace, Marsha za nimi zavřela dveře a téměř bezvládně se o ně opřela. Vzdychla a prohlásila nahlas, sama pro sebe: "Já také doufám."

Bylo jí jasné, že s tím zázračným dítětem, jehož zlodušství by mohlo být srovnatelné, nebo dokonce větší než ničemnost jejího syna, musí něco učinit. Ale co?

Zvedla telefon a zavolala Joea Arnolda, aby mu řekla, že bude mít malé zpoždění. Již jen zvuk jeho hlasu ve sluchátku jí přinesl uklidnění.

"Každopádně jsem rád, že se mě alespoň nepokoušíš vymazat z programu, protože já tě stejně jen tak vyklouznout nenechám." Upřímně se zasmál. "Myslel jsem, že bychom dnes mohli společně povečeřet u mě doma. Nemůžeš přece nechat psa samotného, když to bude jeho první noc v novém domově. Doufám, že máš odvahu risknout moje vaření. Připravím pěkně ostré mexické chili. Už na tom pracuji."

Marsha doufala, že bude mít odvahu riskovat spoustu věcí, počínaje pravdou. A z lidí, kteří jí stáli lidsky nejblíže - Valerie, Joe, Jean - by právě Joe mohl být tím, komu by se mohla svěřit.

"Chili, to zní skvěle," odpověděla. "A nemám nic proti tomu povečeřet v soukromí." Málem mu už pověděla o Jasonovi, ale ovládla se. Nechtěla nic říkat do telefonu.

"Skvělé. Začínal jsem už uvažovat o tom, že se budu muset stát tvým pacientem, abych tě mohl vidět o samotě. Takže v sedm před obchodem s domácím zvířectvem? Mám pocit, že mají otevřeno až do osmi."

"Do sedmi to určitě stihnu, A, Joe... díky."

Položila sluchátko a vzala si kabát.

Cestou k nákupnímu středisku se cítila mnohem lépe. Stačil už jen pouhý pocit, že již záhy bude někomu moci svěřit pravdu o smrti Viktora a VJ. Tak dlouho v sobě celou tu věc skrývala. Bude to úleva dostat všechno konečně ze sebe. A ještě větší radost měla z toho, že má Joea, kterému se může se vším svěřit. Od okamžiku, kdy vstoupil do jejího života, se pro ni stal opravdovým požehnáním.

Zajela na parkoviště nákupního střediska a zaparkovala co nejblíž obchodu se zvířaty. Pak vypnula motor, chytla se volantu a tlumeně se rozvzlykala. Nějak bude muset ještě vyřešit problém s oním posledním dětským démonem, a s Joeovou pomocí tak provždy ukončit hrůzný sen, který započal její manžel.

* * * * *

ROBIN COOK

MUTACE

Z anglického originálu Mutation (Berkeley, New York 199m*
přeložil Jiří Kostelecký

Redigoval Petr Hejný
Fotografie na obálce Martin Klíma
Obálku navrhla Viera Fabiánová
Technická redaktorka Renáta Hrabušická

Vydalo nakladatelství Ikar Praha, spol. s r. o.,
Pod Viktorkou 5, Praha 10,
v roce 1966 jako svou 173. publikaci

Vydání první

Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

TS 13/34

ISBN 80-7202-001-3

*** naskenováno a opraveno - červen 2004